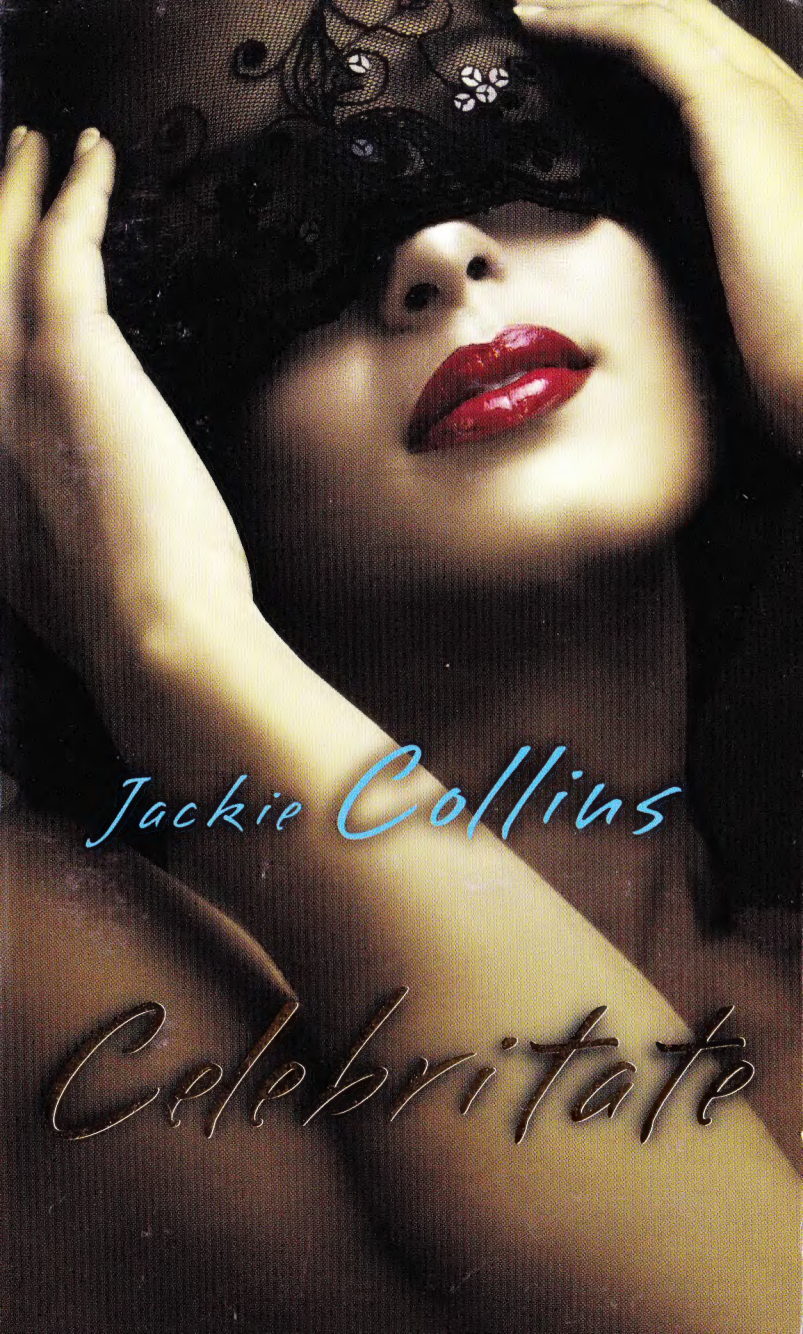
Jackie Collins
Celebrity

JACKIE COLLINS

Celebritate

Poor Little Bich Girl
Jackie Collins
Copyright © 2009 Jackie Collins

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Celebritate
Jackie Collins
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Medeleanu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COLLINS, JACKIE
Celebritate / Jackie Collins; trad.: Bogdan Stupariu. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
I. Stupariu, Bogdan (trad.)
ISBN 978-606-600-244-8

821.111(73)-31=135.1

JACKIE COLLINS

Celebritate

Traducere din limba engleză
Bogdan Stupariu

Lira

capitolul 1

Annabelle

Belle Svetlana își examină goliciunea într-o oglindă înaltă, pregătindu-se pentru o întâlnire sexuală de treizeci de mii de dolari pe oră cu fiul în vârstă de cincisprezece ani al unui magnat arab al țițeiului.

Belle știa că este o frumusețe – ce naiba! – se cheltuiseră destui bani ca să fie sigură că era frumoasă. O operație estetică la nas, comandată de mama sa când ea avea doar paisprezece ani, o operație a sânilor, la scurt timp după aceea – aceasta fusese decizia *ei*. Apoi, liposucție – când era nevoie – mărirea buzelor, periodicele tratamente cu laser ale feței și ale pielii – ca să se asigure că tenul ei rămânea la fel de alb ca laptele, culoare pe care se străduise din răsputeri să o obțină (fusese un calvar să scape de pistrui, dar reușise). Belle căutase perfecțiunea încă din adolescență, iar acum ajunsese al naibii de aproape. Avea părul de un roșu auriu, ondulat și lung până la umeri. Ochii îi erau de un verde smaragdin impresionant. Trupul ei – un paradis al desfătărilor.

„Da, se gândi ea, privindu-și cercetător goliciunea trufașă, valorez fiecare cent din cei treizeci de mii de dolari depozitați deja frumușel în seiful meu."

De obicei, nu mergea ea însăși la „întâlniri", dar Sharif Rani – magnatul țițeiului – insistase că ea era cea care trebuia să-l învețe bucuriile trupului pe cel mai tânăr dintre fiii lui. Astfel, în cele din urmă, pentru o sumă princiară, acceptase.

Pudrată, parfumată și pregătită de acțiune, se întinse după lenjeria de culoarea piersicii și o îmbrăcă.

Treizeci de mii pe oră nu era rău pentru o treabă care, cel mai probabil, nu avea să-i ia mai mult de cincisprezece minute.

Bineînțeles, ar fi putut să refuze oferta și să-i sugereze să aleagă una dintre fetele ei de douăzeci de mii pe oră, dar uneori era distractiv să te joci – mai ales că putea să aleagă de pe lista ei de clienți bogați, puternici și faimoși, care îi includea pe toți, de la cele mai mari staruri de la Hollywood la o serie de prinți, magnați ai industriei, câteva superstaruri rap, zeci de vedete sportive și prea mulți politicieni ca să poată fi numărați.

Da, Belle Svetlana, născută Annabelle Maestro, conducea cea mai exclusivistă și mai scumpă afacere cu dame de companie din oraș – orașul fiind New York, nu Los Angelesul în care crescuse, înconjurată de luxul și de toată opulența pe care părinții ei, două stele de cinema, putuseră să le cumpere.

Slavă Domnului că scăpase de cei doi egocentrici – mama, regina diafană a producătorilor independenți, iar tatăl, regele macho al lucrurilor scumpe de proastă calitate. Ce spectacol groaznic să-i ai drept părinți!

Când renunțase la colegiul din Boston și se stabilise în New York, nici unul dintre părinții ei iubitori nu îi acordase nici cel mai mic credit. Și, fiind de părere că o fiică adultă nu le îmbunătățea cu nimic imaginea publică, stabiliseră să-i trimită o alocație lunară, spunându-i cu seninătate să-și urmeze visurile, apoi o lăsaseră pe cont propriu.

Annabelle nu avea rețineri când venea vorba să-și urmeze visurile și, curând, se trezise prinsă în iureșul clubu-rilor și al petrecerilor – un stil de viață care o satisfăcuse o vreme, până când, într-o noapte, îl cunoscuse pe Frankie Romano – un DJ de succes, care lucra la petreceri private și, ocazional, la cele mai tari cluburi. O singură privire era de-ajuns să te îndrăgostești de Frankie.

Originar din Chicago, Frankie era un tip bizar și atrăgător în stilul lui Michael Imperioli. Vorbea repede și aspru, avea părul negru destul de lung, ochi albaștri și reci ca gheața și trăsături foarte bine definite.

Problema cu Frankie era că, de obicei, era falit, mai ales pentru că se dovedea a fi un consumator împătimit de cocaină și orice ban care îi ieșea în cale era tras direct pe nas.

Annabelle căzu în mrejele lui – căci, în ciuda dependenței sale de droguri, Frankie se dovedise un adevărat armăsar în pat – de fiecare dată când nu era prea „luat" ca să presteze. Ea nu știa nimic despre trecutul lui și nici nu-i păsa. Din punctul ei de vedere, erau suflete-pereche.

După câteva săptămâni de relație nebună, Frankie se mutase în mansarda ei din SoHo – o mișcare la care ea nu a obiectat. Singurul dezavantaj era că, în cele din urmă, ajunsese să-și cheltuiască întreaga alocație ca să-i cumpere lui droguri, astfel încât nu trecuse mult până când – la îndemnul lui Frankie – îl sunase pe tatăl său din L.A., cerându-i să-i mărească alocația.

Ralph Maestro, fiul realizat prin mijloace proprii al unui măcelar din Brooklyn care fusese împușcat de un hoț când băiatul avea doisprezece ani, o refuzase categoric. „Am reușit singur, fără să am nici măcar doi cenți", o informase el cu asprime. „Noi ți-am dat deja un punct de plecare. Dacă vrei mai mulți bani, îți sugerez să mergi să-ți găsești o slujbă."

Annabelle fusese furioasă. Părinții ei înotau în milioane de dolari și tăticul-star-de-cinema o trimitea să se angajeze! Dă-i naibii! Era din ce în ce mai evident că nu dădeau doi bani pe ea.

Două săptămâni mai târziu, ea și Frankie veniseră cu un plan genial. Stăteau întinși în pat, citind informații incitante despre un politician căsătorit, care fusese prins nu demult făcând sex cu prostituate de lux.

–Cât de prost poate fi? reflectase Frankie, scărpinându-și fundul slăbuț. Idiotul trebuia să fi plătit cu bani gheață. În felul ăsta, nimeni nu este arestat și toți merg acasă fericiți.

–Banii gheață sunt buni doar pentru fetele speciale, confirmase Annabelle.

–Da, spusese Frankie în glumă. Nu pentru o curvă guralivă, care-o să-și vândă povestea, ci pentru fetele foarte speciale. Știi la ce fel de tipe mă refer. Modele, actrițe – sunt întotdeauna în căutarea unui câștig suplimentar. Iar avantajul afacerii este că le cunoaștem pe toate.

Sigur.

–Deci... reluase Frankie după câteva minute, te gândești la ce mă gândesc și eu?

Într-adevăr, și ea se gândea tot la asta. Și astfel începuse aventura lor.

La început, amândoi o consideraseră o distracție, dar, după câteva luni, ajunsese una dintre cele mai de succes afaceri cu fete de companie din oraș.

Luată de valul succesului, Annabelle își creă curând două identități. Era în același timp Annabelle Maestro, o fată care se chinuia să reușească în industria modei ca designer ocazional, și Belle Svetlana (îi plăcea sunetul exotic al numelui de familie rusesc), o femeie misterioasă, capabilă să găsească fata potrivită pentru a satisface fanteziile oricărui bărbat.

La un anumit preț.

Un preț mare, în funcție de cerințe.

Fetele lui Annabelle nu erau prostituate. Erau femei de carieră, stilate, arătoase, care se bucurau de un venit suplimentar. Modele, actrițe, cântărețe, designeri, toate elegante, istețe și discrete, unele dintre ele chiar celebre.

Fusese ideea lui Annabelle ca fetele pe care le recrutau să poarte măști atunci când mergeau la lucru, ca să-și

ascundă identitatea. Era sigură că bărbații vor fi atrași de mister, iar fetele erau și ele fericite, imaginându-și că purtatul măștilor avea să ascundă cine erau ele cu adevărat.

Nu era deloc greu să găsească fata potrivită. Frankie, un adevărat Don Juan înainte să se cupleze cu Annabelle, le cunoștea pe toate și se folosea de felul său impresionant de a jongla cu vorbele ca să le convingă să facă orice. O grămadă de câștiguri neimpozabile era o mare tentație și, așa cum subliniase Frankie, cum cele mai multe fete și-o trăgeau pe gratis, ce mare scofală era dacă o făceau contra unei sume generoase? Mai ales dacă era posibil să rămână anonime.

Frankie îi verifica pe toți potențialii lor clienți, în timp ce Annabelle lua legătura cu fetele și aranja întâlnirile. Băgau în buzunar împreună șaizeci la sută din fiecare sumă și, în curând, ajunseră să se scalde în bani. Întotdeauna era vorba de bani gheață, nu exista nici un fel de document.

Deja făceau asta de aproape un an și ce afacere profitabilă se dovedise a fi! Nici Annabelle și nici Frankie nu avuseseră vreo nemulțumire, până în momentul în care amândoi înțeleseseră că aveau nevoie de ajutor.

După ce se gândise o vreme la acest aspect, Frankie o recrutase pe Janey Bonafacio, una dintre numeroasele lui verișoare, care locuia în Brooklyn și era contabilă. O întrebase dacă era interesată să lucreze pentru el, iar ea, deoarece simțise dintotdeauna o pasiune nemăsurată pentru vărul Frankie, renunțase imediat la vechea slujbă. El o angajă să răspundă la telefoane și să programeze întâlnirile fetelor.

Janey, o mamă necăsătorită de o sută douăzeci și cinci de kilograme, cu un fiu de nouăsprezece ani, Chip, era încântată că primise slujba. Să-și adore vărul de la distanță era una, dar să lucreze propriu-zis pentru el era un vis devenit realitate, chiar dacă afacerea pe care

o conducea împreună cu prietena lui cea îngâmfată era destul de dubioasă.

Annabelle avea încredere în Janey, însă nu și în Chip – un pierde-vară posac, mult prea plin de el și întotdeauna nemulțumit. Annabelle îl vedea ca pe un Frankie în devenire, dar nu atât de fermecător. Îl foloseau pentru diferite comisioane și ca șofer.

–Cel puțin, ei fac parte din familie, o asigurase Frankie. Nu ne vor înșela niciodată.

–Nu fi atât de naiv, răspunsese ea. Când se ajunge la bani, fiecare are un plan.

–Hei – spusese Frankie. O plătim pe Janey suficient de bine cât să ne asigurăm că își ține gura. Și nu uita: Janey are o slăbiciune pentru mine, nu ar face niciodată nimic să mă rănească.

Annabelle nu era atât de sigură.

*

După ce se încredință că arăta cât se putea de seducător, Annabele sună jos să verifice dacă mașina o aștepta. Locuința ei principală era un apartament de pe Park Avenue, unde ea și Frankie își petreceau cea mai mare parte din timp, dar păstrase în continuare și mansarda din SoHo, locul unde părinții ei și vechii prieteni o puteau contacta. Nu că părinții ei ar fi făcut-o prea des – îi auzea poate o dată la câteva săptămâni. În privința vechilor prieteni – nu era interesată de ei, acum avea o viață nouă și, în această viață nouă, foarte puțini oameni știau cine erau părinții ei și de unde venea. Așa îi plăcea.

Mai devreme, Frankie plecase cu mașina la Atlantic City, ca să petreacă weekendul cu doi dintre prietenii săi, Bobby Santangelo Stanislopoulos și M.J., partenerul de afaceri al lui Bobby. Annabelle îi știa pe amândoi, căci pe vremuri merseseră toți la același liceu în Beverly Hills.

Da, grozave vremuri! Bobby și M.J. erau cu un an mai mare decât ea, dar nu uitase niciodată noaptea de pomină a balului de absolvire, când toți trei ieșiseră împreună, se amețiseră complet, iar ea sfârșise prin a-și face de cap cu amândoi.

Hmm... doar una dintre escapadele adolescentine scăpate de sub control, deși fusese chiar o experiență memorabilă. Nici Bobby, nici M.J. și nici ea nu mai pomeniseră vreodată nimic despre asta. Era un subiect tabu.

Apoi, într-o noapte, la câțiva ani după ce se mutase în New York, intrase în Mood și îi găsise acolo – Bobby și M.J. Inițial, a fost chiar un șoc să-i vadă, dar începură repede să vorbească și să-și amintească de vremurile bune de demult. De fapt, M.J. fusese cel care o prezentase lui Frankie.

Nu-i spusese niciodată lui Frankie despre noaptea de nebunie cu doi dintre cei mai buni prieteni ai săi – unele lucruri era mai bine să rămână în trecut. În afară de asta, nu-și imagina că ar fi foarte încântat dacă ar afla vreodată, mai ales că, atunci când era nervos, Frankie devenea violent.

Deoarece jocurile de noroc păreau să fie noua lui pasiune, nu obiectase când auzise că pleacă. Prietenul ei instalat la ea acasă era o pacoste și jumătate, astfel încât nu o deranja să mai petreacă din când în când o noapte pe cont propriu. Ieșirea fără Frankie i-ar permite o pauză bine-venită.

Portarul o informă că, într-adevăr, șoferul ei parcase afară.

Se îndreptă spre ieșire, nu înainte de a-și lua poșeta Chanel.

În momentul în care păși afară din apartament, telefonul începu să sune. Alese să-l ignore – avea o fixație cu telefoanele, ura să răspundă la ele. Oricine ar fi fost putea să lase un mesaj.

Părăsi apartamentul și coborî cu liftul, încântată de perspectiva că va iniția un tânăr inocent în desfătările sexului. Tatăl său, Sharif Rani, era unul dintre cei mai importanți clienți ai lor. Sharif cerea o fată diferită de mai multe ori pe săptămână și se întorcea întotdeauna pentru mai mult. Annabelle îl considera pe Sharif Rani un client clasa întâi, alături de starul de cinema de la Hollywood, un vânător de femei nesățios, și de rockerul de Hall of Fame[1], cu penis de douăzeci de centimetri și înclinație pentru femei care acceptau să se antreneze cu el la diferite activități în baie.

– Bună ziua, domnișoară Svetlana, spuse portarul, ieșind de după tejgheaua lungă de marmură și frecându-și mâinile, în așteptarea unui bacșiș consistent.

Annabelle îi strecură discret o bancnotă de douăzeci de dolari. Învățase mai demult că era inteligent să-i facă pe toți fericiți.

Portarul încercă să nu se holbeze la ea. Cu părul de un roșu-deschis și trupul suplu, era o frumusețe. Totodată, era și foarte misterioasă. Nimeni din clădire nu știa ce făceau ea sau prietenul ei, doar că erau tineri, bogați și aveau o grămadă de prieteni arătoși.

Annabelle păși afară, se așeză pe bancheta luxoasă de piele a Mercedesului pe care îl cumpăraseră recent și se lăsă pe spate. Se bucura că era vorba de o întâlnire de după-amiază, deoarece hotărâse ca, după lecția cu băiatul, să intre la Saks și să-și cumpere noua poșetă de piele Prada pe care o văzuse în catalog. Și, din moment ce Frankie nu se prea omora să-i cumpere cadouri, poate avea chiar să se răsfețe cu o bijuterie David Yurman.

„Da, asta voi face, se gândi ea visătoare. Mă voi răsplăti pentru cinci minute de muncă nu atât de grea. Merit asta."

---

[1] Tip de muzeu, real sau imaginar, înființat pentru a onora personalitățile cu cele mai importante realizări dintr-un anumit domeniu (n.red.)

–Salut, spuse Chip, privind în oglinda retrovizoare și analizând-o cu ochii săi înguști. Ce mai faci?

–Nu sunt într-o dispoziție de conversație, Chip, spuse ea direct, apoi îl ignoră, fiindcă o deranja, întotdeauna o făcuse. Era ceva la el...

–Scuză-mă că exist, mormăi el.

La naiba! Chiar în momentul acela, hotărî că Chip trebuia să plece. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

capitolul 2

Denver

Numele meu este Denver Jones, am douăzeci și cinci de ani și sunt o avocată așa-zis pe val, convocată să facă parte din echipa de apărare a lui Ralph Maestro – un actor de filme de acțiune de megasucces – de acuzația de crimă, în cazul în care va fi arestat.

Frumoasa lui soție – tot un star de cinema –, Gemma Summer Maestro, este moartă. Împușcată în față. Gata cu frumusețea ei diafană.

Este începutul lui decembrie și, în ciuda soarelui strălucitor din California, zăpada falsă este deja adunată frumos de-a lungul aleii reședinței Maestro, lucru pe care îl observ în timp ce străbat drumul către ea. Nu mă surprinde, deoarece am mai fost aici înainte, acum mulți ani, când eram o fată uscățivă de doisprezece ani și încercam să mă dau bine pe lângă cea mai populară fată din școală, Annabelle Maestro.

–Zăpadă falsă! îmi amintesc că am exclamat prima dată când am vizitat vila Maestro. Vrei să spui că părinții tăi au adus zăpadă falsă și au împrăștiat-o de-a lungul aleii? Am privit țintă și neîncrezătoare la cea mai nouă prietenă a mea.

Annabelle Maestro, în vârstă de doisprezece ani, s-a uitat la mine sfidătoare.

–Denver Jones, mi-a spus, strâmbându-și nasul plin de pistrui, în timp ce proteza de pe dinți capta lumina soarelui de după-amiază. Ești atâât de proastă! Aici este Beverly Hills, idioato! Nu avem zăpadă adevărată în Beverly Hills.

–Nu aveți? am mormăit eu, proaspăt venită din Chicago, cu părinții mei nu tocmai normali. Tata – avocat nonconformist. Mama, o activistă politică și, uneori, gospodină.

–Nici vorbă! izbucnise Annabelle, de parcă eram proasta satului. Ești atât de grea de cap.

–Îmi pare rău, am mormăit eu, cu toate că habar n-aveam pentru ce îmi ceream scuze.

Annabelle a luat un pumn plin de zăpadă falsă și l-a aruncat cu putere în fața mea. L-am simțit ca pe o bucată de vată de zahăr.

–Haide, mi-a spus, alergând cu picioarele ei lungi pe aleea acoperită de zăpadă. Mi-e o foame!

Am mers după ea, curățându-mă de zăpada falsă de pe față și din păr.

Astea s-a întâmplat atunci, dar, deși acum nu mai sunt fata aceea naivă de doisprezece ani, nu o voi uita niciodată pe Annabelle, pistruii ei și felul în care-și strâmba nasul. Nu am mai văzut-o de o grămadă de ani, căci am pierdut legătura după liceu. Mai apoi am auzit că a părăsit L.A. ca să facă colegiul în Boston și, după ce s-a lăsat, se pare că s-a mutat în New York, unde se ocupa cu ceva legat de modă.

Mă întrebam unde era Annabelle acum și dacă voi da peste ea. Nu am rămas prietene mult timp. Nu am fost niciodată suficient de mișto pentru ea – mă interesa prea mult lucrul și eram diferită, după gustul ei. Treaba ei era să hoinărească pe Melrose și Robertson în căutarea celei mai noi genți sau a ultimilor jeanși la modă, iar lucrul acesta nu prea era pe placul meu. Chiar dacă aș fi dorit, cu siguranță nu aș fi fost capabilă să-mi permit stilul de viață al prințesei Maestro. De fapt, am simțit o ușurare când Annabelle a început să mă ignore și să umble cu un grup de fete la fel de bogate, cu părinți la fel de celebri.

Pierderea prieteniei lui Annabelle nu a fost cine știe ce. Mama mea era ușurată. Nu-i plăcuse niciodată prea

mult de ea sau de lucrurile reprezentate de familia ei. Faimă. Bogăție uriașă. Toată scena din Beverly Hills. Mama s-a bucurat mai mult când m-am împrietenit cu Carolyn Henderson – o fată care avea ceva în cap, al cărei tată era chirurg estetician și a cărei mamă lucra în imobiliare. Imediat ce Carolyn a absolvit colegiul, a reușit să se angajeze ca intern la Washington. Este în prezent asistenta personală a senatorului Gregory Stoneman. Suntem în continuare prietene apropiate, chiar dacă locuim în orașe diferite. Ținem periodic legătura, cu toate că nu este întotdeauna ușor, amândouă fiind foarte ocupate. Slavă Domnului că există e-mailul și SMS-urile.

Anul acesta, Carolyn a promis să ajungă în L.A. de Crăciun, în ciuda muntelui de treburi care mă fac *pe mine* să par o leneșă și, credeți-mă, nu sunt o persoană care se lasă pe tânjală.

De-abia aștept să-mi petrec timpul cu ea, mai ales că amândouă ne-am despărțit recent de prietenii noștri, ceea ce înseamnă că vom avea destule de discutat. Carolyn a rupt-o cu prietenul ei, Matt, din cauză că l-a prins înșelând-o – ceea ce nu a reprezentat o surpriză pentru nimeni. Matt era un jurnalist politic pe val, despre care toată lumea știa (exceptând-o aparent pe Carolyn) că avea o problemă majoră cu prohabul.

Despărțirea mea a fost o altă poveste. Josh – un doctor de succes în mediul sportiv – a fost cel care m-a părăsit. S-a plâns că pun munca pe primul plan și că el s-a săturat să fie întotdeauna al doilea.

Meditând la asta, trebuie să recunosc că avea dreptate sau, poate, pur și simplu nu l-am iubit suficient.

Josh și cu mine am fost împreună trei ani, așa că despărțirea a venit ca un fel de zdruncinătură, dar nu am inima frântă. Trebuie să recunosc că îmi lipsesc duminicile în care devoram ziarele în apartamentul nostru, plimbările lungi și energice din Canionul Malibu, privitul la TV,

la Entourage și Dexter, și înfulecatul mâncării mele chinezești favorite direct din cutie.

Nu îmi lipsește sexul, nu a fost atât de grozav nici la început. La fel ca cele mai multe relații, a început incredibil de lasciv și de pasionant, dar după șase luni s-a transformat într-un sex confortabil și plictisitor.

Unde a dispărut toată pasiunea? Hei – nu sunt expertă, dar am trecut prin vreo două relații tentante în facultate – una cu un profesor căsătorit și una cu un mare atlet. În ambele cazuri, sexul a fost uluitor, așa că sigur îmi dau seama de diferență. Pe de altă parte, culcatul cu un bărbat însurat nu este pentru mine. Prea multe minciuni și complicații.

Mă gândesc uneori că Amy Winnehouse, câinele nostru, îi simte mai mult lipsa lui Josh decât o simt eu. Am dat de Amy – o rasă mixtă – în timp ce rătăcea pierdută și murdară pe plaja Venice, așa că am luat-o acasă și am botezat-o după cântăreața mea favorită, din cauza mârâitului ei gutural, care rivaliza cu vocea joasă și sexi a lui Amy.

Când Josh a plecat, am moștenit-o pe Amy. „Fără dreptul la vizită", l-am informat eu cu răceală. Deși, în realitate, voiam să-i spun: „Fă pași, ticălosule, tu mă părăsești pe mine!"

Lui Josh nu i-a plăcut faza cu câinele – dar, hei, dacă a vrut să plece, exact asta a primit. Afară! Gata! S-a terminat. Nu cred în prelungirea lucrurilor la infinit. Când ceva s-a terminat, este mai bine să-i pui capăt cu totul.

De data aceasta, mama mea nu a fost fericită, îl plăcea pe Josh, la fel și restul familiei, mai ales cei trei frați ai mei mai mari.

Păcat! Josh putea fi plăcut ca prieten dar, cu siguranță, nu era bărbatul cu care plănuiam să-mi petrec restul vieții.

Și cine ar putea fi acel bărbat? Adevărul este că nu l-am găsit încă și perspectivele nu sunt prea promițătoare în L.A. Singurii bărbați cu care mă întâlnesc sunt clienții,

și aceștia sunt, de obicei, căsătoriți sau homosexuali. Mai există apoi și avocații șmecheri care conduc Porsche sau Mercedes și umblă cu modele blonde de douăzeci de ani sau cu actrițe care au de toate.

Nu că aș arăta rău. Dacă nu aș trăi în L.A., cred că aș fi considerată extrem de atrăgătoare. Am părul lung, castaniu, cu scânteieri aurii naturale, ochi de un căprui-deschis, am un metru șaptezeci și port haine mărimea 38 (mare, după standardele din Beverly Hills – mică, pentru restul țării!).

Ok, nu sunt Pamela Anderson și – credeți-mă – nu am nici o dorință să fiu. Orice falsitate mă dezgustă – buze, sâni, pometi și bărbii. Pfui! La ce se gândesc femeile astea?

Adevărul este că, dacă Josh nu s-ar fi despărțit de mine, l-aș fi părăsit eu pe el în cele din urmă, deoarece confortul este grozav pentru o vreme, dar pasiunea este, cu siguranță, ascunsă undeva acolo și chiar intenționez să o găsesc. Asta voi face când am să am timp, căci, cum e posibil să fi menționat și înainte, sunt o persoană obsedată de muncă.

Toate acestea s-au întâmplat acum trei luni și umblă vorba că Josh are o nouă prietenă – stilist de staruri, blondă și anorexică, pe care a agățat-o într-un club.

Hmm... apropo de nerăbdare. Oricum, îi urez succes, nici că s-ar putea să-mi pese!

Eu am puțin mai multă putere de judecată. În momentul de față, nu sunt interesată de nimic permanent. Am hotărât că ar trebui să mă distrez puțin, în timp ce-l aștept pe Domnul Perfecțiune să-și facă apariția.

–Ai întârziat, m-a dojenit șeful meu, întâmpinându-mă la ușa conacului Maestro.

Șeful meu, Felix Saunder – sau Domnul Dinți-de-Rechin, cum este cunoscut în birou, din cauză că, recent, și-a îmbrăcat din nou dinții și aceștia strălucesc ca un șir de faruri orbitoare – este pregătit de acțiune. Este

un bărbat cu o figură impozantă, cu nas ascuțit și o claie de păr de un argintiu nebun în spate – seamănă într-un fel cu un Don King alb. De asemenea, are o înclinație pentru costumele Brioni de culoare deschisă, cămășile colorate și pantofii cu vârful ascuțit, din piele de șopârlă, vopsiți într-o varietate de culori insuportabile. Cei mai mulți oameni îl privesc ca pe un excentric.

Saunder, Fields, Simmons & Johnson este numele firmei de avocatură pentru care lucrez. Am început ca ajutor de avocat pentru ei în timp ce eram încă la Drept, iar, după ce am trecut examenul de barou, m-au angajat ca asociat. După trei ani, am fost promovată ca asociat senior.

Nu-mi place să par lipsită de modestie – de fapt, nu chiar! – dar sunt bună, foarte bună și cred că Domnul Dinți-de-Rechin mă iubește. Nu ca femeie, ci ca pe mâna lui dreaptă – o mână pe care știe că se poate baza întotdeauna. Omul este un avocat excepțional, cu o minte brici, astfel încât, de-a lungul anilor, am ignorat dinții mai albi decât albul, părul zbârlit și costumele exagerat de scumpe și am învățat tot ce-am putut de la el. Este un profesor excelent, iar eu învăț repede, așa că s-a dovedit a fi o combinație perfectă pentru amândoi. Mă aștept ca, în curând, să fiu promovată la nivelul de partener junior.

Bănuiesc că Josh are dreptate, pun munca pe primul plan, iar acum nu am nici un motiv să nu o fac.

Mi-am privit ceasul – Cartier –, un cadou de ziua mea de la Domnul Dinți-de-Rechin. Personal, nu mă prea interesează mărcile, dar ceilalți oameni par să le prețuiască foarte mult, mai ales în Beverly Hills.

– Două minute nu se consideră întârziere, am spus direct.

Felix Saunder ridică o sprânceană stufoasă.

– Întotdeauna ai o replică, spuse el, devenind aproape irascibil.

– Acesta este adevărul, am răspuns.

–Fata care vede întotdeauna lucrurile în alb și negru, continuă sec, lovindu-și bărbia cu degetul arătător puțin îndoit.

–Nu este nimic greșit în asta, am replicat. Nevoia de a avea ultimul cuvânt este unul dintre obiceiurile mele care îi înnebunesc pe oameni. Nu dau doi bani, îmi place să am ultimul cuvânt. În plus, nu vreau să par lipsită de modestie, dar de obicei am dreptate.

–Urmează-mă, spuse el. Avem de lucru.

Sunt considerată o avocată pe val deoarece, în ultimele optsprezece luni, am apărat cu mare succes doi bărbați extrem de importanți. Clientul numărul unu era un director de studio foarte cunoscut, acuzat de viol de către o vedetă de televiziune a cărei carieră o luase la vale. Procesul care urma să aibă loc a ținut prima pagină a ziarelor timp de mai multe luni, culminând cu perioada celor cinci zile de tribunal.

Actrița nu era o femeie populară. Jucase rolul unei ticăloase într-un serial de televiziune timp de mai mulți ani. Nu îmi fusese greu să-i conving pe jurați că rolul ei de la televizor i se potrivea și în realitate, prezentându-l, în același timp, pe directorul de studio din perspectiva familiei sale fericite, arătând că, cel puțin în ceea ce-l privea, acea noapte de sex a avut loc de comun acord, el iubindu-și soția și familia și regretând profund întregul incident. Apoi am scos în evidență cât de mult avea nevoie – de fapt, cât de mult tânjea actrița după titlurile de prima pagină ale carierei ei fulminante apuse. Și cum urmărise să se răzbune pe dl director de studio. „Ați văzut filmul lui Beyoncé, *Obsessed*?", am declarat teatral în pledoaria finală, fixându-i pe jurați cu ochii mei căprui, despre care s-a spus că pot fi chiar hipnotizanți. „Permiteți-mi să vă sugerez să considerați aceasta drept versiunea din viața reală. Puneți-vă dumneavoastră în pielea acestui om." O pauză lungă, de efect. „Da, este adevărat, clientul meu și-a înșelat soția, dar nu a pretins

niciodată că este un sfânt. Iar asta este tot ce-a făcut. O noapte de slăbiciune cu o actriță seducătoare, hotărâtă să-și relanseze cariera. Așadar... din cauza unei greșeli și a unei actrițe veștejite, care se simte respinsă, acest bărbat nevinovat ar trebui să piardă tot?" O altă pauză lungă, semnificativă. Încă un contact vizual intens. „Eu nu cred asta. Dumneavoastră?"

Jurații erau cumpărați.

Rezultatul: o mare victorie.

Toți cei din firmă erau mai mult decât mulțumiți de modul în care mă descurcasem în sala de tribunal și, în mai puțin de șase luni, mi-a fost înmânat un alt caz de mare amploare. De data aceasta era vorba despre un îndrăgit actor de comedie, acuzat că s-ar fi expus unor copii în locuri publice. L-am prezentat ca fiind de o puritate ieșită din comun. Avea o familie pe care o îndrăgea. O soție pe care o iubea. Propriii săi copii, pe care îi adora.

Am oferit apoi pasionata pledoarie finală, despre cum acest om – acest om blând, care a strâns atâția bani în acțiuni de caritate pentru copii – nu ar fi rănit vreodată un copil și nici măcar nu s-ar gândi să o facă.

Din nou, am câștigat.

Și-acum asta. Un omor. Cu toate că nimeni nu îl acuzase, de fapt, pe Ralph Maestro de uciderea soției.

Încă.

–Cred că ar trebui să mă puneți la curent cu cazul, i-am spus Domnului Dinți-de-Rechin, urmându-l în interiorul vilei impozante.

Felix se opri și mă bătu pe umăr, în timp ce-mi șoptea confidențial în ureche:

–Ralph Maestro este un foarte mare star de cinema. Se opri pentru o clipă, ca să reexamineze ceea ce tocmai spusese. Vreau să spun, era cel mai mare. Nu neapărat în zilele noastre, dar ștampila de star de cinema rămâne, indiferent dacă mai faci sau nu bani serioși.

–Și el...? am întrebat curioasă.

–El... ce?

–Mai face sau nu bani frumoși?

–Asta este irelevant, spuse țâfnos Felix.

Mă întrebam dacă acum era momentul potrivit să-i spun că îmi era cunoscută familia Maestro și că mersesem la aceeași școală cu fiica lor. Dar am hotărât că nu era necesar. Oricum nu și-ar fi amintit de mine.

Felix începu să-mi povestească ce se întâmplase. După câte se pare, soții Maestro participaseră la o mare strângere de fonduri în seara precedentă, la Hotelul Beverly Wilshire, și se întorseseră acasă la ora unsprezece. Gemma Summer Maestro mersese direct sus, în dormitorul ei, în timp ce Ralph rămăsese jos, uitându-se la televizor, bucurându-se de unul dintre trabucurile lui cubaneze scumpe și, cel mai probabil, ilegale. Apoi a ieșit afară să-și vadă câinii – doi pitbulli fioroși care nu erau lăsați în interiorul vilei.

În jurul orei unu noaptea, urcase în dormitorul său – soții Maestro aveau dormitoare separate, un lucru nu prea neobișnuit printre cuplurile de celebrități. Aici s-a mai uitat la televizor, până când, în cele din urmă, în jurul orei trei, a adormit. Când s-a trezit la ora șase dimineața, a mers la sala lui privată de forță, din spatele casei și, abia când menajera lor din Guatemala, Lupe, a descoperit trupul Gemmei – împușcată în timp ce se afla întinsă în pat –, și-a dat și el seama că ceva nu era în ordine.

Am pus imediat câteva întrebări relevante.

–Poliția a găsit arma crimei?

–Nu.

–Există vreun semn de intrare prin efracție?

–Nu.

–Soții Maestro se înțelegeau bine?

–Felix dădu din cap.

–Cine știe? Dar, imediat ce îi expediez pe detectivi de aici, vom afla.

Doi detectivi de la investigații și o legiune de polițiști cotrobăiau prin toată casa. Menajera, Lupe, era în bucătărie, scoțând sunete tânguitoare. Trupul Gemmei Summer era încă în patul ei, în timp ce fotograful polițist cobora.

Am început să vorbesc cu unul dintre detectivi, un tip afro-american, cu o înfățișare de Will Smith mai bătrân. Imaginația îmi spunea că venise la Hollywood în speranța că va fi descoperit și sfârșise prin a deveni detectiv. Aceasta pare a fi povestea celor mai mulți oameni. Se numea Preston, iar partenera lui, o asiatică, era detectivul Lee.

Mă întrebam dacă vreunul dintre ei o sunase pe Annabelle și îi spusese știrile devastatoare. Am simțit brusc o senzație de greață în adâncul stomacului. Cum va reuși cineva să dea acel telefon?

„Bună ziua, domnișoară Maestro. Vă sun din partea Departamentului de Poliție din Beverly Hills. Mama dumneavoastră este moartă, împușcată în cap. Tatăl dumneavoastră este principalul suspect. Oh, da, și permiteți-mi să profit de această ocazie să vă urez un Crăciun fericit."

–Ce s-a întâmplat? mârâi Felix. Aștepta întreaga mea atenție în toate circumstanțele – o minte rătăcitoare nu îi era de nici un folos.

–Fiica lor a fost anunțată? am întrebat.

Felix își încruntă sprâncenele.

–De unde știi că au o fiică?

–Ține de cunoștințele generale, am răspuns repede, nepregătită încă să dezvălui legătura mea cu familia Maestro.

–Din câte știu eu, nimeni nu a fost încă anunțat, spuse Felix, bâjbâind în buzunarul hainei după un pachet de gumă de mestecat cu aromă puternică de mentă. Fără să-mi ofere și mie vreuna, înghiți două, înainte să pună pachetul înapoi.

–Ai habar cum se va lega presa de subiectul ăsta? continuă el, în timp ce respirația lui mentolată plutea în aer. Cazurile Phil Spector și Robert Blake vor părea adevărate picnicuri în comparație cu acesta.

–Crezi că poliția are de gând să-l aresteze pe Ralph Maestro? am întrebat curioasă.

–Nu și dacă vor avea de-a face cu mine, răspunse, ca întotdeauna plin de o încredere de nezdruncinat. Nu există absolut nici o dovadă că Ralph a făcut-o, chiar nici una.

„Dar a făcut-o?" eram curioasă să întreb. Mi-am înfrânat însă această dorință. Câteodată înveți mai multe nespunând nimic.

capitolul 3

Carolyn

–Mi-ai spus că ai de gând să-ți părăsești nevasta, spuse Carolyn Henderson, cu ochii ei de un albastru palid plini de lacrimi în timp ce-și înfrunta șeful – amantul ei, bărbatul care îi promisese totul și nu-i dăduse nimic. Mi-ai promis că se va întâmpla înainte de Crăciun.

Senatorul Gregory Stoneman se plimbă de-a lungul biroului său, incapabil să se uite la fata asta drăguță cu părul de culoarea mierii și ochii în lacrimi. Era un bărbat înalt, de aproximativ cincizeci de ani, cu un păr stufos și cărunt, profil acvilin și zâmbet de politician gata pregătit.

–Ascultă-mă, iubito, se linguși el pe lângă ea. Trebuie...

–Te-am ascultat, îl întrerupse Carolyn, ridicând vocea. Te-am ascultat non-stop în ultimii doi ani. Se uită țintă la el, acuzatoare. Mi-ai jurat că vom fi împreună Crăciunul acesta. Mi-ai promis că o vei părăsi.

–Știu, dar...

–M-ai mințit, Gregory, continuă ea, ridicând și mai tare vocea. Încă nu i-ai spus despre noi, nu?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji într-un șuvoi incontrolabil.

Gregory Stoneman se încruntă. Nu exista nimic mai iritant decât o femeie în lacrimi. Era suficient de rău că trebuia să suporte asta din partea soției sale din când în când, iar acum fata asta începea să devină extrem de pretențioasă. Nu avea nevoie de astfel de prostii. În plus, cunoscuse recent o jurnalistă britanică, corespondentul londonez al unui ziar englezesc cu pretenții. Fata era tânără și proaspătă și, în ceea ce privește aspectul, o făcea

de rușine pe Carolyn, cu toate că, trebuia să recunoască asta, Carolyn avea un corp senzațional – țâțe mari –, unul dintre motivele pentru care îi înșirase toate declarațiile alea false cum că, într-o bună zi, va divorța cu siguranță de nevastă-sa vreodată!

De parcă ar face asta.

În Washington exista un joc. Iar jocul avea reguli stricte. O aventură este o aventură și niciodată nu a intervenit într-un mariaj. Oricine voia să joace trebuia să învețe să respecte regulile.

–Gata, spuse el blând.

–La naiba cu gata, strigă ea nervoasă.

–După Crăciun, începu el.

–Nu! țipă ea. Ai promis și mă aștept să te ții de promisiune sau...

–Sau ce? spuse el pe un ton amenințător.

–Sau îi spun soției tale despre noi, din moment ce se pare că tu nu poți s-o faci.

Cuvintele ei atârnau între ei precum o cortină neagră. Încruntătura lui Gregory se adânci. Dacă prietenul ei Matt ar fi rămas în scenă, asta nu s-ar fi întâmplat. Dar nu – Matt reușise o ieșire bruscă. Și, atunci, în ce postură rămânea el? Cu o fată agățată de el, care începea să aibă pretenții pe care nu avea nici o intenție să le îndeplinească. Ca și cum asta n-ar fi fost suficient de rău – acum trecea la amenințări. Îl amenința pe el, senatorul Gregory Stoneman, membru de seamă al Senatului, cu o reputație nepătată și un mariaj solid de douăzeci de ani.

Comportamentul ei era inacceptabil, și el nu avea de gând să-l tolereze.

–Fii amabilă și nu face asta în biroul meu, spuse Stoneman, privind agitat spre ușa închisă.

–De ce nu? întrebă ea, înroșindu-se. Toți vor ști în curând.

–Nu, nu vor ști.

–Oh, ba da.

Era sătul până peste cap de atitudinea ei. Cine naiba se credea?

–Și cum anume? întrebă cu răceală.

–Eu le voi spune, răspunse ea sfidătoare. Prima dată soției tale și apoi tuturor celorlalți.

O prinse de braț într-o strânsoare ca de menghină.

–Nu, nu vei face asta, spuse el, iar vocea i se transformă într-o poruncă aspră. Nici să nu te gândești.

–Încearcă să mă oprești, răspunse ea, hotărâtă să meargă până la capăt.

–De ce? întrebă el, făcând un efort puternic să-și controleze mânia. De ce, după atâta vreme, îmi faci asta acum?

Carolyn se holbă la el, cu buza de jos palpitând, mâinile tremurând. Nu voise să se ajungă la asta, dar trebuia ca el să știe. Cuvintele ei erau rare și șovăielnice.

–Sunt însărcinată, spuse ea în cele din urmă.

–Ceee? spuse el, albindu-se în mod vizibil, în timp ce făcu un pas înapoi.

–Însărcinată, repetă ea, încântată că, în sfârșit, avea întreaga lui atenție.

–E imposibil, sări el, refuzând să admită ideea. Iei pastile.

–Se întâmplă greșeli, mormăi ea.

–Despre ce vorbești? spuse el răstit.

–Pilula nu funcționează întotdeauna, îi explică ea. Știi, se mai întâmplă.

–Hristoase! explodă el.

–Deci, vezi, spuse ea, începând să se simtă mult mai calmă, acum că îi spusese, e timpul să facem publică relația noastră. Trebuie.

Timp de un moment sau două făcu câțiva pași, înainte să se întoarcă spre ea cu o expresie acuzatoare.

–Ce te face să crezi că e al meu? spuse el cu asprime.

Ea știa că avea să spună asta. O durea, dar cunoștea slăbiciunea lui Gregory mult prea bine și, când venea

vorba de confruntări, el încerca întotdeauna să se ferească de învinuire, la fel cum făcea și în cariera lui politică. Și totuși... îl iubea. Nu se putea abține. Acum avea copilul lui crescând în ea și voia să fie cu el mai mult ca oricând.

–Sigur este al tău, spuse ea în tăcere. Nu există nici un dubiu.

–Ar putea fi al lui Matt, susținu el, furios că era prins în cea mai veche capcană cunoscută de bărbat.

–E al tău, repetă ea.

–Cum poți fi atât de sigură? insistă el.

Oh, Doamne! O făcea să se simtă ca o ratată. Și, pur și simplu, nu era corect, îl iubea atât de mult, întotdeauna îl iubise.

–Pentru că nu m-am mai culcat cu Matt de peste trei luni, spuse ea cu voce joasă. Acest copil este al tău, Gregory, acceptă asta.

–Hristoase! exclamă el pentru a doua oară. De ce-ai făcut asta?

–De ce-am făcut asta? răspunse ea, devenind brusc furioasă. Dacă îmi amintesc bine, tu ești cel care vine în apartamentul meu de două ori pe săptămână, pregătit să mi-o tragă la greu.

–Nu fi atât de grosolană, spuse el, aruncându-i o privire dezgustată. Nu ți se potrivește.

Nu ieșea așa cum plănuise ea. Ar fi vrut ca el să spună: „Ai dreptate. Este o veste grozavă. Ar trebui să fim împreună. Voi divorța de soția mea imediat".

Daa... Sigur... În visele ei.

În adâncul ei, avusese o presimțire că reacția lui va fi de rahat.

Oftă, ar fi vrut să aibă pe cineva căruia să i se destăinuiască. Dar, încă de la începutul aventurii, el îi ceruse să păstreze o discreție absolută, așa că nu-i spusese nici măcar lui Denver, cea mai bună prietenă a ei, care locuia în L.A. Denver știa doar că ea avusese o relație de dragoste cu Matt, de care se despărțise.

Ah, Matt, nici măcar el nu bănuise vreodată ce se întâmpla. Păstraseră apartamente separate și el rămăsese rareori la ea, așa că reușise să păstreze secretă aventura ei cu Gregory.

Acum, tot ce dorea să facă era să spună lumii și, mai ales, dorea să spună soției lui Gregory Stoneman – Evelyn. Din câte spunea Gregory, era o femeie rece, autoritară, care refuza să facă sex cu el. Era unul dintre motivele pentru care Carolyn nu se simțise niciodată vinovată că se culca cu un bărbat căsătorit. El avea nevoie de ea. Ea avea nevoie de el. Între ei exista o legătură foarte strânsă.

Gregory merse până la fereastră și privi afară, cu spatele la ea.

–Deci... îndrăzni ea, sperând că atitudinea lui urma să se schimbe și să se domolească. Cred că asta înseamnă că nu ai de ales. Ori îi spui tu soției tale, ori îi spun eu.

El se întoarse, ochii lui având o privire ciudată.

–Asta crezi tu că se va întâmpla? spuse el pe un ton glacial.

–Da, Greg, răspunse ea curajoasă. De data asta, vorbesc serios.

–Chiar vorbești?

–Da.

Expresia feței sale era gânditoare. Ea luă asta ca pe un semn pozitiv. Era mai bine decât să-l asculte urlând.

Urmă o tăcere lungă, apoi el spuse:

–Nu ar fi trebuit să-mi spui aici. E ceva despre care trebuie vorbit în particular.

–Sunt de acord, spuse ea ușurată, deoarece se părea că, în cele din urmă, socotea adevărat ceea ce îi spusese.

– Și trebuie să-mi dai vreo două săptămâni să rezolv problema, adăugă el, privind-o cu atenție. Nu pot să fac miracole peste noapte.

–Sunt de acord cu asta, spuse ea repede.

–După cum știi prea bine, continuă el, mușcându-și buza de jos, este foarte, foarte complicat. E vorba de soția mea și trebuie să mă gândesc și la copiii mei...

–Da, Greg, spuse ea docilă. Înțeleg că nu va fi ușor.

–Fii sigură că nu va fi, spuse el pe un ton tăios.

–Dar împreună vom reuși, adăugă ea cu blândețe. Totul va fi bine și, apoi, ne vom avea unul pe altul.

El îi aruncă o privire plină de îngrijorare.

–Nu ai spus nimănui, nu? o întrebă el.

–Bineînțeles că nu, îl asigură ea.

–Ești absolut sigură?

–De ce n-aș fi? Este secretul nostru.

–Oamenii spun secretele.

–Nu eu.

El începu să se plimbe, fără să se uite la ea.

Ea respiră adânc și așteptă următoarele lui cuvinte.

–Cât de însărcinată ești? întrebă el.

–Șapte sau opt săptămâni. Nu sunt sigură.

–Ai mers la vreun doctor?

–Mi-am făcut o programare la ginecolog pentru săptămâna viitoare, răspunse ea, încurajată de interesul manifestat de el.

–Anuleaz-o, spuse brusc. Vreau doar ce-i mai bun pentru copilul nostru. Voi aranja să te vadă cineva.

„Copilul nostru." Cât de amețitoare erau aceste cuvinte, venind din partea lui Gregory. Gregory al ei.

Se gândi la momentul de acum două luni, când soția și copiii lui erau plecați din oraș, iar el o dusese în casa lui. Petrecuseră câteva ore magice împreună. El fusese atât de tandru; la fel fusese și ea. Trebuie să fi fost ziua în care a rămas însărcinată.

Lăsându-se pradă unui sentiment brusc de afecțiune, se apropie de el, aruncându-și brațele în mod impulsiv în jurul gâtului său.

–Îmi pare rău, Greg, îi șopti ea, ghemuindu-se lângă el și inspirându-i mirosul masculin. Nu am vrut să se întâmple

asta. Dar acum, că s-a întâmplat, cred că a fost sortit să fie așa. Știi cât de mult te iubesc și că voi fi întotdeauna aici pentru tine.

–Știu, spuse el, cu mintea umblându-i într-o sută de direcții diferite, nici una dintre ele plăcută.

–Va fi așa o ușurare când vom putea ieși în public, spuse ea, imaginându-se alături de el la evenimentele importante de la Washington și la strălucitoarele petreceri de seară. Vei vedea.

–Da, spuse el încet. Numai că trebuie să mă lași să fac lucrurile în felul meu.

–Te voi lăsa, spuse ea repede.

–Nu trebuie să spui nici un cuvânt nimănui, continuă el. Este obligatoriu. Înțelegi?

–Da, bineînțeles că înțeleg, spuse ea, sărutându-l, plimbându-și limba înăuntrul și în afara gurii lui.

În ciuda voinței sale, era conștient de agitația familiară pe care o simțea în pantaloni. Se simțea furios, prins la colț și amenințat și, cu toate acestea, târfa asta intrigantă putea încă să-i provoace o erecție.

Își lipi mâinile de sânii ei și îi prinse sfârcurile prin bluză.

–Încuie ușa, șopti el după câteva secunde, cu vocea plină brusc de dorință. Apoi dă-ți bluza jos, stai în genunchi și fă acel lucru cu limba pe care îl faci atât de bine. Îl vom considera o sărbătorire.

–Da, Greg, murmură ea, pe deplin recunoscătoare că totul va fi bine. Orice vrei tu.

capitolul 4

Bobby

Când Bobby Santangelo Stanislopoulos intra într-o încăpere, femeile îl observau nu doar fiindcă avea peste un metru optzeci, douăzeci și ceva de ani și era în mod incontestabil atrăgător, ci și fiindcă avea stil. Cu părul său destul de lung, cu ochii negri ca noaptea, nasul grecesc și linia pronunțată a maxilarului, le înnebunea pe femei. Și nu era vorba că arăta incredibil de bine – deși arăta. Și nu era vorba că era moștenitorul unei averi impresionante – deși era. Nu, era altceva. Un amestec de John Kennedy Jr. când era tânăr, un pic din felul de a fi al lui Ashton Kutcher și alura misterioasă a lui Robert Pattison.

Tatăl grec și miliardar al lui Bobby – răposatul Dimitri Stanislopoulos, fusese un bărbat puternic, o adevărată forță în lumea transporturilor și comerțului. Bobby nu manifestase nici o dorință de a călca pe urmele tatălui său, acel gen de afacere nefiind pentru el. Nici nu dorea să întreacă succesul mamei sale – Lucky Santangelo, de-o frumusețe sălbatică –, o femeie care făcuse întotdeauna lucrurile în felul ei, incluzând aici construirea mai multor hoteluri de lux în Las Vegas și conducerea și deținerea Studiourilor Panther Movie timp de mai mulți ani. Bobby fusese înconjurat întotdeauna de oameni care au realizat lucruri impresionante. În afară de părinții lui, mai era tatăl său vitreg – Lennie Golden –, un fost actor de comedie și star de cinema, care acum scria și regiza filme independente de mare succes. Și bunicul din partea mamei, incomparabilul Gino Santangelo.

Așadar... ce trebuia să facă un tânăr student ca să-și lase amprenta asupra lumii?

Din fericire, Bobby avea propriile sale idei mari și, fără să ceară permisiunea sau părerea nimănui, renunțase la facultate, se îndreptase spre New York alături de cel mai bun prieten al său, M.J., fiul afro-american al unui renumit neurochirurg, și împreună adunaseră un grup de investitori, lucru care le-a permis să deschidă Mood, un club privat care, după doar câteva luni, avu un succes imens și deveni prima alegere pentru petrecerea nopților.

Bobby era un hibrid al ambilor părinți. Moștenise personalitatea dominantă a lui Dimitri, împreună cu simțul său practic pentru afaceri, și era înzestrat și cu farmecul letal al lui Lucky, încăpățânarea și puterea ei de caracter. O combinație deloc rea.

Toți voiau să se împrietenească cu Bobby, însă Lucky îl învățase, încă de la o vârstă timpurie, că atunci când venea vorba de prieteni și cunoștințe, trebuia să dea dovadă de foarte mult discernământ. „Oamenii vor dori lucruri de la tine deoarece ești cine ești, îl avertizase ea. Banii reușesc întotdeauna să atragă oamenii nepotriviți. Uită-te la Brigette și la seria de ratați care s-au ținut de ea de-a lungul timpului. Este norocoasă că a supraviețuit."

Brigette Stanislopoulos era nepoata lui Bobby, cu toate că era cu aproape un deceniu mai bătrână decât el. Brigette era fiica Olympiei, sora vitregă decedată a lui Bobby, și nepoata de mult răposatului Dimitri.

Se părea că avuseseră loc multe morți în partea Stanislopoulos a familiei. Bobby păstrase întotdeauna convingerea că era mai mult un Santangelo.

Ținea foarte mult la Brigette, dar din poveștile pe care le auzise reieșea că aceasta se îndrăgostise întotdeauna de bărbați nepotriviți și, drept rezultat, plătise de fiecare dată un preț pe măsură.

Din cauza exemplului lui Brigette, Bobby o luase pe o altă cale, în special cu femeile.

Avusese multe prietene, nici una dintre ele importantă, toate însă incredibil de frumoase. Fete de societate, modele, actrițe. Cum veneau, așa plecau. Se bucura de ele. De ce nu ar fi făcut-o?

Nici una nu însemnase nimic, cu excepția lui Serenity – o femeie care îl obsedase acum optsprezece luni, până când îl părăsise. Avusese o aventură de-o noapte cu prietenul lui, Frankie Romano, după care dispăruse misterios alături de soțul ei rus, Dumnezeu știe unde.

Apoi apăruse Zeena, o cântăreață de succes, cunoscută doar după prenume. Zeena avea peste patruzeci de ani, dar poseda un trup ca al Madonnei, avea o atitudine de fată rea și susținători frenetici.

Femeia aceasta era ceva diferit, o frumusețe exotică – jumătate braziliană, jumătate amerindiană. Venea în Mood cu cortegiul ei de adoratori cel puțin de două ori pe săptămână, de fiecare dată cu un alt tip tânăr după ea și, într-un fel sau altul, spre enervarea crescândă a lui Bobby, reușea de obicei fie să flirteze cu el, fie să-l ignore complet.

Schimbările de dispoziție ale Zeenei îl scoteau puțin din minți. Era o minune că reușea să-și țină pasiunea pentru sine și nu le-o destăinuia lui M.J și lui Frankie – mai ales lui Frankie –, care era DJ la club și prietenul Annabellei Maestro.

Existau momente când Bobby nu se putea abține să nu se întrebe de ce el și Frankie erau prieteni așa de apropiați; erau atât de diferiți încât situația era ridicolă. Lui Frankie îi plăcea să ia cocaină și să se amețească. Lui Bobby nu-i plăcea. Frankie o înșela pe Annabelle. Bobby credea în relațiile monogame. Frankie simțea o aversiune pentru munca adevărată. Bobby se descurca în afaceri. Împreună cu M.J. plănuia extinderea prin franciză, ceea ce implica deschiderea unor cluburi Mood în Miami, Londra și, poate, Moscova.

În ciuda diferențelor dintre ei, lui Bobby îi plăcea să creadă că Frankie îi va acoperi întotdeauna spatele și viceversa. În plus, aveau o amintire comună, Serenity – frumosul model slovac, care se culcase cu amândoi, după care își luase tălpășița.

Bobby continua să simtă durerea provocată de respingerea lui Serenity. Hotărî cu înțelepciune să nu se încreadă nici în M.J., nici în Frankie în privința celei mai recente obsesii a sa. Dacă le-ar fi spus despre interesul lui pentru Zeena, ei l-ar fi bătut la cap cu remarcile lor cretine și cu glumele lor sarcastice, așa că mai bine nu zicea nimic.

Asta nu însemna că nu simțea nevoia să vorbească cu cineva despre ea – să audă o părere nepărtinitoare asupra situației. Ea era interesată de el? Sau îi plăcea să-l tortureze? Căci știa să facă asta mai bine ca oricine.

Se întreba adesea de ce femeile de care era atras cel mai tare erau și cele care îl respingeau. Cea mai bună prietenă a lui Lucky, Venus, îl tratase ca pe un copil. Serenity îl tratase ca pe un cățel de salon enervant. Și acum Zeena – ce plănuise pentru el? Și de ce o dorea atât de tare? Nici un psihiatru nu i-ar putea răspunde la asta.

Ca să nu se mai gândească la Don'șoara Superstar, hotărî să-și ia liber în weekend și să facă o călătorie la Atlantic City, cu Frankie și cu M.J. Frankie îl bătea la cap cu asta de câteva săptămâni, așa că de ce să nu-și îngăduie o mică permisie?

Poate că Zeena îi va simți lipsa, cu toate că, fiind femeia care era, probabil că nici măcar nu va observa că este plecat.

*

Drumul spre Atlantic City fu parcurs cu viteză maximă. Frankie voise cu disperare să ia noul Ferrari de culoare roșie, dar, așa cum subliniase pe bună dreptate M.J., de-abia era loc pentru două persoane, darămite pentru trei,

așa că sfârșiră prin a lua totuși BMW-ul sedan de culoare neagră al lui Bobby. Ar fi putut foarte ușor să-și cumpere ultimul model de Lamborghini sau de Porsche, dar nu-i plăcea să iasă în evidență, mai ales că, odată cu aniversarea a douăzeci și cinci de ani, își moștenise impresionanta parte din averea răposatului său tată – devenind astfel și mai bogat.

El și Frankie nu discutau niciodată despre bani. Era unul dintre acele subiecte tabu de care nici unul nu se aventura să se apropie, de când Frankie îi ceruse un împrumut la începutul prieteniei lor și Bobby îl refuzase categoric. Nu avea de gând în nici un caz să finanțeze dependențele de narcoman ale lui Frankie. În plus, Lucky îl învățase că era o greșeală mare să împrumute bani. „Vei pierde un prieten, care va sfârși prin a te urî, îi explicase ea. Așa că, fie îi dai banii și nu aștepți nimic în schimb, fie îl refuzi pur și simplu". A fost un sfat excelent.

În afară de a fi DJ, Frankie reușise recent în ceea ce susținea că era o afacere de investiții de succes – ceva în care se implicase alături de Annabelle. Bobby și M.J. știau exact cu ce se ocupa Frankie, căci fetele vorbeau, dar hotărâseră să aștepte până ce le va spune chiar el. Afacerea trebuie să fi înflorit, deoarece ultima achiziție a lui Frankie – Ferrari-ul cel roșu – demonstra prea bine că, indiferent în ce fel de afacere era implicat, îi aducea o grămadă de bani.

Înainte să plece, Bobby vorbi la telefon cu Lucky. Ea își împărțea timpul între Las Vegas, L.A. și oriunde se întâmpla ca soțul său, Lennie, să turneze unul dintre filmele sale.

Dăduse de ea în Las Vegas, unde era ocupată cu The Keys, ultima ei creație – un magnific complex alcătuit dintr-un hotel și apartamente. Deschis în urmă cu doar doi ani, The Keys era deja un mare succes.

Nici o surpriză, tot ce atingea Lucky se transforma în aur. Fiind fiul ei, Bobby trebuia să rămână la înălțimea

reputației mamei sale. Știa prea bine asta. Era unul dintre motivele pentru care venise în New York și își făcuse propria sa afacere. Gata cu concurența.

Slavă Domnului că totul mersese bine! Avea un club de succes – urmau să vină și altele. Un apartament grozav în West Side. Prieteni. O viață socială nebună. Și o mamă, un tată vitreg, două surori pe jumătate și diferiți alți membri ai familiei pe care îi iubea. Mai ales că cei mai mulți dintre ei locuiau în California și el era stabilit în New York.

În ceea ce privea moștenirea sa, era o responsabilitate uriașă. Și, în loc să-și arunce ochii asupra ei, hotărâse să nu se atingă de ea până când nu va fi mai bătrân și mai înțelept. Acum avea aproape douăzeci și șase ani și reușea pe cont propriu. Era suficient ca să aibă o părere al naibii de bună despre el. Moștenirea sa putea să rămână deoparte și să facă profit. Se simțea de o mie de ori mai bine când știa că trăia de pe urma banilor pe care îi făcea el însuși.

–Hei, spusese Lucky la telefon, părând încântată să-l audă. Ce mai face fiul meu cel mai important?

–Fiul cel mai important este pe drumul spre Atlantic City, unde îl așteaptă douăzeci și patru de ore de depravare și sex, spuse el vesel.

–La fel ca bunicul tău, răspunse Lucky, și el și-o imaginează zâmbind când spuse asta.

–Serios, adaugă el, plec cu M.J. și cu Frankie. Îmi închid telefonul.

–Aș prefera să nu faci asta, spuse Lucky. Urăsc când nu pot să dau de tine.

–Douăzeci și patru de ore, mamă.

–Bine, spuse ea, oftând teatral. Nu-mi voi face griji.

–Daaa, de parcă ți-ai face vreodată!

Lucky începu să râdă.

–Singura persoană pentru care îmi fac griji este Brigette. Ai văzut-o în ultima vreme?

–Am sunat-o acum vreo două zile. Părea să fie OK.

–Ești unchiul ei, îl mustră Lucky. Aș vrea să păstrezi legătura cu ea.

–Da, un unchi care se întâmplă să fie cu zece ani mai tânăr decât ea, sublinie Bobby. Nu e ca și cum am avea o grămadă de lucruri în comun.

–Nu contează. Știi că atrage ratații ca un magnet, cineva trebuie să aibă grijă de ea, iar eu nu sunt acolo.

–Am înțeles, spuse Bobby, mâzgălind numele lui Brigette pe un bilețel de lângă telefon, ca să nu uite. O voi suna din nou când mă voi întoarce.

–Mulțumesc, spuse repede Lucky. Ah, transmite-i salutări lui M.J. Când aveți de gând voi doi să petreceți un weekend la hotel? M.J. îmi este foarte drag.

–Da, M.J. este super, confirmă Bobby, amintindu-și de cât de mult timp se cunoșteau. Liceu. Facultate. Deschiderea clubului. Aveau împreună multe amintiri frumoase. Și, cum amândoi aveau bani, nu voiseră niciodată nimic unul de la celălalt – doar prietenie.

– În legătură cu hotelul, cum merge? întrebă Bobby, privindu-și ceasul și gândindu-se că era timpul s-o ia din loc.

–Înfloritor. Nu mai avem nici un loc liber. Chiar și Gino vine în vizită, așa că i-am pregătit propriul apartament. Trebuie să-l vezi, Bobby. Omul ăsta e regele piscinei, toată lumea îl iubește. Bărbați, femei – mai ales femei. E un adevărat mascul.

Bunicul Gino Santangelo. Cândva o celebritate în Las Vegas, în zilele lui Meyer Lansky și Bugsy Segal, când Las Vegasul era de-abia la început. Gino, care construise mari hoteluri, luptase împotriva rivalilor corupți, se culcase cu sute de femei și crease un imperiu. Acum avea nouăzeci și șapte de ani și era încă activ, cu o soție mult mai tânără (a patra) și o poftă grozavă de-a trăi.

–Transmite-i salutări din partea mea, spuse Bobby. Îi purta un adevărat respect uimitorului său bunic. Gino Santangelo era o forță a naturii.

–Salută-l chiar tu, răspunse Lucky. Bătrânul plănuiește o călătorie la New York.

–Serios? Doamne! Ar trebui atunci să încep să adun o grămadă de... stripteuze... Prostituate...

–Paige va fi încântată să audă cât de bucuros ești, spuse Lucky cu blândețe, menționând numele actualei soții a lui Gino.

Râseră amândoi.

–Apropo, adăugă Lucky, Max vrea neapărat să vorbească cu tine.

–Unde este sora mea cea mică?

–Max nu mai este atât de mică, Bobby.

–Da, pot să cred asta.

–Și, chiar acum, este probabil la o întâlnire cu încă unul dintre prietenii ei excitați.

–Dar câți prieteni excitați are? întrebă el amuzat.

–Câți poate să facă rost, răspunse Lucky, oftând resemnată.

–OK, o voi suna mai târziu.

–Așa să faci. Am presimțirea că e pregătită s-o ia pe cont propriu și nu am cum s-o opresc. Refuză categoric să meargă la facultate și orice îi sugerăm noi.

–Acceptă, mamă, că este o sălbatică, la fel ca tine.

–Eu a trebuit să lupt pentru supraviețuire, spuse Lucky, amintindu-și încruntată de trecut.

–Am mai auzit asta. O voi suna cu siguranță pe Max. Ai grijă de tine.

–Nu eu ar trebui să-ți spun ție asta?

–Da, da. Stai liniștită, mamă.

–Da, Bobby, spuse Lucky cu sarcasm. Cum spui tu.

–Bobby zâmbi. Mama lui era o figură. De o frumusețe nebună chiar și acum și pregătită să facă față oricui. Lucky trecea prin viață în felul ei și dădea la o parte pe oricine încerca să o oprească.

Max, sora sa de aproape optsprezece ani, era copia fidelă a lui Lucky. O frumusețe guralivă, căreia nu-i era frică

de nimic, era îndrăzneață, impertinentă și poseda o inteligență de ghetou. Cu toate că Lucky și Lennie încercaseră să o protejeze, nu îngăduise niciodată să-i fie îngrădită libertatea, nici măcar după răpirea de acum doi ani, când avea doar șaisprezece ani, care îi schimbase viața. La fel ca Lucky, Max nu făcea compromisuri.

Bobby știa că ea voia cu disperare să se întoarcă la New York și să se mute cu el. Îi lăsase destule indicii în sensul ăsta. Dar el nu era în căutarea unei colege de cameră. Și, cu siguranță, nu avea nici o intenție să fie responsabil pentru ea. Sora lui cea mică era mult prea dificilă.

Îl vizitase cu un an înainte, la câteva săptămâni după absolvirea liceului. Sosise pregătită să petreacă – un lucru cu totul nebunesc. Îl trecură fiorii când își aduse aminte. Fiecare tip din club pusese ochii pe ea – în special Frankie. Nu după multă vreme, Bobby fusese nevoit să o trimită înapoi în L.A., înainte ca ea să intre cu adevărat în bucluc.

Da – repetarea unei astfel de performanțe nu apărea pe agenda lui. Supravegherea unui adolescent nu era deloc treaba lui.

Și totuși... Max era o fată extraordinară. Și trebuia să admită că îi era dor de ea. Câteodată...

capitolul 5

Annabelle

Ținta întâlnirii: Un adolescent
Ora: 16.00
Locul: The Four Seasons
Camera: Apartament
Numele băiatului: Omar

În timp ce se afla în lift, Annabelle își netezi partea de jos a rochiei de mătase. Simți materialul dens și plin de senzualitate pe piele. Nu purta lenjerie de corp – doar rochia foarte scurtă, haina ei din blană de vulpe de culoarea mierii și ghetele scurte cu toc înalt, marca Christian Louboutin.

Înainte să ajungă la ușa apartamentului băiatului, își puse pe ochi o mască din satin, semnul distinctiv al tuturor fetelor sale. Nu că ar fi putut fi recunoscută, precum cele mai multe dintre fetele care lucrau pentru ea, ci pentru că înțelesese iute că misterul reprezenta totul.

Momentul în care își puse masca pe ochi o duse într-un alt loc – un spațiu captivant, unde devenea Belle Svetlana, o femeie fără trecut, care se afla la ani-lumină distanță de Annabelle Maestro, fiica necunoscută și nebăgată în seamă a două staruri de cinema faimoase.

Ușa apartamentului fu deschisă cu zgomot de o matahală de douăzeci și ceva de ani, în haine largi de rapper, cu nenumărate lanțuri de aur și diamant atârnându-i de gât și niște ochelari de soare ce-i cădeau pe-o parte într-un fel oribil, cercei enormi cu diamant și un tatuaj complicat, înfățișând un dragon, pe antebraț.

Annabelle fu șocată. Nu ar mai fi trebuit să fie nimeni de față. Îi spusese asta foarte clar lui Sharif Rani.

–Mă așteaptă Omar, spuse ea, imaginându-și că această creatură era garda de corp a băiatului.

–Știu, chicoti bărbatul. Eu sunt Omar.

–E imposibil, spuse ea, întru câtva uluită. Nu se poate să ai cincisprezece ani.

Scoțând un nou chicotit nebun, se întinse spre ea, o prinse de încheietura mâinii și o trase repede în apartament, aproape dezechilibrând-o.

–Cincisprezece și gata din plin de ceva acțiune fierbinte, hohoti el, trântind ușa cu piciorul încălțat în pantofi Nike. Ne vom face de cap, târfo! Am așteptat toată ziua.

*

Dacă exista un lucru pe care Frankie Romano îl știa despre prietena lui Annabelle, acesta era că ura telefoanele mobile – întotdeauna le urâse. De fapt, ura telefoanele în general. O deranja că oricine putea să dea de ea la orice oră, doar fiindcă avea un telefon în poșetă. Frankie îi spunea adesea că e nebună, din moment ce el nu rămânea niciodată fără iPhone-ul și BlackBerry-ul lui, pe care le folosea constant. Dar Annabelle era de neclintit. Nici un telefon mobil pentru ea, prefera căsuța vocală de la telefonul de acasă, pe care o verifica rareori.

–Dacă se ivește o urgență? întreba adesea Frankie.

–Atunci, mă voi ocupa de ea când voi ajunge acasă, răspundea întotdeauna.

Așa că, după ce Frankie se cazează la hotel și află de la televizor știrea despre uciderea Gemmei Summer, nu avea nici o modalitate prin care putea să dea de Annabelle. Era captivă undeva, cu un puști arab de cincisprezece ani, pe care îl iniția în bucuriile sexului. Între timp, mama ei fusese împușcată mortal în L.A.

Aceasta era, evident, urgența în legătură cu care își făcuse griji întotdeauna.

S-o ia naiba pe Annabelle că refuză să-și ia telefon. Era o încăpățânată și jumătate, care insista întotdeauna să facă lucrurile în felul ei. De obicei, el nu obiecta, dar astăzi era cu totul altceva.

Încercă să-și amintească dacă ea menționase unde va avea loc întâlnirea, dar făcuseră amândoi atât de multe glume pe seama asta încât nu-și mai amintea. Tot ce își aducea aminte era că încasau ușor treizeci de mii de dolari, în schimbul unei scurte hârjoneli sexuale cu un adolescent, lucru care nu va dura mai mult de trei minute.

– Află dacă are cumva o soră, glumise Frankie. O rezolv eu la același preț.

– Chiar nu vei face asta, ripostase Annabelle, arătându-și gelozia aprinsă. În ceea ce o privea, era normal ca ea să servească un client sau doi, dacă plăteau suficient de bine, dar Frankie cu o altă femeie – în nici un caz.

Frankie știa prea bine regulile casei și de aceea nu depășise limita niciodată. De ce să distrugă cel mai recent Ferrari pe care îl cumpărase?

– Rahat! mormăi el. Ce ar trebui să facă? Era în Atlantic City cu băieții și știa că, dacă i-ar fi spus știrile lui Annabelle, s-ar fi așteptat ca el să se întoarcă imediat acasă.

Nu că nu-i plăcea de ea – era cea mai grozavă. Câte alte femei ar fi acceptat afacerea la care se înhămaseră ei cu atâta entuziasm nestăpânit? Și la care participa atunci când banii erau pe măsură.

Dar el făcuse această excursie ca să se distreze și nici nu se poate spune că Annabelle era apropiată de mama ei. De fapt, din puținele momente în care vorbise despre mama ei faimoasă, reieșea tocmai contrariul.

Îi trecu prin minte că, din moment ce moartea prematură a Gemmei Summer era peste tot la televizor, nu era nevoie ca el să fie cel care-i va spune. Va afla foarte curând

și când, în cele din urmă, îl va suna, va lăsa să se înțeleagă că nu aflase.

Da, asta ar funcționa. Mai ales dacă își va închide telefonul ceva vreme, astfel încât cel puțin să se poată bucura de câteva ore de libertate.

Frankie avea întotdeauna un răspuns la orice problemă.

Hotărât să-și scoată din minte știrea din L.A., se alătură lui M.J. și lui Bobby în cazinou.

–Pe unde-ai umblat, omule? întrebă M.J., arătând spre un scaun liber de la masa de blakjack.

Cu capul său ras, dinții de un alb strălucitor și ochii căprui prietenoși, femeile îl considerau pe M.J. irezistibil, chiar dacă nu avea foarte mulți bani. Toate voiau să-l dădăcească – cu toate că, odată ce intrau în patul lui, ultimul lucru la care se gândeau era dădăcirea. M.J. avea talente ascunse.

–Am fost la budă, anunță Frankie, smulgând o privire dezaprobatoare din partea unei femei mai în vârstă de la capătul celălalt al mesei.

–Eu pierd totul, în timp ce Bobby curăță masa, se plânse M.J.

–Bobby întotdeauna curăță tot, bombăni Frankie, așezându-se la masă. E în firea lui.

Luându-și ochii pentru o clipă de la cărțile crupierului, Bobby îi aruncă lui Frankie un rânjet devastator.

–Stai jos. Joacă, ordonă el. Am nevoie de cineva la masa asta care știe ce face.

–Iisuse! se plânse M.J., dându-și ochii peste cap. Încerc să fac și eu ce pot și asta mi-e mulțumirea?

Frankie îi dădu bani crupierului în schimbul jetoanelor.

–Intru, mormăi el.

Bobby îi aruncă încă o privire.

–Șterge-ți nasul, spuse el cu glas scăzut. Arăți ca și cum ai fi căzut într-un borcan cu pudră pentru copii. Nu înțeleg de ce ești așa prins de rahatul ăla.

În mod automat, Frankie își puse mâna la nas. Îl scotea din sărite faptul că Bobby refuza să înțeleagă. Fără cocaina care îl ținea în priză, nu ar fi putut funcționa, pur și simplu.

Începuse să umble cu Bobby și cu M.J. acum un an, când fusese DJ la clubul lor. M.J. îl angajase să lucreze la mai multe petreceri private și nu dură mult până când el și Bobby aflară că se culcau cu aceeași fată – Serenity –, o târfă mieroasă și mult prea încrezătoare în sine. Crezuse că îi putea fenta, dar când aflaseră că amândoi trecuseră prin patul ei, începu să se lege o prietenie între ei – cu toate că proveneau din medii total diferite.

Bobby aparținea unui loc cu mulți, mulți bani, în timp ce Frankie era fiul unei mame timide și al unui dur șef de sindicat italian din Chicago, care obișnuia să-i bată pe amândoi de le suna apa-n cap, până când, la vârsta de cincisprezece ani, băiatul încercase să-și apere mama, și tatăl său îl bătuse atât de rău încât trebuise să fie dus la spital. Două săptămâni mai târziu, își luă rămas-bun de la mama sa, fugi de acasă în mijlocul nopții, având în buzunar doar șaptezeci de dolari și se îndreptă direct spre New York. Nu privise nici o clipă în urmă, cu toate că, adeseori, visa să se întoarcă acasă și să-i bage un glonț între ochi tatălui său. Poate părea liniștit în exterior, dar în interiorul lui Frankie era ascunsă o furie mortală, care oricând putea să iasă la suprafață.

–Jocul ăsta e-o prostie, se plânse Frankie, după ce pierdu de patru ori la rând.

M.J. era de acord. Nici el nu o ducea mai bine, în timp ce Bobby continua să radă tot.

–Hei, spuse Bobby, aruncând crupierului un mărinimos jeton de o sută de dolari. Dacă nu mai aveți chef, hai să ne despărțim. Nu mă deranjează.

–În sfârșit, exclamă Frankie, împingându-și scaunul departe de masă. Avea doar un sentiment vag de vină

că nu se grăbea să se întoarcă la New York, să fie alături de Annabelle.

Ce naiba – doar nu avea de gând să renunțe la o noapte petrecută împreună cu băieții. Și poate o fată sau două, pentru că dacă Annabelle nu era în preajmă... cine știe ce îi va aduce seara.

*

O teamă adâncă puse stăpânire pe Annabelle. Matahala asta transpirată, îmbrăcată într-un echipament ce se voia de star rap și cu un tatuaj exagerat, nu era, cu siguranță, tânărul și inocentul băiat arab la care se așteptase ea. Nu era din Orientul Mijlociu, era american sută la sută. Și, cu certitudine, nu avea cincisprezece ani.

Nu-i plăcu deloc modul în care o bruscase în apartament și aproape o aruncase pe o canapea.

– E imposibil ca tu să fii fiul lui Sharif Rani, spuse ea, redevenind calmă, în timp ce-și făcea planuri cum să scape mai repede. Nici un fel de sex cu bădăranul ăsta. Nu, dom'le.

– Te îndoiești de mine, târfă? răspunse el pe un ton războinic, așezându-se în fața ei cu picioarele întinse. Bătrânul meu te-a plătit în avans și nu ca să pui întrebări tâmpite. Așa că, dă-ți naibii jos hainele și hai să-ncepem.

– A avut loc o mare greșeală, spuse ea, reușind să-și păstreze calmul.

– Și care dracu' ar fi greșeala asta? mârâi el, încrucișându-și brațele pe pieptul său bine făcut. Ți-ai primit banii, nu?

Da, primise mormanul de bani, adus în dimineața aceea de unul dintre oamenii lui Sharif Rani. Banii erau chiar acum în seiful ei.

– Am spus că a avut loc o eroare, repetă ea. Trebuie să vorbesc cu tatăl... tău.

–Știi ce? spuse el, rânjind lasciv. De-ndată ce începem, târfo, poți să vorbești cât vrei.

Și, cu aceste cuvinte, își lăsă jos pantalonii, arătându-și straturile multiple de grăsime încrețită, albă din jurul mijlocului și, mai jos, un penis mic, furios, necircumcis, îndreptat în direcția ei.

Annabelle nu mai fusese niciodată într-o astfel de situație, cu toate că, uneori, auzise povești despre comportamente urâte de la fetele ei. Fusese cazul starului de televiziune căruia îi plăceau strangulările și care aproape că mersese până la capăt cu o fată ghinionistă. Sau a starului rock care simțea nevoia bruscă să producă durere profundă. Mai era cântărețul care încercase să implice un copil, înainte ca fata cu care se „întâlnea" să-l lase baltă. Oh, da, auzise multe lucruri, dar nu trecuse niciodată personal printr-o situație dificilă.

Acum acea situație era aici și se întreba cum ar fi trebuit să-i facă față.

–Suge-mi-o, porunci Omar, împingându-și penisul spre ea. Suge-o tare.

–Nu! spuse ea cu fermitate, făcând eforturi să se ridice de pe canapea. Asta nu se va întâmpla.

–Asta s-o crezi tu, urlă el.

Și, înainte ca ea să se ridice în picioare, se aruncă deasupra ei, îndesându-i penisul în gură și, în același timp, rupându-i partea din față a rochiei și dezvelindu-i sânii.

Ar fi strigat dacă ar fi fost posibil. Dar nu era.

Omar era pus pe treabă și era evident că nu avea nici o intenție s-o lase mai moale.

capitolul 6

Denver

Să dai mâna cu Ralph Maestro nu era o experiență plăcută. Mâna lui era mare, cărnoasă și alunecoasă din cauza transpirației.

Nici un semn că m-ar fi recunoscut nu s-a văzut pe chipul său blând în momentul în care a dat mâna cu mine. Dar de ce ar fi trebuit să se vadă? Nu exista nici un motiv pentru care ar fi trebuit să-și amintească de mine. În fond, de ce și-ar aminti un mare star de cinema precum Ralph Maestro o fată sfrijită din Chicago, care umblase cu fiica sa cu mulți ani în urmă?

–Condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră, am murmurat plină de respect. Hei – chiar dacă o făcuse sau nu, ca parte din viitoarea echipă care îl va apăra, trebuia să sper că era nevinovat.

–Mersi, mormăi el, practic ignorându-mă, în timp ce se întoarse repede spre Felix. Aceasta este secretara ta? întrebă el, trosnindu-și degetele.

–Nu, răspunse Felix cu răbdare. Denver este colega mea. Este o asociată minunată și desăvârșită și pot să te asigur personal că este o fată genială, care a făcut o muncă remarcabilă pentru firma noastră.

Genială, remarcabilă! M-am simțit puțin mândră de mine. Era pentru prima oară când auzeam o astfel de declarație pozitivă în legătură cu aptitudinile mele din partea șefului meu, cu toate că nu eram încântată că se referise la mine cu termenul „fată". Cu siguranță că „femeie" era mai potrivit, nu?

Ralph Maestro nu fu impresionat.

–Arată îngrozitor de tânără, bodogăni el, nearătând mai deloc îndurerat. Și ce fel de nume este Denver?

„E numele meu, ticălosule! Așa că să nu te prind că te legi de el."

Nu se legă nici el și nici Felix, care știa prea bine că nu trebuia să facă asta. Avusesem aceeași discuție în legătură cu numele la câteva luni după ce mă alăturasem firmei.

–Poate ar trebui să-ți schimbi numele cu unul mai puțin ciudat, sugerase Felix.

Ciudat? Nu considerasem niciodată că Denver este ciudat. De fapt, eram foarte atașată de numele meu. Conform explicației părinților mei, fusesem botezată după numele orașului în care am fost concepută, și Denver mi se potrivea foarte bine.

Cei doi detectivi părăsiseră camera, dar rămăseseră în casă, oprindu-se în holul principal, încercând, fără îndoială, să hotărască următoarea mișcare. Să aresteze sau să nu aresteze. Aceasta era întrebarea care îi frământa.

Nici o armă. Nici o motivație evidentă. Nici un martor.

Bănuiala mea era că nu vor risca. Ralph Maestro este faimos. Are influență. Cunoaște pe cine trebuie. Și, în Beverly Hills, să ai legături înseamnă totul.

–Nu este nimic greșit în a fi tânăr, am spus eu făcând pe isteața, un lucru probabil nu foarte inteligent din partea mea, căci, după aceea, Dl Maestro mă ignoră și vorbi numai cu Felix, chiar și când eram cu cea care punea întrebările.

Dacă există un lucru pe care nu-l suport, acesta este un șovin grăsan. Și, cu toate că Ralph Maestro nu e gras – de fapt, arată surprinzător de atletic –, este evident un șovin.

Am început să mă întreb dacă era vinovat. Vinovat că și-ar fi împușcat frumoasa soție în cap. Vinovat că i-ar fi ucis frumusețea și viitorul.

Pac. Pac. Ești moartă.

Întotdeauna fusese obsedat de arme. Încă îmi mai amintesc cum, într-o bună zi, Annabelle mă târâse în subsol, unde se găsea o cameră încuiată, dedicată colecției lui de arme. Bineînțeles că Annabelle era specialistă în spargerea încuietorilor fragile. Era una dintre acele fete care făceau tot ce voiau, și scăpau întotdeauna basma curată. Și în acea zi intenția ei fusese să se laude cu colecția de arme a faimosului ei tată.

Am hotărât că era vremea să reîmprospătez memoria domnului Maestro. Ce naiba, cu siguranță nu aveam nimic de pierdut.

–Domnule Maestro, am îndrăznit eu, sau vă deranjează dacă vă zic Ralph?

Îmi aruncă o privire veninoasă. Da, îl deranja, i se citea pe fața lui de vedetă de cinema.

–Încă mai aveți camera cu arme de la subsol? am continuat eu.

–Ce? spuse Felix, luat prin surprindere.

–Pardon? spuse Ralph, uimit și el întru câtva.

–Camera cu arme, am repetat.

–Care cameră cu arme? interveni Felix, aproape scuipând o bomboană mentolată.

–De unde știi despre acea cameră? dori să afle Ralph, fixându-mă cu o privire bănuitoare, demnă de o vedetă de filme de acțiune.

Cel puțin, aveam, în sfârșit, atenția lui.

–Eu și fiica dumneavoastră, Annabelle, am fost prietene, am rostit eu. Am fost împreună la școală.

Acum era rândul lui Felix să-mi arunce o privire care spunea: „Cum se face că aflu asta de-abia acum?"

–Tu și Anna ați fost prietene? întrebă Ralph, de parcă ar fi spus „cum este posibil?".

–Da, am frecventat aceleași locuri pentru o perioadă scurtă de timp.

–Și ai venit în casa mea?

Am observat că a spus „casa mea", nu „casa noastră". Interesant.

–Corect, am spus, simțind că eu eram cea interogată.

–Deci, spui că fiica mea te-a dus în camera în care se află colecția mea personală de arme? spuse el, tonul său sugerând că se simțea insultat de ideea că ea ar face un astfel de lucru.

–Probabil că se dădea mare în numele dumneavoastră, am răspuns. Știți cum sunt copiii.

Ralph dădu din cap de parcă încă nu putea să creadă ceea ce auzea.

M-am folosit de timpul acesta ca să-i studiez chipul. Era, cu siguranță, o figură destinată marelui ecran. Deloc comun, cu trăsături dure, cu un maxilar puternic și dinți albi, Ralph Maestro era chipeș în stilul vechilor vedete de filme de acțiune. Transmitea acea vibrație caracteristică lui Harrison Ford și lui Bruce Willis. Destul de sexy, dacă îți plac tipii mai bătrâni. Mie, de fapt, nu-mi plac. Prefer să fie tineri și să arate mult mai bine decât acest bătrân star de cinema.

–Se dădea mare în numele meu, nu? spuse în cele din urmă Ralph.

–Cam așa ceva, am îndrăznit eu. După cum am spus, știți cum sunt copiii.

–Nu, nu știu, zâmbi el disprețuitor, încrețindu-și buza de sus. Cum sunt?

Ralph Maestro se voia hazliu. Frumoasa lui soție era moartă la etaj, și el se purta ca un mare ticălos, care nu avea nimic altceva în minte decât enervarea pe care i-o provoca gândul că doi copii îi invadaseră intimitatea în urmă cu câțiva ani.

Am tăcut fiindcă știam că, dacă mai spuneam ceva, se termina cu mine. Iar eu voiam să fiu implicată în acest caz, căci avea mare potențial.

Mai târziu, tot în ziua aceea, năvăli presa. Nu că ar fi putut intra în casă, nici măcar pe aleea lungă,

unde vântul împrăștia zăpada falsă. Dar camerele de supraveghere arătau că se găsea pe stradă și era dornică de răzbunare. Camioane cu camere de înregistrat, în care ziariștii transmiteau în direct cu microfoane ținute în mână și având o atitudine de oameni scoși din sărite, paparazzi cu aparate cu obiective lungi, care mișunau ca furnicile.

Veștile rele circulă repede, și acestea se dovedeau a fi suculente. Împușcarea sălbatică a unei femei frumoase. Două megavedete de cinema. Bani. Celebritate. Hollywood. Oh, da – cu siguranță, va umple prima pagină a ziarelor.

Mai bine mi-aș aminti să-i sun pe părinții mei. Nimic nu le place mai puțin decât să mă vadă la știrile de la televizor fără să-i fi anunțat înainte. Tatăl meu a fost îngrozit când am devenit o avocată a apărării foarte bine plătită. Crede că ar fi trebuit să urmez calea unui procuror cinstit și să ajung în cele din urmă procuror general.

Evident, nu eram de aceeași părere cu el. Apărarea oamenilor reprezintă o provocare, și mie întotdeauna mi-au plăcut provocările. În plus, tatăl meu este procuror civil – unul excelent – așa că, atunci când am hotărât să studiez dreptul, nu voiam să fiu comparată cu el. Nimic nu este mai distrugător pentru sufletul cuiva decât încercarea de a urma profesia unuia dintre membrii familiei.

Adevărul este că îmi iubesc tatăl, dar să fac același lucru ca el – nici vorbă.

În timp ce pășeam pe alee ca să ieșim, Felix îmi aruncă una dintre privirile lui pătrunzătoare.

– Ei bine? întrebă el, dregându-și glasul. Întotdeauna mă bazez pe intuiția ta. Ce crezi, Denver? E vinovat sau nu?

Nu m-am grăbit să răspund deoarece, sincer, nu eram sigură. Iar faptul că Ralph Maestro își ucisese sau nu soția nu conta cu adevărat. Noi eram avocații apărării, aveam

o sarcină de îndeplinit și aceasta era să-l protejăm pe Ralph Maestro indiferent de situație.

–Nu sunt sigură, am răspuns ezitant. Cu siguranță, nu pare devastat.

Felix își luă o altă bomboană, neobosindu-se în continuare să-mi ofere și mie una.

–Nu-l vor aresta, spuse el cu pricepere. Are prea multe cunoștințe.

–Și ea trebuie să fi avut multe cunoștințe, i-am atras eu atenția.

–Ah, dar ea e moartă.

–Serios, cine ar fi crezut?

–Vom rămâne cu ochii pe el, adăugă Felix. Fii pe fază. I-am dat lui Ralph numărul tău de mobil. I-am spus că poate să te sune la orice oră din zi sau din noapte.

–Mulțumesc foarte mult! De ce numărul meu? Ce avea telefonul tău mobil?

–Presa va face din asta un mare scandal, continuă Felix. Dar pot să garantez că Ralph nu va fi arestat.

Să bag la cap: dacă mă voi hotărî vreodată să omor pe cineva, mai întâi trebuie să devin celebră, apoi trebuie să mă asigur că voi comite crima în Beverly Hills. Starurile de cinema pot să scape cu orice. Sau așa pare.

Mulțimea de ziariști sări când ne zări ieșind pe poarta impozantă din fier forjat. Felix este bine cunoscut de mass-media și, de când cu cele două cazuri răsunătoare ale mele, îmi place să cred că și eu sunt. Oricum, întotdeauna iau exemplul șefului meu, și gestul lui este acela de a ridica o mână fermă și a anunța pe un ton răsunător:

–Nici un comentariu, oameni buni. Dați-vă, vă rog, înapoi.

Știu că denotă superficialitate, dar astfel reușesc să fac să nu-mi apară poza în ziare.

–Hei, Denver, strigă după mine unul dintre reporterii care intrau în direct. Care este opinia ta în legătură cu asta?

I-am aruncat o privire scurtă. Îl văzusem pe tipul ăsta la televizor în ultimele săptămâni. Venise recent la slujba sa din L.A. de la o emisiune de ştiri populară din San Diego. Acum era aici în carne şi oase. Şi trebuie să recunosc că avea o carne destul de tentantă pentru o fată care ţinuse un regim de abstinenţă sexuală. Era un latin cu un corp de taur, ochi de culoarea fumului şi un zâmbet fudul. Ba mai mult – s-a simţit suficient de relaxat să-mi zică pe nume, ceea ce mi-a satisfăcut orgoliul nemărginit.

Am decis că este, probabil, grozav în pat. De obicei, aşa sunt bărbaţii latini – sau cel puţin aşa am auzit.

Hmm... poate a venit vremea să-l testez.

–Îmi pare rău, încă nu am o părere, am răspuns, atrăgând o privire dezaprobatoare din partea lui Felix, care ar fi preferat ca eu să rămân tăcută.

–Când vei avea, îmi dai un telefon? sugeră Dl Latino, strecurându-mi repede cartea lui de vizită.

Am ajuns la maşina lui Felix, un Bentley negru conservator. Şeful meu intră şi, cu un „Ne vedem la birou" rapid, o luă din loc.

M-am întors şi m-am îndreptat spre Camero-ul meu argintiu, vechi de patru ani, primit cadou din partea părinţilor mei cu ocazia aniversării a douăzeci şi unu de ani.

–Frumoase roţi, murmură Dl Latino, păşind în urma mea pe trotuar.

M-am uitat pe furiş la cartea lui de vizită. Mario Riviera. Un nume chiar de neuitat.

Nu am putut să nu mă întreb dacă mai era şi altceva de neuitat la el, sexul fiind pe lista mea de lucruri absente.

Cred că am nevoie, de fapt, ştiu al naibii de bine că am nevoie.

–Mersi, am spus neatentă, conştientă că mirosea a iarbă şi a sudoare, o combinaţie puternică. Mi-am imaginat

că trebuie să fi fugit sau să fi ridicat greutăți când fusese sunat să vină la lucru și nu avusese timp să facă un duș.

Doar gândul la asta, și era suficient să mă excite.

–Ce-ai zice să ne întâlnim mai târziu să bem ceva? sugeră Mario, apropiindu-se de mine. Era evident că era atras de mine la fel de mult cât eram eu atrasă de el.

Hmm... să bem ceva – nu e cumva un eufemism pentru sex și tot tacâmul?

Bineînțeles că era – așa că, de ce nu? Fiindcă eu, cu siguranță, sunt pregătită, mai ales că Josh a trecut peste despărțire ca un tren express, și eu am devenit imediat o călugăriță!

„Ce-i prea mult, strică, iar eu sunt pregătită de acțiune, și chiar din plin. Așa că arată tot ce poți, domnule Reporter."

–Sigur, am răspuns simplu, gândindu-mă că arată tare bine, că eu sunt excitată și amândoi suntem disponibili.

Sau nu suntem?

M-am uitat repede la mâna lui. Nici un inel.

Atunci, foarte bine – în ceea ce mă privește, afacerea este ca și încheiată.

capitolul 7

Carolyn

Carolyn conduse spre apartamentul ei zăpăcită de fericire. Îi spusese! Chiar îi spusese!

Era o așa mare ușurare. Iar știrea cea mai importantă era că Gregory fusese de acord că cel mai bine era să-și informeze soția despre aventura lor – o aventură care, în cele din urmă, va culmina cu căsătoria lor!

Ei bine... el nu menționase chiar căsătoria, dar ea era sigură că, după declararea divorțului și după ce va deveni un bărbat liber, iar copilul lor se va naște... da, cu siguranță se întrezărea o căsătorie.

Zâmbi în sinea ei, aproape trecând pe culoarea roșie a semaforului.

Dumnezeule! Era atât de emoționată. Se culca cu acest bărbat de peste un an și, în această perioadă, el îi făcuse nenumărate promisiuni că-și va părăsi soția, dar nu-și ținuse nici una dintre ele. În curând trebuia să se întâmple și ardea de nerăbdare.

Bineînțeles, nu era naivă, exista întotdeauna posibilitatea ca el să-și încalce din nou promisiunea.

Dar de data aceasta era sigură că nu o va face. De data aceasta era și un copil la mijloc, iar faptul că îi purta copilul era singurul lucru care conta.

De data aceasta, nu exista nici un pericol.

*

„A naibii târfă prefăcută!“, mormăi Gregory Stoneman în timp ce urcă în Lexusul său albastru-închis

și porni spre casă. Oare Carolyn chiar credea că va părăsi o femeie ca Evelyn pentru o fetișcană? O fi fiind ea dotată cu niște țâțe grozave, dar Carolyn Henderson era o nimeni, un nimic, în timp ce Evelyn era cultivată, o femeie stilată, o gazdă bine cunoscută în Washington și, mult mai important, se trăgea dintr-o familie puternică și extrem de bogată.

Tatăl lui Evelyn era judecător, mama ei era moștenitoarea unei averi în domeniul textilelor. Familia BamBerry avea bani, tradiție și o origine excelentă.

Gregory nu ar fi renunțat niciodată la toate acestea, mai ales că provenea dintr-un mediu mult mai modest. Tatăl lui era vânzător de mașini și mama lui era o fostă asistentă medicală. Dacă era sincer, își privea familia ca pe ceva rușinos și, cu cât îi vedea mai puțin, cu atât mai bine.

Întâlnirea și căsătoria cu Evelyn îi sprijinise nespus de mult cariera politică, permițându-i să promoveze în cercuri sociale care, înainte de Evelyn, îi fuseseră inaccesibile.

În afară de asta, trebuia să se gândească la copiii lui, Clarence, de unsprezece ani, și Miranda, care avea șapte ani. Două stele strălucitoare în altminteri complicata sa viață.

Ei bine... complicată doar din cauza bietei sale asistente, care-i făcuse cel mai vechi truc din lume. „Sunt însărcinată", spusese ea – cuvintele pe care nici un bărbat nu vrea să le audă de la o femeie cu care se întâlnește doar pentru sex.

Ce să facă acum? Să-i ofere bani ca să facă un avort? Nu, o cunoștea destul de bine pe Carolyn ca să știe că nu va fi niciodată de acord să facă un avort. Să-i aranjeze să stea într-un apartament, să aștepte până va naște și să dea copilul spre adopție? În nici un caz nu va accepta adopția.

Atunci ce să facă? Carolyn Henderson voia ca el să o părăsească pe Evelyn și să se căsătorească cu ea. Nu avea

nici un dubiu că acesta era lucrul pe care îl aștepta de la el. Manevrele ei îl duseseră într-un colț și acum nu avea nici o scăpare. Sau exista...

*

–Salut, îi strigă Kerri Tyson, în timp ce Carolyn trecea pe lângă ea în drum spre apartamentul ei.

Carolyn se opri brusc. Era atât de cufundată în gânduri încât nu o observase pe vecina ei ieșind din apartamentul de vizavi.

Kerri era jumătate afro-americană și jumătate asiatică. Durdulie și drăguță, cu părul scurt și creț și cu o personalitate plină de farmec, era secretară la o firmă de avocatură. Era o femeie care schimba prietenii pe bandă rulantă, pe cei mai mulți dintre ei găsindu-i pe internet.

–Arăți de parcă tocmai ai fi câștigat la loterie, remarcă Kerri. Fie asta, fie ai parte de un sex nebun.

Carolyn se gândi bine la răspunsul ei – ar fi dorit să-i poată spună lui Kerri totul. Erau prietene – nu apropiate –, dar luaseră cina împreună în oraș de câteva ori, merseseră în vreo două baruri, făcuseră schimb de povești horror despre foști prieteni.

–Nu, ar fi grozav să fie așa, oftă Carolyn. Dar, din păcate, nu e adevărat.

Kerri se arătă sceptică.

–Nici un nou armăsar la orizont? se interesă ea. Nu de-alta, dar pari strălucitoare.

–Trebuie să fie noul meu machiaj, răspunse Carolyn plină de modestie. Fardul de la NARS. Se cheamă ORGASM. Este evident că are efect.

–Fii sigură că are, chicoti Kerri. Trebuie să mi-l iau și eu. Dacă ești liberă mâine, poate mergem prin mall. Ce zici?

–Te anunț eu, răspunse Carolyn, eschivându-se. Acum, că îi spusese lui Gregory că îi purta copilul, aștepta

ca lucrurile să se schimbe. Chiar dacă nu îi spunea imediat soției sale, va dori probabil să petreacă mai mult timp cu ea.

–Sună-mă, spuse Kerri, îndreptându-se spre scările ce dădeau în stradă. Voi fi acasă mai târziu.

–Te voi suna, spuse Carolyn, descuind ușa apartamentului său.

Doamne! Era atât de fericită, încât trebuia să spună cuiva. Dar în cine putea avea încredere? Poate în părinții ei? Nici vorbă. Ei erau minunați și o susțineau, dar faptul că se culcase cu un bărbat căsătorit – mai ales că acel bărbat căsătorit s-a întâmplat să fie șeful ei – nu o va ajuta deloc. Mama ei, Clare, cu siguranță nu va fi de acord. Iar George, arătosul ei tată, care era chirurg estetician, va fi șocat și decepționat de fetița lui. Nu voia să-i dezamăgească, însemnau totul pentru ea.

Atunci de ce să nu-i spună lui Denver, cea mai bună prietenă a ei încă din perioada școlii?

Spre deosebire de cei mai mulți oameni, Denver putea să țină un secret și va fi pe deplin încântată, cu toate că și ea va fi foarte surprinsă, din moment ce Carolyn nu-i spusese niciodată că era implicată într-o aventură fierbinte și serioasă cu senatorul.

„Oh, Dumnezeule! se gândi emoționată Carolyn. Nu mai pot să țin asta doar pentru mine! Îi voi spune lui Denver. O voi suna diseară."

*

–Tati! Tati! Tati! țipă Miranda, prinzându-se de picioarele tatălui ei.

–Ce mai face fata mea? spuse Gregory, aplecându-se să-și ia fetița drăgălașă în brațe.

–Am avut o zi frumoasă la școală, îl anunță Miranda, lovindu-l peste obraz cu degețelele ei puțin lipicioase. Tu ai avut o zi veselă, tati? Avut? Avut? Avut?

„Nu, nu am avut", ar fi vrut el să urle. „Am avut o zi imposibilă. Cea mai grea." Cu toate că nu putea să nu țină cont de sexul oral de clasă mondială pe care Carolyn reușise să i-l ofere. Satisfăcător în acel moment, dar acum regreta că-i permisese să-l atingă, deoarece în ceea ce îl privea totul se sfârșise, chiar dacă ea nu știa asta.

Evelyn ieși plutind din sufragerie în holul din față al casei lor frumos aranjate. Evelyn era întotdeauna impecabilă. Nici un fir din părul ei blond-deschis nu era nelalocul lui, nu se vedea nici o încrețitură pe rochia ei neagră, șic, pentru ocazii festive, marca Valentino, mulată pe corpul subțire, tonifiat. La patruzeci de ani, Evelyn era o femeie frumoasă. Problema era că nu mai avea douăzeci și ceva de ani, și Gregory de-asta avea nevoie pentru sex – o fată de douăzeci și ceva de ani, care să-l venereze. O fată care să-i ia scula în gură și să i-o sugă bine. Fata cu care se însurase acum douăzeci de ani era acum o femeie care nici măcar nu și-ar fi putut imagina să facă sex oral.

–Cum a fost astăzi? îl întrebă Evelyn și, fără să aștepte un răspuns, îl anunță că trebuie să participe la o strângere de fonduri și că ar face bine să facă un duș și să se îmbrace.

Legătura dintre el și Evelyn nu fusese niciodată prea strânsă. Aveau relații intime mult mai rar decât își imagina el că au cele mai multe dintre cuplurile căsătorite. Sexul devenea din ce în ce mai puțin frecvent, poate o dată la două luni. Și întotdeauna era la fel. Evelyn stătea pe spate, având pe chip o expresie îndurerată, în timp ce el făcea toată munca. Evelyn nu ajungea niciodată la orgasm. Evelyn socotea sexul oral ca fiind ceva pervers. Evelyn considera că scula lui este urâtă și dezgustătoare și niciodată nu voise să-l atingă acolo jos. Adevărul era că Evelyn ura sexul, așa că cine putea să-l învinuiască pentru faptul că umbla după plăcere în altă parte? Nimeni, asta era clar.

*

Carolyn era atât de entuziasmată încât practic dansa prin apartamentului ei. Nume fanteziste îi zburau prin minte. Senatorul Stoneman și încântătoarea lui soție, Carolyn. Doamna Gregory Stoneman. Carolyn Stoneman. Toate sunau perfect. Era în extaz.

„Astăzi este o zi magică", se gândi. „Astăzi este începutul noii mele vieți. Îl iubesc pe Gregory atât de mult și vom fi atât de fericiți împreună."

Își luă telefonul mobil și o sună pe Denver în L.A. Nici un răspuns. Căsuța vocală îi ceru să lase un mesaj. Hm... aceasta nu era o veste pe care să i-o lase în căsuța vocală.

–Sunt eu, Carolyn, spuse în cele din urmă. Și vreau să-ți împărtășesc ceva important. Dacă vrei să auzi despre ce e vorba, sună-mă înapoi. De-abia aștept să vorbesc cu tine, așa că grăbește-te!

Închise, având un zâmbet larg pe chip. Gregory nu putea să se enerveze pe ea doar fiindcă spusese unei singure persoane. În plus, el nu va afla niciodată.

capitolul 8

Bobby

Frankie simțea o nevoie stringentă să meargă într-un club de striptease. Bobby nu voia. M.J. era pregătit să meargă oriunde. Le făcea întotdeauna pe plac celorlalți.

–De ce ai vrea să mergi să vezi o grămadă de femei de nota patru în Atlantic City, când ai acasă o femeie de nota zece? spuse Bobby, gândindu-se la Annabelle și la cât de mult îi plăcea ei de Frankie.

Frankie nu se gândea la Annabelle. Izgonise toate gândurile legate de ea și de mama ei moartă. Ce dracu', venise să se distreze!

–Hristoase! Bobby, vorbești câteodată de parcă ai avea cincizeci de ani! se plânse el.

–Da, replică Bobby. Poate pentru că sunt deștept.

–Cine spune asta? zise Frankie, strâmbându-se.

–Eu, răspunse Bobby, lovindu-l în joacă cu pumnul în stomac pe Frankie.

–Puteți să vă puneți de acord și să hotărâți ce facem? insistă M.J. Mor de foame aici. Hai să mergem la asiatici.

–Bine gândit, chiar îmi plac mult târfele asiatice, rânji pofticios Frankie. Știați că asiaticele țipă tare? Îmi plac!

–Îți place orice are puls, spuse impasibil Bobby.

–Și ție nu? contraatacă Frankie.

–Am o bănuială că posed mai mult discernământ decât tine, spuse Bobby zâmbind.

–Da, atât de mult discernământ încât umbli doar după cele pe care nu poți să le ai. Ce zici despre asta?

Bobby hotărî să ignore comentariul voalat al lui Frankie.

–Ești un nemernic privilegiat, bombăni Frankie, glumind doar pe jumătate.

–Du-te dracului, răspunse jovial Bobby.

–Da, da, oftă Frankie, fără să se simtă jignit. Dacă aș putea face asta, viața mi-ar fi mult mai ușoară.

–Gata, băieți, suntem într-un cazinou, spuse M.J. Aveți de ales – jocuri de noroc sau mâncare, așa că hotărâți-vă odată.

–Friptură, hotărî Bobby. Am nevoie de putere, dacă îmi voi petrece restul nopții cu idiotul ăsta.

Frankie își dădu ochii peste cap.

–Doar un idiot își dă seama de idioțenia altuia.

–Chiar crezi asta? spuse Bobby, uitându-se după o blondă focoasă care trecea pe lângă ei alături de un bărbat mult mai bătrân.

–Sunt sigur de asta, răspunse Frankie, rotindu-și privirea după fundul blondei.

Ajunseră în cele din urmă în Morton's Steak House, unde chelnerița nu pierdu vremea când observă trei bărbați tineri, sexy și, evident, necăsătoriți. Se uită țintă la Frankie, iar el îi aruncă acea privire de băiat rău pe care ea o găsea întotdeauna irezistibilă.

Frankie era într-o dispoziție pozitivă pentru flirt. Chelneriței nu-l interesau de obicei, dar aceasta avea un bagaj grozav și nu avea de gând să risipească o noapte departe de Annabelle. În afară de asta, Annabelle se bucura de ceva acțiune, așa că de ce nu ar fi făcut și el la fel?

–Cum te cheamă, frumoaso? o întrebă el, după ce comandă o friptură, cartofi prăjiți și, mâncarea lui favorită, rondele de ceapă prăjite.

Ea se aplecă deasupra mesei, plimbându-și limba peste buza de jos în cel mai provocator mod cu putință.

–Patricia, spuse ea. Dar prietenii îmi spun Tree.

–Un nume neobișnuit pentru o fată neobișnuită, spuse Frankie, făcând apel la farmecul lui de doi bani, care

îl ajuta întotdeauna atât de bine. Ești prea rafinată ca să te spetești muncind la o asemenea slujbă. Cum se face una ca asta?

–De fapt, sunt actriță, îi explică ea, cu o expresie serioasă pe chip. Fac asta ca să plătesc chiria până când îmi voi permite să mă mut la New York.

Bobby și M.J. făcură un schimb de priviri. Știau exact ce va spune Frankie în continuare.

Nu i-a dezamăgit.

–Te-aș putea ajuta, se oferi el cu vocea cea mai sinceră cu putință.

Bobby ridică cinic o sprânceană. M.J. își înăbuși un hohot de râs.

–Serios? spuse Tree, întrebându-se dacă tipul ăsta avea la fel de multe vrăjeli în el ca aproape toți ceilalți.

–Da, serios, continuă Frankie. Cunosc oameni. Am relații.

M.J. își dădu ochii peste cap.

–La ce oră ieși diseară? insistă Frankie.

Tree se opri pentru un moment. Tipul ăsta era destul de drăguț, cu părul său lung și ochii dornici de sex, și poate – doar poate – ar fi fost în stare s-o ajute.

–La unșpe, spuse ea, lingându-și iarăși buzele.

–Atunci, la unșpe.

–Știi, spuse Bobby după ce chelnerița trecuse la o altă masă. Ar trebui să-ți găsești niște replici noi.

–Da, chicoti M.J. Sunt învechite, omule. „Am relații" pur și simplu nu ține.

–Nu este o replică, protestă Frankie, simțindu-se plin de sine. Pot să-i aduc acelei fete o grămadă de bani.

–Făcând ce? se interesă Bobby.

–Ceva ce vine în mod natural, răspunse Frankie. Îi voi face un test de încercare și vă voi spune.

–Ne vei spune ce? insistă M.J., schimbând alte priviri pline de subînțeles cu Bobby.

Frankie se opri pentru un moment. Ar trebui sau nu să le spună despre aventura prin care se îmbogățiseră el și Annabelle? Voia tare mult să se dea mare că făcuse o mulțime de bani, dar știa că undeva în interiorul lui Bobby stătea la pândă o puternică rigoare morală și avea sentimentul că era posibil ca Bobby să nu aprobe această nouă afacere a lui.

Pe de altă parte – la naiba! Bobby conducea un club unde băutura, drogurile și sexul ocupau un loc central, așa că cine era el să obiecteze?

Frankie hotărî să meargă până la capăt și să dezvăluie adevărul.

–Băieți, voiam de mult să vă spun ceva, începu el.

–Dacă e vorba de prostituate, știm, spuse Bobby direct.

Frankie rămase mut de uimire, iar fruntea i se încreți.

–Eh?

–Ce? râse zgomotos M.J. Credeai că era un secret?

–Vă bateți joc de mine? spuse Frankie, în timp ce ochiul stâng îi zvâcni, un semn sigur că era tulburat.

–Cine și-ar bate joc de șeful șmecherilor? spuse Bobby râzând.

–Îți dai seama că știm, adăugă M.J.

–De fapt, chiar așteptam să vedem cât timp îți va lua până când vei avea tupeul să ne spui, spuse Bobby, făcându-i cu ochiul lui M.J.

–Iisuse! bombăni Frankie. Nu mă așteptam să fie o informație publică.

–Nu este, spuse Bobby. Dar fetele au gură mare și acum, că se știe, ai face bine să fii foarte atent.

–Atent? spuse Frankie, ochiul său stâng încă zvâcnind. De ce?

–Fiindcă ai putea fi arestat pentru codoșie, îi oferi M.J. un motiv.

–Ce dracu' înseamnă codoșie? izbucni Frankie.

–Vânzare de păsărici, spuse M.J.

–Noi nu vindem nimic, insistă Frankie. Doar aranjăm întâlniri între doi adulți care își dau consimțământul.

–Și încasați un comision, corect? spuse Bobby.

–Asta înseamnă codoșie, lămuri M.J.

–Rahat, nimeni nu poate să dovedească nimic, zise Frankie, încercând să se apere. Este o afacere doar cu bani gheață, fără cărți de credit, fără hârtii. Nu suntem tâmpiți.

–Totul sună a fi foarte bine organizat, dar să nu-mi ceri să te scot pe cauțiune când vei ajunge pe prima pagină din *New York Post*, îl avertiză Bobby. Ai făcut destui bani încât să-ți cumperi un Ferrari, așa că sfatul meu ar fi să ieși cât mai poți.

–Ți-ai pierdut mințile? spuse Frankie, nevenindu-i să creadă. Asta e cea mai tare afacere. Nu-ți bați capul, nu-ți rupi spatele muncind, e ca o plimbare în parc.

–Da, și te vei plimba până vei ajunge direct într-o celulă, interveni M.J. Omule, ești un pește! Astfel de chestii sunt împotriva legii.

–De când ai devenit procuror? își arătă Frankie colții, nemulțumit de direcția în care evolua discuția. Așteptase complimente, nu critici.

–Hei, zise în șoaptă M.J. E afacerea ta. Cu siguranță, nu-i a mea.

–Mă duc să fac o plimbare, spuse Frankie, ridicându-se brusc de la masă. Vă ajung din urmă mai târziu.

–A decurs bine, spuse sec Bobby, de îndată ce Frankie se făcu nevăzut.

–Frankie e un dobitoc, remarcă M.J. Amândoi știm asta, mă întreb de ce umblăm cu el?

–Fiindcă e dobitocul nostru, spuse Bobby, loial ca-ntotdeauna. Și asta înseamnă că trebuie să avem grijă de el.

–Să-l facem să renunțe la cocaină ar fi un început, zise M.J. Apoi, poate, va începe să ia lucrurile mai în serios. Afacerea asta cu vânzarea de păsărici este o mare greșeală.

–Îl știi pe Frankie, nu ne-ar asculta defel, declară Bobby.

–Atunci, ce zici de Annabelle? sugeră M.J. Poate ar trebui să vorbim cu ea.

–Fii serios! Annabelle? Îți bați joc de mine! Ea e mai rea decât Frankie, spuse Bobby. Și când vine vorba de băiatul nostru, în ochii ei, el nu greșește niciodată. Știi prea bine asta.

Tree se întoarse la masa lor, aducând cu ea diferite feluri de mâncare. Privi în jur căutându-l pe Frankie și fu dezamăgită să vadă că plecase.

–Unde e prietenul vostru? întrebă curajoasă, punând farfuriile cu mâncare pe masă.

–Nu-ți face griji, spuse M.J. Se întoarce el.

Tree ezită un moment.

–Băieți, pot să vă întreb ceva? spuse ea cu glas scăzut.

–Spune, zise Bobby, înfruptându-se din friptură.

–Păi... din cauză că lucrez aici, o grămadă de tipi excitați se dau la mine. Știți cum e. Sunt în oraș fără nevestele sau prietenele lor și cred că e sezon deschis la chelnerițe.

–Ce vrei să știi? întrebă M.J., înhățând cu poftă cartofii prăjiți direct cu degetele.

–Păi... ah... prietenul vostru poate cu adevărat să mă ajute sau totul a fost doar o replică?

–Ești o fată isteață, spuse Bobby. Dă-ți seama singură.

Tree îi aruncă o privire dezamăgită.

–Deci e numai gura de el? întrebă ea.

–Depinde la ce te aștepți.

–Ok, mersi, spuse Tree pe un ton șovăielnic. Atunci cred că pot să am încredere în el.

„Ai încredere în el să facă ce?" se gândi Bobby. „Să te ducă în pat și să ți-o tragă până nu mai știi de tine. Da, bineînțeles, cu siguranță poți să ai încredere în el că va face asta."

Mai târziu, Tree se întoarse cu nota de plată. Bobby își scoase cartea de credit și, câteva minute mai târziu, Tree veni cu chitanța pe care el trebuia s-o semneze.

–Nu-i așa că e îngrozitor ce i s-a întâmplat Gemmei Summer, comentă ea, hotărând că de-acum erau prieteni și era cât se poate de normal să converseze cu băieții ăștia. În realitate, începea să se gândească că nu alesese băiatul potrivit cu care să flirteze. Tipul brunet, cu ochii mari și căprui și cu acea chelie sexi era cu siguranță drăguț. Și celălalt era un adevărat armăsar. Se spune că e posibil ca Ralph Maestro să o fi făcut, continuă ea. Voi ce credeți?

–Să fi făcut ce? întrebă Bobby, semnând nota de plată, după ce adăugase un bacșiș mai mult decât generos.

–Să-și împuște soția în față, spuse Tree, cu un ochi la manager, un tip căruia nu-i plcăcea ca fetele sale să zăbovească pe la mese.

–Cee? strigă M.J.

–Spui că Gemma Summer a fost împușcată? întrebă Bobby, șocat la auzul veștii. De unde știi asta?

–Pentru că e peste tot, spuse Tree, surprinsă că nu auziseră o știre atât de importantă precum împușcarea în propriul pat a unei faimoase vedete de cinema. E la televizor, pe internet, peste tot.

–Rahat! spuse Bobby. Ar trebui să mergem să-l găsim pe Frankie chiar acum. Trebuie să se întoarcă degrabă la Annabelle.

–Cine e Annabelle? întrebă Tree.

–Nu contează, spuse Bobby, mâzgălindu-și la repezeală semnătura pe nota de plată și sărind în picioare. Trebuie să plecăm.

–Deci, credeți că e în regulă dacă mă cuplez cu prietenul vostru? întrebă plină de speranță Tree.

–Nu m-aș baza pe asta, spuse M.J., ridicându-se de la masă. Am o bănuială că nu-și va face apariția.

Și astfel, cei doi își luară tălpășița, lăsând în urmă o chelneriță oarecum uluită, plină de speranțe și vise care, cu siguranță, nu aveau să se împlinească prea curând.

capitolul 9

Annabelle

Ținându-și strâns haina în jurul ei ca să-și ascundă rochia ruptă, Annabelle reuși în cele din urmă să iasă din camera de hotel în care Omar Rani – dacă acesta era cu adevărat numele lui – o ținuse captivă în ultimele două ore. Ceea ce i se întâmplase era de neînchipuit. Fusese mai mult sau mai puțin violată și brutalizată, tratată precum un obiect folosit pentru plăcerile unui bărbat. Omar fusese mai mult decât dur cu ea, nearătându-i nici un fel de respect. Considera că fusese cumpărată și plătită, ceea ce, din punctul lui de vedere, îi permitea să facă orice voia. Rugăminții le ei – „Oprește-te!" „Nu!" „Asta nu se va întâmpla!" – nu-l impresionaseră deloc. Se zbătuse, dar asta nu-i fusese de nici un folos. Fusese neîndurător. Ticălosul se purtase cu ea ca și cu o târfă ieftină de pe stradă.

Cu mâini tremurânde, își scoase din poșetă telefonul mobil pe care îl folosea doar când mergea la „întâlniri" și îl sună pe Chip.

– Ies acum, spuse ea, pășind în lift. Ești afară?

– Împuțitul de portar m-a alungat, se plânse Chip pe tonul său miorlăitor. Ai spus că nu vei sta mai mult de jumătate de oră.

– Nu contează ce-am spus, se răsti ea în timp ce liftul cobora rapid. Vino aici acum!

Ușile liftului se deschiseră și ea păși în holul mare al hotelului, sperând și rugându-se să nu întâlnească pe cineva cunoscut. Rămase nemișcată pentru o secundă, tremurând la amintirea mâinilor transpirate ale lui Omar

peste tot pe corpul ei, invadându-i cele mai intime locuri, mângâind-o și manevrând-o de parcă ar fi fost o bucată de carne.

Dă-l dracului de grăsan nemernic! Sub nici o formă nu-l va lăsa să scape nepedepsit. Numai să audă Sharif Rani ce s-a întâmplat și atunci să vezi scandal!

În fața hotelului nu se vedea nici urmă de Chip. Înjurând în gând, îi ceru portarului să-i cheme un taxi. Chip sosi cu Mercedesul chiar în momentul în care era pe punctul să intre în taxi. Ezită un moment, încercând să se hotărască dacă să rămână cu taxiul sau să meargă cu Chip.

Chip claxonă.

Idiotul! Ultimul lucru de care avea nevoie era atragerea atenției. Îi oferi bani șoferului taxiului, apoi se întoarse și se îndreptă spre Mercedes.

–Unde erai mai exact? îl întrebă pe un ton dominator, strecurându-se pe bancheta din spate.

–Traficul, se văită Chip. E un miracol că am ajuns aici atât de repede.

–Ești concediat, izbucni ea, vărsându-și nervii pe vechiul ei șofer.

–Nici gând, spuse Chip, privind-o în oglinda retrovizoare. Nu-i vina mea că orașul ăsta are mai mult trafic decât un cuib plin de furnici.

Nu zise nimic.

–Nu arăți prea bine, îndrăzni Chip, fiind cât pe ce să lovească un pieton neatent. Te simți bine?

–Ține-ți gura, mormăi ea, clocotind de furie. Te plătesc să conduci, nu să vorbești.

Chip fu pus cu botul pe labe. Îl concediase o dată și, dacă o făcea și a doua oară, era posibil chiar să vorbească serios. Și nu voia să-și piardă slujba – era un post comod.

*

Sharif Rani era în mijlocul unei întâlniri importante de afaceri, când unul dintre multele sale telefoane mobile începu să vibreze în buzunarul hainei. Scuzându-se că pleacă de la masa de discuții, scoase telefonul care vibra și își dădu seama că era telefonul lui de sex – cel pe care îl folosea ca să aranjeze toate legăturile. Sharif Rani avea o a patra nevastă foarte geloasă și foarte tânără, nemaipomenind de numeroasele cunoștințe de afaceri care ar fi fost încântate să-l aibă cu ceva la mână. Astfel se explica telefonul de sex, care era înscris sub unul dintre numele sale favorite și folosit numai ca să aranjeze întâlniri „speciale". Numărul de pe care era sunat arăta numele lui Belle Svetlana.

La naiba, de ce îl suna pe el? Belle ar fi trebuit să folosească acest număr doar ca să-i confirme „întâlnirile". Iar restul săptămânii fusese deja aranjat – o femeie diferită în fiecare zi – femei alese personal de Belle pentru el. Ea știa ce îi plăcea lui.

Se gândi să nu răspundă, după care hotărî că era, probabil, mai înțelept să o facă, pentru că era posibil ca Belle să dorească să schimbe una dintre „întâlnirile" lui.

– Da? spuse el, coborându-și glasul în timp ce se deplasa spre ușa sălii de conferință.

– Sharif? întrebă Annabelle, cu vocea tremurând de furia pe care avea s-o dezlănțuie curând asupra lui.

– Ce vrei? se răsti el.

Annabelle nu era într-o dispoziție în care să accepte o replică tăioasă. Cu siguranță, Sharif Rani știa exact ce dorea. El îi aranjase întâlnirea cu un monstru adolescent înnebunit după sex – fără îndoială, nu un virgin. Acum trebuia să suporte consecințele.

– Nu... nu pot să cred ce mi-ai făcut, spuse ea, poticnindu-se de furie.

– Ce vrei? repetă el pe un ton și mai glacial.

– Vreau... vreau... Gândindu-se la întrebare, Annabelle înțelese că nu știa ce voia. O scuză, da, asta voia –

o scuză pentru că-i stabilise o întâlnire cu un sălbatic și un nemernic, așa-zisul său fiu. Și un alt lucru – voia ca și băiatul să-și ceară scuze! Băiatul! Ha!

–Fiul tău este un porc! lăsă ea să-i scape. M-a tratat urât. A fost dur, violent și lipsit de respect. Mi-ai spus că este un virgin de cincisprezece ani și știi prea bine că nu e adevărat. Vreau...

Annabelle era atât de prinsă cu plângerea ei, încât nu auzi clicul de la celălalt capăt al firului.

Când descoperi că el nu o mai asculta, își ieși din minți. Rani Sharif îi închisese telefonul în nas! Manierele lui erau îngrozitoare. Cu cine credea el mai exact că are de-a face?

O voce din capul ei îi șopti: Târfă. Curvă. Prostituată.

Acestea erau cuvintele pe care nu voia să le audă. Nu era nici unul dintre aceste lucruri. Ea era o newyorkeză stilată, bogată, care reușise de una singură, fără nici un ajutor de la părinții ei staruri de cinema.

Ochii i se umplură de lacrimi de frustrare. Unde era Frankie când avea nevoie de el?

*

Frankie era într-un club de striptease, bucurându-se de un dans în poală din partea unei roșcate îmbufnate, cu sâni falși uriași și o limbă foarte activă. Dansatoarea era ocupată să-i lingă gâtul, când el conștientiză brusc că era o risipă de timp să rămână supărat pe Bobby și pe M.J. Erau doar invidioși că el reușise să facă o afacere atât de bună încât avea succces. Și cine putea să-i învinovățească? În fond, nu putea să rămână DJ pentru totdeauna, trebuia să meargă mai departe. Și dacă mersul mai departe însemna să se scalde în bani, atunci bravo lui! Bobby și M.J. proveneau din familii bogate, știau ei ce înseamnă să te descurci de unul singur, fără nici un ajutor de la nimeni?

Frankie se considera un adevărat supraviețuitor. Pornise de jos și ajunsese până în vârf.

De-a lungul drumului, existau câteva lucruri pe care le regreta. Câteva amintiri întunecate și de rău augur pe care dorea să le uite. Câteva amintiri foarte sumbre, pe care le alunga de fiecare dată când își făceau apariția.

Cocaina îl ajuta să uite lucrurile rele. Cocaina îi crea întotdeauna o dispoziție bună, făcea să-i fie ușor să realizeze orice își propunea, îl făcea să se simtă ca un învingător. Cine ar fi crezut că prizatul câtorva fulgi de pudră albă ar putea avea un efect atât de încurajator? Obiceiul lui era costisitor, dar el considera că merită fiecare cent. Nu era vorba să ia heroină sau alte chestii tari. Îi plăcea cocaina. Mare lucru!

Dansatoarea devenea neliniștită. Executa cele mai bune mișcări ale ei, însă el nu răspundea. Își legăna sfârcurile acoperite aproape de gura lui, în timp ce își înfigea pelvisul între picioarele lui. Limba ei încă era ocupată serios cu gâtul lui – se îndrepta spre urechea lui stângă –, cu toate că atingerea propriu-zisă a clientului era strict interzisă. Nu-i păsa. Era o dansatoare care făcea tot ce putea ca să merite un bacșiș gras.

Frankie se ridică brusc în picioare, făcând-o să cadă pe spate.

Întinsă pe podea, era gata să arunce un șuvoi de insulte, când el băgă mâna în buzunar, scoase mai multe bancnote de douăzeci de dolari și le aruncă spre ea.

– Altă dată, bolborosi el. Nu am chef acum.

Întrucât Frankie nu răspundea la telefonul mobil, supărată, Annabelle îi trimise un mesaj, după care o sună pe Bethany – una dintre fetele care lucrau uneori pentru ea.

– Poți să treci pe la mine? întrebă ea, simțind nevoia să fie în compania cuiva. Frankie e în Atlantic City și sunt singură.

Bethany, o cântăreață de bar care rămăsese în branșă mai mulți ani decât ar fi fost cazul, fu bucuroasă de invitație. Ajunse jumătate de oră mai târziu, cu o sticlă de șampanie – Cristal, bineînțeles – și o cutie de suc de portocale.

–Mă gândeam să pregătesc cocktailuri Mimosa, anunță Bethany, îndreptându-se spre bucătărie.

–O idee extraordinară, spuse Annabelle aparent cu o atitudine curajoasă, cu toate că încă se simțea folosită, abuzată și furioasă.

–Totul este în regulă, Belle? întrebă curioasă Bethany.

–Nu. Nu este, spuse Annabelle, urmând-o pe Bethany în bucătăria aproape nouă, care nu fusese niciodată folosită fiindcă Annabelle nu gătea, fiind crescută într-o casă în care aveau oameni care găteau și făceau orice altceva trebuia făcut.

–E vorba de Frankie? întrebă Bethany, plină de înțelegere, dar pregătită în același timp de vreo bârfă picantă. V-ați certat cumva? E un tip tare atrăgător, dar sunt sigură că nu e cel mai ușor de...

–De ce-ar fi vorba de Frankie? o întrerupse Annabelle, trecând imediat la o atitudine defensivă.

Bethany deschise frigiderul și scoase niște gheață.

–Deoarece, de obicei, e vorba despre un bărbat, spuse ea, alegând două pahare înalte din dulapul de bucătărie și aruncând în ele vreo două cuburi de gheață. Toți bărbații sunt niște ticăloși, nu înțeleg niciodată de ce le acceptăm toate rahaturile. Mănâncă, trag vânturi, dorm și sforăie. Și crede-mă – vibratorul meu îmi oferă un sex mai bun.

„Evident, nu s-a culcat niciodată cu Frankie", gândi Annabelle.

–De fapt, am jurat că renunț la bărbați, continuă Bethany. În afară de cazul în care plătesc. Acum mă interesează doar cariera mea, asta-i importantă pentru mine.

–Ei bine... spuse Annabelle, întorcându-se în sufragerie. Apropo de plătit, ai întâlnit vreodată... ah... un client care... ah... s-a purtat urât cu tine?

–Nu le spune clienți, spuse tăios Bethany, așezându-se pe canapea. Cuvântul „clienți" ne face să părem niște târfe, și nu suntem. Suntem femei care au o carieră și care câștigă o grămadă de bani făcând ceva ce alte femei fac pe gratis.

–Asta nu-mi răspunde la întrebare, spuse Annabelle, deloc interesată de analiza pe care o făcea Bethany afacerii cu dame de companie.

–Întrebarea ta, hm... spuse Bethany, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Nu credeam că mergi la „întâlniri".

–Nu merg, răspunse imediat Annabelle. Întreb pentru una dintre celelalte fete. A fost... abuzată.

–Abuzată? Cum? întrebă Bethany, ridicând o sprânceană machiată.

–Ți... ah... tipul a fost foarte dur cu ea. Practic, a violat-o.

–A plătit? se interesă Bethany, având în minte doar afacerile.

–Da.

–Atunci nu este un viol, nu? spuse Bethany, sorbindu-și băutura. Este o afacere încheiată.

Situația lui Annabelle devenea mai dificilă cu fiecare minut care trecea. De ce nu putea Bethany să înțeleagă?

–Dar hai să zicem că nu voia, spuse ea, continuând. S-a răzgândit, nu era mulțumită de cum arăta tipul.

–Întrebarea adevărată este: a luat banii? repetă cu înțelepciune Bethany.

–Ți-am spus: da.

–Atunci, așa cum am spus, e o afacere încheiată, nu e vorba de nici un viol. Caz închis. Acum, continuă Bethany inspirată, ai ceva șnaps de piersici? Dacă îl adăugăm la Mimosa noastră, o să te relaxezi imediat. Și apoi poți să-mi spui totul despre ceea ce te-a scos din sărite.

O oră mai târziu, încă supărată și aproape băută, Annabelle reuși să scape de Bethany. Nu fusese ușor, deoarece Bethany era la a treia Mimosa și, cu toate că Annabelle crezuse că avea nevoie de companie, înțelesese că îi era mai bine singură.

Sub pretextul unei dureri de cap acute, reuși să ajungă în dormitor și se aruncă pe pat.

Dacă fiul grăsan (fără îndoială, nelegitim) al lui Sharif îi dăduse o boală? Sau, mai rău, o lăsase însărcinată? Avusese prezervative în poșetă, dar micul ticălos în călduri o împiedicase să ajungă la ele. Putea să-l dea în judecată. Da, să-l dea în judecată pe Sharif Rani și întreaga lui familie nenorocită. Avea probabil o grămadă de fii de la diferite femei. Albi, negri, arabi, americani, asiatici.

Da, dar cum putea să-l dea în judecată fără să divulge întregul joc? Jocul ei... Numai când își imagina ce fețe ar face mami și tati, staruri de cinema, dacă ar afla vreodată ce fel de afacere conduce fetița lor dragă...

După un timp, căzu într-o stare de transă. Frankie va rezolva totul. Întotdeauna o făcea.

capitolul 10

Denver

Mario este tot ce-aș putea cere de la un bărbat. Arată atât de bine – din vârful degetelor lui de la picioare, cu forme atât de frumoase, până la pielea lui măslinie. Și abdomenul lui – ei bine, pot să spun că e dus la sală! E de clasă mondială!

Am o fixație cu abdomenul – cred că mă raportez la el la fel cum bărbații se raportează la sâni. E un fel de obsesie.

Poate că nu ar fi trebuit să trec prin patul lui Mario chiar în noaptea ce-a urmat primei noastre ieșiri – un moment pe care cu greu aș putea să-l numesc întâlnire. Dar ce naiba – două cocktailuri Cosmopolitan și nici unul dintre noi nu mai avea nici un fel de inhibiții.

Și da, am fost sălbatici. Am mers imediat acasă la el. Ne-am aruncat în pat și am renunțat cât am putut de repede la haine. Din fericire, el s-a întins după un prezervativ aflat la îndemână, căci eu nu mai gândeam rațional. Și am mers până la capăt, și chiar și mai departe. A fost *atâât* de bine că nu mai voiam să se termine. Bănuiesc că sunt cam flămândă de sex în momentul ăsta, iar Mario știa toate mișcările potrivite. Mai întâi, mâinile lui au fost pretutindeni – degete lungi și subțiri care se mișcau cu viteza fulgerului – explorând toate locurile potrivite. Rapid, dar alunecos și, evident, foarte abil în găsirea locurilor cheie.

M-am deschis lui precum o floare însetată de apă. Voiam atât de tare să simt un bărbat înăuntrul meu,

un bărbat adevărat. Și Mario a înscris, cu siguranță, toate punctele.

Acum doarme și îi analizez întâi trupul, apoi casa.

Poți să afli foarte multe despre o persoană din modul în care trăiește și, din moment ce Mario nu se aștepta să vin în căsuța lui din Fountain, sunt impresionată că e atât de curat și de ordonat. Aproape nici un fel de dezordine, doar vreo două vase murdare în chiuvetă și un tricou mototolit aruncat pe podeaua de la baie. În rest, totul e foarte îngrijit.

Prea îngrijit? Pot doar să observ că e mult mai îngrijit decât Josh, care era un nătâng când venea vorba să facă puțină curățenie în urma lui.

În ceea ce privește activitatea din pat... dublă, triplă, WOW! Nici să nu mai vorbim! Bineînțeles că Mario a reușit să mă satisfacă din prima încercare și lucrul acesta nu se întâmplă întotdeauna. Uneori putea să dureze câteva săptămâni până ce Josh mă ducea în punctul în care aveam orgasm.

Hmm... poate că acesta a fost unul dintre motivele pentru care amândoi am intrat într-o rutină. Domina plictiseala. Și atunci când plictiseala intră într-o relație... Adevărul gol-goluț este că deși Josh a pus capăt relației, credeți-mă, eram mai mult decât pregătită.

–Hei, strigă Mario din dormitor. Unde ești?

–Îți jefuiesc apartamentul, am răspuns eu. Numai că nu găsesc nimic care să merite luat, în afară de două CD-uri cu Santana și o poză semnată de Derek Jeter. Ce faci cu o poză...

–E o poveste lungă, chicoti el, ieșind din dormitor gol-pușcă.

Eram bucuroasă că fusesem destul de prudentă să-i iau halatul de baie, furat de la un eveniment Vanity Fair – avea inscripționat pe spate Vanity Fair The Hollywood Issue. Da, făcusem o mișcare excelentă obligându-l

să umble dezbrăcat. Ochii mi s-au oprit pe trupul lui arătos. Era o privelişte nemaipomenită.

–Vino-ncoa, spuse el, întinzându-se leneş după mine. Înapoi în pat urgent.

Îmi plăcea cum îi funcţiona mintea. Înapoi în pat, deşi doar cu o oră înainte eram ca doi liceeni excitaţi în noaptea balului de absolvire. Dar cine sunt eu să mă opun? Mario Riviera era exact distracţia pe care o căutasem. Ei bine, o căutasem – mai bine spus, la care sperasem. E atletic. Am încercat să nu-l dezamăgesc. E aventurier. La fel sunt şi eu. E nesătul.

Din păcate, sunt epuizată, a fost o zi extrem de lungă şi nu sunt obişnuită cu activitatea asta sexuală sălbatică şi minunată. Mă dor coapsele, sfârcurile devin prea sensibile şi o noapte de somn în propriul meu pat începea să fie o idee excelentă.

Dar ah... Dumnezeule!... Fără să am nici măcar timp să mă gândesc la asta, suntem înapoi în pat şi, cu ajutorul mişcărilor lui abile, Mario mă face să-mi revin.

Mă furnică peste tot şi încep să tremur de plăcere, atât este de satisfăcător sexul, la care se adaugă un limbaj deocheat care trebuie să recunosc că mă excită.

–Eşti o uşuratică, spuse el, zâmbindu-mi răutăcios, cu o privire mulţumită de sine, fiindcă ştie că se pricepe.

I-am observat dinţii, perfecţi şi excepţional de albi. Îmi aminteau de dinţii lui Mark Consuelos. În caz că vă întrebaţi, Mark Consuelos este extrem de atrăgătorul soţ al lui Kelly Ripa. Şi dacă nu ştiţi, Kelly Ripa este partenera de pe ecran a veşnicului tânăr star de televiziune Regis Philbin.

–Uşuratică? am răspuns eu, zâmbind răutăcios. Asta e o insultă?

–Nu, spuse el vesel. Îţi place sexul la fel de mult ca mie. Şi uite ce-mi place la tine: nu eşti genul ăla de fată care alege să se prefacă.

Era ceva pozitiv sau negativ?

Nu l-am întrebat, pentru că mă simțeam foarte bine cu acest bărbat pe care de-abia îl cunoscusem. Și e ridicol, pentru că ar putea fi un violator, un criminal în serie, un hoț sau...

Încetează cu gândurile astea. Am avut întotdeauna o imaginație foarte activă. Uneori este atât de prolifică încât îmi creează necazuri mari.

–Cred că ar trebui să plec, m-am hazardat eu. A trecut de mult ora mea de culcare.

–Dar ne-am culcat deja, îmi atrase atenția Mario cu un rânjet lasciv. Acum sunt lihnit de foame. Ce zici dacă mergem să luăm un hamburger?

Ah, delicios! Mâncare! Trebuie să recunosc că și mie mi-era foame. Sexul grozav întotdeauna îmi face poftă de mâncare.

Înainte să pot spune da, telefonul mobil aflat în poșetă începu să cânte *If I were a boy* a lui Beyoncé. M-am întins după el și am răspuns. Mare greșeală. Era Ralph Maestro. Și trecuse de două dimineața. La naiba! De ce am răspuns? Pentru că asta era slujba mea. Și Domnul Dinți-de-Rechin devine indisponibil după ora zece seara.

–Bună, am spus eu oarecum prudentă. Totul este în regulă?

–Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Ralph la fel de răstit ca de obicei.

–E două dimineața, i-am zis eu, cu toate că sigur știa asta, nu?

–Am nevoie să vii aici chiar acum, a spus el înainte să închidă.

–Cine a fost? m-a întrebat Mario, devenind un reporter băgăreț.

–Un amant gelos, am răspuns vag, luându-mi jeanșii, în timp ce mă uitam pe jos după chiloții tanga, care, evident, erau de negăsit.

–Nu te cred.

–Bineînțeles că nu mă crezi, am răspuns, hotărând că nu aveam de ales și că trebuia să merg fără lenjerie. Și nici nu ar trebui să mă crezi.

Mario îmi aruncă o privire lungă și ironică.

–Ești diferită de cele mai multe dintre fetele cu care m-am întâlnit, spuse el.

–Trăim în L.A., așa că slavă Domnului că ai zis asta, am răspuns eu.

–Ești directă, spuse el. Și cred că-mi place.

–În cazul ăsta, am răspuns repede, mulțumesc pentru partida memorabilă de sex, dar mă tem că trebuie s-o iau din loc.

Izbucni în râs. La fel am făcut și eu. Apoi se aplecă și mă sărută pe buze, un sărut lung suculent – *atâât* de plăcut!

–Te voi suna, mi-a promis.

–Un plan perfect, am răspuns eu, încălțându-mi pantofii. Nu aștepta prea mult.

După care am plecat, am urcat în mașină și m-am îndreptat spre proprietatea Maestro.

*

Ralph Maestro fuma un trabuc foarte mare, pufăia din el și sufla un fum gros prin tot salonul.

Purta un halat de baie maro din mătase, cu șnururi negre. În picioare avea papuci de casă de aceeași culoare. Din nou, nu mi s-a părut că arăta ca un bărbat în doliu.

Asta trebuie să fie noaptea mea cu bărbați în halate de baie, numai că prefer versiunea albă, mai simplă, de pe Mario. Și, cu siguranță, prefer ce este dedesubt.

–Bună, am spus, oprindu-mă din tusea care sugera că urăsc fumul de țigară.

–Arăți de parcă tocmai ți-a tras-o cineva, remarcă Ralph. Nu era câtuși de puțin un bărbat care gândește înainte să vorbească.

Am hotărât să nu mă cobor la nivelul lui și să ignor comentariul sexist.

–Cu ce pot să vă ajut, domnule Maestro? am rostit, încercând să păstrez o relație profesională client-avocat, în timp ce mă întrebam dacă arătam la fel de strălucitoare cum mă simțeam. După câte se părea, da.

–Ai putea să te urci într-un avion și să zbori până la New York, răspunse el pragmatic.

–Și de ce-aș face asta? am întrebat. Am învățat să nu fiu surprinsă niciodată de lucrurile pe care le cer clienții, cu toate că zburatul la New York la ora două reprezenta o noutate.

–Deoarece, spuse Ralph rar, o știi pe fiica mea și nu pot să dau de ea. Așa că depinde de tine să mergi după ea și s-o aduci aici.

–Depinde de mine să fac ce? am întrebat, încruntându-mă, fiindcă era o cerere ridicolă.

–Nu ești surdă, nu?

–Pardon?! am spus, gândindu-mă că era un porc și că poate își împușcase frumoasa soție.

–Fată, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-ți cer să zbori până pe Lună, spuse țâfnos. Annabelle ar trebui să fie aici cu mine și tu ești singura persoană la care pot să mă gândesc să o aducă înapoi.

–Domnule Maestro, Ralph, am spus ezitant. Nu am mai văzut-o și nu am mai vorbit cu Annabelle de câțiva ani, așa că nu prea cred că ea...

–Deja am discutat asta cu Felix, spuse el, întrerupându-mă ca și cum nimic din ceea ce aveam de spus nu conta. Și e de acord că Annabelle ar trebui să fie aici. Și, de asemenea, e de acord că ești singura persoană care ar putea s-o convingă să vină.

–Dar..., am început să spun.

Ralph nu avea chef de discuții.

–Ai un bilet electronic pe laptop, spuse el franc. Cursa United, ora șapte dimineața.

Îmi înmânã o copie scoasã la imprimantã.

–Aici ai adresa și numărul ei de telefon. Am lăsat un mesaj pe robotul ei telefonic că ești pe drum.

Și, cu aceste cuvinte, îmi suflă în față un nor respingător de fum de trabuc și flutură o mână în direcția mea, în sensul că sunt liberă să plec.

–Noapte bună, spuse el, punând capăt oricărei alte discuții.

Furioasă la culme, am părăsit moșia Maestro. Cine dracu' crede Ralph că sunt – o fată-curier?

Era o prostie imensă și nu-mi venea să cred că Felix fusese de acord ca eu să fac asta. Dă-l naibii pe Ralph Domnul Star-de-Cinema Maestro! Și dă-l naibii și pe Domnul Dinți-de-Rechin! Sunt avocată, nu serviciu de escortă. De ce-ar trebui să zbor eu la New York să o aduc acasă pe Annabelle Maestro, pentru înmormântarea mamei ei? De ce trebuia să fac eu asta?

capitolul 11

Carolyn

După ce o sună pe Denver și luă legătura cu căsuța ei vocală, Carolyn își dorea să o fi întrebat pe Kerri unde mergea și, poate, să i se fi alăturat. Adrenalina ei dădea pe-afară și nu avea chef să petreacă seara de sâmbătă singură în micul ei apartament.

Ce făcea Gregory? Se gândea oare la ea? Se gândea la copilul lor și la viitorul lor împreună? Era și el la fel de fericit ca și ea?

Pur și simplu nu mai avea răbdare până când vor fi împreună în public, în văzul tuturor. Își imagina fața pe care o va face soția lui când îi va spune. Evelyn era o ființă rece și era foarte evident că nu-l iubea, așa că de ce i-ar fi păsat...

Gregory îi spusese de multe ori că el și Evelyn nu făceau dragoste niciodată, că nu aveau interese comune și că ar fi divorțat de ea de mult dacă nu ar fi fost copiii.

Carolyn știa că era o situație-clișeu – un bărbat însurat cu o soție care nu-l înțelegea –, dar, cu toate acestea, ea tot îl credea. Gregory era diferit, avea integritate, și ea îl iubea din tot sufletul.

Gândindu-se la acest lucru, ar fi dorit să nu fi fost necesar să strige și să-l amenințe în birou mai devreme. Dar sarcina ei nu era ceva ce nu trebuia luat în serios și fusese obligată să-l zdruncine ca să înțeleagă că, de-acum încolo, situația lor trebuia să se schimbe dramatic.

Înțelesese, în cele din urmă înțelesese. Acum, tot ce avea de făcut era să mai aștepte puțin.

*

–Iisuse, Evelyn, cine sunt oamenii aceştia? îi şuieră Gregory la ureche soţiei sale.

Evelyn îşi aranjă un cercel Cartier din rubin şi diamant şi răspunse cu voce scăzută:

–Aceşti oameni sunt infractori care s-au îndreptat şi care fac din oraşul nostru un loc mult mai sigur.

–Ce naiba vrea să însemne asta? mârâi el, foarte nemulţumit că îl târâse la încă unul dintre plictisitoarele ei evenimente caritabile.

–Îl vezi pe bărbatul de-acolo? spuse ea, arătând spre un bărbat latin bărbos, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea deloc şi care avea un tatuaj oribil pe gât şi un cercel de aur imens.

–Da. Îl văd. Ce e cu el?

–E un fost membru al unei bande, care s-a dat de partea noastră. În prezent, le dă sfaturi băieţilor tineri cum să nu cadă în capcana vieţii de cartier.

Ascultând-o pe Evelyn cum vorbea, Gregory fu şocat de cât de deplasat era discursul ei. Ce naiba ştia ea despre viaţa într-o bandă? Soţia lui, făcătoarea de bine! Avea întotdeauna o cauză. Întotdeauna se purtase ca o mironosiţă.

–Haide, spuse Evelyn, apucându-i braţul. Te prezint.

Gregory nu avea nici o dorinţă să fie prezentat unui fost membru al unei bande. Avea alte lucruri pe cap, cum ar fi ce să facă cu Carolyn. Plângăcioasa, însărcinata Carolyn.

Evelyn îl conduse prin cameră şi, cu cea mai bună voce de doamnă manierată, spuse:

–Ramirez, vreau să ţi-l prezint pe soţul meu, senatorul Gregory Stoneman.

Ramirez îi aruncă o privire împietrită.

Gregory recunoscu privirea, care spunea „du-te dracului, nemernic alb". Tipul ăsta nu era nici un fel de bandit îndreptat. Era un infractor care îşi făcea relaţii.

–Este o plăcere să te întâlnesc, spuse Gregory, punându-și pe chip zâmbetul fals de politician. Soția mea îmi spune că faci o muncă de toată isprava pentru orașul nostru.

–Încerc, răspunse Ramirez, aruncându-și privirea prin cameră. Nu e ușor, dar încerc.

–Excelent, spuse Gregory, făcând semn cu mâna unui chelner. Avea nevoie de încă un pahar.

–Da, spuse Evelyn, învârtind o brățară subțire de diamant pe încheietura delicată a mâinii sale. Avem nevoie de mai multe fonduri pentru centrele pe care Ramirez plănuiește să le deschisă peste tot în oraș. În momentul de față avem doar unul și este foarte important să ținem băieții tineri departe de stradă. Sper să organizăm un concert special ca să strângem bani. Ramirez crede că putem să facem rost de o sumă destul de mare de la acei oameni rapper implicați.

„Oameni rapper!" Evelyn trăia în altă lume. Chiar și el știa că termenul corect era „artiști rap".

–Orice poți să faci ca să ajuți este bine-venit, spuse Ramirez. Poate treci mâine, să vezi cu ochii tăi munca pe care o facem.

„Da", se gândi Gregory, „exact așa plănuiesc să-mi petrec duminica."

–E posibil să da, spuse el. Dar e posibil și să nu.

Ramirez avea privirea fixată pe brățara lui Evelyn.

„La naiba!" se gândi Gregory. „Sper că nu știe unde locuim."

*

Nellie Fortuna locuia în apartamentul de lângă cel al lui Carolyn. Nellie era bătrână – avea mai bine de optzeci de ani – și, din câte se părea, nu avea pe nimeni. Toți muriseră înaintea ei. Nici o rudă. Nici o prietenă. Nimeni.

Cu mult timp în urmă și într-un loc îndepărtat, Nellie Fortuna fusese o frumoasă starletă de cinema, în vârstă de optsprezece ani, care trăia într-o vilă din Hollywood cu un bătrân producător stafidit – care se întâmpla să fie milionar. În anii '30, milionarii însemnau ceva, pe când în ziua de azi trebuie să fii miliardar ca să fii important. Oricum, așa spunea Nellie. Era foarte vorbăreață și o figură și jumătate.

Carolyn încerca să treacă pe la ea cel puțin o dată la două zile, ca să se asigure că scumpa ei bătrână era încă în viață și să-i hrănească pisica păduchioasă, Gable. După câte se părea, pe vremea când Nellie era la apogeul carierei ei, fusese amanta multor staruri de la începuturile cinematografiei – inclusiv a lui Clark Gable –, ale căror poze îngălbenite stăteau mândre într-o ramă de argint în stil Art Déco, așezată pe polița de deasupra căminului. Pe poză era scris: „Dragei mele Nellie, cu dragoste, din partea lui Clark".

Putea să fie poza unei admiratoare sau putea să fie chiar autentică.

Nellie o asigurase pe Carolyn că era autentică.

–Pe fiecare motan pe care l-am avut l-am botezat Gable, spunea adesea Nellie. După care zâmbea și devenea visătoare. Era un bărbat desăvârșit... Nu-l voi uita niciodată.

Când avea timp, lui Carolyn îi făcea plăcere să asculte poveștile lui Nellie despre vechiul Hollywood. Erau pline de strălucirea și de farmecul trecutului, iar Nellie le depăna cu atât de multă savoare.

–Femeile frumoase din ziua de azi arată toate la fel, bombănea Nellie. Și modul în care se îmbracă! De-a dreptul dezgustător! Pe vremea mea...

Cu gândul la Gregory, Carolyn bătu la ușa lui Nellie și fu ușurată – la fel ca întotdeauna – să o găsească pe bătrâna doamnă vie și sănătoasă, stând în fața televizorului și urmărind canalul E!, favoritul ei.

–Am venit doar să te verific, zise Carolyn cu voce tare. Nu pot să stau.

–Bună, dragă, arăți atât de bine astăzi, spuse Nellie, șireată și atentă ca întotdeauna. Îți strălucesc ochii de fericire. Avem cumva un nou prieten?

Carolyn nu-și putu opri un zâmbet.

–Păi... nu chiar nou, spuse cu blândețe. Mai degrabă... nu știu... devotat.

Motanul Gable merse tiptil până la ea și începu să se frece languros de piciorul ei. Se aplecă să-l atingă și el toarse zgomotos.

–Cred că știu, spuse Nellie, dând din cap cu înțelepciune. E tânărul acela drăguț, prietenul tău – cum îl cheamă? Ah, da. Matt. Te-a cerut în căsătorie, nu?

–Nu, spuse Carolyn, dând din cap. Matt aparține trecutului.

–Totuși, este cineva, nu? insistă Nellie, continuând să o examineze. Cine este?

Carolyn ar fi dorit să îi poată spune. Ar fi dorit să poată să strige din toți plămânii: Sunt însărcinată cu copilul lui Gregory Stoneman! Sunt însărcinată, însărcinată, însărcinată!

–Doar un vechi prieten, spuse ea, fără să o lămurească.

–Ah... vechi prieteni, cugetă Nellie. Am avut o grămadă din ăștia. Vechi parteneri de filmări. Vechi amanți. Vechi bărbați căsătoriți care nu puteau să stea liniștiți. Ah, da, vechi prieteni...

–L-ai hrănit pe Gable? întrebă Carolyn, schimbând repede subiectul. Lui Nellie îi plăcea să bată câmpii despre numeroasele ei aventuri amoroase, și ea nu era dispusă să asculte.

–Da, dragă, spuse Nellie. Dar îți mulțumesc oricum că ai trecut pe-aici. Știi cât de mult apreciez asta.

–Plăcerea e de partea mea, spuse Carolyn, ieșind repede pe ușă. În timp ce se îndepărta, hotărî că ar fi

un gest foarte frumos s-o invite pe Nellie Fortuna la nunta lor.

Senatorul Gregory Stoneman
&
Domnișoara Carolyn Henderson

Vă invită să fiți martori la căsătoria lor...

Da! Da! Da!

*

–Nu! spuse tăios Gregory, în timp ce el și Evelyn erau în mașină, în drum spre casă. Nu voi vizita un centru infestat de șobolani, plin cu infractori, doar pentru că tu crezi că e o idee bună.

Evelyn rămase calmă, ca întotdeauna.

–Gregory, dragule, spuse ea cu o voce moale ca mătasea. Vizitarea lui Ramirez la centru îți va îmbunătăți reputația. Alegătorii vor aprecia un asemenea gest de bunăvoință. Întotdeauna o fac. Pune-o pe micuța ta asistentă să informeze presa. Este o ocazie excelentă să apari în pozele din ziare.

De ce se referea întotdeauna la Carolyn ca la „micuța" sa asistentă? Carolyn avea cel puțin un metru și șaptezeci de centimetri, nu era deloc mică. Era felul lui Evelyn de-a o reduce la tăcere? Nu că ar fi bănuit ceva, dar Evelyn era mai puțin decât măgulitoare în legătură cu oricare altă femeie. La un dineu organizat la Casa Albă fusese așezată lângă Gwyneth Paltrow, pe care o numise „minune", apoi – „nimic slăbănog". Era cea mai umilitoare remarcă a lui Evelyn. Ce voia să spună cu adevărat era că ele erau mai puțin decât ea – mici și lipsite de importanță.

Evelyn era snoabă. Se măritase cu el doar fiindcă avea șansa să ajungă departe în politică, mai ales avându-i pe Evelyn și puternica ei familie în spate.

L-a iubit vreodată? Probabil că nu. Dar aveau doi copii minunați, sănătoși și cariera lui avansa în direcția potrivită și, în general, viața își urma cursul firesc.

Acum, „micuța" Carolyn Henderson era hotărâtă să distrugă totul. Și ce-ar trebui să facă el în privința asta? Un lucru era mai mult decât clar: trebuia să facă ceva și încă repede.

capitolul 12

Bobby

Ajunși înapoi în camera lor de hotel, M.J. era ocupat să strângă bagajele de peste noapte, în timp ce Bobby trimise după Frankie. Încercase să dea de el la telefonul mobil, fără să reușească. Încercase, de asemenea, s-o contacteze pe Annabelle, ca s-o anunțe că erau pe drumul de întoarcere în oraș. Nici ea nu răspunsese la telefon.

Până atunci, M.J. dăduse drumul la televizor și auziseră groaznica poveste a morții Gemmei Summer.

–Nu-mi vine să cred că nu am auzit despre asta mai devreme, spuse Bobby perplex. Îmi pare atât de rău pentru Annabelle, trebuie să fi înnebunit de durere.

–Crezi că e posibil ca bătrânul s-o fi făcut-o? întrebă M.J. Întotdeauna m-a speriat de moarte.

–Poate e un star de cinema tâmpit, dar nici chiar atât de tâmpit încât s-o împuște în propria lor casă, cugetă Bobby. Cine ar face una ca asta?

–Da, reflectă M.J. Ori e tâmpit, ori e atât de arogant încât crede că poate să scape.

–Mass-media se va lega de asta, spuse Bobby. E scenariul lor de vis. Două staruri de cinema și o crimă.

Ar trebui să o sune pe Lucky? Își aminti că, atunci când ea deținuse Studiourile Panther, Ralph Maestro și Gemma Summer apăruseră amândoi în filme produse de studioul ei. Trebuie să o fi cunoscut pe Gemma, poate chiar fusese prietenă cu ea.

Frankie năvăli în apartament răvășit.

–Ai trimis după mine? întrebă el, cu părul lung intrându-i în ochi. De ce dracu' ai făcut asta? Era cât pe ce să câștig tot la barbut.

–Bănuiesc că n-ai auzit știrile, spuse Bobby pe un ton sumbru.

–Care știri? întrebă Frankie, în timp ce își spunea: „Oh, rahat! Au aflat. Adio weekend de libertate cu băieții. Ce păcat!"

–Mama lui Annabelle a fost împușcată, spuse hotărât Bobby. Tocmai am aflat și noi.

–Iisuse! spuse Frankie, străduindu-se să facă o față cât mai șocată. Ce dracu' s-a întâmplat? Când? Cum? E moartă?

–Da, e moartă de-a binelea, spuse Bobby. Uită-te la televizor. Ar trebui s-o suni imediat pe Annabelle.

–Da, omule, spuse M.J., intrând și el în discuție. Trebuie să te ducem imediat înapoi în New York.

–Știi că Annabelle nu are nici un telefon la ea, spuse Frankie, scos din sărite că asta însemna, cu siguranță, o plecare rapidă.

–Atunci încearcă la apartamentul vostru, spuse Bobby. Pun pariu că e acolo.

–Da, da, spuse Frankie, mergând apăsat spre televizor și pretinzând că vede știrile pentru prima dată.

–Există un zvon conform căruia e posibil ca babacul ei s-o fi făcut-o, interveni M.J. Întregul tablou e foarte brutal. Tu ce crezi?

–Nu i-am cunoscut niciodată pe părinții ei, spuse Frankie. Și, credeți-mă, Annabelle nu era apropiată de ei. De-abia dacă vorbeau.

–Trebuie să fii alături de ea, spuse Bobby. Am împachetat tot și suntem pregătiți de plecare, așa că sugerez s-o luăm din loc.

–Sigur, spuse Frankie fără tragere de inimă.

„La revedere rendez-vous cu chelnerița sexy de la Morton's. Păcat." Ar fi putut să i-o tragă, apoi s-o recruteze.

*

Câteva ore mai târziu, Bobby își trase BMW-ul lângă clădirea unde locuiau Frankie și Annabelle.

Frankie nu se grăbi să iasă din mașină. Era târziu, trecuse de miezul nopții și ultimul lucru de care avea chef era s-o asculte pe Annabelle cum se plânge de părinții ei. Știa că exact asta va face. Una dintre plăcerile ei era să se plângă de mami și de tati. Era vorba întotdeauna despre cum ei erau interesați doar de propriile lor persoane și despre cum nu-i acordaseră nici o atenție când începuse să crească. De obicei îi spunea să nu se mai plângă, dar în seara asta circumstanțele erau diferite și, cu toată tragedia care se petrecuse, va fi obligat să stea și s-o asculte câteva ore bune. Era vremea să fie prietenul plin de înțelegere, era sigur de lucrul ăsta.

–Vrei să venim sus cu tine? întrebă Bobby, fără prea multă tragere de inimă.

–Da, omule, poate ar trebui, spuse M.J., la fel de lipsit de entuziasm. Amândoi știau cât de melodramatică putea să fie Annabelle și că astă-seară își va pierde controlul, devenind isterică.

Frankie hotărî că nu era necesar.

–Pot să am grijă de ea.

–Bine... spuse Bobby. Nu uita să-i transmiți că o iubim și spune-i că ne pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Te vom suna cât mai repede.

–Am înțeles, spuse Frankie, îndepărtându-se în cele din urmă de mașină.

Odată ce Frankie dispăru, Bobby spuse:

–Poate-ar trebui să oprim la club, să-i surprindem pe toți.

–Corect, fu de acord M.J. Nu m-ar deranja să verific câți chelneri se găsesc în spate, cu o grămadă de fripturi băgate în pantaloni.

M.J. avea o fixație în legătură cu furturile personalului. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi instalat camere video peste tot, din bucătărie până în toaleta angajaților.

Atitudinea lui Bobby era mai relaxată. Învățase de la Lucky că, în afacerile cu hoteluri și cluburi, ai întotdeauna pierderi – era o realitate faptul că barmanii vor înlocui Grey Goose Vodka cu o marcă mai ieftină, chelnerii vor fura și lucrătorii de la bucătărie vor lua acasă tot ce vor putea. Atâta timp cât furturile nu erau exagerate, era mai bine să accepți acest fapt și să nu te stresezi.

Bobby se întrebă dacă Zeena va fi în club, înconjurată de grupul ei obișnuit de lingușitori. Speră că va fi, apoi imediat speră că nu va fi.

La naiba, pasiunea pentru ea era ridicolă. Era ea o vedetă faimoasă, talentată, dar se purta cu el ca și cum nici n-ar fi existat, iar el nu era obișnuit să fie ignorat. Totuși, era un Stanislopoulos, și mama lui era Lucky Santangelo. Merita respect. Și avea de gând să-l obțină.

*

–Încă un Bellini, comandă Zeena cu vocea ei puțin accentuată, puțin răgușită.

Tânărul arătos din stânga ei luă imediat aminte. Era un model peruan de nouăsprezece ani și cea mai recentă jucărie a Zeenei. Îl purta după ea ca pe un trofeu. Băiatul era chiar frumos, cu ochi adormiți, buze țuguiate și obraji îmbujorați. Zeena îi spunea Puppy. Tuturor le spunea Puppy, căci apărea cu câte unul nou în fiecare lună.

Din colțul ochilor ei machiați exotic, îl observă pe Bobby Stanislopoulos Santangelo intrând în club. Arătând atât de bine. Încercând din răsputeri să pară calm. Dorind atât de mult să o aibă.

Se întrebă cât de surprins ar fi dacă ar afla că, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, când ea avea doar cincisprezece ani, tatăl lui, marele Dimitri, o deflorase pe iahtul său magnific în sudul Franței.

Un zâmbet îi jucă pe buzele stacojii. Ah... Dimitri... Ce bărbat, ce amant... Așa tată, așa fiu? Ar trebui să încerce să afle? Poate. E posibil ca acest lucru să o amuze. Dar e posibil și să nu o amuze.

Bobby se apropie cu repeziciune de masa ei. Ajunsese târziu în seara asta. De obicei, își făcea apariția mai devreme. Privindu-l, trebuia să admită că avea un anumit stil, cu toate că stilul nu reprezenta totul. Condimentarea era preferabilă. Dacă nu aveau nouăsprezece ani, Zeena prefera să fie mai bătrâni și extraordinar de puternici. Tinerețea extremă și puterea excesivă – în lumea Zeenei, acestea erau cele mai tari afrodisiace.

Continuă să observe cum Bobby își făcea drum spre ea, oprindu-se la fiecare masă. Privea cum fiecare femelă din club se agăța de brațul lui, încercând să-l convingă să se așeze la masa ei. Vedea cum se retrăgea cu o mișcare politicoasă a capului și câteva cuvinte amabile.

În cele din urmă, se prezentă la masa ei.

–Zeena, spuse el, jucând rolul gazdei perfecte. Mă bucur să te văd. Ai nevoie de ceva? Pot să-ți aduc ceva?

–Bobby, dacă Zeena dorește ceva, zise ea tărăgănat, jucându-se cu părul lung al lui Puppy, Zeena îi va cere unui chelner.

Bobby dădu afirmativ din cap. Cel puțin, în seara aceasta își amintea numele lui, ceea ce nu se întâmpla întotdeauna.

–Da. Sigur, spuse el. Dar aș vrea să trimit o sticlă de Cristal pentru tine și grupul tău.

–O singură sticlă? spuse ea cu o înclinare ușoară a capului.

Hristoase! Îi amintea așa de mult de Serenity, chiar dacă era mai bătrână cu cel puțin douăzeci de ani. Avea aceeași atitudine bădărană.

–Sau două, spuse el, hotărât s-o înfrunte.

Puppy zâmbi superior.

„Da", gândi Bobby, „zâmbește în continuare, tipule, în curând vei fi modelul lunii trecute".

Zeena îi aruncă o privire foarte provocatoare, apoi își dădu pe spate părul negru și lucios, care îi ajungea dincolo de talie.

–Cinci sticle, Bobby, spuse ea, arătând spre grupul de paraziți care o înconjurau. Prietenilor Zeenei le este sete.

Bobby își păstră calmul, încercând să nu se gândească deloc cât de impresionant arăta în seara aceasta, într-o rochie subțire de culoarea ciocolatei, care de-abia îi acoperea sânii. Putea să-i vadă sfârcurile. Da, cu siguranță, putea să-i vadă sfârcurile.

–Două sticle din partea casei, spuse liniștit. Pentru restul mi-e teamă că va trebui să vă taxăm.

Își arcui o sprânceană pictată.

–Nu vorbești serios, nu?

Era hotărât să rămână ferm pe poziție. Suferea, poate, de un fel de pasiune nebună, dar afacerile erau afaceri.

–Regulile casei, spuse amabil.

–Ah, Bobby, oftă ea. Ești conștient că Zeena poate să meargă oriunde în lume și să primească totul pe gratis?

–Norocul tău, spuse el, testând-o.

Se va ridica și va pleca? Sau va rămâne? Ce dorea să facă? Sincer, nu știa.

–Da, murmură ea pe un ton sarcastic. Zeena este extraordinar de norocoasă. Un apropo evident. Dar tu, Bobby? Tu ești norocos?

Acela era cel mai lung schimb de cuvinte pe care îl avuseseră vreodată și, cum era evident că rămânea, se gândi să încerce mai mult, cu toate că ea mângâia în continuare cu o mână ceafa lui Puppy.

Puppy îl fixa cu privirea – îi transmise un anumit fior homosexual. Ce era asta?

–Eu... ah... cred că omul își face singur norocul, spuse Bobby, dregându-și vocea.

–Continuă să gândești așa, răspunse Zeena. Naivitatea este o calitate atât de specială.

Și, fără să mai adauge ceva, îl trase pe Puppy spre ea și se lăsă în voia unui lung și intim sărut franțuzesc.

Bobby plecă de la masă. Dă-o naibii pe Zeena și întregul ei anturaj de paraziți! Se juca cu el, iar lui nu-i plăcea asta.

Sau exact asta îi plăcea?

capitolul 13

Annabelle

–Trezește-te, iubito, fredonă Frankie. Haide, scumpo, deschide ochii aceia sexy.

Annabelle se întoarse pe partea cealaltă. Cineva o scutura de umăr, cineva o smulgea din cel mai încântător vis pe care-l avusese vreodată. În visul ei, se făcea că era întinsă pe pat într-o cameră luxoasă de hotel, care avea priveliște spre ocean. Cu ea erau Chase Crawford și Brad Pitt. Chase era ocupat să-i sărute gâtul, în timp ce Brad își aștepta răbdător rândul. Dar Brad începea să devină neliniștit – începu s-o scuture puternic de umăr și...

–Oh, Dumnezeule, exclamă Annabelle în momentul în care se trezi tresărind și-l văzu pe Frankie stând deasupra ei. Ce faci aici? Trebuia să fii în Atlantic City.

–M-am întors de-ndată ce am auzit, minți el, stând pe marginea patului. Doar nu credeai că am să te las să treci singură prin asta, nu?

Annabelle se frecă la ochi, nedorind să părăsească visul, dar fericită că Frankie era suficient de îngrijorat în legătură cu experiența ei umilitoare cu fiul lui Sharif Rani încât să renunțe la weekendul lui cu băieții și să se grăbească la ea.

–Frankie, murmură ea, întinzându-se să-i atingă obrazul cu degetele. A fost atât de groaznic...

–Știu, iubito, spuse cu blândețe. Este un lucru teribil, dar hai să fim sinceri – nu e ca și când ați fi fost apropiați.

–Apropiați! exclamă ea, încercând să se ridice. Apropiați! La naiba, am fost în aceeași cameră. Ce apropiere mai mare există?

–Calmează-te, spuse Frankie, socotind că era în stare de șoc și că habar nu avea ce spunea.

–Cât este ceasul? dori Annabelle să afle, fixându-l cu privirea. Căci, indiferent cât e ceasul, vreau să pui mâna pe telefon, să-l suni pe fiul ăla de cățea și să-i spui câte ceva. Ți-am spus că mi-a închis telefonul în nas? De fapt, și-a închis de tot telefonul. Îți vine să crezi?

Așadar... Ralph Maestro i-a închis telefonul propriei sale fiice. Poate că Ralph chiar își împușcase soția și se simțea vinovat. Totuși, erau oameni de la Hollywood – cine știe de ce fel de fapte brutale erau capabili.

Mintea lui Frankie începea să fie suprasolicitată. Dacă Ralph Maestro își omorâse soția, era condamnat și, în cele din urmă, ajungea în închisoare – cine va moșteni totul?

Fiind singurul lor copil, bineînțeles că Annabelle. Toată chestia asta cu crima s-ar putea sfârși cu o grămadă de bani.

Frankie se imaginã imediat trăind în L.A., locuind într-o vilă, dând petreceri sălbatice pe marginea piscinei și intrând în contact cu toate superstarurile. Din lumea filmului, a sportului, a muzicii – va ajunge să le cunoască pe toate.

Îl intriga faptul că, de fiecare dată când sugerase să facă o călătorie până în L.A., ea îl refuzase.

–Nu mai vreau să merg niciodată acolo, îl informase ea în mai multe rânduri. Zilele trăite în L.A. au fost cele mai nefericite din viața mea.

Acum totul se schimbase.

–Ei bine? îl întrebă Annabelle, cu o privire hotărâtă în ochi. Ai de gând să-l suni sau nu?

–Hei – spuse Frankie, ridicând din umeri. Faza e că – nici măcar nu-l cunosc pe tip, așa că ce i-aș putea spune?

–Pentru numele lui Dumnezeu! se revoltă Annabelle, în timp ce ochii ei verzi străluceau. Bineînțeles că-l știi. Spune-i doar că nu mai facem niciodată afaceri cu el.

–Ce? spuse Frankie destul de confuz. Annabelle era mai afectată decât se așteptase.

–Îl... urăsc, spuse Annabele scrâșnind din dinți. Și, dacă vrei să știi, nu-mi pasă câți bani vom pierde. Nu e mare lucru, vom compensa de altundeva. Balta are o grămadă de alți miliardari – vom pune un năvod și vom prinde câțiva.

Era în delir, lucrul acesta era evident.

–Ascultă, iubito, începu eu. Știu că este greu...

–Greu?! explodă ea. Ce-ar fi să te uiți la vânătăile mele? Sunt plină de ele.

–Hm? mormăi el, devenind din ce în ce mai confuz cu fiecare minut care trecea. Annabelle își pierduse complet mințile.

–Vânătăi, Frankie, spuse ea, micșorându-și ochii. Vânătăi de la un grăsan cretin care nici gând să aibă cincisprezece ani. Și mușcături – m-a mușcat de coapsă! Lui Sharif Rani ar trebui să-i fie rușine că mi-a aranjat o întâlnire cu așa-zisul său fiu. Nelegitim, sunt sigură, căci cu siguranță nu era inocentul băiat arab cu care Sharif ne-a făcut să credem că urma mă întâlnesc. Era un rapper american gras și păros.

Oh, rahat! Annabelle nici măcar nu vorbea despre moartea mamei sale. O dădea înainte cu întâlnirea ei de după-amiază cu fiul lui Sharif Rani. Iisuse Hristoase! Știa oare că mama ei e moartă? Îi spusese cineva?

–Ai auzit știrile? îndrăzni el.

–Ai citit mesajul pe care ți l-am lăsat pe telefon? spuse ea direct. Căci mi se pare că nu-ți pasă că am fost bătută și violată! Ce se întâmplă cu tine?

–Sunt aici, nu? spuse el, regretând că nu-și verificase mesajele. Fusese prea ocupat să piardă la blackjack, să agațe o chelneriță drăguță și aproape să se bucure de un dans în poală.

–Iubito, spuse el, dându-și seama în cele din urmă că el era cel care trebuia să-i spună. Ar trebui să afli ceva.

–Ce? spuse ea, furioasă că el nu reacționa într-o manieră mai hotărâtă.

–E vorba de... mama ta.

–Ce-i cu ea?

–Iisuse, nu știu cum ar trebui să-ți spun asta, răspunse el. Așa că nu cred că există o altă cale decât să-ți zic direct. Se opri și inspiră adânc aer. Mama ta a fost omorâtă astăzi mai devreme. A fost împușcată în față.

Se lăsă o tăcere sinistră.

–Eu... ah... credeam că știi, adăugă el neconvingător, privind-o mai de aproape ca să vadă cum reacționează.

Annabelle se holbă la el neîncrezătoare. Ce spunea? Despre ce vorbea? Visa oare? Visul ei devenise cumva un coșmar ridicol?

–Îmi pare rău, iubito, spuse el. E o adevărată lovitură, știu.

–Când? spuse ea în cele din urmă, recăpătându-și respirația. Când s-a întâmplat asta?

–În cursul acestei dimineți, în L.A. Nu știu multe, doar ce-am văzut la televizor. De-ndată ce-am auzit știrea, m-am urcat în mașină și am venit cât am putut de repede acasă.

–În dimineața asta, repetă prostește, fără nici o expresie pe chip. Cum de nu m-a contactat nimeni?

–Sunt sigur că cineva trebuie s-o fi făcut. Ți-ai verificat mesajele?

Dădu din cap că nu. Brusc, totul păru ireal. Mama ei fusese omorâtă. Mama ei, frumusețea de talie mondială. Femeia pe care toți o iubeau. Eroina a nenumărate filme. Actrița câștigătoare de Oscar, cu un talent incontestabil.

Mama ei. Intangibila Gemma Summer. O femeie de care nu fusese niciodată apropiată. O femeie care permisese ca unicul ei copil să fie crescut de o serie de dădace neglijente. O femeie care petrecuse cea mai mare parte din copilăria fiicei sale departe, pe platourile de filmare. Doar dacă nu era nevoie de o ședință pentru coperta

revistelor *People* sau *Vanity Fair* – caz în care se adăuga o fetiță drăguță de cinci ani, pentru ca poza să fie mai emoționantă. Apoi, după vârsta de opt ani, nu au mai existat sesiuni foto. Opt ani era prea mult ca să mai fie considerată drăguță, cu toate că, uneori, tatăl ei o ducea la meciurile celor de la Lakers și erau fotografiați stând pe marginea terenului. Dar chiar și el a încetat să mai facă asta când ea a ajuns la pubertate.

Ah, da, pubertatea. Dădaca ei sud-africană o învățase realitățile vieții. Mama ei hotărâse că avea nevoie de o operație plastică la nas la vârsta de paisprezece ani. Și un tânăr grădinar mexican, care lucra pe proprietatea lor, o învățase cum să facă o felație.

La școală se perfecționase în arta sexului oral, devenind cea mai populară fată din clasa ei. Sexul era felul ei de a primi atenție din plin. Excela în acest domeniu.

De asemenea, mai erau cumpărăturile, pentru că părinții ei nu se zgârceau când venea vorba să-i ofere bani. I-au înmânat o mulțime de cărți de credit și i-au făcut cadou un Porsche cu ocazia aniversării a șaisprezece ani. Orice pentru a nu le sta în cale.

Așa era ea, o fată populară, o fată bogată, o fată răsfățată, și nimeni împrejur care s-o oprească să facă orice ar fi vrut.

Și ceea ce voia era să scape de părinții ei, vedete de cinema egocentrice. Să plece de acasă și să scape de eticheta: „Aceasta este Annabelle. Mama ei este Gemma Summer, și tatăl ei este Ralph Maestro".

Mutatul la New York fusese cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată. Foarte puțini oameni știau cine erau părinții ei și cine era ea cu adevărat. Așa îi plăcea.

Gemma Summer. Mama. Moartă. Și nici măcar nu a apucat să o cunoască.

– Verifică mesajele de pe telefonul din apartamentul din SoHo, spuse ea cu glas stins. Acela este singurul număr pe care îl are Ralph.

Frankie făcu astfel și bineînțeles că erau o grămadă de mesaje, inclusiv unul succint chiar de la Ralph, care spunea că trimitea pe unul dintre avocații lui la New York ca s-o aducă acasă.

Frankie o informă pe Annabelle, iar ea dădu cu încăpățânare din cap.

–Refuz să mă întorc în L.A., spuse ea hotărâtă. De ce aș face-o?

–Pentru că e vorba de mama ta, spuse Frankie, încercând să-i aducă argumente. Trebuie s-o faci, iubito. Va fi o înmormântare și trebuie să fii acolo. Voi veni cu tine. Nu-ți face griji pentru asta, voi fi tot timpul alături de tine.

capitolul 14

Denver

Zborul meu la New York a fost lipsit de evenimente, în afară de faptul că l-am văzut pe Dennis Leary plimbându-se de colo până colo, în așteptarea îmbarcării în avion. Cum sunt o mare admiratoare a serialului *Rescue Me*, m-am gândit să merg la el și să-i spun ce serial inteligent și antrenant are, dar apoi m-am gândit că știa asta deja și că probabil în ochii lui voi părea o admiratoare imatură și visătoare sau – mai rău – o obsedată. Așa că m-am controlat și, în schimb, am citit edițiile de L.A. din *New York Post* și *U.S.A. Today*, ambele conținând titluri uriașe despre moartea brutală a Gemmei Summer Maestro.

M-au făcut să înțeleg că, în momentul în care voi ajunge la Annabelle, ea va fi aflat deja îngrozitoarea știre. De fapt, e posibil să se fi urcat deja într-un avion, cu direcția L.A. S-ar putea să ne intersectăm în aer, ceea ce însemna că drumul meu la New York era lipsit de sens.

M-am întrebat cum va primi Annabelle vestea morții mamei ei. Era o întâmplare atât de cutremurătoare și de teribilă. Să fii împușcată în față în propriul tău pat...

Timp de o secundă, am încercat să mă pun în locul lui Annabelle. Dacă era vorba de mama mea? Slavă Domnului că asta era imposibil. Sau nu? Cine știe ce ne pândește după colț. Toți înțelegem mai devreme sau mai târziu că destinul are felul său de a ne juca farse neașteptate.

Gândurile mele s-au mutat asupra lui Mario. Ar fi trebuit să-l sun sau să-i trimit un mesaj ca să-i spun că nu sunt în oraș? Sau ar percepe asta ca pe-un avans prea puternic, venit prea devreme?

Rahat. Nu ar trebui să am asemenea gânduri, nu e ca și cum am avea o relație. Mario nu este prietenul meu și nici nu aș vrea să fie. Sunt fericită singură. Chiar foarte fericită.

Cu toate că, uneori, îmi lipsește statul alături de cineva în pat, lucru pe care-l primești doar atunci când ești cu un iubit potrivit.

După ce am decolat, mi-am verificat BlackBerry-ul. Erau mai multe mesaje. Taică-meu, spunând că-mi citise numele în presă și întrebându-mă ce se întâmplă cu cazul. Nu am avut nici un moment liber ca să-l sun. Felix, reamintindu-mi că trebuie s-o aduc acasă pe Annabelle cât se poate de repede, respectând instrucțiunile lui Ralph. Și – ura! – un apel de la Carolyn, care mă informa că avea să-mi spună ceva de mare importanță.

Carolyn e prietena mea cea mai bună dintotdeauna. Sper că veștile ei sunt bune – de genul că s-a împăcat cu Matt și plănuiesc să se căsătorească. Carolyn ar trebui să fie măritată. E genul acela de fată. Deșteaptă, sensibilă și protectoare, orice bărbat ar fi norocos să o aibă.

Eu nu sunt genul care să se mărite. Nu am nici o dorință să fiu legată de un bărbat pentru totdeauna. Nu posed nici un fel de instinct matern, deși iubesc copiii altora. Și nicidecum nu sunt protectoare. Nu, trebuie să recunosc că, pentru mine, cariera este foarte importantă și acum, cu siguranță, este pe primul loc. De aceea sunt în New York și nu schimb tandrețuri în pat cu Mario, având parte de chiar și mai mult sex excepțional.

Eu și Carolyn nu ne-am văzut de foarte mult timp și mi-e dor de ea. Aștept cu mare nerăbdare vizita ei în L.A. A promis că va sta zece zile și am făcut tot felul de planuri. Mă gândesc că ne-am putea duce pentru vreo două zile în Las Vegas și, poate, să vizităm o stațiune. Amândouă lucrăm atât de mult, încât vizita ei va fi un pretext excelent să nu facem nimic decât să ne relaxăm. L-am avertizat deja pe Felix că voi adăuga la vacanța de Crăciun cele câteva

zile de concediu care mi-au rămas. Nu a primit prea bine vestea.

În timp ce stăteam în afara aeroportului, tremurând în așteptarea unui taxi, m-am întrebat dacă sexul cu Mario era la fel de excepțional cum crezusem. Poate păruse grozav fiindcă nu mai făcusem asta de ceva vreme. Sau poate Josh era foarte slab la pat.

Săracul Josh... nu mai e problema mea.

Am zărit în cele din urmă un taxi și l-am luat înainte să o facă altcineva.

– Încotro? întrebă șoferul, un bărbat alb morocănos, cu niște cârlionți care nu i se potriveau și căruia îi lipsea un dinte din față.

Bună întrebare. Nu îmi făcusem rezervare la nici un hotel, fiindcă tot ce plănuisem era să mă întâlnesc cu Annabelle, să o conving să zboare înapoi cu mine în L.A. și să prind următorul zbor înapoi.

Am căutat în BlackBerry adresa din SoHo pe care mi-o dăduse Ralph și l-am informat pe șofer să mă ducă acolo. Apoi am încercat să sun pe numărul pe care tot Ralph mi-l dăduse, dar a intrat robotul telefonic, ceea ce părea de înțeles, căci sunt sigură că Annabelle nu ar răspunde la telefon la o oră ca asta.

I-am lăsat un mesaj: „Salut – sunt Denver Jones. Nu știu dacă îți amintești de mine, dar acum sunt asociată la firma de avocatură a tatălui tău și sunt aici ca să te însoțesc înapoi în L.A. pentru înmormântare". Am adăugat în mod penibil: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită".

M-am întrebat dacă își va aminti de mine. Totuși, Denver Jones nu este chiar un nume banal. Am petrecut împreună o perioadă distractivă, până când m-a părăsit. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eram copii pe-atunci și sunt sigură că e mai de treabă acum.

Pradă unui impuls de moment, l-am sunat pe Mario. Nu am vrut, dar cumva telefonul meu a hotărât să facă asta.

–Hei, spuse el.

–Hei, am răspuns. Ghici unde sunt?

–Știu unde ar trebui să fii, spuse el, părând chiar bucuros că mă aude.

–Și unde ar fi asta? am întrebat sfioasă, dar îngrozită de mine însămi, căci nu sunt o fată sfioasă. E ceva la Mario care scoate la suprafață fata din mine. Poate că abdomenul lui de clasă mondială e de vină. Mai degrabă penisul lui de clasă mondială.

–În pat, lângă mine.

Chicoteli, chicoteli. Of, rahat!

–Sunt în New York, am reușit să spun, puțin emoționată.

Această informație îi stârni interesul.

–Serios? Ce faci acolo?

Ar trebui să-i spun? Nu. E reporter de televiziune, așa că nu pot să-i dau prea multe informații.

–Am câteva treburi personale de rezolvat, am răspuns, astfel încât să sune cât se poate de vag.

–Credeam că ești implicată în cazul Ralph Maestro, spuse el bănuitor.

Pescuia vreun subiect? Probabil. În fond, este jurnalist. Trebuia să fie curios.

–Sunt, am răspuns atentă. Vreau să spun că firma mea este. Dar în momentul de față nu e nimic de făcut.

–În afară de cazul în care Ralph Maestro este arestat, declară el.

–Și de ce l-ar aresta pe Ralph Maestro? am întrebat, iar tonul meu deveni glacial, căci plănuisem să am o conversație personală despre noaptea noastră uimitoare de sex, nu o discuție despre cazul Maestro.

–Zvonurile spun că nu au pe nimeni altcineva, spuse el. Ar trebui să arunci o privire pe bloguri. Toate se ocupă de cazul ăsta.

–E ridicol! am exclamat, sărind în apărarea clientului meu.

–Da? spuse Mario, oprindu-se pentru o secundă. Ești sigură?

–Trebuie să plec, am spus, devenind brusc nerăbdătoare să închid telefonul.

–Când te întorci?

–Poate mai târziu. Poate mâine.

–O călătorie scurtă.

–Așa e.

–Deci... Denver, spuse el, iar vocea îi deveni sexy și seducătoare. Cină în momentul în care te întorci, da?

Mi-a plăcut la nebunie felul în care mi-a rostit numele. Am reușit să pronunț un nepăsător „Sigur" și am închis repede. Mario Riviera ar putea să fie o belea. Am petrecut împreună doar o singură noapte și deja mă gândeam la el mult prea mult.

*

După o oră de ambuteiaje înfiorătoare și un stil nebun de a conduce, șoferul taxiului mă lăsă în fața unei clădiri din SoHo.

M-am uitat la ceas, era aproape patru și jumătate, ora New Yorkului, și puțin cam frig. Punându-mi pe umeri haina mea nu chiar foarte călduroasă, am verificat șirul de butoane de lângă ușă și am zărit A. Maestro. După ce am apăsat pe sonerie, am așteptat... și am așteptat... și am așteptat.

Nici un răspuns. Sunt sigură că instinctul meu este corect și că Annabelle este deja în avion spre L.A. Blestematul de Ralph Maestro și instrucțiunile lui stupide. Acum aș putea fi în biroul meu însorit din Century City,

în loc să-mi înghețe fundul de frig în fața unei clădiri închise din SoHo.

În timp ce plănuiam următoarea mea mișcare, un bărbat înalt și tinerel ieși din clădire. Era îmbrăcat într-o jachetă militară lungă, de culoare kaki, avea un fular vărgat și unul dintre acele fesuri cu care era fotografiat întotdeauna Jake Gyllenhaal.

Îmi era atât de frig încât simțeam nevoia să-i smulg căciula de pe cap. Nimeni nu mă pregătise pentru iarnă la New York și nu eram deloc îmbrăcată adecvat.

–Scuză-mă, am spus, abordându-l. O cunoști cumva pe o anume Annabelle Maestro?

–Pe cine? spuse el, oprindu-se pentru un moment.

–A. Maestro, am răspuns, arătând spre șirul de sonerii. Locuiește aici.

–Ah, zise el, încrețindu-și fruntea. Înseamnă că te referi la roșcata de la ultimul etaj. Am văzut-o de vreo două ori în ultimul an. Nu vine prea des aici.

–Credeam că aici locuiește.

–Nu. Din câte am auzit, are un prieten în centrul orașului, cred că stă cu el.

–Știi cumva unde anume? am întrebat, frecându-mi mâinile una de alta, în speranța că mi se vor încălzi.

–Îmi pare rău, nu pot să te ajut, spuse el și se îndreptă cu pași mari spre stradă.

Înainte ca ușa principală să se închidă, m-am strecurat înăuntru. Cel puțin era mai cald pe hol și puteam să mă gândesc care ar trebui să fie următoarea mea mișcare.

Stăteam lângă un șir de cutii poștale și am făcut o scurtă verificare ca să văd ce se găsea la A. Maestro. Tipul cu jacheta militară avea dreptate. Era clar că Annabelle nu petrecea mult timp aici – cutia ei poștală dădea pe-afară și, cum nu era închisă, am căutat prin corespondența ei ca să văd dacă pot găsi ceva pe care să fie scris numele prietenului ei.

Nimic în afară de reclame, facturi și abonamente la mai multe reviste. *Vogue*. *InStyle*. *Harpers*. Da, asta era cu siguranță cutia poștală a lui Annabelle. Și, chiar la fundul mormanului, am descoperit un număr din *Rolling Stone*. Era adresat lui Frankie Romano, pe adresa lui Annabelle. Bingo! Trebuie să fie prietenul ei.

Am hotărât să-l sun pe Ralph Maestro. Domnul Amabilitate.

Bineînțeles că am fost informată de către o asistentă impertinentă că domnul Maestro nu primea nici un telefon și, când am asigurat-o că era foarte important și avea legătură cu fiica lui, a revenit cu un scurt „Fără excepții", după care mi-a închis telefonul. Foarte plăcut.

Apoi l-am sunat pe Felix și i-am spus ceea ce știam.

–Rămâi prin preajmă, a spus Felix. Voi afla unde este și te voi suna.

„Ha! Rămâi prin preajmă." Se pare că nu-și dădea seama că vremea din New York era rece ca gheața.

Fără nici o tragere de inimă, am părăsit clădirea, mi-am târșâit picioarele prin cartier și am descoperit o cafenea mică și murdară. Când zic murdară, vreau să spun că nu era deloc curată și strălucitoare ca o Starbucks sau Coffee Bean – locul ăsta avea personalitate. Îl avea de asemenea și pe tipul în jachetă militară, care stătea la o masă și bea o cană cu cafea, în timp ce tasta la laptop.

–Salut, am spus eu, îndreptându-mă spre tejghea.

De-abia își ridică privirea.

Cam atât în ceea ce privește atractivitatea mea. Bine, presupun că nu arătam prea bine cu părul nespălat, prins într-o coadă răvășită la spate, cu ochii înroșiți de nesomn și nasul roșu.

Aproape că mersesem direct din patul lui Mario în aeroport, iar dormitul în avion nu se numără printre preferințele mele. Prefer să rămân trează, pentru orice eventualitate.

Am mers până la tejghea și am comandat un cappuccino și o felie de prăjitură de mere apetisantă unui bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, care părea ieșit dintr-o scenă din *Familia Soprano*. Era nebărbierit, cu un păr negru prost vopsit, tapat în stilul lui Donald Trump, ten palid și pleoape grele.

Ascultându-mi impulsul, l-am întrebat dacă îl știa cumva pe un anume Frankie Romano. Până la urmă, era o micuță cafenea de cartier, așa că era posibil.

Bărbatul se gândi un moment, apoi spuse:

– Da, mi-l amintesc pe Frankie. Era o figură, dar nu mai vine pe-aici.

Ce noroc chior, am nimerit de la prima întrebare.

– Știi unde l-aș putea găsi? am întrebat.

– Nu știu. Era un fel de DJ – își câștiga existența punând muzică. Obișnuia să vină aici în fiecare dimineață.

– Știi dacă există vreo posibilitate să-l localizez? am întrebat, într-un stil mult prea apropiat de cel al unui avocat.

– De ce? Ești însărcinată? Bărbatul izbucni în râs la remarca sa incredibil de sexistă.

Tipul cu jachetă militară ridică ochii din laptop. Își dăduse jos fesul, arătând un smoc de păr blond și creț.

– De fapt, am spus, păstrându-mi demnitatea, Frankie a moștenit niște bani. De aceea trebuie să-l găsesc, ca să mă asigur că primește ceea ce i se cuvine.

Domnul Dinți-de-Rechin – născut Felix – mă învățase să pomenesc întotdeauna de bani atunci când trebuia să dau de cineva. Cuvântul avea puterea magică să deschidă uși.

– Copiii vor fi fericiți să audă asta, spuse bărbatul din spatele tejghelei, scărpinându-și bărbia. Cred că avem o carte de vizită sau ceva. Băi – Mara, urlă el. Mișcă-ți fundul ăla gras 'ncoa.

Mara apăru din spate, iar pe buze i se legăna o țigară interzisă. Ea era, evident, soția bărbatului și arăta la fel

de bine. O tonă de machiaj, coapse ample și o expresie acră a feței. HBO ar fi ales-o instantaneu.

–Ce-i? se răsti ea.

–Fata-l caută pe Frankie Romano – îți amintești de puștiul ăla DJ – obișnuia să vină aici tot timpul. Nu ți-a dat cartea lui de vizită, când te gândeai tu că ai putea să-l folosești la nunta verișoarei tale?

–Prea scump, se smiorcăi ea. Ce credea afurisitul ăla mic, că eram făcuți din aur?

–Da, da, fu de acord bărbatul. Dar mai ai cartea de vizită, nu?

–Am aruncat-o, zise Mara, îndreptând spre mine o privire de gheață – de parcă nu înțelegea cum de-am îndrăznit să întreb.

–Îmi pare rău, fetițo, spuse Șeful Mafiei. Plăcinta-i din partea mea. Poftă bună.

Mi-am luat plăcinta și cappuccinoul și m-am retras la o masă din colț. Două minute mai târziu, tipul în jachetă militară se aplecă în față – cum am spus și înainte, locul era strâmt – și îmi înmână o bucată de hârtie.

–Ce este asta? am întrebat, observând că avea niște ochi căprui foarte atrăgători, mărginiți de niște gene lungi și groase.

–Numărul lui Frankie Romano, spuse el.

–Cum ai...

–Am auzit conversația voastră, așa că l-am căutat pe Google. Frankie Romano, DJ. Petreceri. Evenimente.

–Oh... wow, mersi, am spus recunoscătoare. Chiar trebuie neapărat să iau legătura cu el.

–Nu ești new-yorkeză, nu?

–Cum ți-ai dat seama?

–Nu știu, cred că după cum ești îmbrăcată.

–Ce mă dă de gol? am întrebat curioasă.

–Haina subțire. Fără cizme. Fără fular. Fără mănuși. Înseamnă că ți-e tare frig.

–Îmi e, am mărturisit, observând că ochii căprui se potriveau foarte bine cu părul blond cârlionțat. De fapt, în momentul în care te-am văzut am vrut să-ți smulg de pe cap basca aia care pare atât de călduroasă, am adăugat în glumă.

Zâmbi. Avea dinți strâmbi, nu perfecți ca ai oricărui tip din L.A., dar nu atât de strâmbi încât să nu-ți placă.

–Este al tău, spuse el, oferindu-mi galant fesul lui.

–Nu pot accepta, am protestat.

–Sigur că poți. Doar nu-ți ofer un diamant. În plus, părul tău arată ca și cum ar avea nevoie urgentă să fie salvat. O noapte grea?

–De fapt, a fost o noapte grozavă, am spus, gândindu-mă la Mario. Dar a trebuit să mă scol la ora șapte și să vin direct aici.

–De unde?

–Din L.A. Nu ți-ai dat seama?

–Nu, spuse el, dând din cap.

–Serios?

–Da.

–Din ce cauză?

–Printre altele, nu ai un bronz fals. Zâmbi satisfăcut din nou și îmi oferi mâna.

–Sam – și tu ești?

–Denver.

–Interesant nume. Diferit.

–Așa credeau și părinții mei.

–De ce ești aici de fapt, Denver? întrebă el, adăugând mai mult zahar la cafeaua sa și amestecând cu vigoare.

–Afaceri.

–Ce fel de afaceri?

–Ahh! Ești curios.

–Da, mi s-a mai spus asta, zise el cu un zâmbet crispat. E din cauză că sunt scriitor, mă face să vreau să știu totul.

În capul meu începură să se aprindă niște semnale de alarmă. Scriitor sau jurnalist? Un reporter băgăcios, care stătea la pândă în jurul clădirii lui Annabelle, sau doar un vecin?

–Ce fel de lucruri scrii? m-am interesat eu.

–Scenarii, spuse el, sorbind din cafea. Și tu – cu ce te ocupi?

–Sunt asociată la o firmă de avocatură din L.A., am răspuns, jucându-mă cu plăcinta mea cu mere, în timp ce mă gândeam că săracul tip ar trebui să se mute în L.A., unde cei mai mulți oameni încearcă să scrie un scenariu. Nu are nici o șansă să primească vreo propunere în New York.

–Și de ce îl cauți, de fapt, pe Frankie Romano? întrebă el, aplecându-se în față.

Nu m-am simțit dispusă să-mi schimb povestea.

–A moștenit niște bani, am răspuns vag. Sunt aici ca să mă asigur că află despre asta.

–Hmm... spuse Sam, sceptic.

–Trebuie să găsesc o baie, am spus, hotărâtă să pun capăt acestei conversații.

M-am ridicat și m-am apropiat de tejghea.

–Există cumva o toaletă pentru femei pe care aș putea să o folosesc? am întrebat frumos. Totuși, îmi dăduse o felie gratuită de plăcintă.

–Pentru tine, iubito, orice, spuse bărbatul, care, după câte se părea, începuse să mă placă din momentul în care pomenisem de bani. Mara, strigă el, întorcându-și capul. O clientă vine în spate să folosească WC-ul.

Deschise o despărțitură din tejghea și mă conduse. Am crezut pentru un moment că mă va mângâia pe fund, dar, din fericire, se abținu.

Nu simțeam nevoia să urinez. Voiam de fapt să-l sun pe tipul ăsta, Frankie Romano, și să aflu dacă știa unde era Annabelle, astfel încât s-o pot duce înapoi în L.A.

Mara mă întâmpină pe coridorul din spate cu o privire încruntată și duhnind a țigară.

–Acolo, mormăi ea, îndrumându-mă spre o toaletă mică și întunecată. Și să n-arunci nimic în vasul de toaletă, mă avertiză. Nu vreau să se înfunde.

Și cu aceste cuvinte blânde, îmi închise ușa în nas.

Mi-am scos telefonul și am tastat numărul lui Frankie Romano.

capitolul 15

Carolyn

Duminică dimineață, Carolyn se trezi târziu. De obicei, ceasul ei deșteptător o trezea la ora șase, dar astăzi era altfel. Astăzi era duminică și putea să lenevească în patul ei cât avea chef. Păcat că Gregory nu putea să lenevească alături de ea..., dar în curând...

Încercă să-și imagineze cum vor arăta duminicile lor când vor fi împreună. Lungi și tihnite. Va pregăti micul dejun, în timp ce Greg va citi ziarele și se va uita la emisiunile politice de la televizor. Știa că îi plăcea să facă asta deoarece, acum câteva luni, aranjase ca ea să-l însoțească într-o călătorie de afaceri în New York și petrecuseră întregul weekend împreună. Fericire totală, cu toate că – dacă era sinceră cu ea însăși –, uneori, apetitul lui sexual vira spre partea egoistă. Îi plăcea nespus ca ea să-i facă sex oral, susținând că era cel mai bun de care avusese parte vreodată. Partea tristă era că niciodată nu existase reciprocitate, ceea ce era o mare dezamăgire.

Era sigură că, odată ce vor trăi împreună, lucrurile se vor schimba. Îi va spune în cel mai frumos mod cu putință ceea ce dorea în pat, și el, bineînțeles, se va conforma. De ce nu ar face-o?

Acum, stând în pat sub pătură, și-ar fi dorit să poată să-l sune, chiar și numai pentru a-i spune bună dimineața și a-i auzi vocea.

Dar nu, îi dăduse instrucțiuni stricte să nu-l sune niciodată acasă duminica. „Îmi petrec toată ziua cu copiii, îi spusese el. Fără întrerupere, în afară de cazul în care e vorba de o urgență stringentă."

Respectându-i cererea, își stăpâni nevoia de a-i telefona și o sună în schimb pe Kerri, spunându-i că putea într-adevăr să meargă la mall. Stabiliră să se întâlnească la prânz.

Într-un final, se ridică, făcu un duș, își studie burta în oglinda de la baie din toate unghiurile, să vadă dacă era deja vizibilă și își dădu seama că era mult prea devreme să observe ceva. Nu se vedea nici măcar cea mai mică umflătură.

Însărcinată! Se îmbarca într-o călătorie captivantă.

*

Orice ca să iasă din casă și să scape de prezența sâcâitoare a lui Evelyn. Femeia îl sufoca. Gregory simțea asta din ce în ce mai tare, cu fiecare zi care trecea.

Stând în spatele biroului masiv de mahon din camera sa de lucru, se gândi să o sune pe Katy, jurnalista englezoaică pe care o întâlnise recent la o conferință de presă. Katy era tânără, plină de ambiții și, cu siguranță, îi arătase că o interesa.

Apoi se gândi că ar părea prea nerăbdător dacă ar suna-o într-o duminică. Poate cel mai bine ar fi să aștepte o zi sau două, după care să-l pună pe Mauriel să aranjeze un prânz pentru săptămâna viitoare. Katy spusese că voia să-i ia un interviu. Foarte bine.

Problema rămânea că îl aștepta o duminică lungă și plictisitoare. Amândoi copiii stăteau cu bunicii din partea mamei în weekend și, astfel, rămânea cu Evelyn.

În câteva minute, problema fu rezolvată de Ramirez Ortego, care îl sună pe numărul lui privat. Cum dracu' reușise Ramirez să facă rost de numărul lui privat? Evelyn, bineînțeles.

–Domnule senator, spuse Ramirez. M-am gândit să ducem până la capăt conversația de seara trecută. Dacă

puteți să ajungeți astăzi, oamenii vor fi foarte fericiți să vă vadă.

Înainte să se gândească la un motiv pentru care să spună că nu poate ajunge, Ramirez îi dădu detaliile în legătură cu locul unde să vină.

Nu era așa de supărat, pentru că cel puțin avea o scuză foarte bună să scape de Evelyn și să plece de acasă. Era sigur că soția lui dragă nu va dori deloc să-l însoțească și nu se înșelă. După ce îi zise că era prea ocupată să meargă undeva, Evelyn întrebă:

–Ți-ai sunat mica secretară să-i spui să anunțe presa?

–Nu am de gând să o deranjez pe asistenta mea duminica, spuse el, punând accentul în mod deliberat pe cuvântul „asistenta".

–Păcat, spuse Evelyn, îmbrăcată elegant, într-un costum crem de zi, cu pantaloni și perle. Este o oportunitate excelentă de a fi fotografiat.

–Da, răspunse el sec. Eu și membrii unei bande de cartier. Ce fotografie!

–Nu, dragă, îl corectă Evelyn. Tu ajutând la un centru comunitar, asigurându-te că orașul nostru frumos este în siguranță.

„Dumnezeule, soția lui bătea câmpii fără nici o reținere."

Îi trecu prin minte că acum avea un motiv îndreptățit să o sune pe Katy, jurnalista englezoaică. Ar putea să o întrebe dacă ar dori să aibă exclusivitate la vizita lui la centrul comunitar, fiindcă avea nevoie disperată de ceva care să-i distragă atenția. Nu putea să-și ia gândul de la vestea cu copilul lui Carolyn și de la cum naiba ar putea să rezolve problema aceea. Nici gând să-i permită să distrugă tot ceea ce îndrăgea. Dacă afla Evelyn, se va asigura că va fi pedepsit în toate felurile cu putință. Îi va lua imediat copiii, va încerca să-i distrugă reputația, și scandalul care va decurge de aici va pune fără îndoială capăt carierei sale.

Avea nevoie s-o scoată pe Carolyn din viața lui, iar asta cât mai curând. Dar cum? Aceasta era întrebarea. La naiba cu Carolyn, și la naiba și cu Evelyn! Vipere de un calibru diferit, dar tot vipere.

*

Kerri era o cumpărătoare avidă, care avea o slăbiciune pentru malluri. Carolyn ura să meargă la cumpărături și nu putea suferi mallurile.

Kerri fugea de la un magazin la altul cu entuziasmul unui cățeluș abia născut. Carolyn o urma.

–Îmi place atât de mult asta, exclamă Kerri, probând fericită mai multe perechi de pantofi cu toc înalt, de o infinitate de culori. Ce crezi? o întrebă pe Carolyn, în timp ce se clătina prin magazinul de pantofi într-o pereche de pantofi galbeni cu toc cui, care îi făceau picioarele să pară chiar și mai scurte decât erau.

–Bejul ar putea fi o culoare mai practică, sugeră Carolyn, încercând să fie diplomată. Bejul merge cu orice. Sau poate negru.

–Plictisitor! strigă Kerri. Ăsta-i un lucru de care nimeni nu m-a acuzat vreodată. Plictisitoare? Nuuu!

Carolyn o credea, căci Kerri nu se oprea niciodată din vorbit și întotdeauna avea ceva de spus. În ultima vreme, aproape numai despre aventurile ei pe internet.

–Există câteva site-uri incredibile, o asigură Kerri, făcându-i cu ochiul. Tot ce trebuie să faci este să postezi fotografia ta și o descriere scurtă. Apoi, înainte chiar să-ți dai seama – la fel ca în cântec –, începe să plouă cu bărbați!

Carolyn dădu afirmativ din cap, simulând interesul, cu toate că nu-și putea imagina nimic mai rău decât găsirea unui bărbat pe internet. În afară de asta, ea avea acum

bărbatul ei, iar Gregory Stoneman era cel mai bun bărbat pe care și l-ar putea dori vreodată.

*

Strada pe care se găsea centrul comunitar al lui Ramirez era aruncată în mijlocul unei mahalale. În timp ce căuta un loc unde să-și parcheze mașina scumpă, Gregory regretă că nu-și sunase șoferul. Soția lui ar fi putut cel puțin să-l avertizeze. Cunoscând-o pe Evelyn, vorbea foarte convingător, dar probabil că nu vizitase niciodată cartierul, așa că habar nu avea unde îl obliga să meargă.

Cel puțin, Katy era pe drum. Katy, cea cu accent britanic, ținută elegantă și sâni mici, dar atrăgătoare. O sunase, îi spusese unde va fi, și ea profitase de ocazia de a relata vizita lui.

–Pot să-mi aduc fotograful? întrebase ea.

–De ce nu? spusese el.

Avea planuri cu Katy odată ce Carolyn era scoasă din schemă. Un bărbat nu putea să trăiască doar cu Evelyn și să fie satisfăcut sexual. Trebuia să aibă mai mult, și Katy părea să fie o candidată potrivită.

După ce găsi un loc de parcare lângă un teren viran, ieși din mașină fără nici o tragere de inimă, sperând că va mai fi acolo la întoarcere.

Mergând pe jos spre centrul aflat la jumătate de cvartal distanță, trecu pe lângă doi bețivi bătrâni și cărunți, care se sprijineau de zidul unei clădiri în ruină și beau din aceeași sticlă de băutură ieftină. O mexicană trecu în grabă împingând un cărucior cu doi bebeluși înăuntru, în timp ce un țânc care-și sugea degetul mare, mergea în spatele ei. Doi hispanici care arătau dubios erau întinși pe treptele centrului. Se uitară urât la Gregory în momentul în care trecu pe lângă ei și intră în clădire – care era, de fapt, un vechi depozit abandonat.

Intră într-o cameră uriașă, plină de grupuri de oameni de toate culorile. Privi grăbit în jur, îl observă pe Ramirez și păși hotărât către el.

Ramirez se retrase dintr-o conversație cu o femeie obeză, îmbrăcată într-o rochie în întregime africană, un predicator alb și un adolescent agitat, și îi ieși în întâmpinare.

–Ai venit, spuse Ramirez.

–Nu credeai că am să vin? răspunse Gregory, observând că locul mirosea a gunoi putred, cu nuanțe vagi de urină.

–Politicienii, spuse hotărât Ramirez. Promit o grămadă și nu fac nimic.

–Ce te aștepți să facem noi? întrebă Gregory, cu o expresie falsă de îngrijorare întipărită pe chip.

–Bani, spuse Ramirez, arătând cu mâna în jur. Locul ăsta e o dărăpănătură. Avem nevoie de toți banii de care putem face rost ca să-l îmbunătățim, să băgăm căldură, să luăm câteva scaune pe care să stea oamenii și un frigider care să funcționeze. Să-l facem un loc în care copiii vor să vină și să stea. Trebuie să-i luăm de pe stradă, e singura cale prin care putem să schimbăm ceva.

–Evelyn este strângătoarea de fonduri din familie, spuse blând Gregory. Ar trebui să vorbești cu ea.

–Poți să ne ajuți, spuse Ramirez, ignorând trimiterea la Evelyn. Un cuvânt în locul potrivit poate să ne ajute să primim o bursă.

–Voi vedea ce pot face, promise Gregory, întrebându-se când își va face apariția Katy. Ar fi bine să fie cât mai curând, căci nu va sta aici prea mult.

–Dar tu ești omul care se poate asigura că se va întâmpla asta, continuă Ramirez. Haide cu mine, ar trebui să-i cunoști pe câțiva dintre cei care mă ajută, să vezi cât de mult muncesc toți.

–Bine, spuse Gregory, înțelegând că nu exista nici o scăpare imediată.

*

Carolyn stătea la Food Court, înghițind mâncare chinezească din cutii de carton alături de Kerri. Ca de obicei, Kerri vorbea non-stop.

–Am ieșit odată cu un tip, zise ea, mușcând dintr-o bucată de carne grasă. Și, la început, părea perfect normal. Nu era chiar Zac Efron, dar nici departe nu era.

Carolyn dădu afirmativ din cap, încercând cu disperare să pară interesată de încă una dintre aventurile ratate ale lui Kerri.

–Am ieșit de vreo două ori, continuă Kerri, lingându-și sosul de pe degete. După care m-a informat că, din moment ce am fost la două întâlniri și el a plătit, era timpul să facem sex. Îți dai seama? Ca din senin vine cu o idee ca asta.

–Șocant, murmură Carolyn, luând o gură de apă.

–Nu! exclamă Kerri. Încă nu am ajuns la partea șocantă.

–Continuă, spuse Carolyn, reușind să arunce o privire la ceas.

–Voia sex cu mine și cu fosta lui prietenă! După câte se părea, ea aștepta în apartamentul lui, pregătită de petrecere! Kerri își dădu ochii peste cap. Poți să-ți imaginezi?! Cât de scârbos poate să fie!

–Bănuiesc că ai zis nu.

–Nu, zău! Arăt eu a idioată?

Carolyn se uită din nou la ceas.

–Ar trebui să ajung acasă, spuse ea, nemaiavând astâmpăr. Te superi dacă plecăm curând?

–Serios? spuse Kerri pe chipul căreia se citea dezamăgirea. Nu am mers nici la jumătate dintre magazine.

–Am ceva treabă pe care trebuie să o termin și am promis că trec pe la Nellie, îi explică Carolyn. E singură. Trebuie să fie greu pentru ea fără prieteni sau familie.

–Ești atât de bună că faci asta, oftă Kerri, îndesându-și în gură o bucată de carne de pui. Tot timpul vreau să trec

pe la ea să văd ce face, dar niciodată nu am timp suficient, cu toate că merg după medicamentele ei în fiecare lună.

–Mă gândesc că programul tău de întâlniri te ține ocupată, spuse Carolyn, pe jumătate glumind. Pe câte site-uri de întâlniri ai zis că ești?

–Pe-o grămadă, răspunse Kerri cu un zâmbet plin de voioșie. Și știi ce – trebuie să te înscriem și pe tine. Îți va plăcea! E atât de distractiv.

„Nu", gândi Carolyn. „Nu-mi va plăcea deloc. Am găsit iubirea vieții mele și, în curând, va fi numai al meu."

capitolul 16

Bobby

Era un grup de băieți care se întâlnea și juca softball în parc duminică dimineața. Avea stabilită o anumită rutină: se adunau nouă sau zece băieți și în fiecare săptămână – după meci –, unul dintre ei îi găzduia pe ceilalți pentru restul zilei în apartamentul lui. A găzdui însemna pregătirea a numeroase delicatese, asigurarea unei cantități abundente de gustări, a unui stoc întreg de bere europeană și – cel mai important lucru dintre toate – deținerea tuturor pachetelor cu programe de sport, vizionate pe cele mai recente televizoare de înaltă definiție.

Își spuneau echipa „Duminica în parc". Fondatorii erau Bobby și M.J.

Bobby prețuia timpul petrecut cu băieții – accesul femeilor nu era permis – fiind o zi numai pentru bărbați. Frankie nu era membru al clubului. Nu era genul lui să relaționeze cu băieții – prefera să stea cu Annabelle, să prindă cel mai recent film de acțiune, să joace biliard sau să schimbe o mână sau două la un joc de cărți.

Bobby era ușurat, deoarece, cu toate că el și M.J. acceptau fără să vrea consumul de droguri al lui Frankie, ceilalți nu ar fi fost la fel de bucuroși. În codul lor, consumul constant al cocainei era ceva caracteristic rataților. Era OK la o petrecere din când în când, dar prizatul de mai multe ori pe zi era, cu siguranță, ceva negativ. Existau momente în care Bobby încerca să vorbească cu Frankie despre consumul lui excesiv de cocaină, dar

nu avea niciodată chef să asculte, așa că, de fiecare dată, conversația lor se termina fără nici un rezultat.

Echipa „Duminica în parc" era formată din doi tipi care lucrau la niște fonduri de investiții, un geniu al computerelor, un toboșar cu o formație rock, un bancher de investiții, un bucătar renumit, un jucător profesionist de tenis și un actor care apăruse într-un serial difuzat în timpul zilei. Legătura de prietenie dintre ei era specială. Cel mai tânăr membru avea douăzeci și trei de ani – acesta era bucătarul. Și cel mai bătrân avea treizeci – bancherul de investiții. Toți își lăsau necazurile acasă și se bucurau de o zi relaxantă, lipsită de stres. Nici unul nu era căsătorit și nici unul nu era aproape să facă pasul cel mare, cu toate că femeile erau mereu subiect de discuție. Unul dintre ei avea întotdeauna de povestit despre o întâlnire – iar ceilalți puteau să-i ofere sfaturi. „I-ai tras-o?" era cea mai des întâlnită întrebare de pe agenda lor.

Duminica aceasta era rândul lui Bobby să fie gazdă, dar era îngrijorat pentru Frankie și Annabelle. Se întreba continuu dacă ar trebui să lase baltă totul și să petreacă ceva timp cu ei. Annabelle era o pacoste, dar o știa din liceu și, într-un fel, îi părea rău pentru ea – mai ales acum.

Îl sună pe Frankie, care mormăi că este somnoros și că-l va suna înapoi mai târziu.

–Cum se simte Annabelle? vru să știe Bobby.

–Mai târziu, omule, răspunse Frankie cu un căscat uriaș.

Cam atât cu petrecutul timpului împreună. Frankie, evident, avea totul sub control.

În parc era rece și înghețat, dar vremea geroasă îl făcea să dea ce avea mai bun din el și, în momentul în care se întoarse la apartamentul lui, se simțea plin de vigoare și pregătit pentru orice.

Pentru o clipă, în timp ce întindea pe blatul din bucătărie feliile de carne rece, cartoanele cu salată de cartofi și salată de varză, îi trecu prin minte că ar fi frumos să aibă o prietenă care să-l ajute când avea nevoie. Nu existase niciodată cineva special, cineva care să fi rezistat mai mult de două luni. Pur și simplu, nu era atât de interesat de fetele cu care se întâlnise, modele frumoase și actrițe, fete petrecărețe și fete tinere din înalta societate – cele mai multe dintre ele aflate în căutarea unui soț bogat. Oh, da, minunat pentru câteva săptămâni sau luni de sex grozav, dar cam atât.

Asta nu însemna că era îngrijorat. Avea să împlinească în curând douăzeci și șase de ani – prea tânăr ca să se gândească să se însoare, dar o prietenă stabilă ar fi un lucru chiar atât de rău?

Frankie avea o prietenă stabilă, Annabelle, și tot ceea ce voia era să o înșele, așa că, dacă te gândești la asta, care era rostul?

Bobby vedea în Lucky și Lennie un exemplu grăitor pentru cât de minunată ar trebui să fie o relație. Amândoi erau extrem de independenți, dar totodată erau și iubitori și nestatornici, înflăcărați și entuziaști, și, după atâția ani de căsnicie, în continuare îndrăgostiți nebunește unul de altul. Asta dorea și el. O relație plină de pasiune.

Zeena era pasională. Era cu câțiva ani mai mare decât el, dar știa că, dacă ar fi cu ea, lucrurile n-ar fi niciodată plictisitoare.

De fapt, ce importanță avea vârsta? Madonna avea peste cincizeci de ani și arăta incredibil de bine. Demi Moore era cu un tip cu mai bine de zece mai tânăr ca ea. Fără să mai pomenească de cea mai bună prietenă a mamei sale – atrăgătoarea și superba Venus –, căsătorită cu Billy Melina, un star de cinema cu mult mai tânăr decât ea.

La naiba! Își promise sieși că, data viitoare când o va vedea pe Zeena, cu siguranță va merge până la capăt.

*

Data viitoare veni mai devreme decât crezu el. Aduna farfuriile în bucătărie, după ce toți băieții plecaseră – inclusiv M.J. –, și era pe punctul să-l sune din nou pe Frankie, când auzi bâzâitul soneriei de la intrare.

Gândindu-se că unul dintre băieți își uitase ceva, deschise larg ușa și se trezi că în fața lui stătea chiar Zeena.

– Bobby, rosti ea tărăgănat, trecând pe lângă el și intrând în apartament, de parcă l-ar mai fi vizitat de o grămadă de ori înainte. Zeena era prin apropiere. M-am hotărât să văd cu ochii mei cum trăiește moștenitorul unei averi în domeniul transporturilor.

Șocat și curios, se simți imediat scos din sărite de faptul că știa despre mediul lui. Era discret, stătea tot timpul departe de bârfele ziarelor, nu discuta niciodată cu nimeni despre moștenirea lui, cu excepția lui M.J. Deci, cum aflase ea mai exact? Și ce căuta în apartamentul lui?

Nu că l-ar fi deranjat.

Cum putea să-l deranjeze, când obiectul tuturor fanteziilor sale recente stătea în sufrageria lui, înveșmântată din cap până-n picioare în piele neagră? Avea pe ea o fustă scurtă de piele, ciorapi-plasă, ghete înalte care îi acopereau pulpele și un jerseu negru din cașmir, cu guler colant, asortat cu o geacă de motociclist din piele, cu ținte de argint. Părul ei negru ca tăciunele îi cădea până dincolo de talie ca o cortină dreaptă, iar machiajul ei exotic îi scotea în evidență ochii migdalați.

Se simțea puțin depășit de situație din cauză că avea în fața sa o femeie căreia îi plăcea să domine, dar lui Bobby nu-i păsa. Ea era aici, în apartamentul lui și depindea de el să facă o mișcare. La ce se aștepta de la el? Aceasta era

întrebarea. Era atât de obișnuit să fie el cel care deține controlul, încât aceasta era o experiență cu totul nouă.

Scoțând un pachet de Gauloise din poșeta Prada uriașă din piele de crocodil, luă o țigaretă și o aprinse cu o brichetă Art Déco din argint. Felul în care atinsese flacăra de vârful țigaretei era extrem de senzual. Bobby hotărî, fără să-i spună, că fumatul nu era permis în apartamentul lui.

Inspiră adânc, apoi, în timp ce-l privea de aproape cu ochii ei de pisică, expiră încet.

–Uite-ne aici, spuse ea în cele din urmă, un fir de fum puternic mirositor ridicându-se în aerul dintre ei. Împreună, singuri. Nu asta ai așteptat, Bobby?

–Nici un armăsar tânăr astăzi? întrebă el, încercând să pară relaxat. Unde-i anturajul care-ți sorbea fiecare cuvânt? Ce s-a întâmplat?

–Ești dezamăgit? răspunse pe un ton batjocoritor. Îți făceai speranțe pentru o partidă în trei? Sau poate ești homosexual. Urmă un suspin lung și adânc. Ah... așa o frumusețe. O altă pauză lungă. Ești homosexual, Bobby?

Dumnezeule! Îi amintea de Serenity – tot sarcasmul și ranchiuna scuipate de o gură pe care voia cu disperare să o sărute.

Asta îl excita? Din câte se părea, da, pentru că simțea deja erecția și dorea cât putea de tare să pună mâna pe ea și pur și simplu să meargă până la capăt.

Ar trebui s-o facă. Fiindcă de aceea era ea aici, nu din alt motiv. Domnișoara Superstar venise în vizită ca să vadă ce putea el să-i ofere. Și nu avea nici o intenție să o refuze.

capitolul 17

Annabelle

Annabelle era într-o stare de șoc total. Faptul că era probabil una dintre ultimele persoane care aflase despre moartea mamei sale o făcu să se simtă rău. De ce nu răspunsese la telefon mai devreme? Sau măcar să fi pornit televizorul?

Ura faptul că trebuise să fie Frankie cel care îi dăduse vestea devastatoare. Să-l ia naiba pe Frankie!

Într-un fel sau altul, se pornise între ei o ceartă uriașă. Frankie insistase să-l sune imediat înapoi pe tatăl ei și să se pregătească să plece împreună spre L.A. Annabelle nu voise să vorbească cu Ralph, astfel încât, ca să se răzbune, strigase că el ar trebui să pună mâna pe telefon și să-i strige lui Sharif Rani că era un nemernic, în loc să insiste ca ea să-l sune pe Ralph.

În toiul certei lor, Annabelle luă o sticlă de votcă și începu hotărâtă să bea hulpav din ea. Era prea tulburată ca să gândească corect și, cum avea o toleranță scăzută la alcool, nu trecu mult timp până se chercheli de-a binelea.

Frankie scoase atunci mai multe liniuțe de cocaină și le priză chiar în fața ei. Nu-și permitea de obicei să o lase să-l privească, deoarece ea nu lua nici un fel de droguri – prefera ispita alcoolului. Dar simțise nevoia să se amețească de tot, așa că nu-i mai păsase.

Cearta lor devenise și mai violentă. Ea îl făcuse un drogat nefolositor, lipsit de curaj. El o făcuse o prințesă a fututului, lipsită de conștiință. Ea strigase că el nu era nimic mai mult decât un pește și habar nu avea să se ocupe

de ceva serios. El îi strigase înapoi că ea nu era nimic altceva decât o târfă egoistă, fără inimă, lipsită de emoții și nu-i păsa decât de ea însăși. Acestea erau doar câteva dintre insultele schimbate de cei doi.

În cele din urmă, Annabelle mersese clătinându-se în dormitor, ținând în continuare în mână sticla de votcă pe jumătate goală. Îi închisese ușa în nas lui Frankie, căzuse pe pat și rămăsese trează, zvârcolindu-se întruna, până când, în cele din urmă, adormise în primele ore ale dimineții de duminică.

Frankie rezistase nevoii puternice de a pleca și neavând, oricum, unde să plece, sfârșise prin a încerca să doarmă pe canapea.

Amândoi dormiseră duși până duminică după-amiază și de-abia la ora patru Annabelle se ridică, plângându-se de o mahmureală teribilă.

Rămase întinsă pe pat pentru un moment, gândindu-se la evenimentele din ziua precedentă, drept care monstruozitatea și groaza a ceea ce avusese loc în Los Angeles o doborâră și începu din nou să plângă cu suspine, suspine sfâșietoare care puseră stăpânire pe întreaga ei ființă.

Plânsetele ei îl treziră pe Frankie, care, uitând de cearta lor feroce, se grăbi să intre în dormitor, căci, dacă exista vreun lucru care îl afecta, acesta era să vadă și să audă o femeie plângând. Ideea în sine îi trezea amintiri urâte. Bruta de taică-su obișnuia s-o bată sălbatic pe maică-sa aproape săptămânal și, din câte își amintea, lui îi revenise întotdeauna datoria să-i aline durerea.

Se simțise mereu vinovat că fugise de acasă, fiindcă cine mai rămăsese să o consoleze dacă el era plecat? Nimeni, acesta e adevărul. Frankie trecuse peste asta. Era ocupat să-și creeze o viață nouă și nu mai exista cale de întoarcere.

–Hei, iubito, o alintă el, strângând-o în brațe. E OK, totul va fi bine.

–Nu, nu e, se smiorcăi ea. Maică-mea e moartă și, știi ceva, Frankie, de-abia am cunoscut-o.

–Nu-i vina ta, spuse el, întinzându-i un șervețel.

–Poate e, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor și ștergându-și ochii. Poate ar fi trebuit să rămân și să o oblig să mă bage în seamă.

–Nu aveai cum să faci asta, o asigură el. Ținând seama de ceea ce mi-ai spus, era tot timpul pe platourile de filmare sau poza pentru o revistă. Era o femeie foarte ocupată.

–Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, se lamentă Annabelle, copleșită de un sentiment cumplit de regret și de amărăciune.

–Nu, iubito, spuse Frankie, făcând până la capăt pe iubitul cel bun. Ai făcut tot ce-ai putut.

–Chiar crezi asta? întrebă ea cu glas tremurător. Ești sigur?

–Nu am nici un dubiu, iubito.

Annabelle petrecu restul după-amiezii privind la televizor toate relatările și poveștile legate de dispariția mamei sale. Era ca și cum, în cele din urmă, înțelesese ceea ce avusese loc cu adevărat și acum voia să afle toate detaliile.

Frankie încercă de vreo două ori să-i sugereze să-l sune pe Ralph, dar ea îl alungă și rămase în fața televizorului. Era ușurat că părea să fi uitat cel puțin de experiența ei urâtă cu fiul lui Sharif Rani, ceea ce reprezenta o știre excelentă, deoarece Sharif era clientul lor cel mai important, și pierderea lui ar fi fost un dezastru. De îndată ce o calmă pe Annabelle, pregăti o ceașcă de ceai verde, îi dădu două pastile împotriva migrenelor și o convinse să rămână în pat până ce se va simți mai bine. O sunase pe asistenta lor, Janey, să se ocupe de tot.

Janey nu venea în weekend, lucra de acasă, pe computerul pe care i-l cumpărase el.

–Îmi pare atât de rău, se tângui Janey la telefon. Cum se simte Annabelle? Și, mai important – tu cum te simți?

Janey era una dintre puținele persoane din viața lor care știa într-adevăr cine erau părinții lui Annabelle. Frankie o pusese să jure că va păstra secretul, amenințând-o că, în cazul în care va spune ceva cuiva în legătură cu Annabelle sau cu afacerea pe care ei o conduceau, își va pierde slujba. Din moment ce Janey nu ar fi permis să intervină ceva între ea și iubitul ei verișor, fusese de acord. Totuși, fiul ei, Chip, nu fusese de acord.

Frankie nu-l considerase niciodată pe Chip o amenințare. În ceea ce îl privea, băiatul lui Janey era prin preajmă doar ca să îndeplinească ordinele celorlalți. Cel puțin, putea să conducă o mașină și făcea parte din familie – asta trebuia să conteze întru câtva. În plus, Chip nu ar fi îndrăznit niciodată să o sfideze pe mama sa.

Frankie o instrui pe Janey să verifice de două ori „întâlnirile" fiecărei fete și să se asigure că lucrurile erau pe drumul cel bun.

–Annabelle o să aibă nevoie de câteva zile libere, o informă el. S-ar putea să trebuiască să zburăm spre L.A., așa că depinde de tine să te asiguri că ai totul sub control. Să n-o dai în bară. O să primești un bonus gras pentru asta, Janey, așa că fă-l pe Frankie să fie mândru de tine.

–Ar trebui să vin astăzi? întrebă Janey, disperată să ajungă cât putea de aproape de Frankie. Aș putea ajunge acolo într-o oră.

–Nu e nevoie, spuse el, nerăbdător să închidă telefonul. Te sun eu mai târziu. Tre' să închid acum – mă sună pe cealaltă linie.

*

Chip Bonafacio aspira la lucruri mult mai mărețe decât să conducă o mașină pentru o grămadă de curve,

să-i ridice hainele de la curățătorie vărului său de-al doilea și, în general, să facă orice îi cerea târfa aia îngâmfată, Annabelle Maestro.

Oh, da, știa el prea bine cine era ea. Își pusese în cap să afle de îndată ce începuse să lucreze pentru ei, cu toate că mama lui încercase să-i spună cât mai puține lucruri cu putință despre afacerea pe care Annabelle și Frankie o conduceau.

Ce credea ea? Că era chiar un idiot?

Da, aparent, așa credea.

Îi convenea faptul că Janey credea că era prost. Încă locuia acasă – era prea leneș să se mute și mama sa făcea totul pentru el. Gătea, făcea curățenie, îi spăla rufele, îi dădea bani de fiecare dată când avea nevoie și nu era excesiv de cicălitoare, cu toate că, uneori, îl ruga să arate un interes în legătură cu ceva – orice. Da. Chiar așa.

Când nu se spetea alergând ca nebunul pentru Frankie – un bărbat pe care îl invidia și ura în același timp –, prefera să piardă vremea, să se uite la televizor, să descarce filme porno, să parieze la fotbal american, să i-o tragă oricărei fete pe care putea să pună mâna și să bea bere cât se putea omenește de mult.

Mamei sale nu-i trecuse niciodată prin cap că el știa tot ce se întâmpla, inclusiv identitatea unora dintre cele mai cunoscute femei pe care le transporta la micile lor întâlniri deocheate. Toți se purtau de parcă era invizibil, dar el era mai deștept decât credeau ei, avea propria agendă plină cu toate informațiile pe care le adunase.

Moartea Gemmei Summer Maestro i se păru ocazia mult așteptată. Povestea sinistră se găsea pe prima pagină a tuturor ziarelor și pe fiecare site de internet din țară.

Chip era sigur că era periculos de aproape să facă rost de niște bani serioși.

Chip Bonafacio avea planuri mari pentru viitorul său. Și acestea nu o includeau pe grăsana, dependenta de Frankie, prostănaca, enervanta de maică-sa.

Nici gând.

capitolul 18

Denver

–Salut, am spus, ușurată pentru că, în sfârșit, mi se răspunsese de pe telefonul prietenului lui Annabelle. Frankie Romano?

–Cine vrea să știe? spuse o voce masculină neîncrezătoare.

–Numele meu este Denver Jones, am spus repede, fără să mă las impresionată de suspiciunea lui. Sunt avocata care lucrează pentru Ralph Maestro și sunt aici, în New York, ca să încerc să o contactez pe fiica lui, Annabelle.

–De ce? întrebă el cu precauție.

–Păi... sunt sigură că ai auzit despre tragedie...

–Cine nu a auzit?

–Deci poți să înțelegi că trebuie să vorbesc cu Annabelle. Și chiar urgent. Poți să-mi dai un număr la care să dau de ea?

–De unde ai numărul meu?

–Din cartea de telefoane, am răspuns concis. Frankie Romano. DJ. Corect? Prietenul lui Annabelle.

–Ce te face să crezi că sunt prietenul ei?

Pentru numele lui Dumnezeu! Era mai viclean decât cei de la C.I.A.! Îmi era frig, eram obosită și încercasem să dau de ea timp de câteva ore. Slavă Domnului cu Sam, pentru că i se făcuse milă de mine și mă lăsase să mă întorc în apartamentul lui și să stau acolo cât am încercat să dau de prietenul lui Annabelle, care se purta acum în cel mai enervant mod cu putință. Oare de ce am mai plecat din patul lui Mario, fiindcă exact acolo voiam să fiu acum, răsfățată, încălzită și făcând sex grozav? În schimb,

sunt în apartamentul unui străin. De fapt, nu chiar așa străin – destul de atrăgător, cam în felul lui Owen Wilson –, îmi îngheață fundul de frig și mă întreb cât de târziu continuă să decoleze avioanele spre L.A.

–Poți să mă ajuți să o găsesc sau nu? am spus, pierzându-mi rapid răbdarea.

–Ralph trimite un avion particular?

–Pardon? am spus, dându-mi seama că tipul ăsta nu era doar un nemernic, ci era un nemernic agresiv.

–Omul trebuie să aibă propriul lui avion, insistă Frankie.

–Nu are, am spus hotărâtă, cu toate că habar n-aveam dacă Ralph avea sau nu. Și dacă totuși avea un avion, cu siguranță nu-l oferise.

–Se poate să vorbesc cu Annabelle? am întrebat, devenind nerăbdătoare. I-am lăsat mai multe mesaje. Nu mi-a răspuns la nici unul dintre ele.

–Annabelle nu este disponibilă.

Mi-am jucat ceea ce speram să fie cartea câștigătoare.

–O cunosc pe Annabelle, i-am explicat. Am fost împreună la școală în L.A. Spune-i că Denver Jones e la telefon. Sunt sigură că-și va aminti de mine.

–Știi ce, zise Frankie, deloc impresionat. O să te sun înapoi.

La naiba! Trebuie să ajung acasă. Călătoria asta nu-mi prieste. Și cum se face că Felix nu m-a sunat?

I-am dat lui Frankie numărul meu de mobil și i-am spus:

–Te rog, cât mai repede.

Apoi i-am închis, cât se poate de frustrată.

–Probleme? întrebă Sam, intrând în cameră și aducând o cană cu ceva fierbinte.

–Prietenul lui Annabelle pare să fie un adevărat nemernic, am mormăit eu.

Ajunsă în acest moment, îi dezvăluisem lui Sam adevăratul motiv pentru care eram în New York. După prima

mea încercare de-a da de Frankie, când încă eram în cafenea, mă întorsesem la masa mea din colț, întrebându-mă ce anume ar fi trebuit să fac mai departe. Fără să mai am nimic de pierdut, i-am spus în cele din urmă lui Sam adevărul despre motivul pentru care eram acolo și cum nu mă puteam întoarce în L.A. fără Annabelle.

Sam se dovedise a fi un ascultător foarte înțelegător. După o oră, sugerase că poate aș dori să stau în apartamentul lui în timp ce continuam să încerc să dau de Annabelle sau de Frankie – oricare dintre ei ar fi răspuns primul la telefon.

Recunoscătoare, i-am acceptat oferta și acum mă găseam exact acolo, fierbând de frustrare, stând pe canapea în apartamentul lui foarte frumos și încăpător și așteptând ca imbecilul de prieten al lui Annabelle să mă sune înapoi.

–Bea asta, zise Sam, înmânându-mi cana pe care o adusese.

–Ce e asta? am întrebat, gândindu-mă dacă nu cumva plănuia să-mi strecoare un drog și să-mi violeze bietul trup rece. Nu că ar exista cineva care ar dori să mă violeze având în vedere felul în care arătam. Sunt sigură că nasul meu e mai roșu decât al lui Rudoph!

–E ciocolată caldă, cu un pic de drogul violului, spuse de-a dreptul.

Wow! E ca și cum ar putea să-mi citească gândurile.

–Sunt avocată, i-am reamintit eu cu destul de multă asprime.

–Știu, spuse el. De aceea îți ofer toate informațiile de la început. Se opri și zâmbi. Chiar la lucrul acesta te gândeai.

–Nu, nu mă gândeam, am răspuns, înăbușindu-mi un surâs stânjenit.

–Ba da, zise el cu un zâmbet atotcunoscător. Exact la asta te-ai gândit.

I-am zâmbit și eu la rândul meu. M-am simțit brusc foarte confortabil în apartamentul unui bărbat pe care îl cunoscusem doar cu două ore în urmă.

Am stat pe canapeaua lui sorbind din ciocolata caldă, rugându-mă ca Frankie Romano să mă sune înapoi și să mi-o dea pe Annabelle la telefon, astfel încât să pot pleca naibii de aici și să mă întorc în L.A.

Cu toate că... lucrurile nu erau atât de rele. Sam era destul de atrăgător, deși slab și înalt. Și trebuie să recunosc că ne îndreptam cu siguranță spre un flirt major.

Îi eram necredincioasă lui Mario?

Pe dracu'! Mario nu era prietenul meu și nici nu mă pregăteam să sar în pat cu Sam.

Cu toate că... acest gând mi-a trecut prin minte.

De la o secetă totală la doi pretendenți arătoși și totul în decursul a două zile nebune, pline de distracție. Era un fel de nebunie.

–Ți-e foame? întrebă Sam, ducându-se spre bucătăria de care nu ne despărțea nici un zid. Aș putea să pregătesc niște ouă sau, dacă ți-e foarte foame, după colț se găsește un restaurant care servește spaghete.

–De ce ești atât de drăguț cu mine? l-am întrebat, sărind de pe canapea și urmându-l în partea cealaltă a camerei.

–Ah, spuse el nehotărât. Poate pentru că ești deșteaptă și atrăgătoare și mi-ai plăcut de când te-am văzut. De asemenea, ești superbă.

Superbă?!! Vorbea cu mine, cea cu părul ciufulit, nasul roșu și trupul dârdâind de frig?

–Hmm... am spus. Te-ai întors de curând de pe o insulă părăsită, unde ai fost privat de companie feminină?

–Nu poți să primești un compliment, nu? spuse el, tachinându-mă.

–Nu am fost niciodată o specialistă în așa ceva.

–Ei bine, ești superbă, spuse el. Ai ceva ce aduce cu Julia Roberts.

–*Pretty Woman* sau *Erin Brockovich*? am întrebat pe un ton sarcastic.

–Prostituata sau tipa isteață, cugetă el. Asta zic și eu o combinație grozavă.

–Vrei să încetezi, am zis, cu toate că nu mi-am putut înfrâna un zâmbet.

Râse și își lăsă coatele pe tejghea.

–M-am despărțit recent de o scorpie nemaipomenită.

–Serios? am întrebat, cocoțându-mă pe marginea unui taburet înalt, ușurată că discuția o lua într-o nouă direcție.

–Normal că m-am despărțit. Am prins-o trăgându-și-o cu cel mai bun prieten al meu. Ce imagine clișeu, nu? Dădu dezaprobator din cap, de parcă nu putea să creadă că i se întâmplase tocmai lui. Dacă aș scrie despre asta, adăugă el destul de confuz, s-ar râde mult pe seama mea.

–Eu n-aș râde.

–De ce?

–Pentru că întotdeauna e vorba de cel mai bun prieten, am zis cu inima ușoară. Nu încetează niciodată să surprindă.

Îmi aruncă o privire.

–O experiență personală?

–În mod categoric, nu, am spus hotărâtă.

–Dar tu? mă întrebă el, străduindu-se să pară cât mai nepăsător. Ești într-o relație în momentul de față?

–În mod categoric, nu, am repetat. Și, după o pauză plină de înțeles, nu am putut să nu-l întreb – dar tu?

–În mod categoric, nu, spuse el, imitându-mi vocea. Apoi izbucni în râs.

Cred că s-ar putea să-mi placă de tipul ăsta. Un râs molipsitor. Înfățișarea lui Owen Wilson, scriitor și are și simțul umorului. O combinație aproape letală.

Bineînțeles că-mi închipui că nu are niște mușchi abdominali mortali precum Mario, dar mușchii abdominali sunt cu adevărat importanți? Nu. Doar că dau bine.

–Deci, spuse Sam, îndoindu-și degetele lui lungi și ascuțite. Noi ce hotărâre am luat? Spaghete sau ouă?

Tocmai folosise cuvântul „noi", de parcă eram un cuplu, ceea ce cu siguranță nu eram.

–Dacă spaghete înseamnă să mă aventurez afară, am spus, mimând un tremurat comic, atunci votul meu este pentru ouă.

–O alegere foarte bună, zise el, deschizând ușa unui dulap și scoțând o tigaie. Iartă-mi lipsa de modestie, dar sunt un maestru-bucătar când vine vorba de ouă.

–Chiar ești?

–Oh, da. Ouă jumări? Ochiuri? Fierte? Sau ce zici de o omletă?

M-am uitat la ceas. Era aproape ora opt. Exista vreo șansă s-o găsesc pe Annabelle și s-o urc într-un avion astă-seară? Foarte puțin probabil.

–Jumări e foarte bine, am spus.

–Moi? Tari?

–Pardon?

–Ouăle.

Am zâmbit amândoi. Mă simțeam ca și cum l-aș fi cunoscut de cel puțin o săptămână.

–Moi, am murmurat, toate gândurile la Mario fiind amânate pentru moment.

–Așa îmi plac și mie, spuse el, deschizând frigiderul și luând o cutie de carton cu ouă organice.

–Știi, am îndrăznit eu. După ce terminăm de mâncat, ar trebui să încep să caut un hotel.

Stând cu spatele la mine, spuse pe tonul cel mai normal:

–Poți să stai aici dacă vrei.

Oh, rahat! Probabil că a sunat ca și cum aș fi bătut un apropo. Cât de penibil!

–E ok, am răspuns repede. Îmi... place să stau la hotel.

–Serios? spuse el, necrezându-mă nici o secundă.

Cu fiecare minut care trecea, eram din ce în ce mai penibilă. *Îmi place să stau la hotel.* Adevărul e că urăsc hotelurile de când am fost mușcată de o ploșniță într-un hotel din Phoenix, în timp ce urmăream să obțin informații despre o soție infidelă.

Sunetul melodiei *If I Were A Boy* a lui Beyoncé umplu camera. BlackBerry-ul meu era în acțiune, așa că am băgat repede mâna în buzunar și l-am scos.

–Mâine dimineață, spuse direct Frankie Romano. La zece dimineața, la apartamentul nostru din SoHo. Știi unde e?

Nu zău... da.

–Rezervă două bilete la clasa întâi pentru zborul United către L.A. de la ora două. Și asigură-te că ai o limuzină să ne ducă la aeroport și una la celălalt capăt. Vom avea nevoie de un apartament la Hotelul Beverly Hills, o mașină și un șofer disponibil non-stop. Ne vedem la apartament. Și, fără să aștepte ca eu să spun vreun cuvânt, închise.

Misiune îndeplinită.

Cel puțin, așa credeam.

capitolul 19

Carolyn

Din moment ce Carolyn făcea pe vecina cea bună, Kerri simți că ar trebui cel puțin să depună un efort și să meargă cu ea la apartamentul lui Nellie.

Carolyn nu intenționase să o viziteze pe Nellie atât de curând, dar, de vreme ce o folosise ca pretext ca să părăsească mallul, nu avea încotro acum când Kerri alesese să o însoțească.

Ajunse acolo, cele două vecine rămăseseră și discutaseră tot soiul de fleacuri cu bătrâna femeie guralivă timp de peste o oră. Nellie era surescitată de uciderea faimoasei vedete de cinema, Gemma Summer Maestro. Avea tot felul de teorii în legătură cu ce ar fi putut să se întâmple. Și după ce epuizase diferitele scenarii pe care le invocase, începu să se întoarcă în timp și să evoce scandalul Fatty Arbuckle, care avusese loc la Hollywood cu multe decenii în urmă. După care începu să vorbească despre Marilyn Monroe și legăturile ei cu John și cu Bobby Kennedy.

–Am cunoscut-o pe Marilyn, dezvălui Nellie cu un zâmbet secretos, sugerând că era posibil să fi fost apropiate. Era de o frumusețe incandescentă. Totuși, avea oasele mari. Nu conta, fiecare bărbat pe care îl întâlnea o dorea nebunește. Era o încântare s-o vezi.

După zece minute de Marilyn și frații Kennedy, Nellie reveni la subiectul uciderii Gemmei Summer.

În acel moment, Carolyn hotărî că era cel mai bine să nu menționeze că, atunci când era doar o copilă, participase la mai multe petreceri aniversare date pentru fiica Gemmei, Annabelle, la vila Maestro. Dintr-un motiv

nechibzuit, mama sa o obligase să meargă, pretinzând că era lucrul cel mai politicos pe care putea să-l facă, din moment ce întreaga clasă fusese invitată. Avea zece ani – cum putea să o contrazică?

La fiecare petrecere, zăbovea în chip ciudat și ezitant în fundal, privind cum clovnii de circ ofereau spectacole, elefanții vii se perindau pe peluzele îngrijite și un șir de ponei îi plimba pe copii în cercuri. Exista, de asemenea, un cort uriaș de petrecere, cu mese pline cu hotdogi, hamburgeri, pizza, prăjituri și torturi. Carolyn își amintea că era destulă mâncare ca să-i hrănească pe cei fără adăpost timp de un an.

Gemma Summer apărea doar atunci când camerele video erau pornite. Carolyn își aminti că se gândea că nu păruse o mamă foarte implicată, dar, de fapt, nici Annabelle nu era cea mai docilă dintre fiice. Annabelle se lăuda întotdeauna, scoțând în evidență viața ei privilegiată în fața celorlalți copii.

Din fericire pentru Carolyn, când Annabelle împlini treisprezece ani, petrecerile se opriră. Sau, cel puțin, spre ușurarea lui Carolyn, invitațiile încetară să mai vină. Atunci se împrietenise cu Denver și legaseră o prietenie de nezdruncinat.

Denver nu o sunase înapoi, ceea ce era surprinzător având în vedere mesajul criptic pe care îl lăsase pe căsuța ei vocală.

Dumnezeule! Trebuia să spună cuiva cât mai repede vestea cea mare sau, altfel, va exploda!

*

– Trebuie să facem tot posibilul să întrerupem ciclul acesta al copiilor care nu au tată și care se adună în bande, lectură Ramirez, cu chipul său ciupit de vărsat asemenea unei măști aspre, pe un ton răsunător și sever. Unde nu-i nici un tată în casă și mama e prinsă

cu drogurile sau poate are două slujbe ca să țină familia pe linia de plutire, atunci băieții ăștia aleg o familie nouă – familia care acționează pe străzi. Iar eu ar trebui să știu. Am fost unul dintre ei.

Grupul de oameni care îl înconjura îl aprobă.

– Bandele de pe străzi au nevoie ca armata lor să fie cât mai mare, continuă Ramirez, ridicând vocea. Așa că încep să recruteze copii de doar unșpe sau doișpe ani. Până când ajung la șaișpe ani, acești copii sunt criminali înrăiți, fără nici un viitor. Noi toți trebuie să oprim asta. Este datoria noastră civică. Și putem să o facem, oameni buni.

– Bravo, începu să vorbească Katy, jurnalista englezoaică venită tocmai când Gregory se gândea la o ieșire rapidă.

Gregory observase deja că era minionă și numai bună să i-o tragă, în perechea ei de cizme Ugg înalte până la genunchi, jeanși strâmți și o bluză albastră foarte scurtă, dar veni cu un adaos nefericit, iar acest adaos era soțul ei, care se întâmpla să fie fotograful.

Gregory își pierduse cumpătul. Nu putea să creadă ce ghinion avea. O asistentă însărcinată, iar acum fata pe care o avea în minte pentru plăcerea lui personală se dovedea a fi măritată!

După ce se gândi mai bine, hotărî că nu era așa de atrăgătoare. Prea tânără și veselă. Vocea ei pițigăiată, cu un puternic accent britanic, ar deveni în curând enervantă. Și era destul de evident că își rodea unghiile – un obicei dezgustător.

Ramirez continua să vorbească, în timp ce Gregory se împăca cu ideea că nu exista nici o scăpare până când prelegerea aceasta despre viața de pe străzi nu va ajunge la final.

Katy părea fascinată, în timp ce soțul ei – un cretin înalt, costeliv, cu jeanși și mai strâmți decât ai soției – nu se mai oprea din fotografiat.

Gregory se străduia să păstreze o expresie preocupată pe chipul său. Nu era ușor. Când va tăcea odată Ramirez?

*

„Eu sunt din nou, unde ești?" Carolyn îi trimise un mesaj lui Denver. „Sună-mă de îndată ce primești mesajul. Am o veste foarte importantă."

Își verifică robotul telefonic încă o dată, ca să fie absolut sigură că Gregory nu încercase să o contacteze.

Era un efort inutil. Bineînțeles că nu o va suna. Duminica era ziua familiei. Cu toate că, ținând cont de starea ei, sperase să primească cel puțin un mesaj scurt. Cerea prea mult?

Da, cerea. Cel mai probabil, era ocupat cu copiii și nu-și dădea seama de toate celelalte. Gregory era un tată minunat și, în viitorul foarte apropiat, va fi un tată minunat pentru copilul pe care îl purta ea.

Nu fusese ușor să scape din apartamentul lui Nellie. Bătrânei femei îi plăcea să vorbească, așa că, între flecăreala ei continuă și cea a lui Kerri, fusese o zi epuizantă. De-abia aștepta ziua de luni, când va fi înapoi la birou, având-l pe Gregory la doar câțiva metri de ea. Între timp, nu avea altceva de făcut decât să viseze cu ochii deschiși la viitorul lor împreună.

Nimic greșit în asta.

*

După prelegerea nesfârșită a lui Ramirez, scăparea apăru sub forma a doi bărbați latino-americani care aveau puțin peste douăzeci de ani și care merseră direct la Ramirez – împingându-i pe oameni din calea lor – și începură să-l hărțuiască în spaniolă, zbierând și fluturându-și armele într-un mod amenințător.

Cu toate că era evident că Ramirez încerca să-și păstreze calmul, după câteva momente, nu mai rezistă și începu și el să zbiere.

„Iisuse Hristoase! se gândi Gregory. Ce naiba se întâmplă?"

Aruncă o privire scurtă către intrare, întrebându-se dacă ar trebui pur și simplu să plece. Să iasă înainte ca asta să ia amploare. Nu știa spaniolă, dar furia cu care Ramirez și cei doi bărbați pronunțau cuvintele era evidentă.

Katy rămase cu gura căscată, în timp ce soțul ei continuă să facă fotografii – până când unul dintre bărbați îi arătă semnul universal cu degetul mijlociu și revărsă asupra lui următoarele cuvinte:

–Încetează cu aparatul ăla afurisit sau am să ți-l bag în afurisitul tău fund alb.

Era bine de știut că vorbeau engleza.

Bărbatul agitat își îndreptă din nou atenția spre Ramirez și cearta continuă.

Katy se mută lângă Gregory.

–Vorbiți spaniola, domnule senator? îi șopti ea.

–Nu, îi răspunse el, simțind adierea plăcută a parfumului ei de flori. Tu?

–Se ceartă în legătură cu o afacere cu droguri, spuse ea cu o voce joasă. Pretind că Ramirez le datorează bani și că ar trebui să plătească sau altfel...

–Ce le răspunde?

–Le zice să iasă.

–Dar nu-l ascultă.

–Nu. Dădu negativ din cap. Cred că cel cu bandana roșie e frate-său.

Gregory se uită mai bine la bărbatul cu bandană roșie legată de frunte. Era îmbrăcat în uniforma obișnuită: tricou foarte larg, pantaloni lăbărțați, care stăteau astfel încât păreau gata să cadă de pe el, și tenișii cu galben, negru și argintiu, cu șireturile nelegate. Un medalion mare de aur atârna de un lanț lung ce i se legăna la gât,

în timp ce antebrațele sale erau acoperite cu diferite tatuaje. Semăna într-adevăr cu o versiune mai tânără a lui Ramirez, dar, în timp ce Ramirez răspândea o anumită stare de calm, chipul acestui bărbat tânăr era strâmbat de o furie amară.

Soțul lui Katy își împachetase aparatul și acum apucă brațul soției sale.

–Hai să mergem, spuse el brusc. Cine știe unde se ajunge.

–Domnule Stoneman, spuse Katy, holbându-se la el. Ar trebui să mergeți cu noi.

–Da, da, cred că e o idee excelentă, fu de acord Gregory, înjurând-o în șoaptă pe Evelyn pentru că-i permisese să rămână captiv într-o situație cu un așa mare potențial de risc. Luați-o înainte, vă urmez.

În momentul în care ajunseră afară, soțul lui Katy o băgă repede în camionul lui, parcat paralel cu șirul de mașini. De-abia îi oferi șansa să-și ia rămas-bun de la Gregory înainte s-o ia din loc, lăsând în urma sa, pe trotuarul năpădit de buruieni, un senator uimit și întru câtva supărat. Gregory nu era deloc mulțumit. O duminică perfectă irosită într-un asemenea hal.

În timp ce pășea pe stradă, sperând și rugându-se ca mașina lui să fie parcată în exact același loc în care o lăsase, izbucni un mare freamăt în fața centrului și cei doi bărbați latino-americani care se certaseră cu Ramirez ieșiră intempestiv și începură să alerge pe stradă. O rablă de mașină se auzi în spate.

Gregory se întoarse să se uite. Începură să se audă brusc împușcături. Simți ceva care-l zgârie deasupra capului, aruncându-l pe spate.

Apoi cădea... cădea... și totul deveni negru.

capitolul 20

Bobby

–Am senzația că ăsta e doar un joc pentru tine, spuse Bobby, ajungând să înțeleagă că intrase direct în capcana plănuită cu iscusință de către Zeena.

Sosise la apartamentul lui cu intenția clară să-l ademenească în pat, și el, firește, mersese până la capăt. De ce nu ar fi făcut-o? Era extrem de atrăgătoare și avea o slăbiciune pentru ea. Era ceva irațional. Dar de ce – după ce se întâmplase – se simțea ca o fată care se oferise încă de la prima întâlnire? Și-o trăseseră mult prea devreme.

Mamă, era atât de nervos pe el însuși.

–Un joc? întrebă Zeena, proptindu-se cu naturalețe într-un cot, cu părul lung și negru căzându-i pe umerii largi. Complet dezbrăcată și arătând extraordinar de bine, cu pielea netedă și lucioasă, mușchi puternici și membre slabe și curbate.

–Da, un joc, repetă el, iar apoi, hotărât să demonstreze ceva, adăugă: dar știi, Zeena, nu sunt unul dintre amanții tăi – tipul de bărbat cu care te distrezi și apoi îl dai la o parte.

–Am spus eu că ești, Bobby? rosti ea tărăgănat, arcuindu-și o sprânceană perfect pensată și desenată. Și ar trebui să subliniez, adăugă ea imediat, că nimic nu este mic la tine. Dar sunt sigură că multe femei ți-au spus asta.

–Vorbesc serios, zise el, încercând să scape de senzația că ea îl folosise pentru plăcerea și distracția ei personală.

–Atât de tânăr, oftă ea, lingându-și încet buzele. Trist că Zeena se îndreaptă întotdeauna spre cei tineri.

–Cum se face că scoți în față trucul cu vârsta? spuse el iritat, deoarece atitudinea ei trufașă era insuportabilă. Cât ai – ești cu cincisprezece ani mai bătrână ca mine? În ziua de azi, asta nu e nimic.

–De fapt, zise ea, aplecându-se peste el ca să ajungă la poșeta ei din piele de crocodil pe care o pusese pe podea, lângă pat, cu sfârcurile sale excepțional de mari și de tari frecându-se de pieptul lui. Ești mai matur decât cuceririle mele obișnuite.

Cuceriri! Se referea la el ca la o cucerire? La dracu'! Cu cine credea ea mai exact că are de-a face? El era un Santangelo. Ar face bine să se poarte ca atare.

Luând un pachet de Gauloise din poșetă, scoase un chicot gutural.

–Săracul Bobby, spuse batjocoritor. Atât de chipeș, de bogat, dar trebuie să mai lucrezi la respectul de sine și, poate și tehnica ta de a face dragoste ar putea fi îmbunătățită puțin.

Uimit de ceea ce înțelese, își dădu seama că ea era o altă Serenity – o scorpie indiferentă, care încerca să-și bată joc de încrederea lui în sine. Nimeni nu se mai plânsese de tehnica lui de a face dragoste înainte. Din câte știa el, era un amant desăvârșit, grijuliu, nu prea rapid și era destul de sigur că făcea toate mișcările potrivite.

Pe ce buton încerca ea să apese?

–Credeam că tu ai venit la mine, spuse el pe un ton tăios.

–Zeena întotdeauna vine, Bobby, zise ea, aprinzându-și o țigară. Am grijă să se întâmple astfel.

Acum era de-a dreptul scos din sărite.

–Ce vrei să spui? Că nu ai nevoie de mine? Că poți să faci totul singură?

–Orice femeie care depinde de un bărbat ca să-i ofere un orgasm este fie o proastă, fie îndrăgostită, răspunse ea, suflând rotocoale de fum în direcția lui. Zeena a descoperit asta cu mult timp în urmă.

Perfect, chiar perfect. Dăduse tot ce avusese mai bun, și ea îl punea la pământ. Asta era ideea ei de postludiu? Cele mai multe femei optau pentru o îmbrățișare și câteva cuvinte drăguțe. Zeena prefera să țintească jugulara.

Ar fi trebuit să știe.

–Bănuiesc că am cam terminat aici, spuse el, refuzând cu hotărâre să o mai lase să-l scoată din sărite mai mult decât o făcuse deja.

Ea se întinse precum o pisică deosebit de atletică, își aruncă brațele musculoase deasupra capului și scoase un sunet de parcă ar fi tors.

–Zeena nu se grăbește, îl asigură ea. Oricând ești gata, poate ar trebui să încercăm din nou.

După care își stinse țigara pe noptiera de sticlă de la marginea patului, se întoarse spre el, își plimbă degetele ei lungi pe pieptul lui și murmură:

–De cât timp crezi că ai nevoie, Bobby? Zeena poate deveni foarte nerăbdătoare.

*

Mai târziu, când se trezi, habar nu avea când plecase Zeena, fiindcă acum era luni dimineață și ea nu se vedea nicăieri.

Cu toate că, atunci când se ridică în capul oaselor și privi în jur, descoperi câteva semne. Mucurile de țigară de pe noptiera de la marginea patului; paharul umplut pe jumătate cu coniac – urma rujului ei roșu pe pahar; mirosul parfumului ei de mosc, care adia în aer precum un fel de amintire olfactivă.

Era surprins?

Nu. Ar fi trebuit să bănuiască că va pleca în tăcere în mijlocul nopții, fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Ea era bărbatul.

El era femeia.

La dracu'! Era o situație care-l scotea din sărite.

De fiecare dată când ea propusese să facă dragoste, el se supusese. Ei bine, asta nu se va mai repeta. Avea de gând să se îmbărbăteze, să înceteze cu pasiunea lui sfioasă și să-și recupereze curajul.

A doua oară când și-o trăseseră, ea îl făcuse să se simtă de parcă ar fi dat o probă pentru rolul amantului perfect. În fiecare clipă, avusese sentimentul că ea era pe punctul să strige:

– Îmi pare rău. Nu e suficient de bine. Următorul!

Zeena. Ce femeie afurisită!

Și totuși...

Nu! Nu se mai înscria pentru o a doua rundă. În nici un caz.

Îi sună telefonul și sări să răspundă. Poate era Zeena, care urma să-i spună că petrecuse o noapte fantastică și de neuitat, că era cel mai bun amant pe care îl avusese vreodată și întreba când puteau s-o mai facă din nou?

Era M.J.

– Ce faci? mormăi Bobby, cuprinzând încă o dată cu privirea mormanul de mucuri de țigară de pe noptiera lui de sticlă. Don'șoara Superstar ar fi putut cel puțin să ceară o scrumieră. Dar nu, nu era stilul ei. Zeena trăia ca să-și bată joc de oameni, îi plăcea să-i testeze – doar ca să vadă exact cu ce-ar putea să scape.

– Avem o întâlnire la ora unsprezece cu investitorii ruși pentru afacerea Miami, îi reaminti M.J. Să nu-mi spui că ai uitat?

Bobby se uită cu coada ochiului la ceas.

– Nu e nici măcar opt, M.J. Ce-i cu panica asta?

– Nici o panică, omule. Mă gândeam că, înainte de întâlnire, ar trebui să trecem pe la Annabelle, să-i transmitem condoleanțele noastre.

– Da, ai perfectă dreptate, fu de acord Bobby. Îl sun pe Frankie ca să-i spun că venim.

– Fă asta și, fiindcă tot vorbim – ce s-a întâmplat cu tine aseară? Credeam că ni te alături la Nobu?

–Am fost reținut.

–Cineva cunoscut?

–O prietenă mai veche a trecut pe la mine.

–I-ai...

–Nici măcar nu întreba, spuse repede Bobby. Să spunem doar că a fost o noapte foarte lungă.

Închizând telefonul, merse în bucătărie, de unde luă mai multe prosoape de bucătărie, se întoarse în dormitor și curăță mizeria lăsată de mucurile de țigară ale Zeenei.

Cine făcea astfel de lucruri? Era ceva grosolan. Se întrebă încă o dată de ce nu îi ceruse o scrumieră? Cu siguranță, nu fusese timidă când îi ceruse să-i facă sex oral. De fapt, nu îi ceruse, cât mai degrabă îi poruncise într-un mod arogant.

–Arată-i Zeenei ce poate să facă limba ta, Bobby, murmură ea, de parcă penisul lui era inutil.

Iisuse! Îl făcuse să se simtă al dracului de nelalocul lui.

Îi făcuse sex oral timp de aproape jumătate de oră și degeaba. Se oprea intenționat, era sigur de asta.

Apoi începuseră să și-o tragă din nou. El nu era deloc pleoștit, dar energia acestei femei era nesfârșită. Era un pachet de neoprit de mișcări yoga și de poziții imposibile. Când terminaseră, se simțea de parcă se luptase timp de mai multe runde cu Mike Tyson, când se afla la apogeul carierei sale.

Ceruse cătușe. El nu avea așa ceva.

Ceruse un vibrator. El nu avea nici asta.

Îi spusese că îi plăcea să fie lovită peste fund cu mănuși de piele. Păcat. Mănușile de piele nu erau plăcerea lui. Dacă se gândea bine – nici lovitul peste fund, nici vibratoarele și nici cătușele. Nu erau toate acestea fetișuri vechi ale bărbaților obsceni?

Data viitoare, Zeena va veni pregătită, se plânsese ea. Ce-o făcea să creadă că va mai exista o dată viitoare?

După maratonul de sex, adormise și se trezise când ea nu mai era prezentă. Acum era dimineață și ea era plecată.

„Treci peste asta", își spuse, „uit-o pe Domnișoara Superstar Pervers". „Îți face rău și tu știi asta."

A terminat-o cu ea. Oh, da, cu siguranță a terminat-o cu ea.

capitolul 21

Annabelle

–Zburăm spre L.A. mâine, o informă Frankie pe Annabelle. Mergem prima dată la apartamentul din SoHo, ca să ne întâlnim cu avocatul tatălui tău. Ce zici de asta?

Annabele îi aruncă o privire încruntată.

–Credeam că ți-am spus...

–Nu, o întrerupse el brusc. Trebuie să fii acolo pentru înmormântarea mamei tale. Nu ți-ai ierta-o niciodată, dacă nu ai fi acolo. Rămâne așa, iubito, am luat decizia asta și mergem. Avocatul a pregătit totul ca noi să călătorim confortabil.

Annabele era gata să-l contrazică, dar apoi hotărî să se oprească. Frankie avea dreptate. Ar trebui să meargă la înmormântarea mamei sale. În plus, după ce urmărise povestea devastatoare prezentată la televizor, era nerăbdătoare să afle adevărul gol-goluț.

Era posibil ca tatăl ei să fie suspectat?

Nu. Imposibil. Tati star-de-cinema nu i-ar fi făcut niciodată rău Gemmei. Își iubise și adorase frumoasa soție până în punctul în care îi excludea pe toți ceilalți – inclusiv pe propria sa fiică.

Annabelle criticase adesea puținele momente în care fusese singură cu tatăl ei, vedeta de cinema. El nu-i făcuse niciodată un compliment și nici nu o întrebase despre viața ei – întotdeauna era vorba despre cât de minunată și talentată era Gemma, precum și de cât de loială era și ce fire bună avea soția lui.

–Ar trebui să încerci să fii mai mult ca maică-ta, spusese el odată cu o voce aspră. Maică-ta e femeia perfectă.

Annabelle înțelesese imediat din asta că ea era fiica imperfectă.

Nu e de mirare că de-abia aștepta să plece. Departe, cât mai departe.

Acum se întorcea, deoarece Frankie avea dreptate – întotdeauna ar fi regretat ceva dacă nu se ducea.

„California, sosesc", gândi ea amar.

– De ce mergem la apartamentul din SoHo? întrebă ea, încercând să se hotărască ce îmbrăcăminte să împacheteze.

– Pentru că acolo crede familia ta că locuiești, îi explică Frankie. Și dacă află despre Park Avenue, e posibil să pună o serie de întrebări despre cum de poți să-ți permiți apartamentul ăsta.

– Poate ar trebui să-i spun dragului meu tată despre afacerea noastră de foarte mare succes, spuse ea, cu o scânteiere răutăcioasă în ochi. Așa poate mă va observa în cele din urmă.

– Haide, iubito, oftă Frankie. Nu se poate ca Ralph să fie atât de rău.

– Așteapă până-l vei întâlni. Cu Domnul Star-de-Cinema nu e ușor, o să vezi cu ochii tăi.

– Da, dar uiți că eu mă înțeleg cu toată lumea, se laudă Frankie. Tati, Domnul-Star-de-Cinema, mă va plăcea cât se poate de mult.

– Vom vedea, spuse Annabelle, deschizându-și sertarul cu bijuterii și alegând câteva piese pe care să le ia cu ea. Și îți spun de pe-acuma, adăugă ea. Nici gând să locuiesc în casă.

– Am avut grijă de asta, spuse triumfător Frankie. Apartament la hotelul Beverly Hills. O limuzină aflată la dispoziție non-stop. Sunt oaspete sau ce naiba?

– Ralph a fost de acord cu toate astea? întrebă ea, surpinsă că tatăl ei atotstăpânitor nu insistase ca ei să locuiască în casă.

– Te vrea în L.A., nu?

–Bănuiesc, spuse ea, temându-se de faptul că va trebui să petreacă timpul alături de tatăl ei. Apropo, ce facem cu afacerea noastră? Nu putem să plecăm pur și simplu.

–M-am ocupat de toate, iubito. Janey intervine ca să se asigure că totul merge ca uns.

–Oh, e de-a dreptul grozav, râse disprețuitor Annabelle.

–De fapt, oricum face asta, spuse Frankie.

–Nu chiar, îl contrazise Annabelle. Tu recrutezi fetele și eu mă ocup de obicei de clienți.

–O să-i zic lui Janey să se mute aici cât timp suntem noi plecați.

–Cred că ar trebui să-mi închid dulapul, spuse cu sarcasm Annabelle. Sunt sigură că va dori neapărat să-mi încerce toate rochiile.

–De ce ești întotdeauna atât de pornită împotriva ei? spuse Frankie, iar ochiul său stâng începu să clipească. Face o treabă foarte bună.

Annabelle avea dubiile ei. Nu-i păsa de Janey și se vedea lucrul acesta. Ea și Frankie aveau pusă pe roate o afacere înfloritoare, se scăldau în bani și nu voia ca cineva să-i dea planurile peste cap. S-o lase pe verișoara lui Frankie să se ocupe de tot s-ar fi putut dovedi o mare greșeală.

–Poate ar trebui să rămâi aici cu Janey, sugeră. Știi, în caz că apare vreo problemă.

–Nici gând, spuse Frankie, încruntându-se. Nu avea de gând să rateze o călătorie la L.A. Janey poate să se ocupe de tot. În plus, adăugă el, apropiindu-se de ea și mângâindu-i brațul, fata mea cea mai bună nu pleacă nicăieri fără mine, iar asta o promite Frankie Romano.

*

–Vreau să vorbesc cu persoana care se ocupă de asta, insistă Chip Bonafacio, aruncându-și privirea dintr-o parte într-alta.

Era luni dimineață la prima oră și se afla la recepția unei clădiri uriașe din sticlă și oțel, unde se găsea unul dintre cele mai mari tabloide din oraș – *Truth & Fact*.

Fata care stătea în spatele biroului, o blondă spălăcită cu extensii de păr ca paiele și gene false prost aplicate, îi făcea viața grea, cu toate că îi spusese că avea de vândut o poveste extrem de importantă.

–Ai programată o întâlnire? întrebă ea pentru a treia oară.

–Ți-am mai spus de-atâtea ori – nu am nevoie de nici o întâlnire, spuse el nervos, conștient că acneea de care îi era atât de teamă încolțea pe întreaga lui bărbie, doar pentru că această scursură îi dădea atâtea bătăi de cap, căci necazurile îi agravau întotdeauna starea.

–Ba ai nevoie, spuse ea, privindu-l aspru. Oricine are nevoie.

–Chiar și George Clooney? spuse el, provocând-o.

–Tu nu ești George Clooney, răspunse ea cu dispreț, întrebându-se dacă va trebui să cheme paza ca să scape de ratatul ăsta.

–Cum te numești? răbufni el.

–Numele meu? Ce nevoie ai de numele meu?

–Pentru că, atunci când o să-mi cumpere povestea pentru un milion de parai, o să mă asigur că vei fi dată afară.

–Oh, da, spuse ea cu un rânjet batjocoritor. De parcă ai avea o poveste care merită vândută.

Chip făcu un pas înapoi.

–Vrei să riști? întrebă el, aruncându-i ceea ce considera el a fi cea mai eficientă privire disprețuitoare. Conduc un Mercedes, nu sunt un pârlit de pe stradă, înțelegi. Am relații, cunosc oameni importanți.

Fata lovi cu unghiile ei ca niște gheare pe tejgheaua acoperită cu sticlă a recepției. Și acestea erau false ca și genele, iar cu o noapte înainte, la o petrecere cu prietenul ei care se dădea rapper, una dintre ele căzuse. Avea o migrenă groaznică din cauza prea multor Appletini băute și această discuție nu-i făcea plăcere. Cu siguranță, nu-i făcea plăcere să asculte amenințările dobitocului ăsta că va fi dată afară. Dar dacă totuși era sincer și avea o poveste tare? Va fi învinovățită că nu l-a lăsat să intre?

Hotărând să nu riște, luă pe neașteptate o decizie.

–Dl Waitrose nu este astăzi, dar mâna lui dreaptă este, spuse ea, evitând contactul vizual. Poți să urci, etajul șase. Te va întâmpina cineva la lift.

Chip era entuziasmat. Ideea cu luatul numelui unui angajat chiar funcționase! Îl văzuse pe Frankie folosind-o de o mie de ori și îi funcționase întotdeauna. Acum el, Chip Bonafacio, era cel mai tare.

Asta da, reușită.

*

Dimineața, înainte să-și părăsească apartamentul ca să meargă în SoHo, Annabelle vorbi la telefon cu mai multe dintre fetele care lucrau ocazional pentru ei. Voia să fie sigură că știau toate că era doar ceva temporar faptul că aveau de-a face cu Janey, ea urmând să plece într-o scurtă călătorie de afaceri în L.A.

Apoi o sună pe Janey și îi dădu instrucțiuni clare despre cum să se poarte cu fetele când treceau pe la apartament.

–Fără bârfe, o avertiză ea. Fără să le înnebunești cu flecăreli prostești. Și să nu le ceri autografe. Ai înțeles?

–De parcă aș face-o, se miorlăi Janey, uitând intenționat de momentul în care îi ceruse unui foarte cunoscut model care prezenta lenjerie intimă să se semneze pe posterul

cu imaginea ei din Playboy. Janey ura să aibă de-a face cu Annabelle. Frankie era omul ei de bază.

–Sper că am lămurit acest lucru, spuse Annabelle, gândindu-se la sugestia lui Frankie din noaptea precedentă de a-i da lui Janey combinația seifului lor. Îi spusese categoric nu.

–Haide, iubito, îi zisese el, încercând să o convingă să cedeze. Ce să facă cu toți banii gheață pe care îi aduc fetele?

–Poate să-i ascundă sub fundul ei gras, spusese Annabelle, fără nici o intenție de a face concesii de data aceasta. Sunt sigură că are loc destul.

Politica lui Frankie de a se plăti numai cu bani gheață era respectată. Uneori clienții plăteau în prealabil – precum Sharif Rani, dar de obicei fetele strângeau banii și apoi lăsau comisionul. Nu era cea mai bună metodă de a face afaceri, dar Frankie era loial politicii sale fără hârtii. În acest fel, credea că nu vor putea fi prinși niciodată.

Naivitatea lui era impresionantă.

capitolul 22

Denver

Nu sunt o stricată și, cu siguranță, nu sunt nici târfă – cuvinte pe care le folosesc bărbații ca să le reducă pe femei la tăcere. Se întâmplă pur și simplu să-mi placă foarte mult sexul și, ca să fiu sinceră, de ce naiba nu mi-ar plăcea? Dacă cineva ia măsurile de precauție potrivite, nu e nimic greșit în a avea o scurtă aventură de-o noapte.

Bine, greșeala mea, două scurte aventuri de-o noapte – și nu chiar atât de scurte.

Hei – dacă eram un tip, nimeni nu ar fi zis nici cât.

Cum am spus deja de nenumărate ori, vin după o perioadă lungă de secetă și s-a întâmplat să întâlnesc doi bărbați interesanți și sexy. Mario, cel cu mușchi abdominali fabuloși, și Sam, care e puțin cam ciudat, dar pare să fie un tip de treabă. E posibil ca mușchii abdominali să nu fie la fel de fabuloși ca ai lui Mario, dar toate celelalte sunt într-o stare de funcționare excelentă și da – sexul a fost din nou de neuitat.

Nu-mi amintesc exact cum s-a întâmplat. De fapt, da, îmi amintesc. După ce am luat telefonul și am făcut toate pregătirile pentru apropiata călătorie a lui Annabelle și Frankie, Sam a hotărât că aveam nevoie să mă relaxez, așa că a deschis o sticlă de vin și am râs de faptul că vinul și ouăle jumări nu mergeau prea bine împreună.

Nu, nu m-am îmbătat, ci am devenit ușor euforică. Când a început să mă sărute a fost reciproc, cald și plăcut.

Ne-am sărutat destul de mult timp înainte ca el să se aventureze mai departe, ceea ce a fost bine fiindcă Sam

sărută foarte bine. Hei – suntem amândoi adulți, așa că atunci când sărutatul a progresat până într-un punct în care nici unul dintre noi nu voia să se oprească – nu ne-am oprit.

Sam avea mișcări care îmi aminteau de acea odă dedicată artei de a face dragoste a celor de la Pointer Sisters – *Slow Hand*. Adele sau Duffy ar trebui neapărat să meargă din nou în studio și să facă un remake – ar fi un mare hit.

Oricum, m-am abătut de la subiect. Lăsați-mă să formulez astfel: Sam era, de asemenea, un câștigător în pat. Un stil total diferit de-al lui Mario, dar tot un câștigător. Atingerea lui Sam era mai cumpănită, mai palpabilă, într-un fel, mai iubitoare. Acum înțeleg că ar putea să sune ridicol, din moment ce îl cunoșteam doar de câteva ore, dar am simțit legătura foarte puternic.

Mi-am pierdut controlul?

Nici gând. Sunt o femeie americană normală, sănătoasă, care se poartă precum un bărbat american normal, sănătos. Bravo mie!

M-a dezbrăcat încet, fără să se grăbească. Și l-am lăsat. Nici o renunțare febrilă la haine din partea mea, cum făcusem cu Mario. Nu, de data asta era diferit. Mirosea bine, iar asta era excitant. Mușchii lui abdominali nu erau deloc perfecți – dar asta era de așteptat – fiind un new-yorkez palid, nu un zeu al soarelui bronzat din L.A.

Mi-a plăcut că nu se grăbea, sărutându-mă peste tot – chiar peste tot. Mi-a plăcut că a așteptat ca eu să ajung la punctul culminant înaintea lui. Mi-a plăcut că nu s-a îndepărtat de mine când a terminat. Da, sexul cu Sam a fost o experiență satisfăcătoare.

Acum e luni dimineață și sunt nerăbdătoare. Astăzi îi voi însoți pe Annabelle și pe prietenul ei agresiv către L.A.

Sam e la duș. Mă gândeam să mă duc lângă el, dar din moment ce nu suntem chiar un cuplu, am renunțat la acel gând.

Josh și cu mine obișnuiam să facem duș împreună. Ne păstram astfel energia și probabil că am făcut cel mai bun sex al nostru în timp ce eram udați de cascadele de apă. Lui Josh îi plăcea extrem de mult când îi făceam sex oral la duș. Lucrul acesta îi plăcea cel mai mult.

Mă întreb dacă face duș cu Domnișoara Stilistă-de-staruri. Probabil că nu. Eu eram cea care îl ațâțam întotdeauna.

Acum, de ce oare mă gândeam la Josh?

Mai fac asta din când în când. Fără nici un motiv.

Sărind din patul confortabil și tihnit al lui Sam, m-am întins după BlackBerry-ul meu. Aveam numeroase mesaje, nici unul care să necesite o atenție imediată. Am zâmbit la mesajul criptic de la Carolyn și i-am trimis imediat altul înapoi. „În New York. Înapoi în L.A. astăzi. De-abia aștept să aud vestea ta."

Sam ieși plin de prospețime de la duș, cu un prosop înfășurat simplu în jurul mijlocului.

–E numai al tău, spuse el.

Se referea la duș sau la ceea ce știam că stă ascuns sub prosop?

În gândul meu, mi-am dat două palme. Mă distram prea mult, când de fapt ar trebui să mă concentrez asupra muncii. În afară de asta, eram nerăbdătoare să mă întorc în L.A. și să aflu exact ce se întâmpla. Era Ralph suspect în cazul de crimă al soției sale? Sau pur și simplu mass-media jongla cu o serie de titluri lipsite de înțeles, pentru a vinde ziare, reviste și show-uri de televizune? Trebuia să știu. Era slujba mea și era absolut necesar să sap în adâncime ca să aflu povestea adevărată. Era prea devreme ca să-l sun pe Felix, dar nu mai aveam răbdare. Ralph Maestro îmi ocupase mintea și aveam nevoie de informații.

–Mersi, i-am spus lui Sam, nesimțindu-mă deloc ciudat pentru evenimentele din serile precedente, cu toate că eram înfășurată într-un cearșaf, fără să pot pune pe mine altceva decât hainele mele de ieri.

M-am îndreptat spre baie și am închis ușa. Sam pusese o periuță de dinți încă nedesfăcută și un tub mic de pastă de dinți. Am adăugat atenția la lista lui de calități.

Wow! De-abia așteptam să-i spun lui Carolyn despre cei doi tipi ai mei. Superarmăsarul Mario – sex pasionant, latino. Și Sam – liniștit, isteț și atent.

Șederea sub un torent de apă caldă, mângâietoare era încântătoare. Anticipam întâlnirea mea cu Annabelle. Cum va fi acum? Aceeași ființă răzgâiată, plină de sine? Sau poate evoluase. Iar Frankie Romano? La telefon păruse încrezut, cu lista lui de cereri. O să-l urăsc de cum o să-l văd? Eram pornită împotriva bărbaților care se considerau ființe superioare. Frankie părea să fie genul acesta de tip.

Am privit atentă la reflexia mea din oglinda de la baie. Nu e bine. Exact Julia Roberts. Ha! Mai degrabă Julia Child! În orice caz, am făcut tot posibilul ca să arăt prezentabilă pentru apropiatele mele îndatoriri de însoțitor.

După ce m-am îmbrăcat, am ieșit de la baie, și l-am găsit pe Sam ocupat în bucătărie, pregătind clătite.

–Ești sigur că ești scriitor, și nu bucătar? am glumit eu, gândindu-mă cât de bine arăta în jeanși și într-un tricou decolorat. Nu avea nimic în picioare și părul lui creț – încă umed de la duș – era ciufulit și foarte sexy.

–Ieri a fost o surpriză mare, remarcă el, aruncându-mi o privire recunoscătoare. Nu mă așteptam ca o femeie frumoasă să intre în cafeneaua din cartierul meu.

Simțeam cum roșesc. Și nu sunt deloc genul de fată care roșește.

–Nici eu nu mă așteptam să petrec noaptea cu un bărbat... uh... atât de interesant, i-am răspuns.

Ridică o sprânceană și zâmbi cu jumătate de gură.

–Interesant? Doar cu atâta poți să vii?

–M-ai prins nepregătită, dă-mi mai mult timp.

–Ai la dispoziție tot timpul de care ai nevoie.

–Mersi, am spus, puțin agitată, dar trebuie să urc doi oameni într-un avion spre L.A., așa că va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

–E doar ora nouă, spuse el, dându-mi un pahar cu ceva ce semăna a suc de portocale proaspăt stors. Ia loc și savurează-ți clătitele.

–Parcă ai fi maică-mea.

–Grozav, mersi, spuse el prefăcându-se. Ambiția mea în viață a fost dintotdeauna să par ca mama cuiva.

Mi-a trecut brusc prin minte că ar trebui în mod categoric să iau micul dejun cu bărbatul acesta, cu care petrecusem noaptea, pentru că probabil nu-l voi mai vedea niciodată. Și-mi plăcea de el – în afară de asta, nu aveam unde altundeva să merg. Nu puteam să stau în fața ușii de la intrare a lui Annabelle timp de o oră.

–Pot să primesc și sirop la clătite? am întrebat. Ceva adevărat, nu un înlocuitor cu nivel scăzut de grăsimi.

–Arăt eu ca un tip care ți-ar da un înlocuitor?

–Nu, am spus, așezându-mă pe un taburet și privindu-l cum întoarce o clătită.

–Atunci relaxează-te și savurează, spuse el, mutând clătita pe o farfurie și înmânându-mi-o, urmată de o sticlă cu sirop organic de arțar – din ăla scump.

Am turnat sirop și am luat o înghițitură.

–Delicios! am exclamat. Cine te-a învățat să fii un asemenea vrăjitor într-ale bucătăriei?

–Îți amintești de scorpia de logodnică de care îți spuneam...

–Glumești?

–Era – este – bucătar profesionist.

–Cel puțin ai rămas cu ceva de pe urma ei.

–Depinde din ce perspectivă privești.

– Pari neîmpăcat.

– Deloc, spuse el relaxat. Cred cu tărie că lucrurile se întâmplă dintr-un anumit motiv și dacă eram în continuare cu ea, nu mi-aș fi petrecut dimineața cu o avocată strălucitoare și frumoasă din L.A.

Hmmm... era a doua oară când îmi spunea că sunt frumoasă. Linguşirea îl va duce cu siguranță oriunde voia să ajungă.

– Faci cam ușor complimente, am remarcat eu, sorbind din sucul meu de portocale – care era, într-adevăr, proaspăt stors.

– Doar când sunt meritate, spuse el, punând o a doua clătită pe farfurie.

– Încerci să mă îngrași? am glumit eu. Sunt deja uriașă, după standardele din L.A.

– Ai un corp nemaipomenit, spuse el.

Wow! Complimentele veneau din ce în ce mai repede și mai puternice. Era deja destul!

– Te deranjează dacă dau drumul la televizor? am spus repede. Trebuie să văd ce se întâmplă cu cazul Maestro.

Îmi dădu telecomanda.

– Chiar te rog.

The Today Show se ocupa numai de asta. Matt, Meredith, Al și Anne erau în mijlocul uneia dintre discuțiile lor de grup. Subiectul era justiția de la Hollywood. Întrebarea era: cum se face că celebritățile reușesc întotdeauna să scape? Nu pomeneau numele lui Ralph, dar aluzia era că exista o mare posibilitate ca el să fi fost cel vinovat.

– Dă-mi telefonul tău mobil, spuse Sam, aplecându-se deasupra mea.

– Pardon?

– Pun în el toate informațiile despre mine, ca să nu ai nici o scuză să nu păstrezi legătura.

Nu am găsit nici un motiv real ca să obiectez. Pe lângă asta, voiam toate formele prin care puteam să comunic

cu el: adresă, telefon mobil, telefon fix, e-mail. Tocmai petrecusem noaptea cu tipul acesta, așa că de ce nu?

I-am dat ascultătoare telefonul meu și, în schimb, el mi l-a dat pe-al lui. În mod evident, aceasta e cea mai recentă formă de intimitate – descărcarea tuturor informațiilor tale în telefonul mobil al altuia.

–Așadar... m-am aventurat eu. Voi pleca în curând.

–Am ceva pentru tine, spuse el.

Oh, Dumnezeule, sper că nu este plata pentru noaptea noastră de dezmăț. Cât de umilitor ar fi asta, să creadă că sunt o prostituată, mascată într-o avocată!

V-am spus că am o imaginație foarte activă?

–Despre ce e vorba? am întrebat într-o doară.

–Fără nici o obiecție, spuse el, întinzându-se spre mine și dându-mi basca lui tricotată și fularul vărgat.

–Wow! am exclamat, acceptând grațios cadoul lui.

–Cel puțin îți va ține cald în drum spre aeroport.

–Mersi, Sam, am spus, foarte mișcată că-și făcea griji pentru sănătatea mea. Foarte frumos din partea ta.

Zâmbi, afișându-și dinții strâmbi.

–Nu ai pentru ce, spuse el, înainte să se aplece din nou asupra mea și să mă îmbrățișeze tandru.

M-am întins spre el și l-am îmbrățișat înapoi, inspirând parfumul lui masculin și bucurându-mă de el.

Ce păcat că nu locuiește în L.A. Ar putea fi începutul a ceva...

Sau ar putea să nu fie.

capitolul 23

Carolyn

Trezindu-se întins într-un pat nefăcut, într-o cameră necunoscută, senatorul Gregory Stoneman se străduise să-și amintească unde se afla și ce se întâmplase exact. În mintea lui era o confuzie totală. Iisuse Hristoase! Fusese împușcat? Nu ar trebui să fie într-un spital? Ce naiba se întâmpla?

Capul îi zvâcni cu putere, în timp ce încerca să se ridice și să-și recapete orientarea.

O fată mânioasă, dar drăguță, cu jeanși tăiați și un maieu strâmt de culoare portocalie, se arătă, îl privi insistent și strigă peste umărul ei:

–Hei, Benito, s-a trezit bătrânul!

Benito, bărbatul latin energic, cu bandana roșie care îi brăzda fruntea, apăru imediat în cameră.

–Omule, mormăi Benito, cu ochii învârtindu-i-se în cap ca un șobolan în cușcă. Ai căzut ca un bolovan. Noi te-am luat ca să te-ajutăm.

–Despre ce vorbești? spuse Gregory, întinzându-se ca să-și cerceteze capul cu mâna. Îl durea tâmpla, era neplăcută la atingere și extrem de sensibilă. Nu am căzut, spuse el, într-o izbucnire bruscă de furie. Dacă îmi amintesc corect, cineva m-a împușcat.

–Un accident, omule, spuse Benito, mutându-și privirea spre tenișii lui colorați. Glonțul a trecut pe lângă – nu ai decât o julitură amărâtă.

–Pardon? spuse Gregory, din ce în ce mai furios.

–Ascultă, omule – nimeni nu vrea necazuri, iar tu nu vrei publicitate negativă la chestia ta, d-aia te-ajutăm.

–Nu m-ați ajutat, spuse furios la culme Gregory, ridicându-se până la capăt. Nu e nici un dubiu că tu m-ai împușcat. Chem poliția.

–Ți-am zis, strigă triumfătoare fata. O să te toarne naibii.

–Taci dracului din gură, își arătă colții Benito, întorcându-se spre ea. N-o să cheme nici un pârlit de polițai.

–De ce sunt aici? vru să știe Gregory. De ce nu m-ați dus direct la camera de urgență?

–Ți-am zis deja – nu ai nimic altceva decât o zgârietură, îi explică Benito. Nemernic norocos ce ești. Arma s-a descărcat din greșeală. Dar dacă polițaii miros ceva – mă duc înapoi, iar eu nu mă duc înapoi din nou pentru un accident tâmpit. Înțelegi?

–Nu, spuse Gregory cu îndârjire. Sigur că nu înțeleg.

Benito se mișca nervos de pe un picior pe altul. Medalionul mare de aur de pe piept începu să zboare peste tricoul lui lăbărțat.

–Accident, omule, repetă el, scărpinându-se liniștit între picioare. Tre' să înțelegi. Ți-am făcut rău, acum ești aici și-ți arăt că-mi pare rău, rahaturi din astea. Și fac or'ce vrei să fac – or'ce – atunci vom fi chit.

Gregory simți brusc că totul era la locul lui. Înțelese. Pricepuse.

Dumnezeu îi auzise strigătul de ajutor și îi oferise soluția la cea mai mare problemă a lui.

Benito stătea înaintea lui. Salvatorul lui.

*

Cei mai mulți oameni urau să meargă la lucru luni dimineața, întrucât asta însemna sfârșitul weekendului și la orizont se arătau cinci zile lungi de lucru. Cu toate acestea, Carolyn de-abia aștepta. Pentru ea, luni dimineața însemna cinci zile captivante, în care lucra în apropierea

senatorului Gregory Stoneman. Senatorul ei, Gregory Stoneman, deoarece în curând va fi numai al ei.

Nu putea să nu se întrebe dacă îi spusese lui Evelyn până acum. Apăruse această ocazie? Și dacă nu, de ce nu? Venise vremea ca el să renunțe la pretextele penibile. Venise vremea ca el să fie puternic și s-o înfrunte pe Evelyn o dată pentru totdeauna. Exact asta promisese el că va face.

Zâmbi în momentul în care intră în birou. Îl salută pe cel mai nou intern al lui Gregory și dădu din cap la cealaltă asistentă a lui – Muriel – o femeie mai în vârstă, care se ocupa cu pregătirea discursurilor și a evenimentelor sociale.

– Bună dimineața tuturor, spuse ea foarte veselă. Nu-i așa că e o zi superbă?

Muriel, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de un maroniu noroios, care îi scotea în evidență silueta în formă de pară, se uită la ea de parcă nu ar fi fost în toate mințile.

– De fapt, e foarte frig, spuse ea bosumflată. Și în după-amiaza asta, prognoza meteo spune că va fi ploaie și poate chiar ninsoare.

– Ah, da, răspunse veselă Carolyn. Dar acum soarele se vede printre nori și, mai târziu, dacă avem noroc, e posibil să vedem un curcubeu.

– Întotdeauna optimistă, spuse Muriel, pe un așa ton încât „optimistă" sună ca un cuvânt urât.

Nu exista multă dragoste între cele două femei. Muriel lucrase pentru senator timp de zece ani și, când Carolyn venise la bord, se simțise desconsiderată. Lui Muriel îi displăcuse întotdeauna Carolyn, mai ales când începuse să bănuiască că între „fata nouă", cum îi zicea întotdeauna lui Carolyn, și șeful ei, stimabilul senator, exista mai mult decât o relație profesională.

–Domnul senator Stoneman nu va veni la birou în această dimineață, spuse Muriel, încântată că ea era cea care îi comunica informația, și nu Carolyn ei.

–Cum adică nu va veni la birou? întrebă Carolyn, iar zâmbetul îi dispăru de pe față. De unde știi?

–D-na Stoneman m-a sunat acasă.

–Și ce-a spus? întrebă Carolyn, cu mintea alergându-i în toate direcțiile.

–Mi-a spus că nu va veni la birou până după-amiază.

–De ce te-a sunat pe tine?

–Este asta o problemă? răbufni Muriel, întinzându-și gâtul ei costeliv.

–Uh... nu, spuse. M-am mirat pur și simplu de ce nu m-a sunat pe mine.

–O știu pe soția domnului senator de mulți ani, răspunse Muriel cu un zâmbet superior. Vorbim adesea la telefon.

–Foarte – uh – bine, spuse Carolyn, hotărâtă să nu lase să se vadă faptul că era tulburată. Ți-a dat vreun motiv pentru care domnul senator vine mai târziu?

–Nu, spuse Muriel, satisfăcută că îi distrusese ziua „fetei noi". Am anulat deja toate întâlnirile lui din dimineața aceasta și de la prânz. Nu e nevoie să te deranjezi.

Furioasă că Muriel își asumase sarcina de a anula întâlnirile de care trebuia să se ocupe ea, Carolyn se retrase în micul, dar plăcutul ei birou.

Gregory îi spusese lui Evelyn și de aceea nu venea decât mai târziu? Era o posibilitate. Evelyn poate era isterică, așa că avea sens ideea că el era ocupat cu rezolvarea situației. Poate se întâlneau deja cu un avocat de divorțuri.

Simțind un fior de emoție, Carolyn hotărî că Gregory făcuse în cele din urmă ce trebuia, era sigură. După discuția lor de sâmbătă, când îi dezvăluise că era însărcinată,

el evident înțelesese că era momentul să acționeze. Nu mai era timp de nici o amânare.

Bravo lui Gregory. De-abia aștepta să-l vadă.

*

Duminică după-amiaza târziu, Gregory se întorsese acasă cu un plasture pe tâmpla zdrelită și cu o durere de cap insuportabilă. Evelyn era în camera de zi, găzduindu-le pe câteva dintre prietenele sale la un joc de canastă. De-abia își ridicase privirea când Gregory intrase în casă. Observase ulterior plasturele și, cu o lipsă accentuată de interes, îl întrebase ce se întâmplase.

– M-am lovit de o ușă în mahalaua aia afurisită în care m-ai trimis, spusese el concis. Și asta fusese tot. Nici măcar nu se deranjase să-l întrebe ce a discutat cu Ramirez.

De-abia dormise în acea noapte – mintea îi lucra continuu –, întrebându-se dacă scenariul pe care îl aranjase cu fratele lui Ramirez, Benito, va funcționa. Era un plan nebunesc cel pe care-l născocise, iar el știa asta. Dar îi lăsase oare Carolyn vreo altă posibilitate?

Nu.

Carolyn era hotărâtă să-i distrugă și să-i nimicească viața. Îl obligase, astfel, să riposteze. Nu era vina lui, era a ei.

Benito. Un tânăr bărbat latin cu porniri criminale. Un traficant de droguri care intrase și ieșise din școala de corecție, apoi din închisoare, începând de la vârsta de paisprezece ani. Un bărbat disperat, pentru că dacă Benito ar fi fost acuzat de împușcarea unui senator, cu siguranță ar fi închis pentru multă, multă vreme. Mai era apoi și chestiunea răpirii. În loc să-l ducă la un spital Benito îl urcase în jaful lui de mașină și îl transportase la dărăpănătura căreia el îi zicea casă.

Da, era răpire în toată regula, o infracțiune federală.

Adevărul era că Benito nu trăsese deloc în el. În timp ce părăsea centrul comunitar, o mașină plină cu membrii unei bande rivale trecuse pe-acolo. Aceștia îl observaseră și începuseră să tragă. Benito ripostase imediat, de-aici și glonțul rătăcit care șuierase pe lângă capul lui Gregory.

Gregory știa prea bine că, dacă ar fi fost o împușcătură directă, ar fi fost omorât. Pur și simplu. În doar câteva secunde.

Dar nu fusese o împușcătură directă, ci, cum se dovedise, un eveniment fortuit. Un eveniment de care plănuia să profite din plin.

*

Timp de mai bine de o oră, Carolyn se întrebă dacă ar trebui să sune acasă la Gregory. În fond, era asistenta lui și era o zi de lucru. Cu siguranță avea dreptul să sune acasă la el.

În afară de cazul în care Evelyn știa despre ea; atunci nu ar fi fost o mișcare atât de inteligentă. Nu. Deloc inteligentă.

Fără nici o tragere de inimă, se aventură să intre în biroul lui Muriel. Camera mirosea a liliac și a fum de țigări stătut. Da, Muriel avea un obicei urât – fuma, cu toate că pretindea întotdeauna că s-a lăsat. Mirosul copleșitor de liliac nu ascundea nimic.

– Doamna Stoneman a menționat vreo oră la care ar putea să vină domnul senator la birou astăzi? întrebă ea.

Muriel își ridică privirea de pe biroul ei, cu fruntea plină de cute.

– Nu, dragă, nu a menționat.

– Înțeleg, spuse Carolyn, adăugând veselă: ei bine, sunt sigură că va veni în curând.

– Sau poate nu, spuse Muriel cu asprime.

– Pardon?

–Poate își ia o zi liberă, sugeră Muriel cu un zâmbet viclean. Poate el și doamna Stoneman petrec timpul împreună, în timp ce copiii sunt la școală.

Carolyn nu se putu abține.

–De ce-ar vrea să facă asta? zise ea.

–Aniversarea căsătoriei lor urmează să fie săptămâna viitoare, spuse Muriel, zâmbetul viclean continuând să plutească pe buzele ei subțiri. Mă gândesc că poate o duce la cumpărături, la magazinul ei preferat de bijuterii.

Carolyn se retrase din cameră. Cu siguranță, nu se întâmpla așa ceva. Va veni în curând și totul va fi bine.

capitolul 24

Bobby și Annabelle

În timp ce Bobby îl aștepta pe M.J. să vină după el, Frankie îl sună ca să-i spună că, dacă doreau să o vadă pe Annabelle, ar trebui să vină la apartamentul din SoHo.

– Vom fi acolo, spuse Bobby.

Oricât încerca, nu reușea s-o dea uitării pe Zeena. Gândul îi stătea în permanență la ea. Și cât de prostească era atitudinea asta! Femeia era faimoasă, un adevărat superstar, iar el nu avea nici măcar numărul ei de telefon.

Nu i-l ceruse.

Ea nu i-l oferise.

Ceea ce însemna că, dacă voia să dea de ea, nu prea avea cum s-o facă?

Nu avea importanță, pentru că nu avea nici o dorință s-o contacteze, nu?

O voce din capul său îl avertiză: nici gând.

O altă voce spuse: *sigur. De ce nu? E o partidă al dracului de nebună. De ce să nu profite?*

Era evident că sentimentele lui erau contradictorii. Bănuiala lui era că, în clipa în care Zeena se va hotărî, va apărea pur și simplu la apartamentul său, neanunțată, la fel cum făcuse și prima oară; și, cunoscând-o pe Zeena, ea va aștepta o reluare imediată.

Înțelese că nu se afla într-o situație liniștitoare. Femeia se juca cu mintea lui și, dacă era isteț, trebuia să renunțe acum, înainte ca ea să apară la ușa lui, înarmată cu cătușe, vibratoare și Dumnezeu știe ce alte lucruri.

Era oare destul de puternic ca să-i întoarcă spatele? Va trebui să încerce să vadă.

*

Annabelle se foia pe bancheta din spate a Mercedesului. Avea toate lucrurile împachetate și era pregătită să meargă în L.A., dar în timp ce se îndreptau spre apartamentul din SoHo ca să se întâlnească cu avocatul pe care tatăl ei îl trimisese, nu putea să nu se simtă speriată. Cum va fi când îl va vedea pe Ralph? Nu-l mai văzuse de peste un an. De fapt, nu-i văzuse pe nici unul dintre stimații ei părinți de-atâta timp. Acum nu o va mai vedea niciodată pe maică-sa – în afară de cazul în care Ralph opta pentru un sicriu deschis, dar ea bănuia că nu va alege asta, din moment ce Gemma fusese împușcată în față, frumusețea ei diafană fiind distrusă pentru totdeauna.

Annabelle își aminti ultima lor întâlnire. Cel mai recent film de excepție al lui Ralph avea premiera la New York, iar ei o invitaseră să asiste la marea deschidere. Nu voise să meargă, așa că pretinsese că era prea ocupată cu afacerea ei de design; în schimb, trecuse pe la Hotelul Four Seasons, unde erau cazați.

Luaseră micul dejun împreună, în luxosul lor apartament VIP. Ca de obicei, Annabelle își aminti că se gândea că erau cel mai frumos cuplu pe care îl văzuse vreodată, perfect din punct de vedere fizic în toate privințele. Ralph, înalt și cu o față dură – strălucitor în pijama de mătase, halat roșu și papuci de casă pretențioși, cu monogramă. Gemma, o zână într-un neglijeu de un roz palid, cu bucle aurii care îi înconjurau chipul minunat și cercei bătuți cu pietre mici de diamant, prinși de urechile ei delicate.

Păruseră mulțumiți s-o vadă.

– Arăți minunat, spusese Gemma puțin surprinsă.

–Da, dădu din capul său mare de supererou Ralph. E evident că New Yorkul ți-a priit.

Înțelesese din cuvintele lor că ar prefera ca ea să rămână în New York – ochii care nu se văd se uită –, departe de lumina orbitoare a iluștrilor ei părinți.

Ralph îi strecurase un cec de zece mii de dolari.

–Ceva mic în plus, spusese el, făcându-i semn cu ochiul. Cheltuiește-i cumpătat.

„Da, tati", gândise ea. „Îți promit că îi voi cheltui cumpătat și nu mă voi întoarce în L.A. să vă tulbur viața idilică."

Asta a fost atunci, iar acum lucrurile stau cu totul altfel. În curând, va fi într-un avion ce va zbura spre L.A., locul ei deloc preferat.

–Ești ok? întrebă Frankie, bătând-o pe genunchi.

–Sunt bine, răspunse cu răceală. De ce n-aș fi?

Frankie ridică din umeri. O dată era isterică în legătură cu fiul dur al lui Sharif Rani – un incident de care părea, din fericire, să fi uitat. Și în clipa următoare era împăcată cu sine și plănuia ce haine va lua cu ea în L.A. Uciderea mamei sale nu părea să fi dus la o transformare anume. Nu o înțelesese niciodată cu adevărat pe Annabelle și nici schimbările ei de dispoziție. Dar cui îi păsa? Era prea ocupat încercând să pară blazat în legătură cu călătoria, cu toate că era cât se poate de entuziasmat că mergeau. Poate că circumstanțele nu erau ideale – dar hei! – se îndrepta spre L.A. Și de-abia aștepta.

*

Atât Bobby, cât și M.J. aveau un sentiment bun în legătură cu oprirea la Annabelle, pentru prezentarea condoleanțelor. Toți trei se cunoșteau încă din liceu și, cu toate că nu fuseseră niciodată foarte apropiați, aveau câteva amintiri comune – mai ales noaptea scandaloasă a balului de absolvire, când toți trei se făcuseră mai mult decât mangă și sfârșiseră prin a avea o partidă

în trei într-un apartament din hotelul Beverly Hills, rezervată cu precauție pentru Annabelle de către iubitorii ei părinți – care voiau ca fata lor să aibă o noapte de bal memorabilă împreună cu prietenii ei. Oh, da, se dovedise a fi cu adevărat memorabilă, cu toate că amintirile tuturor despre ea erau foarte cețoase, din cauza cantității de alcool consumate.

Frankie îi întâmpină pe băieți la ușa apartamentului din SoHo.

–De ce sunteți aici, și nu la apartamentul de pe Park Avenue? vru să știe M.J.

–Fiindcă aici crede Ralph că locuiește Annabelle, explică Frankie. Își trimite avocatul ca să ne însoțească spre L.A. Trebuie să avem grijă.

–Corect, aprobă Bobby.

–Călătorim la clasa întâia tot drumul, se laudă Frankie. Am aranjat totul.

–Nu mă îndoiesc, spuse Bobby.

Annabelle apăru îmbrăcată într-o salopetă lucioasă Valentino, cizme înalte Jimmy Choo peste pantalonii strâmți și o jachetă scurtă, cochetă, din blană de vulpe. Părul ei de un roșu șters era prins pe jumătate la spate și o pereche mare de ochelari de soare Chanel îi ascundeau ochii.

–Salut, băieți, spuse ea plictisită.

Fiecare dintre ei o îmbrățișă pe rând, aplecându-se și spunând obișnuitul: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită".

–Și mie îmi pare rău că v-am târât în locul ăsta – e o așa dărăpănătură, mormăi Annabelle, holbându-se în jur la spațiul luminos și aerisit, care nu era nicidecum o dărăpănătură.

–Stăm aici doar cincisprezece minute, spuse cu asprime Frankie. Nu te mai plânge.

Annabelle își ridică ochelarii și îi aruncă o privire urâtă. Frankie începea s-o calce pe bătături. De ce nu se cuplase

și ea cu cineva ca Bobby? Era din cale-afară de sexy și atât de chipeș. Ei doi ar fi reprezentat o combinație explozivă. În plus, era bogat. Megabogat. Dacă ar fi fost împreună cu Bobby, putea să renunțe la a mai conduce prostituate și putea să trăiască în continuare o viață de lux.

Hmm... problema era că, după incidentul acela în trei, Bobby nu se mai uitase la ea, de parcă regreta povestea lor. În afară de asta, era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Frankie, așa că, atâta timp cât ea și Frankie rămâneau un cuplu, lucrurile nu puteau progresa.

–Oricum, mersi c-ați venit, băieți, spuse ea. E frumos din partea voastră c-ați făcut atâta drum până aici.

–Nici o problemă, spuse Bobby, gândindu-se că nu părea deloc tulburată de tragedia care avusese loc recent în L.A. Atitudinea ei era de un calm remarcabil. Frankie era cel nervos, umblând prin apartament agitat și mult prea energic, și, în plus, drogat până în măduva oaselor.

Bobby încercă să-și imagineze cum ar reacționa el dacă i s-ar întâmpla vreodată ceva mamei sale, Lucky Santangelo – cea periculos de frumoasă și veșnic plină de viață. Cu siguranță ar ucide, ar încerca să se răzbune, ar face ceva – căci, în fond, era un Santangelo. Fără îndoială că nu ar avea o stare de calm precum Annabelle. Un lucru era sigur – prin venele ei nu trecea deloc sânge italian.

–Unde-i avocatul? întrebă Annabelle, privind nerăbdătoare la ceas. Nu ar trebui să fie aici? E aproape ora zece.

–Am uitat să precizez, spuse Frankie. Avocatul e de fapt o avocată – zice că te cunoaște.

–Mă cunoaște? îl întrebă Annabelle. Cum e posibil să mă cunoască?

–Nu știu, spuse Frankie, pocnindu-și degetele. Nu contează, va ajunge în curând. Tot ce trebuie să știm e că pare să-i placă să dețină controlul.

–Grozav! se plânse Annabelle, iar gura i se transformă într-o grimasă de irascibilitate. Va trebui acum să ne luptăm

cu una dintre scorpiile nervoase ale lui Ralph, cu unul dintre câinii lui de pază. De-abia aștept!

–Cred că noi plecăm, spuse Bobby. Nu avea de gând să stea și să-i asculte pe Annabelle și pe Frankie cum se ciondănească.

–Mi-aș fi dorit să vii cu noi, oftă Annabelle. O să am nevoie de tot sprijinul pe care pot să-l primesc, iar tu ai fost întotdeauna un prieten atât de bun cu mine, Bobby.

–Ești o fată puternică, vei trece peste asta, o asigură el. Tot ce trebuie să faci este să-ți păstrezi calmul. Să nu lași pe nimeni și nimic să te afecteze.

–Corect, aprobă M.J. Te vei întoarce aici înainte să-ți dai seama.

–Presupun că da, reuși ea să zică, vocea ei stingându-se în timp ce se întindea să atingă brațul lui Bobby.

Acesta se smuci instinctiv, simțind că Frankie nu va fi de acord cu modul în care ea părea să se apropie de el. Limbajul corpului o dădea de gol, iar Annabelle se apleca cu siguranță spre el.

–Ar trebui să mergem, anunță M.J. O întâlnire importantă cu un grup de investitori ruși. Mood, Moscova – deja văd totul!

–Sună foarte interesant, murmură Annabelle. Dacă se rezolvă totul, voi veni la marea lansare. Toți împreună în Rusia, ce călătorie ar fi!

–Da, mergeți și dați-i pe spate, băieți, spuse Frankie, alăturându-li-se. Vom fi amândoi în Moscova, ca să sărbărim cu voi. Caviar, votcă – presimt că Moscova e genul meu de oraș.

–Tu presimți peste tot că e genul tău de oraș, glumi Bobby, în timp ce el și M.J. se îndreptau spre ușă.

Annabelle își flutură mâna fără tragere de inimă, în semn de rămas-bun.

Frankie deschise ușa de la intrare ca ei să poată ieși, iar în timp ce făcea asta – apăru Denver.

Apariția ei îi făcu pe toți trei să se oprească brusc.

capitolul 25

Denver

–Bobby! Îmi scăpă numele lui înainte să pot să mă opresc. Bobby Santangelo? am adăugat, pretinzând că eram confuză, cu toate că nu eram – chiar deloc. Fusesem transportată înapoi în timp, la fata de treisprezece ani, bleagă și prea mare pentru vârsta ei, care avea o pasiune uriașă pentru un băiat dintr-o clasă mai mare, care habar nu avea că exista, darămite că îl plăcea.

Bobby Santangelo Stanislopoulos era marea pasiune a tuturor fetelor care nu ajunseseră încă la pubertate. Chipeș, charismatic, campion la baschet și foarte bun la fotbal, se trăgea dintr-o familie extrem de interesantă și fermecătoare. Alături de cel mai bun prieten al său, la fel de chipeșul M.J., Bobby era un adevărat star, care putea să aibă orice fată dorea. Și avea, oh, da, avea! De-a lungul anilor, schimbase fetele cu o viteză uluitoare, incluzând aici și noaptea balului de absolvire, unde legenda spunea că el și M.J. fuseseră implicați într-un fel de hârjoneală sexuală nebunească cu Annabelle. Fusese subiectul de conversație favorit al școlii timp de câteva săptămâni. Annabelle umblase cu un zâmbet de cunoscător, cu toate că îmi amintesc că observasem că nu fusese niciodată una dintre norocoasele care ajunseseră să-și dea întâlnire cu Bobby. Cred că asta a enervat-o la culme.

Acum mă aflam acolo, pe drum spre apartamentul lui Annabelle. Și acolo era el – pasiunea visurilor mele din copilărie –, Bobby Santangelo Stanislopoulos. A fost o nebunie că mi-am amintit numele lui întreg.

–Te cunosc de undeva? întrebă el, oferindu-mi un zâmbet enigmatic. Era cât se poate de clar că habar n-avea cine eram.

Recăpătându-mi calmul, m-am adaptat situației.

–Ah, de fapt, nu chiar, am zis eu, străduindu-mă să rămân relaxată. Îl reprezint pe Ralph Maestro.

–Tatăl lui Annabelle?

–Corect. Sunt aici s-o însoțesc pe Annabelle spre L.A. Și, ah, ei bine, e destul de ciudat, dar am mers la aceeași școală cu Annabelle, iar tu erai la același liceu. Deci... te cunosc, dar nu chiar.

Îmi afișă un zâmbet larg. Dinți perfecți. Bineînțeles. M-aș fi așteptat la ceva mai puțin? Mă întrebam cum erau mușchii lui abdominali.

–Ai o memorie fantastică, spuse el binevoitor. Eu nu sunt bun de nimic când vine vorba să-mi amintesc ceva.

–Cred că e din cauză că sunt avocat, am răspuns. E unul dintre trucurile meseriei. Nu uit niciodată o față. Mai ales una ca a ta.

–Avocat, hă? spuse el, cu ochii negri îndreptați asupra mea. Arăți prea tânără ca să fii avocat.

Dacă ăsta era un compliment, l-am acceptat.

–Așa arăt? am spus, observând că arăta chiar mai bine decât în liceu.

–Nu e un lucru rău, spuse el. Aș fi fost flatat dacă m-aș fi aflat în locul tău.

Am făcut schimb de priviri. Una dintre acele priviri care durează cu câteva secunde prea mult, dar într-un sens bun.

–Ei bine, am început. Și tocmai când eram pe punctul să continuăm dulcele nostru flirt, tipul slăbănog cu părul mai lung și trăsături ascuțite ne întrerupse.

–Tu ești avocatul trimis de Ralph? Corect? întrebă el. Ești aici ca să te ocupi de tot.

–Tu trebuie să fii Frankie Romano, am răspuns, ochii mei, aflați în alertă permanentă, observând o rămășiță

subțire de praf alb sub nara stângă a lui Frankie. Minunat. M-am pricopsit cu un drogat pe care trebuie să-l duc în L.A.

–Așa-i, spuse Frankie, aruncându-mi o nouă privire cu ochii lui albaștri ca niște bucăți de gheață.

Aceasta era, evident, dimineața unei inspecții detaliate. Eram atât de fericită că mă spălasem pe cap și făcusem efortul să arăt cât de cât decent. Bineînțeles că mai aveam pe chip și strălucirea tocmai-mi-am-tras-o-două-nopți-la-rând, așa că mă simțeam încrezătoare că arătam destul de bine – în ciuda hainelor nepotrivite pentru o iarnă în New York.

M.J. îmi aruncă o privire curioasă.

–Hei, spuse el.

–Salut, i-am răspuns, dând ușor din cap.

Totul părea prea din altă lume. O zdruncinătură totală provocată din trecut.

–Intră, spuse Frankie. Băieții tocmai ieșeau.

–Scurt, dar dulce, spuse Bobby, făcându-mi semn cu ochiul.

–Corect, am răspuns, adăugând un pripit: Apropo, dacă ai vreodată nevoie de un avocat – tânăr, dar meseriaș – caută-mă. Denver Jones. Sunt la Saunders, Fields, Simmons & Johnson. Și apoi, înainte să pot să mă opresc, i-am strecurat cartea mea de vizită.

Ce fac? Mi-e atât de rușine! Nu-mi stă deloc în caracter să mă dau în spectacol pentru afaceri. Oh, Dumnezeule! Vremea rece îmi transformă creierul într-un adevărat terci!

Bobby și M.J. plecară, iar eu l-am urmat pe Frankie într-un apartament spațios, luminos, dar care arăta ciudat de lipsit de viață.

Annabelle era întinsă pe o canapea de culoarea lămâii, sorbind din doză o Coca-Cola dietetică. Televizorul era pornit pe The View, unde Elizabeth Hasselbeck și Joy Behar se ciondăneau – discutau despre ceva politic.

Annabelle părea pregătită pentru o evadare rapidă. Era îmbrăcată toată în negru – negru scump, negru foarte scump. Părul ei roșcat era strâns la spate și ochii îi erau acoperiți de niște ochelari exagerat de mari. Farmecul în persoană. Mă așteptasem la altceva?

Îmi aruncă o privire, după care avu o reacție foarte rapidă. Ținând cont de ochelarii de soare enormi și de restul, mi s-a părut că fața, sau ceea ce am putut să văd din fața ei, îi fu străbătută de o expresie de surpriză – de fapt, chiar de șoc.

–Denver? se întrebă ea cu o voce care se ridica. Oh... Dumnezeule! Tu ești.

Nu mă așteptasem nici măcar să mă recunoască, darămite să-și amintească numele meu. Nu ne mai văzusem de ani buni și sunt sigură că arătam total diferit de adolescenta mai degrabă serioasă, cu părul de un maroniu murdar, câteva kilograme în plus, care purta aparat dentar. Sau, cel puțin, speram că arătam.

Brusc, aveam din nou cincisprezece ani și eram fata simplă, isteață, spre deosebire de celelalte din grup.

–Da, eu sunt, am spus, încercând să mă adun. Nu ne-am văzut de multă vreme.

–Ai perfectă dreptate, spuse Annabelle, sărind în picioare. Uită-te la tine – arăți fantastic. Grozavă transformare!

Ultimul lucru pe care îl așteptam să iasă din gura lui Annabelle Maestro era un compliment.

Pentru o secundă, am rămas mută de uimire. În toți anii de când o cunoscusem, Annabelle nu-mi spusese niciodată ceva frumos.

–Uh, la fel și tu, am zis, amintindu-mi de ultima expediție de cumpărături la care fusesem împreună, când mă informase că eram mult prea grasă ca să intru în vreuna dintre perechile de blugi create de designeri care se vindeau la Fred Segal – Mecca cumpărăturilor pentru fetele bogate din Beverly Hills, cu bani de spart.

La acea dată aveam sănătoasa mărime treizeci și opt, în timp ce Annabelle avea nesănătoasa mărime zero.

–Chiar ești avocat? întrebă Annabelle, părând, de fapt, vag interesată.

Am dat din cap că da.

–E nemaipomenit! exclamă ea, așezându-se jos din nou și punându-și Coca Cola dietetică pe măsuță. Sunt atât de mândră de tine.

De ce-ar fi mândră de mine? După scurtul nostru an de prietenie unilaterală, de-abia luase cunoștință de existența mea.

–Tatăl tău este foarte fericit că vii acasă, am spus, părând oribil de falsă. Și permite-mi să profit de această ocazie ca să-ți spun cât de rău îmi pare pentru mama ta.

Annabelle își coborî ochelarii și-mi aruncă o privire de piatră.

–Deci, spuse hotărâtă. Bătrânul ticălos a făcut-o? Domnul Star-de-Cinema a cedat în cele din urmă și a spulberat afurisita de perfecțiune?

Am rămas fără cuvinte. Veninul din vocea ei era palpabil.

Frankie salvă situația. Prinzându-mă rapid de braț, mă trase spre fereastră.

–Nu băga-n seamă nimic din ce zice, mormăi el. E într-o fază de negare profundă, nu știe despre ce vorbește. Ignor-o.

Vorbise prietenul îngrijorat. O persoană remarcabilă, cum nu mai văzusem niciodată.

Aș fi vrut să-și șteargă nasul, căci restul de praf alb îl dădea imediat de gol.

Uitându-mă pe fereastră, l-am observat pe Sam pe stradă, cu laptopul sub braț. Era probabil în drum spre cafenea, despre care îmi dezvăluise că era locul lui favorit pentru scris. Mă întrebam ce-ar face din această scenă.

Annabelle se ridică din nou de pe canapea.

–Plecăm sau ce facem? întrebă ea, tonul vocii sale devenind aproape irascibil. Cu cât termin mai repede cu asta, cu atât mă voi simți mai bine.

Frankie îmi aruncă o privire.

–Limuzina este jos?

–E pregătită și așteaptă, am răspuns, deplin stăpână pe situație.

–Ar trebui să-i spui șoferului să vină să ne ia bagajele.

–Sigur, am răspuns binevoitoare.

O cădere bruscă de la avocat la asistentă. De-abia așteptam să-i duc la destinație pe cei doi.

Annabelle și Frankie. O pereche creată în rai.

Sau nu?

Bănuiesc că depindea de mine să aflu asta în lunga noastră călătorie spre vest.

*

Nu mi-a trebuit foarte mult timp să-mi dau seama că Annabelle nu se schimbase deloc. Era mai în vârstă dar, cu siguranță, nu era mai înțeleaptă. Habar nu avea cum să se poarte cu oamenii – începând cu șoferul limuzinei noastre. Din momentul în care intră în limuzină, începu să se plângă în legătură cu calitățile lui de șofer. După cum spunea Annabelle, conducea prea repede; opririle lui erau prea bruște; căldura din mașină era insuportabilă; televizorul nu funcționa cum trebuie.

Cățea. Cățea. Cățea. Tot drumul până la aeroport.

Am fost uimită că nu avea nici o întrebare în legătură cu moartea mamei sale, cum suporta Ralph situația, detalii despre înmormântare – nimic.

Frankie părea obișnuit cu fluxul constant de plângeri. Alegea mai mult sau mai puțin să fie de acord și s-o ignore.

Isteață strategie.

La aeroport am aranjat pentru servicii speciale, care ne așteptau la coborâre. Annabelle îi înmânã femeii geanta de voiaj grea, marca Louis Vuitton, după care se purtă ca și cum femeia nu exista.

Din fericire, am trecut rapid de check-in, deși, când am ajuns la pază, Annabelle reuși să facă o scenă enervantă.

–Trebuie să-mi dau jos jos cizmele? se miorlăi ea. Podeaua e jegoasă.

–Toți trebuie, i-am explicat, rugându-mă să tacă. Cine naiba se credea? Și trebuie, de asemenea, să-ți scoți cureaua și să-ți dai jos jacheta, am adăugat, enervând-o și mai tare.

–Rahat! răbufni Annabelle, în timp ce un șir de călători scoși din sărite așteptau nerăbdători ca ea să scape odată de cizmele ei înalte – ceea ce părea să dureze o veșnicie.

Frankie o luase deja înaintea ei, lăsându-mă pe mine să mă ocup de situație.

„Mersi, Frankie, și eu te iubesc. E prietena ta, tu ar trebui să te ocupi de rahaturile ei."

În momentul în care îi urcasem pe amândoi la locurile VIP, deja mă săturasem. I-am lăsat în mâinile escortei noastre și am ieșit să dau câteva telefoane scurte.

Mai întâi Felix, șeful meu. Nu-mi păsa că era dimineața devreme în L.A. Voiam doar să raportez că, Slavă Domnului, eram pe drum.

–Bravo, fată! spuse Felix.

Nu suportam când îmi zicea „fată" – mă trata cu un aer atât de superior. Poate era timpul să schimb firma de avocatură, să merg mai departe. Nu vreau să par lipsită de modestie, dar am reușit să-mi câștig o reputație stelară și, uneori, am impresia că Felix nu mă tratează cu respectul pe care-l merit.

Pe urmă l-am sunat pe taică-meu. Știam că familia mea trebuie să se fi întrebat ce naiba s-a întâmplat cu mine,

deoarece o parte din tradiția familiei noastre este un telefon pe zi.

–De ce te-au trimis la New York? vru tata să știe. Ar fi trebuit să trimită o asistentă.

Îi dădeam dreptate din toată inima și l-am informat că voi fi acolo pentru obișnuita noastră cină de joi seara.

–Ai face bine să fii, spuse el.

Cina de joi seara este o tradiție de familie. Toți ne adunăm la casa părinților noștri.

Seamănă cu o scenă a mafiei, cu cei trei frați ai mei, diferitele lor neveste și prietene și mai multe nepoate și nepoți. De fapt, e grozav, deoarece în toată nebunia de a lucra în L.A., seara de joi reprezintă stabilitate și protecție. Josh și cu mine iubeam serile noastre de joi petrecute cu familia.

M-am gândit la Josh, apoi imediat la Sam și la Mario. Nu avusesem cu adevărat timp să trec în revistă evenimentele recente din viața mea. Ultimele două zile fuseseră nemaipomenite. Sex cu doi tipi total diferiți. Hmm... Îndrăzneața de mine!

Ascultând un impuls de moment, i-am trimis un mesaj lui Mario. „Urc în avion. Ce zici de cină diseară?"

Apoi i-am trimis un mesaj lui Carolyn. „Îmi lipsești în continuare. Pe drumul de întoarcere spre L.A. Te sun când ajung."

După ce-am terminat cu apelurile, m-am întors în sectorul VIP, unde Annabelle se întinsese pe o canapea și se afla la a treia votcă cu gheață.

Încântător. Un dependent de droguri și o bețivă. Ce început de zi perfect!

capitolul 26

Carolyn

–Unde ești? întrebă Carolyn, ușurată că Gregory sunase în cele din urmă. Am înnebunit de grijă. Este totul în regulă?

Întrucât nu venise la birou întreaga zi, începuse să se îngrijoreze. Nu-i stătea în fire lui Gregory să-și ia o zi liberă.

–Totul e bine, o asigură el. De ce n-ar fi?

–Știi de ce, răspunse ea cu o voce scăzută, în timp ce vorbea la telefonul ei mobil.

–Da, desigur, spuse el, dregându-și glasul. Dar trebuie să-nțelegi că sunt nevoit să mă mișc încet.

Să se miște încet? Ce însemna asta?

Nu se putu abține să nu facă o remarcă răutăcioasă.

–Muriel a spus că bănuiește că ai mers să cumperi bijuterii cu nevastă-ta.

–Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el. Te rog, nu-mi spune că tu chiar ai crezut-o.

–Nu știam ce să cred.

–Mă știi mai bine de-atât.

–Da, știu, dar când nu ai venit astăzi...

–Încetează, te rog, cu absurdițățile, spuse el iritat.

–Nu e nici o absurditate, spuse ea, ținând telefonul foarte aproape. Mi-am făcut griji.

Urmă un scurt moment de tăcere.

–Știe cineva că vorbim? spuse el în cele din urmă..

–Pardon?

–Nu mi-ai spus numele cu voce tare, nu?

–Nu.

–Ești singură în biroul tău?

–Da, spuse ea, puțin nedumerită. Și nu înțeleg de ce suni pe mobilul meu? Cum se face că nu ai sunat pe numărul de la birou?

–Pentru că, de-acum înainte, tot ce e între noi trebuie să rămână în particular. Își drese din nou glasul. Nu există nici un motiv ca cineva să știe ceva. Consolidez viitorul nostru, Carolyn. Ține minte asta.

–Asta înseamnă că...

–Înseamnă că am grijă de toate în felul meu, așa că începe să ai încredere în mine și nu mai pune atâtea întrebări.

Simți un nou fior de fericire. Bărbatul pe care îl iubea avea grijă de toate, ceea ce însemna că, nu peste mult timp, secretul lor va fi făcut public și toți vor ști – inclusiv Muriel cu atitudinea ei încrezută, dezaprobatoare.

–Am încredere în tine, spuse ea cu blândețe. Dar nu puteam să nu-mi fac griji.

–Am o surpriză pentru tine, spuse el.

–Ai?

–Ceva ce meriți.

Zâmbetul ei se transformă într-unul de izbândă.

–Ce este? șopti ea emoționată.

–Ascultă-mă cu foarte mare atenție, spuse el cu o voce încordată. Apoi vreau să-mi urmezi instrucțiunile la literă.

–Sună misterios, spuse ea.

–Nu e misterios. E exact cum am spus mai devreme, trebuie să fim perseverenți și să pășim cu foarte mare atenție.

–Știu, tot îmi spui asta.

–Atunci sper că asculți.

–Ascult.

–Ok, Carolyn. Ascultă, te rog, încă o dată, pentru că exact asta vreau să faci...

capitolul 27

Bobby

–Mi se pare doar mie sau ăștia doi sunt cel mai ciudat cuplu din lume? întrebă M.J., în timp ce el și Bobby se îndreptau spre întâlnirea cu potențialii investitori ruși, o întâlnire care, anticipau ei, va duce la o extindere majoră a afacerilor clubului lor.

– Hei, dacă asta te excită, răspunse Bobby, gândindu-se încă la Zeena.

– Annabelle e rece ca un afurisit de camion de gheață, mormăi M.J. Ce naiba, nu se prinde că maică-sa a fost ucisă? Ce-ar fi dacă ar arăta un dram de sentimente?

–Tot timpul a fost așa, remarcă Bobby. Adu-ți aminte de liceu.

–Îmi aduc și regret, spuse M.J., făcând o grimasă.

–Ce regreți?

–Știi tu, chestia cu noaptea balului.

–Nimeni nu a încercat să profite de nimeni, sublinie Bobby. A fost de comun acord, eram toți mangă.

–Da, dar felul în care-mi amintesc de asta – aș fi preferat să nu se fi întâmplat.

– Prea târziu acum, după zece ani, spuse Bobby, scoțându-și telefonul care vibra. Se opri pentru o secundă înainte de-a răspunde, întrebându-se dacă ar putea fi Zeena, cerându-i să repete experiența.

I-ar fi plăcut oare o astfel de repetiție?

Poate că da.

Poate că nu.

Un lucru era sigur – era confuz.

Din fericire sau din nefericire, nu era Zeena, ci Lucky.

–Te-ai trezit devreme, spuse el.

–Ce altceva e nou? răspunse Lucky aspru.

–Ce pot să fac pentru tine, mamă?

–Vino să locuiești în L.A.

–Eh?

–Glumeam doar, spuse Lucky încet, însă am o propunere care cred că te interesează.

–Ai?

–Ceva cu care m-ai sâcâit.

–Ce? întrebă el cu vădit interes.

–Aseară l-am dat afară pe nenorocitul care conducea principalul local de noapte, The Keys. A devenit neîndemânatic. Ieri am aflat cu certitudine că vinde droguri și spală bani. Îți vine să crezi? Nu e o mișcare inteligentă să faci astfel de porcării pe proprietatea mea.

–Corect.

–I-am spus idiotului că, dacă nu vrea să-i tai boașele și să i le servesc la micul dejun cu două ouă prăjite și o felie de șuncă, ar face bine să plece dracului de tot! Imediat.

Bobby începu să râdă. Lucky știa să jongleze cu cuvintele.

–Ce-a spus idiotul?

–Bobby, chiar crezi că i-am dat ocazia să spună ceva? Mă știi. Respect regulile: nu te pune niciodată cu un Santangelo.

–Da, mamă. Știu regulile.

–Dobitocul ar fi trebuit să țină cont de regulile mele, spuse Lucky. E dus.

–Așa, pur și simplu?

–Da, spuse Lucky ferm. Pur și simplu.

–Și acum?

–Acum, aș putea, într-un final, să-ți solicit serviciile pentru a prelua clubul. Ceva ce m-ai implorat să fac de când am deschis The Keys.

–Hei – n-am implorat, mamă, o corectă Bobby. Sunt un Santangelo, ai uitat? Un Santangelo nu imploră.

–Atunci, ce zici dacă-ți cer?

–Asta a fost în urmă cu câțiva ani. În curând, ne vom pune pe picioare în Miami. M.J. și cu mine avem un fel de franciză mișto pentru Mood. În dimineața asta ne întâlnim cu un sindicat de investitori ruși, deci nu sunt sigur.

–Da sau nu, Bobby? spuse Lucky nerăbdătoare. Vrei sau nu? Nu te juca cu mine, pentru că amândoi știm cine va câștiga până la urmă.

–Trebuie să vorbesc cu M.J.

–Vorbește. Dacă răspunsul e da, te aștept mâine să batem palma.

–Mâine? În Las Vegas? Nu-i cam repede?

–E o afacere, Bobby. Și aceasta e o ofertă unică. Sună-mă înapoi în decursul acestei ore.

După aceea a închis. Lucky Santangelo. Femeie de afaceri. Frumusețe de talie mondială. O pacoste. O forță a naturii de neoprit. Mamă.

–Ce-i? a vrut M.J. să știe.

–N-o să-ți vină să crezi, spuse Bobby, scuturându-și încet capul.

–Încearcă-mă.

–The Keys. Dacă vrem să preluăm concesiunea clubului, poate fi al nostru.

*

Rușii formau un grup misterios de miliardari. Trei bărbați și soția unuia dintre bărbați, o femeie în vârstă, cu o formă sinistră a ochilor, o față ce părea umflată cu Botox, buze roșii strălucitoare și o atitudine disprețuitoare.

Bărbații aveau toți chelie și burți proeminente, dinți galbeni și personalități dezagreabile. Bobby îi urî pe toți

la prima vedere. Moștenise simțul critic al lui Lucky și simțul dezvoltat pentru afaceri al lui Dimitri.

Rușii le-au propus o înțelegere atât de ridicol orientată într-o direcție, încât Bobby și M.J. abia așteptau să iasă din biroul lor excesiv decorat.

– Știi, spuse Bobby pe când se îndreptau spre lifturi după o întâlnire dezamăgitoare, Lucky mi-a spus întotdeauna – când o ușă se închide, o alta trebuie să se deschidă. Cred că ne uităm la o ușă deschisă spre Las Vegas. Ce părere ai?

–Cred că poți face o înțelegere cu Lucky și atunci, cu siguranță, ne urcăm în avion, spuse M.J. entuziasmat. Mă știi, iubesc L.A.-ul. Cât despre Las Vegas, cu siguranță putem face lucrurile să meargă.

Bobby îl aprobă. Tot timpul își doriseră Las Vegasul, care, până la urmă, era moștenirea lui: bunicul Gino, alături de Bugsy Siegal, fusese unul dintre pionierii sfârșitului anilor '40. Gino construise unul dintre primele mari hoteluri din Vegas, își începuse imperiul, pe cont propriu: două hoteluri magnifice.

Pentru prima oară, Bobby se gândi să folosească avionul Stanislopoulos – deși nu obișnuia să profite de astfel de beneficii luxoase, era vorba despre Vegas, iar dacă foloseau avionul ar fi ajuns acolo mai repede.

Lui M.J. îi plăcea ideea.

–N-am fost niciodată în avionul Stanislopoulos, remarcă el.

–Asta pentru că nu l-am folosit niciodată, răspunse Bobby.

–Omule, dacă aș avea un avion la dispoziția mea...

–E avionul companiei. E pentru Consiliul Director.

–Și pentru tine, sublinie M.J.

–Și pentru Brigette, spuse Bobby repede. Ea poate să-l folosească oricând dorește.

–Ce face Brigette? întrebă M.J. Nu mai vine pe la club. Mi-e dor să o văd.

Bobby se confruntă cu un sentiment de vinovăție. Îi promisese lui Lucky că va avea grijă de nepoata lui, Brigette, și totuși nu o sunase de câteva săptămâni. Ultima dată când vorbise cu ea, îi menționase ceva despre o persoană nouă cu care se vedea. Bobby știa că ar fi trebuit să insiste, cum ar fi făcut Lucky, dar ce naiba – avea altele pe cap. Brigette era mare, își putea purta singură de grijă – oare era în stare?

Nu. Toată lumea știa că Brigette atrăgea ratați. Trăgeau în direcția ei precum furnicile care se întrec spre un bol cu miere.

–O sun pe Brigette, decise Bobby, să văd dacă vrea să vină cu noi. Afaceri plus distracție. Să profităm din plin.

–Mișto, răspunse M.J. Și dacă tot luăm avionul, ce-ar fi dacă mi-aș aduce prietena?

–Ce prietenă? întrebă Bobby ușor surprins.

–O fată cu care mă văd, răspunse M.J. pe un ton firesc.

–Serios?

–Ce? M.J. glumi. Crezi că o inventez?

–N-ai zis niciodată că te vezi cu cineva.

–N-ai întrebat niciodată. Dacă ai fi apărut aseară la cină, ai fi cunoscut-o.

–Cine e? întrebă Bobby curios.

– Cineva special, răspunse M.J., zâmbind satisfăcut de sine însuși. S-ar putea să-mi fi găsit aleasa.

Bobby se încruntă cu cinism.

–Acum îmi spui?!

–Voiam să fiu sigur, omule! Nu-i nimic rău în asta.

–Adu-o, spuse Bobby. Îți spun ce cred.

–Cu tot respectul, frate, dar când vine vorba de ea mi se rupe de ce crezi tu.

*

–Da, spuse Brigette.

–Da? repetă Bobby.

–De ce nu? Sună ca o călătorie distractivă, spuse Brigette. Nu am mai folosit de secole avionul. Îl aduc pe Kris.

–Cine-i Kris?

–Noul meu prieten.

–Ești sigură că vrei...

–Da, Bobby, vă veți înțelege. Îți promit solemn că Kris nu e unul dintre ratații mei.

Desigur. Mai auzise asta înainte. Avea însă șansa să-l judece singur și, fără îndoială, Lucky ar fi vrut să-l cunoască pe noul bărbat din viața lui Brigette.

Deci călătoria e sigură. Avionul va fi gata să decoleze la 8 dimineața. M.J. își va aduce noua prietenă, Brigette își va aduce noua iubire, și Bobby... Ei bine, Bobby... va zbura singur.

capitolul 28

Annabelle

Întoarcerea în Los Angeles îi trezi amintiri lui Annabelle. Când coborâse din avion, se oprise pentru o secundă și inhalase mirosul încă familiar din L.A. – un amestec de fum și iasomie. Inspirase adânc și se pregătise pentru întoarcerea acasă – așa cum era ea.

Din fericire, nu va sta în casa familiei – Frankie fusese suficient de isteț încât să aranjeze să stea într-un apartament din hotelul Beverly Hills.

Ahh, The Pink Palace, cum se numea luxosul hotel pe vremuri. De câte ori chiulise Annabelle de la școală și pierduse vremea la snack-barul de jos, înfulecând hamburgeri, milkshake-uri și faimoasa salată mărunțită Neil McCarthty a hotelului. Flirtase adesea cu bărbați aleși la întâmplare, cărora le plăcea să petreacă timpul cu o chiulangioaică de cincisprezece ani. Era nemaipomenit, mai ales, când, în cele din urmă, dezvăluia cine era.

Un producător în vârstă pe care-l agățase a făcut pe el când i-a spus că tatăl ei era Ralph Maestro. În acel moment, îi făcea sex oral în apartamentul lui de lângă piscină, iar scula i se retrăsese de-ndată ce auzise.

Vremuri bune!

Acum se întorcea la The Pink Palace cu prietenul ei, Frankie, și cine știe ce surpriză va avea!

Denver îi cază pe amândoi și îi conduse la apartamentul lor.

–Tatăl tău te așteaptă la reședință pentru cină, o informă pe Annabelle.

–Cu tine? întrebă Annabelle.

–Nu, nu cu mine.

–Dar trebuie să fii acolo, se văită Annabelle, sprijinindu-se pe brațul lui Denver. Nu pot să merg decât dacă vii și tu. Ești omul meu de bază. Am nevoie de tine.

–Nu sunt invitată, explică Denver.

Frankie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

–Ea te invită, spuse el, punându-și mâna pe brațul ei și conducând-o spre ușă. Nu vrem cu toții să meargă cât mai bine cu putință?

–Sunt unul dintre avocații domnului Maestro, nu sunt dădacă, susținu Denver.

–Fă asta pentru ea, insistă Frankie. E vulnerabilă acum, are nevoie de tot ajutorul. Tu ești una dintre prietenele ei cele mai vechi.

–Sunt pe dracu'! spuse Denver aprinsă.

–Nu contează. Pur și simplu, fă-o! spuse Frankie, dându-i un imbold delicat să iasă pe ușă.

Annabelle era ocupată să exploreze apartamentul. Din fericire, era pe gustul ei. După ce testă patul, comandă o duzină de perne și o cuvertură curată. Inspectă apoi baia de marmură și ceru trei duzini de prosoape mari și mai multe halate de baie. După aceea își făcu o programare pentru La Prairie, la spa.

Între timp, Frankie se plimbă prin hotel. Depășea cele mai nebunești visuri. Grădina era un amestec magnific de bougainvillea, trandafiri și palmieri exotici de toate tipurile; nu mai văzuse niciodată așa ceva. Vremea era călduță și senină, cu o briză răcoritoare. Piscina, cu toată grandoarea ei olimpică, era înconjurată de cabane private. Închirie imediat una, pe contul camerei. Își făcu apoi drum spre faimosul Polo Lounge și aruncă o privire. Avu impresia că îl vede pe Justin Timberlake stând într-un separeu cu o blondă delicioasă.

Rahat! Acesta era genul lui de oraș de acțiune. Frankie se putea imagina instalat aici. Frankie Romano – furnizor de prințese clasa întâia unei suite de bărbați

excitați, care preferau să plătească mai degrabă decât să se joace de-a întâlnirile. Bărbați excitați, faimoși, care curând vor deveni clientela lui.

Frankie și-i imagină pe Cruise, Clooney, Snoop Dog – da – poate chiar Timberlake.

Frankie rânji pentru sine. L.A. era locul lui, iar cu puțin ajutor din partea Annabellei putea să se asigure că vor rămâne acolo.

*

Simon Waitrose se lăsă în scaunul ergonomic capitonat cu piele, situat în spatele biroului aglomerat și se holbă la tinerelul nehotărât care se strecura în biroul lui.

–Ce ai pentru noi, Chip? spuse el.

Chip Bonafacio clipi rapid de câteva ori. Acest bărbat, Simon Waitrose, cu accentul lui englezesc și ochii lui vicleni îl neliniștea – îi amintea lui Chip de infamul Simon Cowell, de la TV. Direct, provocator și nesimțit, dar Chip nu îl vizita pe Simon la birou ca să se împrietenească. Nu. Avea de vânzare o poveste și făcuse o tentativă de afacere pentru care ar fi fost plătit cu o grămadă de bani. Nu trebuia decât să aducă dovada că povestea pe care o vindea era adevărul-adevărat.

Avusese deja două întâlniri la *Truth & Fact*, una cu mâna dreaptă a lui Simon, o femeie dură, cu dinții de iepure și un strabism nefericit.

Cea de-a doua întâlnire fusese cu Simon însuși, care îl informase că, dacă putea să-i aducă dovada solidă că Annabelle Maestro era implicată în afacerea cu dame de companie, atunci îi va obține plata.

Dovada solidă. În ce consta o dovadă solidă?

Ei bine, pentru început, momentul nu ar fi putut fi mai potrivit. Frankie și Annabelle erau plecați din oraș și mama lui stătea în apartamentul lor din Park Avenue: avea ocazia perfectă să descopere orice ar fi putut

să găsească. În primul rând trebuia s-o scoată pe maică-sa din schemă. Era curioasă, îi plăcea să se amestece în afacerile lui.

Nici o problemă, avea un plan, iar într-o luni după-amiază îl puse în aplicare – strecurase două somnifere în ceaiul ei – mișcare ce-o trimisese pe tărâmul viselor, lăsându-l liber să hoinărească prin blestemăția de apartament, căutând orice-ar fi putut să găsească pentru a închega povestea.

Și a căutat; a început din dormitorul principal, unde nu a găsit altceva decât haine de firmă, pantofi și poșete. Evident că Annabelle Maestro cheltuia bani de parcă ar fi fost o adevărată divă.

Se uită la porcăriile lui Frankie; descoperi cravate de două sute cinci zeci de dolari cu etichetele de preț încă prinse; jachete Hugo Boss, costume Brioni; haine sport scumpe și o grămadă de bluze de cașmir negre și asortate.

Trebuie să fi cheltuit o avere împreună. Chip simți că-l roade invidia. El făcuse toată afurisita de muncă, conducându-le pe curve oriunde aveau nevoie să meargă, în timp ce domnișoara cu-nasul-pe-sus Maestro și prietenul ei drogat culeseseră toate avantajele.

La dracu' cu amândoi! Chip dăduse în vileag jocul lor sucit; la naiba cu consecințele, curând va avea grămada lui de bani de aruncat.

Sertarele încuiate din birou oferiseră toate dovezile și pozele de care ar avea vreodată nevoie.

– Iată dovada, spuse el încercând să pară macho, în timp ce îi încredința plicul maro, întinzându-l peste biroul dezordonat al lui Simon.

– Și ce anume avem aici? spuse Simon, deschizând și vărsând conținutul lui pe birou.

– Destule, se lăudă Chip. Toate chestiile siropoase.

– Siropoase, ha? întrebă Simon. Ar fi bine să fie, pentru că mă scoate din sărite să-mi pierd vremea.

–N-aș vrea să fac asta, răspunse Chip cu un chicotit scurt.

–Nu, prietene, n-ai vrea, spuse Simon selectând obiectele din plicul lui Chip. Ridică o poză a lui Annabelle cu părinții ei faimoși și o scrută. Avea aproximativ cincisprezece ani când fusese făcută fotografia.

–Drăguță fata, remarcă el. Ai ceva mai recent?

–Mai caută, spuse Chip.

Simon luă o altă poză. Aceea era cu Annabelle, Frankie și două dintre fetele care lucrau ocazional pentru ei – una, o cântăreață destul de cunoscută, cealaltă, o actriță de serial săptămânal – ambele, persoane publice.

–Pe aceste două fete care lucrează, spuse Chip, le-am condus la multe întâlniri.

–Tu le-ai condus?

–Da. Le plăcea să facă niște bani în plus – iau zece miare dintr-un foc.

–Dovada? spuse Simon.

–Vei vedea, răspunse Chip. Am poze cu ele cu măștile puse, am facturi de hotel, am întâlniri, date, nume de clienți. Totul e acolo.

–Bine atunci, spuse Simon frunzărind prin mai multe poze. Se pare că avem o poveste mortală. Partea bună e că, dacă o grăbesc, o facem prima pagină în ediția de miercuri; la timp pentru înmormântarea de joi.

capitolul 29

Denver

Norocul meu afurisit – Annabelle a decis că sunt cea mai bună prietenă a ei din lume și Felix are impresia că asta e o știre excelentă. Orice ca să-l păstreze pe clientul numărul unu, domnul Ralph Maestro, fericit, inclusiv să mă sacrifice pe mine pentru caz.

Nu că ar fi fost vorba despre un caz în sine, deoarece în timp ce înghețam în New York, fuseseră reținuți doi suspecți. O mișcare rapidă a Departamentului de Poliție din Beverly Hills. Eram impresionată.

Suspectul numărul unu – uzurpându-i prima poziție lui Ralph, era obsedatul/ fanul care se pare că ar fi făcut toată urmărirea (scrisori, cadouri, amenințări, declarații de dragoste/ ură din New Orleans), deci nimeni nu luase amenințările în serios. După mult mediatizata ucidere a Gemmei, sora obsedatului/ fanului a ieșit să dezvăluie că presupusul obsedat fan decolase spre Los Angeles cu două zile înainte, cu intenția de a se întâlni cu femeia visurilor/ coșmarurilor lui.

Suspectul numărul doi – îl îndepărta și mai mult pe Ralph de prima poziție – era un bărbat misterios pe care paparazzi îl surprinseseră luând prânzul cu Gemma într-un restaurant izolat de pe dealurile din apropiere de Malibu. Fotografiile fuseseră făcute cu o zi înaintea crimei. Nimeni – nici măcar Ralph – nu știa cine este bărbatul.

Avea Gemma o relație secretă? Îl înșela pe Ralph? Până la urmă, nu era cuplul de staruri chiar așa perfect? Site-urile de internet cu bârfe erau în alertă maximă.

Dar să ne întoarcem la mine și la noua mea prietenă, Annabelle Maestro.

–Am o viață, l-am informat pe Felix. De ce crezi că e așa important să mă duc în această seară la cină cu Annabelle? Ralph nici măcar nu mă place, mă tratează de parcă aș fi asistenta ta. Sunt o avocată excelentă, Felix, merit respect.

Felix Saunders, cunoscut și ca Domnul Dinți-de-Rechin, m-a liniștit în modul lui ușor îngâmfat. Era vorba despre cât de importante sunt relațiile client-avocat, despre felul cum clientul depinde de avocat, nu doar în calitatea lui de consilier legal, cât și ca un prieten loial și demn de încredere.

Până la urmă am cedat, pentru că adevărul e că nu m-ar fi deranjat să observ interacțiunea dintre Annabelle și faimosul ei tată. Ca o fină observatoare a comportamentului uman, în acel mod întru câtva pervers, așteptam oarecum asta. Unul dintre lucrurile pe care le fac în instanță este să urmăresc cu atenție juriul și reacțiile lui, pândind chiar și cel mai mic indiciu la cea mai mică informație. Descopăr că în momente critice, dă tot timpul roade.

Mario îmi răspunsese la mesaj. „Cinăm împreună. Abia aștept."

Mă gândeam dacă să-l sun, dar am hotărât să nu. Un alt mesaj e suficient. Scurt și la subiect. „Scuze. Nu cinăm din motiv de lucru. Ce zici de mâine seară?"

Nu îmi păsa așa de mult. Mario era o distracție; cu siguranță, nu era începutul a ceva important.

Carolyn îmi trimisese un alt mesaj cât timp eram în avion. „Trebuie să vorbim. Se întâmplă atâtea."

Trebuia să ajungă în Los Angeles pentru vacanța de Crăciun, peste două săptămâni. Abia așteptam să discutăm, să-mi petrec timpul cu ea, făcând o grămadă de chestii de fete, pentru care părea că nu-mi găseam timp să le fac singură. Îmi imaginam o zi leneșă și relaxantă la spa-ul coreean. Cumpărături fără griji la The Grove.

O grămadă de filme. Poate chiar un weekend prelungit în Palm Springs, cu hairstylistul homosexual suprem, Teddy. Carolyn era o prietenă adevărată, genul de persoană care îți e alături orice s-ar întâmpla. Îmi puteam da seama că era cu adevărat entuziasmată de ceva și așteptam cu nerăbdare să aud știrile ei.

*

În timp ce așteptam limuzina la intrarea hotelului, Annabelle mă luă de mână și îmi spuse:

–Mulțumesc că ai făcut asta, Denver. Știu că nu face parte din fișa postului tău, apreciez cu adevărat.

„Annabelle să aprecize ceva?! Nu-i stă în fire."

Apoi adăugă, sporindu-mi confuzia:

–Știi că te invidiam întotdeauna la școală? Viața ta părea așa normală în comparație cu a mea. Aveai părinți care chiar veneau la evenimentele școlii și care păreau că țin la tine. Eram invidioasă.

Râdea de mine? Annabelle Maestro. Invidioasă pe mine? Imposibil așa ceva.

Înainte să mai poată spune ceva, apăru Frankie, după ce se prezentase unui faimos jucător de baschet, care stătea lângă intrare așteptându-și mașina.

–Doamne! exclamă Frankie, satisfăcut de sine pentru că observase o altă celebritate. Acest Rick Fox este un nemernic înalt. L-am invitat să treacă pe la Mood data viitoare când e în New York. I-am dat cartea de vizită.

–Cine e Rick Fox? întrebă Annabelle absentă.

–Cine e Rick Fox? chicoti Frankie. Un mare fost la Lakers. Toată lumea știe cine e Rick Fox. A fost căsătorit cu Vanessa Williams, o tipă bună.

Chiar când Annabelle era pe punctul de a întreba cine e Vanessa Williams – și aș fi putut să-i explic pentru că sunt o fană înrăită a lui Betty cea urâtă –, limuzina opri și ne-am urcat cu toții în ea.

Zece minute mai târziu am ajuns la reședință, iar Ralph Maestro, cu o figură neîndurătoare, ne întâmpină la ușa impunătoarei vile. Mă salută cu o mișcare a capului, îi strânse mâna lui Frankie și se înclină să o onoreze pe Annabelle cu o îmbrățișare ciudată. Nici unul dintre noi nu a scos vreun cuvânt în timp ce îl urmam în casă.

I-am aruncat o privire lui Annabelle. Fața ei perfectă nu trăda nimic.

Ralph ne conduse în uriașa cameră de zi, unde un portret uriaș al lui Ralph și al Gemmei trona deasupra poliței căminului, un buștean fals ardea strălucitor și un chelner se mișca tăcut în spatele unui bar excepțional de lung.

–Comandați-vă băuturile, spuse Ralph cu o voce înstrăinată. Luați orice doriți.

Am observat că bronzul i se șterse de ultima oară când ne întâlnirăm. Probabil că un salon de bronzat nu era cea mai bună idee în această perioadă dificilă. Cu siguranță că Ralph avea oameni care veneau la el.

În timp ce meditam la bronzul dispărut, Annabelle ceru un Martini, iar Frankie un Jack cu gheață. Frankie avea în mod evident impresia că Jack (notă: Jack, nu Jack Daniels) era băutura fierbinte a Hollywoodului. Se pare că avea dreptate, deoarece Ralph comandă același lucru.

Am optat pentru un pahar de vin alb. O băutură slabă, dar măcar rezistam până la sfârșit în timp ce toți cei din jurul meu erau beți. Să se îmbete era clar în program, pentru că Annabelle își goli paharul cu trei înghițituri rapide și ceru imediat un al doilea.

Oh, da! Să-i dăm drumul! Țineți-vă bine, pentru că am o puternică bănuială că va fi o noapte dificilă.

*

Imaginați-vă să fiți la o cină unde este destul de evident că toată lumea urăște pe toată lumea dar, de dragul aparențelor, domnește politețea.

S-ar fi putut crede că Ralph găzduia o cină pentru câțiva fani avizi care câștigaseră o seară de petrecut cu marele Ralph Maestro. Era încordat, stânjenit și distant.

Frankie, pe de altă parte, nu a tăcut deloc. Prins ca de obicei în mrejele cocainei (oh, da, nu-mi luase mult să-mi dau seama că numeroasele vizite la baie nu erau ca să urineze), a continuat să vorbească despre hotel, oraș, vreme și ce onoare era să-l întâlnească pe nemaipomenitul Ralph Maestro.

–Am văzut toate filmele în care ai jucat vreodată, se entuziasmă Frankie, cerșind o privire de la Annabelle, care habar n-avea că era așa mare fan. *Brain-dead*, *The Great American Train Wreck*, *Jolt*, *Finding Mr. Lee*. Am crescut uitându-mă la filmele tale. Tu și Bruce Willis. Voi, băieți, sunteți mai tari decât oricine altcineva.

Aveam o presimțire că Ralph intenționase să-i displacă prietenul lui Annabelle, dar laudele veneau atât de rapid și de furios încât enormul ego al lui Ralph nu putu rezista. Aproba din cap, acceptând slava de parcă i se cuvenea.

Eu și Annabelle ascultam într-o tăcere deplină cum Frankie continua să vorbească în detaliu despre fiecare dintre numeroasele filme ale lui Ralph.

După o vreme, a început să devină evident că Annabelle nu mai putea să reziste.

–Scuzați-ne, spuse ea, ridicându-se și aruncându-mi o privire tăioasă. Ne întoarcem imediat.

Hmm... se pare că asta înseamnă să merg cu ea și să îl lăsăm pe Frankie să îl pupe în continuare în fund pe Ralph – act care se pare că-i face plăcere.

Annabelle mă conduse într-o cameră de baie pentru oaspeți decorată cu o mulțime de nuanțe de turcoaz și auriu.

–Am o nevoie cumplită de-o țigară, mormăi ea, bâjbâind în poșeta ei Balenciaga după pachetul de Marlboro. Nu-i așa că e o tortură?

–Îmi imaginez că tatăl tău e încă în stare de șoc, am spus eu neconvingător. Pe lângă asta, Frankie a cam monopolizat conversația.

–Frankie poate fi așa nemernic, spuse Annabelle, alungând imaginea prietenului ei cu o mișcare tăioasă a mâinii. Cine ar fi știut că îl venerează pe Ralph? Eu, cu siguranță, nu știam.

–Nu aveai nici o idee?

–Nici una. *Nada.* Nici măcar nu am vorbit vreodată despre familia mea, iar acum acest spectacol de venerare. Sinceră să fiu, sunt furioasă.

–Nu te învinovățesc.

–Oh, Denver, spuse Annabelle agățându-se brusc de brațul meu. Îți sunt atât de recunoscătoare că ești aici. Sincer, nu aș fi putut trece prin asta dacă nu ai fi fost prin preajmă să mă sprijini.

–Astea-s fleacuri, am spus eu, înghițind repede. Ai fi fost bine.

–Nu, nu aș fi fost.

–Ba da, ai fi fost, am insistat eu.

Ce se întâmplase aici? De ce devenisem dintr-odată Doamna Indispensabilă?

–Oricum, continuă Annabelle, ești aici și, atâta timp cât stăm împreună, voi fi capabilă să fac față. Înmormântarea e joi și, imediat după aceea, vreau să fiu într-un avion înapoi în New York. Poți să aranjezi asta?

Rahat! Deci adaug agent turistic la fișa postului meu.

La masă, Frankie cita replici din *Brain-dead* și Ralph părea, în sfârșit, plictisit. Ignorând că Frankie era în mijlocul citatului, Ralph o fixă pe Annabelle cu o privire rece și spuse:

– Mă aștept să te uiți printre lucrurile mamei tale cât timp ești aici. Menajerele te vor ajuta. Fii atentă să nu încerce să ia ceva.

– Vrei să fac eu asta? spuse Annabelle, deloc încântată de idee.

– Da, tu, spuse Ralph tăios. Nu mai e nimeni din familie, prin urmare este responsabilitatea ta. Să fii aici la zece dimineața.

– Dar...

– Annabelle, spuse Ralph, cu vocea lui rece ca gheața. Ești fiica ei. Este ceea ce și-ar fi dorit.

– Nu prea cred, mormăi Annabelle.

– Ei bine, eu cred, spuse Ralph, marea vedetă de cinema, uitându-se de sus la ea.

Sfârșitul discuției.

Într-un final, am scăpat de-acolo la nouă și jumătate.

– E timpul de petrecere, spuse Frankie, frecându-și mâinile la perspectiva unei nopți sălbatice de Hollywood. Care e locul de frecventat?

Îmi ajunsese porția de Frankie Romano pentru o noapte.

– Mă depășește, am spus eu cu o rapidă strângere de umeri. Mă duc acasă, la culcare.

– În nici un caz! exclamă Frankie. În seara asta ne facem de cap. Trebuie să știu ce se întâmplă în orașul ăsta. Să-i prind freamătul.

– Îmi pare rău, am spus. Nu-mi plăcea deloc. Sunteți pe cont propriu.

– Da, spuse Annabelle, de acord. Ești pe cont propriu, Frankie. După cină și după toată tensiunea asta, sunt epuizată.

– Iisuse Hristoase! se plânse Frankie. Ce e în neregulă cu voi două?

– Șoferul te va ghida în direcția potrivită, am spus eu. Imediat după ce ne lasă pe noi la hotel, de unde îmi voi

lua mașina, iar Annabelle poate să doarmă liniștită toată noaptea.

–Câți ani aveți? Cincizeci? rânji Frankie.

–De fapt, douăzeci și cinci, am spus eu disprețuindu-l și mai mult cu fiecare minut care trecea. Dar nu-ți face griji, sunt sigură că te poți distra de unul singur.

Annabelle își înăbuși un chicotit. Nu se întâmpla des ca lui Frankie să nu i se facă pe plac.

La hotel, Annabelle și cu mine ne-am strecurat din limuzină și Frankie a plecat Dumnezeu știe unde.

Annabelle nu părea deranjată.

–Ai dreptate, poate să-și poarte și singur de grijă, spuse ea. Ne vedem dimineață, Denver.

–Ne vedem?

–La ora zece. Vom merge împreună să rezolvăm cu lucrurile mamei.

–Uite, Annabelle, am spus eu simțindu-mă ciudat. Chiar mi-ar plăcea să te ajut, dar e ceva – trebuie să fiu la birou mâine. Sunt în urmă cu toate. Am o mie de lucruri pe care trebuie să le rezolv.

–Nu-ți face griji, spuse Annabelle, fluturându-și mâna. Am să-l pun pe Ralph să rezolve cu șeful tău. Amintește-ți asta – cât sunt în L.A., ești doar a mea.

Că tot veni vorba de prins în capcană. Se părea că nu am de ales.

capitolul 30

Carolyn

Marți dimineața, Carolyn se trezi devreme. Era prea agitată ca să poată dormi. Gregory îi promisese o surpriză și gândul la ce-ar putea fi o înnebunea. Era sigură că e vorba despre ceva ce îi plăcea, ceva ce avea legătură cu viitorul lor împreună, ceva extraordinar.

Fredonând încet, pentru sine, se hotărî să alerge înainte de a merge la serviciu. Îmbrăcându-se într-un costum de sport albastru-deschis și încălțăminte Puma, părăsi apartamentul și se întâlni întâmplător cu Kerri.

–Mă bucur să te văd, exclamă Kerri. Vreau să-ți cer o mare favoare.

–Spune, răspunse Carolyn.

–Știi că tot timpul îi iau medicamentele lui Nellie o dată pe lună.

–Știu că le iei, iar ea chiar apreciază asta. E foarte amabil din partea ta.

Kerri ridică din umeri.

–Cred că e una dintre cele douăsprezece fapte bune ale anului, dar acum vine rugămintea. Nu pot merge astăzi – mă așteaptă o întâlnire fierbinte și asta se întâmplă după serviciu. Cum lui Nellie i s-au terminat somnifierele și medicamentele pentru inimă, ai putea să le ridici tu în locul meu și să le lași la apartament?

–Sigur că pot, spuse Carolyn. Nici o problemă.

–Totul este plătit dinainte, explică Kerri. Am dat rețeta de ieri la farmacie. Vor fi gata după ora cinci.

–Se rezolvă, spuse Carolyn.

–Ești o drăguță, spuse Kerri, aplecându-se și îmbrățișând-o rapid.

–Ar trebui să facem cu rândul, oricum.

–Sunt de acord cu asta.

–Ar fi trebuit să ne gândim dinainte.

–Ei, tu-ți faci treaba ta, tot timpul ai grijă de draga de bătrână, asigurându-te că respiră.

–Facem amândouă ce putem.

–Ce-ai spune de un mic dejun devreme mâine? sugeră Kerri. Pot să-ți dau toate detaliile murdare de la ceea ce sper că va fi o noapte de dorință nebunească.

–Sună bine, spuse Carolyn. Apoi nu se putu abține și completă: s-ar putea să am și eu niște vești minunate.

–Grozav! spuse Kerri. Ai pe cineva?

–S-ar putea... răspunse Carolyn, aproape tentată să-i divulge totul.

–Așa te vreau. Mâine poți să povestești totul despre el. Același loc, aceeași oră. Fac cinste.

Carolyn dădu din cap.

–Ai grijă să notezi fiecare detaliu.

–Oh, așa voi face, spuse Kerri zâmbind. Nu-ți face griji pentru asta!

*

Mai târziu, în aceeași zi, Carolyn se strecură în biroul lui Muriel și spuse:

–Voi pleca mai devreme astăzi.

–De ce anume? o interogă Muriel, ușor jignită de felul rigid în care se postase exact în spatele biroului ei.

–Senatorul știe, continuă Carolyn. I-am spus de săptămâna trecută.

–Mie nu mi-a spus.

–Îți spune totul?

–Unde mergi? întrebă Muriel, bătând ușor cu stiloul pe birou.

„Nu e treaba ta", era tentată Carolyn să-i spună, dar nu a făcut-o. Și-a păstrat calmul.

–La dentist, spuse ea scurt.

–În miezul zilei?

Carolyn ridică din umeri.

–Senatorul a spus că e-n regulă și, fiindcă se pare că nu se mai întoarce, sincronizarea e perfectă.

–Programările în interes personal ar trebui să aibă loc după orele de serviciu, spuse Muriel cu afectare. Cu siguranță, ești conștientă de asta.

–Da, sunt conștientă, răspunse Carolyn. Dar mai sunt și excepții.

–Pentru unii oameni, pufni Muriel dezaprobator.

Carolyn nu se putu abține să nu facă un comentariu care să o enerveze pe Muriel.

–Ei bine, spuse ea, se pare că sunt unul dintre aceia. Pe mai târziu, Muriel.

Scăpată din birou fără întrebări suplimentare, își croi drum spre parcarea subterană. Lucrurile erau pe punctul de a se schimba. Era minunat și ea de-abia aștepta.

Se urcă în Pontiacul ei din 2006 și rămase liniștită pentru câteva momente, contemplându-și viitorul. Își imagina tot felul de scenarii. Gregory fusese misterios, dar extrem de ferm. A spus că avea o surpriză pentru ea. Ce-ar putea fi?

Când vorbiseră la telefon în ziua precedentă, îi dăduse indicații stricte pe care trebuia să le urmeze fără nici o întrebare.

–Nu spune nimănui nimic, o avertiză el. Dac-o faci, totul va fi stricat.

De parc-ar fi făcut-o. Era puțin probabil să i se destăinuiască dezaprobatoarei Muriel sau noului stagiar care purta pantofi din piele lăcuită cu un număr mai mare și o cămașă Oxford, cu nasturi până jos, care îi stătea prost.

Cuvintele lui Gregory îi răsunau în cap. Mergi pe autostrada principală, peste pod, apoi ia-o pe Șoseaua 105. Întoarce la ieșirea 10 și condu aproximativ cincisprezece minute până ajungi la o stație Shell abandonată. Așteaptă acolo până te contactez.

Avea o bănuială că știa exact ce plănuise el. Aranjase să se întâlnească cu ea într-un loc retras, departe de ochii curioși, iar apoi o ducea să vadă o casă.

Da! Ce altceva ar putea fi?

Era la mintea cocoșului. Gregory punea bazele noii lor vieți împreună.

Era sigură de asta.

capitolul 31

Bobby

Noua prietenă a lui M.J. era o versiune în miniatură a lui Janet Jackson. Sfâșietor de frumoasă, cu statura unei Venus de buzunar, avea doar optsprezece ani și încerca din greu să pătrundă în industria muzicală.

Bobby îl luă deoparte pe M.J., în timp ce o așteptau pe Brigette să ajungă la aeroportul privat.

–Oh, rahat! E un copil! exclamă el. Iisuse, M.J. e aproape de aceeași vârstă ca Max. La ce te-ai gândit?

–M-am gândit că mi-am găsit, în sfârșit, aleasa, răspunse M.J. Nu e nimic rău în asta, ar trebui să încerci și tu odată.

–Trecem cu ea peste granițele statelor, sublinie Bobby. Bine măcar că e legal.

–Ei, frate, are optsprezece, nu doisprezece ani, se răsti M.J. Și aș aprecia dacă ai termina cu comentariile și ne-am vedea de program.

–Fie, mormăi Bobby. Răpirea unui copil, ce-mi pasă mie?

El și M.J. erau prieteni din clasa a opta. Fusese întotdeauna un Don Juan, fetele îl iubeau, dar în ceea ce-l privea pe Bobby, prietenul lui era mult prea tânăr să se așeze la casa lui. Deși trebuia să admită că M.J. și Cassie formau un cuplu foarte arătos, iar Cassie părea dragută – dar drăguță nu era în general genul lui M.J.; îi plăceau cele neastâmpărate și sexy.

Brigette sosi târziu, ca de obicei – o trăsătură pe care o moștenise de la Olympia, mama ei decedată. Olympia fusese sora vitregă a lui Bobby și, chiar dacă Brigette

era cu zece ani mai în vârstă decât el, îi era într-adevăr unchi – un lucru pe seama căruia se amuzau des.

–Ai întârziat, spuse el, anunțând ceea ce era evident.

–Știu, spuse ea cu un rânjet care nu-și cerea scuze.

Bobby era mulțumit să observe că Brigette părea fericită. Trebuie să fi fost influența noului prieten.

O blondă înaltă și atletică se ivi din limuzina lui Brigette. O blondă cu părul scurt, umeri lați, un bronz sănătos și un zâmbet larg.

Brigette o luă de mână.

–Bobby, anunță ea, zâmbind. Vreau să o cunoști pe Kris. Ea e femeia care mi-a readus zâmbetul pe buze. Nu e minunată?

*

Pe tot timpul zborului spre Las Vegas, Bobby s-a gândit continuu la ce-ar fi spus Lucky despre această neașteptată turnură a lucrurilor. Schimbarea de echipă a lui Brigette venea ca o surpriză, deși când se gândi la asta nu era chiar atât de șocat. Până la urmă, Brigette experimentase un șir de ratați și de psihopați – toți bărbați –, deci, poate, cu o femeie ar avea mai mult noroc. Era, cu siguranță, destul de fericită și arăta fantastic. Ea și Kris se prosteau ca niște adolescente.

Kris era o jucătoare profesionistă de tenis cu destul de mare succes.

–Ne-am cunoscut în Hampton la Petrecerea în Alb a lui P. Diddy, dezvălui Brigette. Eu eram cu un actor șomer care hotărâse că eu sunt cecul lui de plată a tuturor facturilor – inclusiv pensia alimentară a fostei soții, iar Kris se despărțise recent de prietena ei cu care fusese mult timp.

–Fusesem împreună opt ani, se amestecă Kris. Voia un certificat de căsătorie și un copil. Tot ce voiam eu era să se termine.

–Nici una dintre noi nu ne uitam...

–Până când ne-am uitat una înspre cealaltă, o întrerupse Kris.

–Și apoi, adăugă Brigette cu un chicot timid. A fost o lovitură de fulger. Am știut imediat că îmi va schimba viața și, chiar dacă suntem împreună doar din vară, mi-a schimbat-o.

Kris îi strânse mâna lui Brigette și apoi se concentră o clipă asupra lui Bobby.

–Sunt fericită că în sfârșit, te-am întâlnit, spuse ea. Știu că familia înseamnă mult pentru Brigette, așa că, dacă s-a ivit ocazia să facem această călătorie împreună, amândouă am spus un răsunător „da"! Abia aștept să cunosc și restul familiei.

–Îi vei cunoaște, spuse Bobby, aruncând o privire spre M.J. și Cassie care erau unul peste celălalt.

Părea că el era cel ciudat. De unul singur. Fără jumătatea lui.

Tot ce avea era atracția lui pentru o vedetă faimoasă, care îl folosise pentru serviciile sale sexuale. Frumos.

*

Ultimul lucru pe care se aștepta Bobby să-l vadă, în timp ce limuzina argintie, foarte lungă, de opt pasageri îi ducea de la aeroport la The Keys, era un panou uriaș cu Zeena pe bulevardul principal, vestind o apariție de-o singură seară la hotelul The Cavendish. Trebuia să apară în seara următoare.

Iisuse! Nu era nici o scăpare?

The Cavendish – un hotel situat chiar lângă The Keys, iar proprietarii, un cuplu de lesbiene, erau prieteni buni cu Lucky și Lennie.

Lui Bobby îi trecu prin cap că, mâine seară, împreună cu grupul său, va sta lângă scena de la The Cavendish

urmărind-o pe Zeena. Nu e mare scofală, nici nu va ști că a fost acolo. Va sta în public ca oricare alt fan.

–Oh, priviți! exclamă Cassie, aplecându-se pe fereastră și uitându-se la panou. Zeena va apărea aici mâine seară. O iubesc! M.J., putem merge?

Putea să-i ceară să se dezbrace la pielea goală și să alerge pe stradă, căci M.J. era îndrăgostit până peste cap.

–Desigur, dragă, voi încerca să iau bilete, promise M.J.

–Probabil că Lucky le-a luat deja, remarcă Bobby.

–Sau, dacă nu le-a luat, de ce nu o suni tu pe Zeena? sugeră M.J. Tot timpul te privește de parcă ai fi următoarea ei cină.

Bobby fu surprins să vadă că M.J. observase și nu spusese nici un cuvânt până acum.

–Crezi? spuse el, încercând să pară degajat.

–Haide, frate, spuse M.J. tachinându-l. Știi la fel de bine ca mine că Zeena te place. Te vrea, omule. Vrea să-și facă de cap cu tine.

–N-am observat.

–Da, sigur, spuse M.J., făcându-i cu ochiul lui Cassie. Tu n-ai observat, dar toată lumea din club a observat.

–Uah, exclamă Cassie, aplaudând. Zeena e nemaipomenită.

–Și bisexuală, adăugă Kris, alăturându-se conversației. Trebuie să spun că nu-mi place o femeie care nu poate să se hotărască.

„De-ar știi numai", se gândi Bobby.

Înainte să-și poată duce gândul până la capăt, limuzina intră în complexul The Keys.

capitolul 32

Annabelle

Micul dejun la Polo Lounge cu Frankie mahmur îi ocupă lui Annabelle toată dimineața. Se jucă în farfurie cu ouăle Benedict, în timp ce bătea nerăbdătoare cu piciorul ritmul pe podea.

–Abia aștept să ne întoarcem în New York, mormăi ea.

Frankie își ridică ochelarii retro Ray-Ban, care dezvăluiră niște ochi injectați.

–Haide, locul ăsta e mișto, iubito, spuse el plin de entuziasm. Ar fi trebuit să vii cu mine aseară. Îți spun – e un loc minunat, l-ai ratat.

–Sunt sigură că așa e, răspunse Annabelle cu afectare, uitând evident de anii nebunești ai adolescenței ei. Știu foarte bine cum e L.A.-ul. Tipi bătrâni și decrepiți cuprinși de febra Viagra și aflați în căutare de femei și minore imbecile ce-și expun absența lenjeriei intime. Adorabil!

–Genul nostru de oraș, glumi Frankie, dând pe gât un pahar de suc de portocale. Știi, iubito, putem face un profit aici. Căci, din câte-mi dau seama, nu așteaptă decât să-l preluăm.

–De ce am vrea Los Angeles, când avem New Yorkul? spuse Annabelle, încruntându-se.

–Extindere, iubito. Despre asta e vorba în afaceri.

–Dar, Frankie, pledă ea, hotărâtă să-l facă să se răzgândească. Sigur îți dai seama că trebuie să deținem controlul? Nu ne putem conduce afacerea dintr-un alt oraș.

–Atunci ar trebui să ne gândim să petrecem mai mult timp în L.A., spuse el continuându-și gândul. Aducem pe cineva ca Janey, să conducă lucrurile când noi nu suntem aici.

–Sigur, murmură Annabelle cu sarcasm. Există o Janey ascunsă după fiecare colț.

–Voi găsi pe cineva, insistă Frankie. Mă știi, îi miros eu.

–Nu înțeleg de ce nu poți fi mulțumit cu ceea ce avem, spuse Annabelle, dorindu-și să nu fie așa de al naibii de încăpățânat.

–Pentru că vreau mai mult, iubito, explică el. Nu e nimic rău în asta.

Annabelle își împinse farfuria. Frankie începea s-o calce din nou pe nervi. De ce era așa fixat pe L.A., când știa că ea îl ura?

Se uită la ceas. Unde era Denver? Slavă Domnului că avea pe cineva pe care se putea baza s-o scoată din această încurcătură.

Amintirile lui Annabelle despre Denver la școală erau începețoșate. Își amintea vag că petrecuseră ceva timp împreună, dar lui Denver nu-i plăcea să meargă în cluburi și la cumpărături – tot timpul punea școala și familia pe primul loc, plus că nu avea niciodată bani de spart. Dacă se gândea mai bine, Denver fusese un adevărat cal de bătaie.

Nu conta, pentru că ea era acum aici și Annabelle avea nevoie de sprijinul ei, din moment ce devenea dureros de evident că nu se putea baza pe Frankie.

–Acela nu e cumva Mel Gibson? întrebă Frankie, coborându-și vocea atunci când faimosul actor trecu pe lângă masa lor. Iisuse, tipul arată minunat!

–Cui îi pasă? spuse Annabelle, dându-și părul pe spate. Și ce-a fost toată prostia aia de-aseară dintre tine și Ralph? Ai idee cât de idiot ai părut?

Cuvântul „idiot" nu i-a căzut bine lui Frankie.

–Ce ți s-a înfipt în fund în dimineața asta? spuse el iritat.

–Se pare că nu tu, îi răspunse Annabelle, refuzând să se uite la el.

–Ce vrea să-nsemne asta?

–Înseamnă că ne îndepărtăm unul de celălalt, spuse ea, privind în gol.

Frankie rămase tăcut pentru un moment, timp în care evalua ce se întâmpla. Prietena lui devenise nepoliticoasă cu el, lucru pe care el nu-l aprecia. Își dădu seama că era supărată din cauza mamei ei, deși nu părea să-și dea seama. Dar acesta nu era un motiv să se răzbune pe el. Erau în sfârșit în L.A. și ar fi trebuit să se bucure de fiecare minut, în loc să-și sară la gât unul altuia.

Decise să salveze ziua, să dea drumul farmecului Frankie Romano, s-o ademenească înapoi în cea mai bună relație pe care va putea s-o experimenteze vreodată.

–Știi ce, spuse el, suntem amândoi agitați, au fost câteva zile de coșmar, dar știi cât de mult te iubesc, nu-i așa, iubito? Se aplecă asupra ei și-și frecă nasul de gâtul ei, exact cum știa că o excită. În seara aceasta te scot la cină, doar noi doi. Și apoi...

–Frankie, începu ea să spună, făcând o încercare șovăielnică de a-l îndepărta.

–Nu te obosi să te opui, spuse el ferm. Ai dreptate, avem nevoie de ceva timp pentru noi. Lasă pe mine, iubito, voi aranja totul.

*

–Ai un prieten? întrebă Annabelle în timp ce limuzina le purta spre reședința Maestro.

–Da, deși nu locuim împreună, răspunse Denver, nedorind să-i mai dezvăluie lui Annabelle alte detalii despre viața ei amoroasă.

–Foarte înțelept, aprobă Annabelle pe când își aprinse o țigară. Pe de altă parte, tu ai fost întotdeauna mai deșteaptă. Cine are nevoie de un bărbat să facă dezordine în apartament? Sau ai o casă?

–Nici o casă.

–Apartamentele sunt mai bune.

–Presupun că da, spuse Denver, urând această conversație care nu ducea nicăieri.

–Am un apartament fantastic în New York, se lăudă Annabelle.

–Știu, l-am văzut.

Annabelle tăcu imediat. Vorbea despre uluitorul și spațiosul apartament din Park Avenue, nu despre dărăpănătura din SoHo. Probabil că Denver nici n-ar fi observat diferența.

Au parcurs restul distanței în tăcere, până când au ajuns pe proprietatea Maestro. Pe când așteptau să se deschidă poarta de la capătul aleii, câțiva paparazzi rătăciți au ieșit din tufăriș și au început să fotografieze.

Annabelle își acoperi imediat fața cu mâinile.

–Ah, Dumnezeule! se îngrijoră ea. Nu pot fi fotografiată. Oamenii din New York nu au nici o idee cine sunt. E imposibil.

Denver decise să nu sublinieze că la înmormântare vor fi copleșiți de echipe ale televiziunilor, fotografi și presă. Va fi o frenezie mass-media.

Odată ce au ajuns la reședință, Lupe, menajera lui Maestro, răspunse la ușă. Le conduse până la scara principală către somptuoasa garderobă a Gemmei, o încăpere aproape la fel de mare ca întregul apartament al lui Denver.

Annabelle se aruncă pe o elegantă canapea roz, de două persoane și, cu un oftat de epuizare, spuse:

–Pur și simplu nu pot face asta. Va trebui s-o faci tu în locul meu.

Dintr-odată, Denver se simți copleșită de un șir de amintiri neplăcute. Annabelle smiorcăindu-se la liceu:

„Nu pot face testul la istorie, va trebui să-l faci tu în locul meu." „Nu pot ajunge la cantină, va trebui să-mi iei prânzul." „Nu mă pot duce la petrecerea lui Carolyn, va trebui să-i spui tu."

Denver se trezise într-un iad al amintirilor neplăcute și nu-i plăcea asta. Fusese o vreme când încercase cu disperare să fie una dintre fetele tari. Era atât de disperată încât făcuse tot ce-i ceruse Annabelle. Acum însă lucrurile stăteau diferit și tot ceea ce voia era să se întoarcă la biroul ei și să-și reia cariera înfloritoare.

–Ghici ce, exclamă ea, lovindu-și ușor ceasul. Am uitat de-o întâlnire foarte importantă la care ar trebui să fiu în această dimineață. Îmi pare rău, trebuie să plec.

–Dar am nevoie de tine, hohoti Annabelle. Nu poți pleca.

–Nu-ți face griji, o voi trimite aici pe asistenta mea, Megan. Megan e foarte competentă, se va descurca minunat. Îți va plăcea. Și, înainte ca Annabelle să mai poată obiecta, se îndreptă spre ușă.

Annabelle era lividă. Nu-i venea să creadă că fusese părăsită când avusese nevoie de cineva. Denver Jones ar trebui s-o pupe în fund, nu s-o abandoneze. Ce prietenă bună s-a dovedit a fi!

*

Din cortul privat al hotelului Beverly Hills, Frankie urmărea acțiunea. Nu se întâmplau prea multe, oricum, fiind încă devreme. Mai era o grămadă de timp ca o suită de vedete din filme să apară și să piardă vremea. De preferat, Jessica Alba și Megan Fox, în cei mai înguști bikini brazilieni.

Fusese așezat un șezlong pentru el, lângă piscină, deci după ce se acoperi cu loțiune de plajă, ieșise din cort, așteptând Bloody Mary-ul comandat dinainte.

Seara trecută fusese prins într-un scandal. Că veni vorba despre un paradis al femeilor – asta era L.A.! Fete pe săturate. Fete în outfituri minuscule, cu spatele gol, aproape topless. Fete cu păr blond și lung și sânii, evident, falși. Fete cu păr închis la culoare și lung, cu buze, evident, false – încercau cu disperare s-o întreacă pe zeița Angelina. Păcat că nici una nu reușea.

Frankie mersese în câteva cluburi cu evenimente. În al doilea club ocupase un loc la bar și urmărise acțiunea. După ce-i strecurase barmanului cartea lui de vizită, îl întrebase dacă nu era vreunul dintre proprietari prin preajmă.

Până la urmă, Rick Greco, tipul care conducea clubul, dar care era și acționar, a apărut și s-a prezentat.

Lui Frankie i s-a părut că Rick are ceva familiar, dar nu știa de unde să-l ia.

–Scuze, tipule, dar nu căutăm nici un DJ, spuse Rick lovindu-l prietenește pe spate.

–Nu-ți bate capul, că nu-mi caut de lucru, răspunse Frankie. Sunt în oraș pentru înmormântarea mamei prietenei mele. Gemma Summer. Probabil c-ai citit despre asta. Un caz care face vâlvă.

–Rahat, spuse Rick, impresionat prostește. Ce aiurea! O pauză scurtă și apoi: fiica ei chiar e prietena ta?

„Ce credea cretinul – că inventase asta?"

–E-n regulă, spuse el, observând neatent încăperea. Annabelle Maestro. Locuim împreună în L.A.

Rick pocni din degete către barman.

–Pot să-ți cumpăr ceva de băut.

–Sigur, spuse Frankie amabil. De ce nu?

Și așa au început să discute, iar Frankie a decis că Rick ar putea fi o legătură excelentă, mai ales atunci când

Rick dezvălui că fusese o vedetă în adolescență și apăruse la TV în anii '90.

–Știi, mi s-a părut că te cunosc, spuse Frankie, amintindu-și de anii adolescenței lui. Nu erai în show-ul acela cu mama fierbinte și doi mucoși enervanți?

–Ăla sunt eu, spuse Rick mândrindu-se cu amintirea fostei lui glorii. A rulat trei ani. E ceva ce nu voi uita niciodată.

Frankie se uită pentru a doua oară la bărbatul cocoțat pe scaunul de lângă el: Rick avea mai puțin de patruzeci de ani acum, dar încă mai păstra urme ale fostului idol al adolescenților. Ochi căprui ca de vițel, ascunși în spatele ramelor de sârmă ale ochelarilor. Părul șaten de culoarea nisipului era îngrijit, iar hainele erau cu siguranță la modă în anii '90 – o cămașă roz cu nasturii până jos, blugi Levi's strânși pe corp și cizme de cowboy cu vârf ascuțit.

„Ce târâtură", se gândi Frankie. „Orașul ăsta e pregătit pentru o preluare, și eu sunt omul potrivit s-o fac. Am nevoie de ajutor, iar bădăranul ăsta ar putea fi ceea ce caut."

–Deci... Rick, se aventură el. Noi doi ar trebui să ne mai vedem.

–Da, sigur, spuse Rick, mi-ar plăcea.

–Ce-ai spune de mâine? sugeră Frankie. Am putea lua prânzul la piscina de la hotelul Beverly Hills. Am o propunere de afacere care te-ar putea interesa.

–De ce nu? spuse Rick. Sunt întotdeauna deschis ideilor noi.

Frankie zâmbi. Era regele relațiilor. Era în oraș de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja era în acțiune.

Viața era bună.

Viața era foarte bună.

capitolul 33

Denver

Am primit un mesaj de la Sam și l-am citit în drum spre birou:

Îmi lipsește Los Angelina mea cu nasul roșu. Timpul petrecut împreună a fost special. Tu ești specială. Cui îi mai fac eu clătite acum?

Un zâmbet îmi acoperi toată fața. Nu putea să nu-mi placă faptul că-i era dor de mine. Tare dor, din moment ce-mi trimisese un mesaj ca acesta.

M-am gândit la răspuns. Trebuia să aibă exact tonul potrivit, nu putea să sune plat. Am ajuns în cele din urmă la: *Hmm... amintirea clătitelor speciale. Cu siguranță, aș mai avea chef de-o porție.*

Ambiguu. Numai bun.

Încă zâmbeam când am intrat în birou.

Domnul Dinți-de-Rechin îmi șterse curând zâmbetul de pe față cu o prelegere acră despre importanța relațiilor client-avocat.

Am fost de neclintit. I-am spus că ce e prea mult e prea mult și că nu eram un babysitter calificat.

Acceptă în cele din urmă faptul că terminasem, iar apoi mă informă că amândoi vom asista la înmormântarea de joi în semn de respect. Am fost de acord.

Am ajuns în sfârșit în biroul meu și am chemat-o pe Megan – interna mea personală, care, din păcate, nu era asistenta competentă pe care i-o promisesem lui Annabelle. Megan era fiica unui asociat de afaceri al Domnului Dinți-de-Rechin și era cât se poate de grea de cap. Am încercat s-o învăț un lucru sau două, dar a te face înțeles

de către ea era ca și cum ai merge prin deșert la amiază în haine de schi.

Megan era o fată de bani gata, cu nimic altceva în minte decât cumpărături, mers în cluburi și prieteni. Eroinele ei erau Lindsay Lohan și Paris Hilton. Îl venera pe Zac Efron și îi considera pe George Clooney și pe Brad Pitt doi bărbați foarte bătrâni.

De fapt, dacă stai să te gândești, e probabil persoana perfectă ca să umble cu Annabelle. Două puștoaice răzgâiate, împreună.

Am trimis-o la vila Maestro cu avertizarea aspră să aibă grijă cum se poartă și să încerce să reprezinte firma într-un mod mulțumitor.

Megan fu încântată să scape de îndatoririle plictisitoare de la birou.

După ce a plecat, m-am așezat la birou și m-am uitat peste cazurile strânse acolo. Un caz de furt din magazine ce implica un fost prezentator de televiziune și un magazin mic. Și un caz de agresiune cu circumstanțe agravante între un rapper și un membru de seamă al lumii paparazzilor. Nimic prea interesant, dar, din moment ce ambele cazuri implicau oameni destul de cunoscuți, voi încerca să scot cât mai mult din ele.

Într-un fel, regretam faptul că Ralph nu fusese acuzat de uciderea soției sale. Ar fi fost o nebunie de caz să ajut la apărarea lui. Felix ar fi făcut o treabă excelentă și eu aș fi fost exact lângă el, privind și învățând.

După o vreme, l-am sunat pe medicul veterinar ca să-l întreb despre câinele meu, Amy Winehouse. Lui Amy nu-i plăcea să fie închisă într-un adăpost, așa că, de fiecare dată când călătoream, o duceam la medicul meu veterinar, unde era tratată ca pe regina care credea ea că este.

–Voi veni s-o iau pe Amy mai târziu, am informat-o pe recepționeră.

–Ah, domnișoară Jones, prietenul dumneavoastră a venit cu pisica lui ieri dimineață și, când a observat-o

pe Amy, a spus că o ia el. Mi-a spus că știți despre asta și că totul a fost aranjat.

–Prietenul meu?

–Domnul Meyer.

Pentru un moment, am fost copleșită de un sentiment de uimire și de furie. Domnul Meyer. Josh Meyer. Fostul tip cu care fusesem.

–Ce? am răbufnit.

–Amy părea fericită să-l vadă, spuse recepționera. Coada i se zbătea de parcă o luase razna. Este OK că i-am dat drumul?

Nu, nu este ok, vacă proastă ce ești! Josh a vrut întotdeauna s-o păstreze pe Amy și i-am spus că niciodată nu se va întâmpla asta. A o ține pe Amy era felul meu de a-l pedepsi pe Josh, de a-i face cunoscut că nu putea întotdeauna să facă tot ce vrea el. Și acum tocmai o luase. Ei bine, ducă-se dracului! Ăsta e război.

–Uh... de fapt, pe viitor, vă rog să nu mai dați câinele meu nimănui în afară de mine, am spus, încercând să nu-mi pierd cumpătul.

–Îmi pare atât de rău, se tângui recepționera. Sper că...

–Nu contează, am spus, întrerupând-o. Mă voi ocupa eu de asta.

După ce-am trântit telefonul, l-am sunat pe Josh pe telefonul mobil. Din fericire, nu-și schimbase numărul, dar, din nefericire, nu l-am prins la telefon am dat de afurisita lui de căsuță vocală.

Sunt Denver, am spus, folosindu-mă de cea mai bună voce a mea rece. Ai luat-o pe Amy și asta nu-mi place. Știi că am căzut de acord să rămână cu mine – așa că, ce dracu', Josh! Sună-mă de-ndată ce primești asta.

Am închis, scoasă din sărite de tupeul lui. Cum de îndrăznește să-mi răpească câinele.

*

Până la ora cinci, Josh încă nu sunase.
Fiu de cățea!
Răpitor de câini!
Nemernicul naibii!

Mi-am dat seama că era nevoie de-o confruntare dacă doream s-o recuperez pe Amy. Știam unde lucra Josh, adică unde avea grijă de membrele unora dintre cele mai mari staruri sportive din oraș, dar m-am gândit că am mai multe șanse să-mi recuperez câinele dacă merg acasă la el. Astfel, la câteva minute după ora cinci, am plecat și am condus spre casa lui din Hancock Park. Da, după ce ne-am despărțit, Josh a cumpărat o casă – ceva ce nu se gândise niciodată să facă atâta timp am fost împreună.

Nu mai fusesem niciodată în casa lui, cu toate că, trebuie să recunosc, după ce-am aflat că a cumpărat-o, am trecut de vreo două ori pe-acolo.

Casa lui Josh nu se afla la stradă, în față având o peluză verde bine îngrijită și o mulțime de pomi. Vechiul stil colonial era foarte impresionant.

Am parcat pe șosea, am mers până la ușa de la intrare și am apăsat butonul soneriei.

O femeie scundă, înspăimântător de slabă, cu bucle aurii lungi și o expresie dură pe față, deschise ușa. Având mai puțin de treizeci de ani și obligatoriul ten fals de L.A., era îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine casual de firmă.

–Da? întrebă ea, cu o mână pe șoldul ei osos. Tonul ei era la fel de prietenos ca o găleată plină cu rahat.

–Salut, am zis, încercând să privesc pe lângă ea. Josh este pe-aici?

Își miji ochii dați cu prea multă mascara.

–Cine vrea să știe?

–Eu vreau.

–Și tu ești...?

–Denver. Nici un semn de recunoaștere nu se văzu pe fața ei îngustă. Denver Jones, am adăugat, deoarece eram

sigură că îi spusese despre mine. În continuare nimic. Fosta prietenă a lui Josh.

Informația ajunse în sfârșit la creierul ei cât bobul de mazăre. Sunt nedreaptă? Nu cred. E o idioată, îmi dau seama foarte ușor.

–Are câinele meu, am spus liniștită. Îl vreau înapoi.

–Ce ușurare, spuse Domnișoara Slăbănoagă. Nu suport creatura aia soioasă. Câinii îmi provoacă cele mai rele alergii.

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze că spune adevărul, strănută de două ori și se holbă la mine de parcă ar fi fost vina mea.

Norocosul de Josh. Își găsise fata potrivită.

–Unde e Amy? am întrebat, puțin jignită.

–Amy? întrebă nedumerită.

–Câinele meu.

–Oh, chestia aia. L-am închis în magazia din spate.

Îmi venea s-o plesnesc.

–De ce-ai făcut asta?

–Ți-am spus. Alergii, zise Domnișoara Slăbănoagă, înăbușindu-și un căscat. Pe deasupra, câinele ăla prost latră întruna. Cum îl suporți?

–Amy latră deoarece ai închis-o, am spus. Unde-i Josh?

–În drum spre casă, bănuiesc.

–Atunci o să-mi iau câinele și-o să plec.

–Josh știe că iei câinele?

–Da, am spus hotărâtă. Totul e aranjat.

–Atunci, spuse ea. Ar trebui să intri, pentru că eu nu deschid ușa de la magazie, să nu mă muște câinele ăla tâmpit.

Aș vrea eu!

Am intrat în casă, unde era o mare dezordine. Teancuri de haine erau întinse prin sufragerie și diferite grămezi de accesorii umpleau fiecare masă. Domnișoara Slăbănoagă, stilist-de-staruri, își marcase cu siguranță teritoriul.

Singurul semn că Josh locuia aici era un televizor cu ecran plat uriaș și vechiul său scaun confortabil, scaunul pe care n-am reușit niciodată să-l conving să-l arunce.

Ha! Nu renunțase niciodată la scaun, dar nu avusese nici o problemă să renunțe la mine.

Nu că-mi păsa. Sincer, nu-mi păsa deloc.

În depărtare, am auzit-o pe Amy lătrând. Brusc, Josh intră valvârtej în casă.

Josh Meyer. Fostul meu prieten. Bărbatul cu care petrecusem odinioară mai mulți ani prețioși.

M-am uitat la el. S-a uitat la mine. Pentru o clipă, a fost ca și cum timpul încetase să mai curgă, eram din nou împreună și nimic nu se schimbase.

–Ce se-ntâmplă aici? întrebă Josh, punând capăt vrăjii. Ce cauți aici, Denver?

M-am uitat la el cu răceală. Cum îndrăznește să-mi fure câinele? Iar apoi mai are și tupeul să mă întrebe ce caut în casa lui?

Am observat că luase în greutate. Pusese cel puțin vreo cinci kilograme și n-am putut să nu mă simt mulțumită, știind că arăt bine, chiar dacă, probabil, arătam ca o uriașă stând lângă Domnișoara Slăbănoagă, care nu are mai mult de un metru cincizeci.

–Mi-ai luat câinele, am spus pe un ton acuzator.

–Câinele nostru, mi-o întoarse el.

–Nu. Câinele meu.

–Ai lăsat-o pe Amy la veterinar. Am văzut-o că era nefericită, așa că am luat-o de-acolo.

–Nu aveai nici un drept să faci asta.

–Aveam toate drepturile. Am găsit-o pe Amy împreună, îți amintești?

–Micii tale prietene nici măcar nu-i plac câinii, așa că de ce-ai lua-o?

–Vezi, întotdeauna încerci să controlezi totul, rânji disprețuitor Josh. Amy a fost câinele nostru. Am dreptul s-o iau.

–Nu. Nu ai.

–Ba da, am.

–Liniștiți-vă! spuse Domnișoara Slăbănoagă, băgându-și corpul ei inexistent între noi. Ia-ți câinele și pleacă. Voi doi îmi provocați o migrenă.

Alergii, migrene. Josh își găsise un adevărat trofeu.

–Da, Josh, am spus, obosită de-atâtea certuri. Dă-mi câinele.

Gura lui Josh luă forma unei linii subțiri, drepte – semn sigur că era scos din sărite.

L-am iubit vreodată cu adevărat pe acest bărbat?

Bănuiesc că da, dar acum nu-l mai iubesc.

–Bine, spuse el, bosumflat în continuare.

–Bine, am răspuns, fixându-l cu privirea și făcându-l să-și întoarcă capul.

Câteva minute mai târziu, am plecat de-acolo cu Amy Winehouse, amândouă fericite că scăpasem.

A trebuit să fac o scurtă oprire la birou, după care am luat o cină târzie cu Mario, așa cum plănuisem. Îmi trimisese deja un mesaj, confirmându-mi că ar trebui să ne întâlnim la Ago. Aș fi avut timp doar să merg acasă și să mă schimb în ceva potrivit pentru o ieșire în oraș cu Mario. Urma să se termine, probabil, acasă la el.

Hmm... După confruntarea mea cu Josh, aveam nevoie de puțină atenție drăgăstoasă, iar Mario era tipul potrivit s-o furnizeze.

Am mers cu mașina direct la birou, am lăsat-o pe Amy cu paznicul meu favorit de la parcare și am luat liftul până sus, la etajul patruzeci și doi.

Megan se întorsese și strălucea de fericire.

–M-am distrat cel mai tare, se entuziasmă ea. Annabelle e nemaipomenită!

Ah, da, nimic nu se compară cu umblatul prin hainele unui star de cinema ucis, ca să aducă zâmbetul pe fața unei fete.

– Domnul Sanders ți-a cerut să arunci o privire la aceste fotografii, adăugă Megan, înmânându-mi un plic.

– Ce sunt astea?

– N-a spus. Pot să plec acum?

– Sigur, am spus, deschizând plicul.

Felix pusese în plic un bilet mic.

Denver. Uită-te la pozele acestea cu Gemma Summer. Ceva sugestii? Ralph e nerăbdător să știe cine e bărbatul.

Bineînțeles că Ralph era nerăbdător să știe. Frumoasa lui soție fusese fotografiată cu un alt bărbat cu o săptămână înainte să fie ucisă.

Am privit îndelung fotografiile. Erau patru. Gemma arăta bine, era evident că se simțea bine, ciocnea paharul cu străinul – un bărbat abia vizibil, și doar din profil. Erau făcute la un restaurant retras, sus pe dealurile de lângă Malibu. Fotograful trebuie să o fi urmărit pe Gemma acolo, după care se ascunsese în tufișuri ca să facă fotografiile.

M-am uitat o dată, de două ori, de trei ori. Apoi mi-am dat seama.

Bărbatul misterios era tatăl lui Carolyn.

capitolul 34

Carolyn

Ultimul lucru pe care și-l amintea Carolyn era că-și oprise mașina lângă benzinăria Shell părăsită – închisă cu mult timp în urmă – și așteptă răbdătoare să sosească Gregory. Nu putea să-și amintească tot ce se întâmplase mai departe, cu toate că avea amintiri vagi despre o fată care-i bătuse la geam – o tânără hispanică aparent agitată și poate într-un fel de încurcătură. Fiind un bun samaritean, Carolyn își coborâse geamul să vadă dacă putea să ajute și asta era tot – nici o altă amintire.

Acum se trezise în portbagajul prăfuit al unei mașini aflate în mișcare, cu mâinile și gleznele legate și cu o cârpă jegoasă în gură.

Panica puse imediat stăpânire pe ea. Era un coșmar? Se va trezi cu siguranță imediat. Dar nu. Era legată în portbagajul unei mașini, iar vehiculul se afla în mișcare.

Fierea îi umplu gâtul, dar o înghiți, temându-se că s-ar putea sufoca.

Încercă să se miște. Imposibil.

Mâinile îi erau legate la spate cu un cablu electric. Acesta îi tăia încheieturile mâinilor și o durea.

„Doamne, te rog, ajută-mă!"

Voia teribil să spună cuvintele cu voce tare, dar lucrul ăsta era imposibil, așa că le cântă în liniște în capul ei, ca o incantație liniștitoare, și speră că, într-un fel sau altul, El o va auzi.

*

–Sigur nu va muri? întrebă Rosa, prietena de șaisprezece ani a lui Benito. Rosa era o fată frumoasă – frumusețea îi era stricată de o cicatrice albă subțire, care îi acoperea în întregime obrazul stâng, rezultatul unei lupte de bandă doar între fete. Mama ei o pedepsise pentru asta, o ținuse închisă în casă două săptămâni întregi.

–De câte ori trebe să-ți zic, răspunse Benito cu o căutătură urâtă. Doar băgăm puțină frică în *puta*, ca să piardă copilul ăla nenorocit.

–Tot ce trebuia să facă era să-l facă pe tip să și-o scoată, fu de părere Rosa. Merge de fiecare dată.

–Și de-aia ai un copil de zece luni care trăiește cu mama ta, spuse Benito cu o expresie acră. În plus, ea nu vrea să-și arunce copilul, nemernicul de senator vrea asta.

–Un împuțit, mormăi Rosa, sorbind hulpavă dintr-o doză de Red Bull, după care se șterse la gură cu dosul palmei. Oricum, de ce faci asta pentru el?

–O fac pentru că n-am chef s-ajung iar la pârnaie, spuse Benito enervat.

–Ce vrei să faci cu ea? întrebă Rosa, deschizându-și poșeta și luând o pudrieră Cover Girl, pe care-o șterpelise din farmacie.

–Crezi că știu? spuse Benito, clipind rapid. Cât de mult îți ia să pierzi un afurisit de copil?

Rosa ridică din umeri, după care începu să-și examineze cu atenție fața în oglinda retrovizoare.

–Nu știu, spuse în cele din urmă, descoperind un coș care trebuia stors. Dar o fată de la școală a mers la un tip irlandez – a făcut un avort pentru cincizeci de parai. De ce n-o ducem acolo?

–Pentru că trebuie să pară un accident, insistă Benito, dorind ca Rosa să-și țină gura închisă măcar o dată.

–De ce? întrebă Rosa, trecându-și limba peste buze.

–Încetează odată cu întrebările tale nenorocite, mârâi Benito.

Se vedea cu Rosa cu întreruperi de când ea avea cincisprezece ani, de aproape șase luni – un record pentru el. Era dispusă să facă diferite lucruri pentru el, nu-l bătea la cap prea mult și i-o sugea ca o veterană.

Dezavantajul era că ea avea un copil cu un membru al unei bande rivale și, de fiecare dată când apărea o ocazie, nenorocitul încerca să-l facă dispărut. Era o râcă perpetuă, iar Benito se gândea serios s-o părăsească pe Rosa din cauza asta.

Dar nu acum, nu cu târfa însărcinată a senatorului legată în portbagajul mașinii lui. N-ar fi isteț din partea lui.

*

–Diseară e cu ținută obligatorie, îi aminti Evelyn Stoneman soțului său la interfon.

Un alt eveniment cu ținută obligatorie era ultimul lucru de care avea nevoie Gregory.

Dar știa prea bine cât de prudent era din partea lui să participe, deoarece, în timp ce Carolyn era pe lista absenților, el trebuia să se asigure că fiecare mișcare pe care o făcea era observată.

Nu că cineva ar fi raportat dispariția lui Carolyn. Ținând seama de faptul că trăia singură, asta putea să dureze zile, iar până atunci ea se va întoarce în mod sigur, fără vreun copil care să crească în pântecul ei. Când se va întoarce, Gregory o va compătimi, va face gălăgie în legătură cu necesitatea unor legi mai dure pentru combaterea infracțiunilor. Și apoi – se va ivi momentul potrivit – se va despărți de ea.

Dacă norocul era de partea lui, șocul răpirii ar trebui s-o facă să piardă copilul în scurt timp – poate în câteva ore. Și când se va fi întâmplat asta, ea va fi eliberată, iar Gregory va fi, de asemenea, eliberat. Era planul perfect.

Îi dăduse instrucțiuni lui Benito să nu-i facă rău, doar s-o zguduie puțin. Nu că Benito ar fi fost cea mai de încredere ființă umană de pe planetă, dar Gregory nu avusese de ales. Copilul trebuia să dispară și Benito părea să fie singura lui salvare.

Evelyn apăru la ușa dressingului său, învești mântată într-o rochie albă și lungă, Carolina Herrera, și cu niște diamante elegante.

–Nu ești gata, îl dojeni ea, ridicând spre el un deget pe care avea un inel.

–Dă-mi cinci minute, spuse morocănos Gregory, întinzându-se după o cămașă albă apretată de pe un umeraș din apropiere. E tot ce am nevoie.

*

Carolyn simți încă o dată cum fierea îi urcă în gât și încă o dată reuși s-o înghită.

Mașina mergea pe un teren dur și ea era incapabilă să protesteze pentru faptul că era aruncată în toate direcțiile.

Încercă să se calmeze și să gândească rațional. Când Gregory ajunsese la întâlnire și observase că lipsea – raportase cu siguranță dispariția ei la poliție?

Sau nu? Cunoscându-l pe Gregory, e posibil să fie prea circumspect ca să facă asta – întotdeauna se îngrijora atât de tare în legătură cu prețioasa lui reputație.

Dar dacă mașina ei era în continuare lângă stația de benzină abandonată, atunci Gregory știa cu siguranță că ceva nu e în regulă și bineînțeles că va raporta. Conștiința lui îl va forța să facă asta.

Dar dacă acela sau aceea care o ținea închisă în portbagajul mașinii sale îi furase Pontiacul și o luase din loc? Atunci cum va ști Gregory că a fost răpită?

Lacrimile îi umplură ochii și începură încet să-i curgă pe obraji.

Cum va ști Gregory? Asta era întrebarea.

Și cine o va salva?

capitolul 35

Bobby

Inspectând locația clubului The Keys cu M.J. și Lucky, Bobby simți bucuria succesului. Va prelua în sfârșit locul, îi va schimba numele în „Mood" și va crea cel mai de succes loc de întâlniri nocturne din Las Vegas. Era ceva la care visase de când Lucky construise The Keys. O bătuse întotdeauna la cap să-i permită să obțină concesiunea clubului, dar ea se împotrivise, spunând că trebuia mai întâi să demonstreze că poate să facă asta. Ei bine, o dovedise cu prisosință. Deschis de aproape trei ani, Mood din New York înota în bani și în curând, va face o înțelegere să deschidă Mood în Miami, iar acum avea Las Vegasul.

–Știi că vom face schimbări majore, o informă el pe Lucky.

–Wow, rosti ea. Sunt atât de surprinsă.

–Vrei amprenta noastră pe el, nu? spuse el, observând că mama lui nu se schimba deloc – cu buclele ei întunecate și lungi, pielea măslinie și ochii mai negri decât noaptea –, fiind în continuare cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Și cea mai deșteaptă.

–De-aia te-am sunat, Bobby.

–Nu, o contrazise el. M-ai sunat pentru că sunt singurul în care poți să ai încredere că nu-mi construiesc propria mea afacere pe banii tăi.

–Deloc adevărat, obiectă Lucky. Sunt o grămadă de proprietari onorabili de cluburi pe care puteam să-i solicit: Rande Gerber, Brent Bolthouse...

–Continuă, mamă, spuse el sigur de sine. Știi că ai nevoie de mine.

–Am?

–Da – spune-o, o îndemnă el. Haide – spune-o.

–Am nevoie de tine! spuse Lucky teatral, într-o manieră batjocoritoare. Și de tine, M.J.

–Mersi, doamnă Gol...

–Lucky.

–Uh, mersi, Lucky, mormăi M.J. Incredibila mamă a lui Bobby reușea întotdeauna să-l facă să se simtă din nou ca un copil.

–Îți dai seama, M.J., vă cunosc pe tine și pe familia ta de când aveai doișpe ani, spuse Lucky, zâmbind spre M.J. Tatăl tău a avut grijă de Gino, când a avut problema aia cu anevrismul. Iar mama ta este cea mai încântătoare femeie din lume.

–Da. Și pun pariu că nu știai că M.J. are în continuare o pasiune pentru tine, glumi Bobby. Numai că acum are o prietenă, așa că am o bănuială că, probabil, ești în siguranță.

–Cine vrea să fie în siguranță? îl tachină Lucky, flirtând ușor.

M.J. se uită la Bobby. Era mai mult decât rușinat.

–De ce nu-i spui mamei tale cine are ceva cu tine? spuse el, încruntându-se.

–Și cine ar fi aceea? întrebă Lucky, ușor amuzată.

–Zeena, zise M.J. Îi ard călcâiele după Bobby, la modul serios.

Bobby îi aruncă lui M.J. o privire urâtă.

–Prostii, mormăi el.

–Ce coincidență, spuse Lucky. Pentru că mâine-seară îi vedem show-ul. Am auzit că e uimitor, așa că am cumpărat bilete pentru toți.

–Dă-l încolo de show, spuse Bobby, hotărât să scape de subiectul superstarului prădător. Nu ești interesată să auzi ce fel de schimbări voi face?

–Am o puternică bănuială că aș putea ghici, spuse Lucky zâmbind. Dar dă-i bătaie – spune-mi oricum.

Bobby își prezentă planurile sale pentru Mood în Las Vegas. Avea multe idei și prima dintre ele era să scape de scara luminată, fântânile interioare și operele de artă scumpe. Planul lui era să creeze o copie a lui Mood din New York.

–Trebuie să aibă un ventilator, ceva care să te dea pe spate, insistă el. Acum e Las Vegas la modă.

–Afacerile au fost întotdeauna bune, sublinie Lucky. Aducerea oamenilor în club nu a fost niciodată o problemă.

–Nu e vorba despre cât de mulți bani învârți, insistă Bobby. E vorba mai mult de mulțime.

–Și mulțimea ar trebui să fie? întrebă Lucky.

–Fără turiști – în afară de cazul în care sunt tineri și arată bine. Fără grăsani. Așa cum ți-am spus când l-ai deschis prima oară – trebuie să faci din club un loc unde localnicii să stea după ce termină lucrul. Deci... fete sexy în haine sexy. Tipi bogați cu Ferrariurile și Bentley-urile parcate afară. Celebrități aflate în vizită. Oricine cu o atitudine mișto. În căutarea acestui freamăt mergem noi.

–OK, băieți, spuse Lucky, fiind repede de acord. Cred că am înțeles ideea.

–Sigur? spuse Bobby, surprins că nu se împotrivea schimbărilor pe care el avea de gând să le facă.

–Sigur că am înțeles, așa că ce-ați zice să încheiem un contract? Apoi putem să ne relaxăm și să ne distrăm.

Bobby zâmbi satisfăcut.

–Mi-ai captat atenția.

*

Mai târziu, sora lui pe jumătate, Max, a fost cea care îi captă cu adevărat atenția. Veni la camera lui

de la The Keys fără să anunțe, bătu cu putere în ușă și intră.

N-o mai văzuse de câteva luni și, la vârsta de șaptesprezece ani, înflorise și devenise de-o frumusețe desăvârșită –, dar încă nu-și pierduse latura sălbatică. Max era imaginea în oglindă a lui Lucky la aceeași vârstă. Înaltă, suplă și cu o grămadă de bucle negre rebele, pielea măslinie arsă de soare, buze pline și personalitate din plin. Singura diferență erau ochii ei. Ai lui Lucky erau întunecați și intenși, ai lui Max erau verzi ca un smarald strălucitor.

În momentul în care deschise ușa, se aruncă în brațele lui, își încolăci picioarele lungi în jurul taliei lui și îl îmbrățișă strâns.

–Uah, spuse el râzând, în timp ce încerca să se desfacă. Nu se cade, ești mult prea mare.

–Ha! explodă Max într-un râs sălbatic. Am zburat până aici doar ca să te văd. Mă aștept măcar la o primire decentă.

–Răzgâiato! spuse el afectuos.

–Afemeiatule! răspunse ea, ochii verzi strălucindu-i. Ești atât de nasol, Bobby. De ce nu mi-ai spus că vii? A trebuit să aud de la mama. Așa că m-am urcat într-un avion și uite-mă aici.

–Și eu mă bucur să te văd, spuse el, râzând în continuare.

–Dar oricum te iubesc, fratele meu mai mare, adăugă ea cu un zâmbet molipsitor.

–Mă iubești, ha?

–Da.

–E bine de știut.

–Și tu mă iubești, nu?

–Uneori, o tachină el. Când nu mă scoți din sărite.

–Haide, Bobby, spuse ea, încruntându-se în glumă. Nu mă face să-mi pierd vremea.

–Cine te face să pierzi vremea?

–Tu! Tu! Tu! urlă ea.

–Calmează-te.

–Unde e M.J.? întrebă ea, schimbându-și dispoziția și deschizând minibarul. Ar trebui să-l târăsc după mine înapoi în L.A.

–Și de ce-ai face asta?

–Pentru că prietena mea cea mai bună, Cookie, e disperată să-și facă de cap cu el.

–Prietena ta Cookie e mult prea tânără ca să-și facă de cap cu oricine.

–Liniștește-te! spuse Max, dându-și ochii peste cap. În ce secol te-ai născut?

–E grozav să te văd, puștoaico, spuse Bobby, zâmbind. Ai aceeași gură mare.

–Ți-a spus vreodată cineva că începi să semeni cu bunicul Gino? întrebă ea, scoțând un pachet de m&m din minibar.

–Și ăsta-i un lucru rău?

–Uite care-i treaba, Bobby, oftă ea, îndesându-și o mână de m&m în gură. Cred că e timpul să vin la New York și să mă mut cu tine. Un plan mișto, nu?

–Nu, spuse el, dând negativ din cap. Nu-i deloc un plan mișto.

–De ce? vru ea să știe. Tocmai mi-ai spus că mă iubești. Și m-aș purta frumos. Sincer, Bobby – tu îți vezi de-ale tale și eu de-ale mele.

–Mersi, spuse el sec. Asta înseamnă că am permisiunea ta?

–Ha! Ha! Liniștește-te, Bobby.

–Îmi pare rău. Răspunsul este nu.

–De ce? De ce? De ce?

–Pentru că trebuie să mergi la facultate, îi ținu el o predică. Știi că Lucky și Lennie asta se așteaptă să faci.

–N-o să fac asta, spuse ea cu încăpățânare.

–Și ce motiv ai?

–Pentru că mama nu a mers, tu ai mers două minute și ai renunțat imediat. Așa că de ce trebuie să sufăr eu? Nu e corect.

–O educație corectă înseamnă foarte mult, Max.

–Rahat! mormăi ea, trântindu-se pe canapea, cu picioarele ei lungi și bronzate întinse sub cea mai scurtă dintre fuste.

–Nu, spuse el scurt. Asta-i viața.

–Omule! se plânse ea. Devii la fel de nasol ca mama. Înseamnă că va trebui să plec pe cont propriu fără nici un ajutor de la tine.

–Și să mergi unde?

–O să vezi, spuse ea grațios. Nici o facultate pentru fata asta. Tânjesc după aventură cu A mare. Și dacă vrei să știi, nimeni – și vorbesc serios că nimeni – nu poate să mă oprească.

Bobby dădu din cap dezaprobator. Îi părea rău pentru Lucky și Lennie – aveau probleme mari pe cap.

–Ce fel de aventuri ai în minte? întrebă el.

–Oh, știi tu, răspunse ea vag. Să mi-o trag cu o grămadă de tipi – alegerea mea. Un fel de a trăi la limită.

–La limita a ce? întrebă el, încercând să nu râdă.

–Tu pur și simplu nu înțelegi, nu? spuse ea, aruncându-i o privire urâtă. Eu îmi aparțin mie. Nu sunt fata cea mică a lui Lucky sau surioara ta ori copilul lui Lennie Golden. Sunt eu.

–Nimeni nu are ceva cu acest sentiment.

–Mișto, pentru că sunt unică și plănuiesc să-mi fac propria afacere.

–Și când se va întâmpla asta?

–Mai devreme decât cred toți, spuse ea în chip misterios.

–Da?

–Fii sigur de asta, fratele meu mai mare, spuse ea, ochii verzi trimițând semnale periculoase.

–Acum pari a fi Lucky.

–Și ăsta-i un lucru rău? spuse ea, imitându-l.

–Haide, surioară, spuse el, luând-o de mâini și trăgând-o de pe canapea. Avem o cină importantă la care trebuie să ajungem. Brigette și noua ei prietenă. M.J. și fata lui. Așa că ai face bine să te porți frumos. Va fi destul timp să vorbim despre viitorul tău mai târziu.

–Crede-mă, Bobby, amenință ea. O să vorbim. Și o să câștig de data asta – o să vezi.

capitolul 36

Annabelle

–Împachetează totul și spune să fie pus la păstrare, o instrui Annabelle pe Lupe. Sunt prea supărată ca să mă ocup acum de ceva. O să văd eu altă dată.

–Da, domnișoară Anna, spuse ascultătoare Lupe. Pentru un motiv oarecare, nu reușise niciodată să pronunțe corect numele întreg al Annabellei. Bijuteriile doamnei Gemma? adăugă Lupe, foarte îngrijorată. Ce fac cu ele?

Annabelle bănuia că toate bijuteriile scumpe ale mamei sale se aflau în siguranță într-o bancă sau erau puse într-un seif ascuns undeva în casă. Sincer, nu-i păsa. Bijuteriile Gemmei nu erau pe gustul ei.

–Lasă-le, răspunse ea nehotărâtă. O să mă uit la ele mâine.

În momentul acela era nerăbdătoare să scape de-acolo. Întoarcerea acasă era deprimantă, o făcea să-i fie rău fizic. Toate amintirile urâte ale anilor ei de adolescență o cotropiseră și se răzbunaseră. Avea nevoie să scape din casa ei din copilărie și să facă ceva care să-i ia gândul de la apropiata înmormântare.

Când ajunse jos, Megan stătea chiar lângă ușa de la intrarea principală.

–Denver m-a trimis, anunță Megan. Menajera ta m-a lăsat să intru. Sunt Megan și am venit aici să te ajut.

Annabelle aruncă o scurtă privire în jur. Din fericire, Ralph nu se vedea nicăieri.

–Vino, spuse ea, măsurând-o rapid din cap până-n picioare și hotărând că părea să fie partenera potrivită

pentru o zi distractivă de activitate comercială. Mergem la cumpărături.

*

Frankie se asigură că era așezat la o masă principală, lângă piscină, de unde putea să-i vadă pe toți. Se gândi că ar fi putut să comande prânzul în cabană, dar o masă excelentă, chiar în față, era mult mai impresionantă. În plus, cine voia să stea ascuns? Frankie simțea nevoia să fie văzut.

Spionase deja o fată perfectă pentru activitatea lor din L.A., unde trebuiau să ia totul de la zero. Fata era înaltă și bine legată, cu un corp mortal, care îi amintea de Ursula Andress ieșind din mare într-unul din primele filme cu James Bond – un film pe care-l văzuse la televizor de nenumărate ori. Își amintea cu ușurință că-i plăcuse faptul că Bond era un tip atât de șmecher – genul lui de tip. Iar în ceea ce o privește pe Ursula... ei bine, ea era femeia imaginară care îl călăuzise în multe dintre nopțile sale de adolescent singur. Trăise primul lui orgasm cu încântătoarea Ursula.

Fata în chestiune era cu un bătrân decrepit, care părea gata să dea ortul popii în orice minut. Tipul avea părul cărunt – în mod surprinzător, o grămadă de păr – și o barbă albă lățoasă. Fata purta o pereche de bikini atât de mici încât nici n-ar fi trebuit să se deranjeze să și-i pună. Frankie o prinse privind, din când în când, în direcția lui. Simțise că tipa voia cu disperare să și-o tragă. Boșorogul nu părea capabil nici măcar de-un strănut, darămite de altceva. Frankie era pregătit în cazul în care ea ar fi venit pe la el.

Rick Greco ajunse cu zece minute întârziere, îmbrăcat în întregime în alb.

–Credeam că ai zis că ne întâlnim la Polo Lounge, spuse el, simțindu-se evident ofensat. Așteptam sus.

–Nu, răspunse Frankie, fără să se ridice, în semn de putere. Am zis de la început lângă piscină. Sunt un tip din New York, trebuie să mă bronzez.

–Da, spuse Rick, trăgându-și un scaun și așezându-se. Ce zici de vremea noastră? E decembrie. Nu e rău, nu?

–Tocmai de-aia nu m-ar deranja să mă mut aici, își îngădui Frankie să se destăinuie, mestecând un colț de pâine.

–Serios?

–Îmi place clima, spuse Frankie. Ca să nu mai zic de peisaj, adăugă el, arătând spre fata în bikini care stătea acum pe marginea piscinei, legănându-și picioarele lungi în apă.

–Poți avea ceva mai bun decât ea, spuse Rick cu un chicotit obscen. Ai văzut deja păsărica fierbinte care umblă pe la clubul meu.

–Exact! spuse Frankie.

–Dar să nu uităm că ai o prietenă, nu? remarcă Rick.

–Da, Annabelle, spuse Frankie, făcând semn chelnerului – un bărbat căruia îi dăduse mai devreme un bacșiș frumos, ca să se asigure că era servit non-stop. Dar sunt aici să-ți spun, Rick, că doamna mea este foarte înțelegătoare, mă lasă să-mi văd de treburile mele.

–Ăsta-i genul de fată pe care e bine s-o ai, spuse Rick, frecându-și palmele una de alta.

Ai dreptate, fu de acord Frankie, comandându-și o Mimosa, în timp ce Rick ceru o votcă cu gheață.

„E un băutor de zi", gândi Frankie. „Cu atât mai ușor de manipulat. O să-mi fac un renume cu tipul ăsta. O să-i preiau întregul oraș. Toată lumea va ști cine este Frankie Romano."

*

Annabelle se simți mulțumită de ziua petrecută la cumpărături cu Megan. Merseseră în cele mai bune locuri, inclusiv în locul favorit al lui Annabelle, Fred Segal, și în cel pe care Megan nu-l rata niciodată – Kitson de pe Robertson. Apoi străbătuseră toate magazinele mari – Neiman's, Barney's și Sak's, sfârșind cu Maxfield, de pe Melrose, unde Annabelle lăsă vreo opt mii pe două haine mișto.

Când ajunsese înapoi la hotel, era încărcată cu sacoșe de cumpărături și se simțea al naibii de mulțumită de sine. Cumpărăturile o făceau întotdeauna să se simtă atât de bine.

Frankie avea cocaina lui. Ea avea cardul ei negru de la American Express. Un schimb echitabil.

Era pe punctul să o sune pe Janey, să verifice dacă era totul în regulă, când cei de la centrul spa al hotelului sunară în apartament, să-i reamintească de programarea de după-amiază.

Renunțând la telefonul către Janey, plecă, gata de un răsfăț minunat.

*

În timp ce lua prânzul, Frankie primi un telefon de la Bobby.

–Scuză-mă, îi spuse lui Rick, în timp ce se întorcea într-o parte ca să răspundă.

–Ghici unde suntem, spuse Bobby, părând drogat.

–În Atlantic City, făcându-vă de cap cu chelnerița mea, glumi Frankie. Cum o chema?

–Nu, omule, suntem în Las Vegas, spuse Bobby râzând.

–Îți bați joc de mine.

–Sunt aici cu M.J. și cu prietena lui.

–M.J. are prietenă? spuse surprins Frankie. Cum arată?

–Tânără, negresă și drăguță. E îndrăgostit.

Frankie nu era interesat să audă despre viața amoroasă a lui M.J. Avea lucruri mai importante pe cap.

–Cum de sunteți aici? spuse el. Tocmai v-am văzut în New York, nu păreați să vă pregătiți să mergeți undeva.

–Am primit un telefon de la Lucky, care ne-a întrebat dacă vrem să preluăm concesiunea clubului The Keys.

–Ce surpriză, dar asta ai dorit dintotdeauna, nu?

–Sigur. Și mă gândeam că tu și Annabelle ați putea să vă luați o vacanță de douăzeci și patru de ore în Las Vegas. Voi trimite avionul după voi.

–Îți folosești, în sfârșit, avionul? zise Frankie, șocat că Bobby proceda astfel. Ce te-a apucat?

–Aveam nevoie să ajung aici repede.

–Iisuse, spuse Frankie, cu mintea zbârnâindu-i ca de obicei. Las Vegas sună ca un plan.

–Nu sună.

–Da, dar faza e că trebuie să fim aici joi pentru înmormântare.

–Nici o problemă. Zburăm toți înapoi spre L.A., joi dimineață. Lennie e plecat, așa că Lucky m-a rugat s-o însoțesc.

–Lucky merge la înmormântare?

–Se pare că Gemma a făcut vreo două filme pentru Panther pe când Lucky conducea studioul. Îi plăcea de ea.

–O să vorbesc cu Annabelle, spuse Frankie surescitat. Dar poți să fii sigur că o să fiu acolo, cu sau fără ea.

–Atunci o s-o iau înainte și fac toate pregătirile. Sună-mă mai târziu.

–Desigur, spuse Frankie, închizându-și telefonul.

Rick îl privi în expectativă.

–Cel mai bun prieten al meu, Bobby Santangelo, îi explică Frankie pe un ton banal, în timp ce se gândea

că Bobby nu ar fi putut să sune într-un moment mai bun. Rick era deja impresionat. Asta ar trebui să-l dea direct pe spate. Uh, trimite avionul lui ca să mă ducă în Las Vegas.

–E acel Bobby Santangelo? întrebă Rick. Fiul lui Lucky Santangelo? Tipul care deține Mood în New York?

–Bobby e cel mai apropiat prieten al meu. Ne gândim să devenim parteneri.

–Frumos?

–Nu e așa? spuse Frankie cu un rânjet mulțumit de sine. Și apoi, după o lungă pauză: Deci, Rick, ce-ai zice ca tu și cu mine să vorbim puțin despre afaceri. Nu m-ar deranja să deschid un local în L.A.

*

–Cum a fost azi? întrebă Frankie, când el și Annabelle se întâlniră în cele din urmă în apartament în jurul orei cinci.

–De rahat, se plânse Annabelle, hotărând să nu zică nimic despre cheful ei de cumpărături și despre timpul relaxant petrecut la spa.

–Trebuie să fi fost greu să sortezi lucrurile mamei tale, spuse Frankie, încercând să pară plin de compasiune. Te înțeleg, iubito.

–A fost, fu de acord Annabelle cu un oftat ipocrit. Nici nu-ți poți imagina.

–Nu-ți face griji, pentru că am plănuit o cină romantică pentru diseară. Și mâine te duc cu avionul în Las Vegas pentru o zi. Am hotărât că ai nevoie de o pauză.

Annabelle făcu ochii mari.

–Las Vegas? întrebă ea. Ce-i în Las Vegas?

–Pentru început, Bobby. Și am reușit să-l conving să trimită avionul lui după noi.

–Ce face Bobby în Las Vegas? întrebă ea, gândindu-se că lucrurile începeau să meargă mai bine.

–Preia un club. Și va fi la înmormântarea mamei tale alături de mama lui, așa că ne vom întoarce toți înapoi cu avionul joi dimineață. Nu e tare?

–Da, spuse Annabelle, încântată pe ascuns. Ai atât de mare dreptate, chiar am nevoie de-o pauză.

–Sigur că ai, fu de acord Frankie, neștiind sigur dacă era mulțumit sau dezamăgit că mergea și ea în Las Vegas.

Înainte să plece la cină, sună Ralph. Annabelle era ocupată cu aplicatul ultimelor retușuri machiajului ei în baie, așa că Frankie ridică telefonul.

–Vă aștept pe amândoi la cină acasă, spuse Ralph brusc.

–Ne aștepți? spuse Frankie, rămas fără grai pentru prima dată. Nu ne-am gândit la asta. Tocmai ne pregăteam să mergem să mâncăm la Spago.

–Bine, spuse Ralph, un bărbat al hotărârilor rapide. Ne vedem acolo. Închise telefonul înainte ca Frankie să poată obiecta.

Nu că Frankie ar fi obiectat, căci îl venera pe Ralph Maestro, dar, cu toate acestea, era sigur că venirea lui Ralph la Spago nu va fi pe placul Annabellei, ba chiar o va scoate din sărite.

După ce se gândi la asta câteva minute, hotărî că lucrul cel mai inteligent era să nu-i spună că Ralph sunase. Să facă pe prostul și, când apărea Ralph, să pară surprins.

Annabelle ieși de la baie purtând una dintre noile ei achiziții.

–Arăți ca o vedetă, iubito, comentă Frankie. Fierbinte și sexy, ăsta-i genul meu de fată.

–M-am oprit pe drumul de întoarcere spre hotel și am făcut cumpărături, îi mărturisi Annabelle, făcând

o piruetă cu eleganta ei rochie din piele de culoarea bronzului, marca Dolce & Gabbana. Îți place?

–Îmi place mult rochia, spuse Frankie, întinzându-se după ea și prinzând-o de mijloc. Dar ce îmi place cu adevărat e trupul care e în ea.

Annabelle zâmbi ușor. Câteodată, Frankie știa exact ce să spună.

capitolul 37

Denver

Primul lucru pe care-l aveam în minte era să încerc să o sun pe Carolyn. Nu aveam nici cea mai mică idee ce-i voi spune. Știam doar că trebuia să vorbim înainte să spun altcuiva despre descoperirea mea.

Carolyn nu răspunse, așa că i-am trimis un mesaj. *Sună-mă imediat. Urgent! M-am gândit că asta o să-i atragă atenția.*

Apoi am început să mă gândesc la părinții ei. Clare și George Henderson. Nu îi mai văzusem de mult timp, dar Carolyn vorbea întotdeauna despre cei doi cu dragoste și afecțiune. Când eram mai tinere și Carolyn locuia acasă, de fiecare dată când treceam pe la ea păreau să se înțeleagă de minune.

George Henderson era un chirurg estetician foarte respectat. Mă întrebam dacă așa se întâlnise cu Gemma.

Clare Henderson – odinioară asistenta lui George – lucra în imobiliare. Mi-o aminteam pe Clare ca pe o femeie plăcută – drăguță, dar nu o mare frumusețe.

George, pe de altă parte, era un bărbat foarte atrăgător, înalt și slab, cu un farmec natural. Toate prietenele adolescente ale lui Carolyn avuseseră o pasiune pentru el.

Nu-i mai văzusem pe soții Henderson de cel puțin doi ani, dar Carolyn menționa adesea că amândoi o duceau bine, în special George. Păstrase o atitudine retrasă, nu-și făcuse publicitate, dar, potrivit lui Carolyn, lucrase cele mai faimoase chipuri de la Hollywood. Făcea de asemenea o muncă pro bono la un spital de copii și, de două ori pe an, vizita țările sărace ale lumii, folosindu-și abilitățile

ca să-i ajute pe oamenii desfiguraţi. Carolyn spunea adesea cât de mândră era de el.

George Henderson nu era deloc candidatul potrivit pentru implicarea într-o relaţie cu una dintre cele mai frumoase femei din lume. Dar fusese fotografiat cu Gemma şi orice neghiob poate să observe, doar uitându-se la fotografii, că aceşti doi oameni erau puternic atraşi unul de altul.

De ce am fost eu singura care l-a recunoscut?

Deoarece nu era prea probabil ca faimoşii lui clienţi să facă un pas înainte – conform aproape fiecărei actriţe de la Hollywood, frumuseţea ei era dată de Dumnezeu, neatinsă de bisturiul unui chirurg estetician.

Hmm... George Henderson. Ar trebui să-l sun pe Felix şi să-i spun că l-am identificat pe bărbatul care se afla alături de Gemma? Sau ar trebui să aştept până ce voi fi vorbit cu Carolyn şi voi fi aflat exact ce se întâmplă?

Am hotărât să aştept. Nu voiam să declanşez ceva fără să mă consult cu ea.

Între timp, Mario mă aştepta la Ago. Nu-mi strica puţină relaxare binemeritată, ca să nu mai vorbesc de o masă bună, urmată de nişte sex în stilul lui Mario.

Uah! Mă transformam într-un maniac sexual?!

Nu. Eliberez pur şi simplu tensiunea.

Să-l văd pe Josh ancorat în noua lui viaţă alături de domnişoara Stilista Slăbănoagă nu era modul meu favorit de-a petrece o după-amiază. În plus, Mario făcea ca Josh să arate ca un pierde-vară ieşit din formă.

M-am grăbit să ajung acasă, am hrănit-o pe Amy, am făcut un duş scurt, mi-am făcut unele retuşuri la machiaj, mi-am luat pe mine o bluză decoltată, pantaloni de mătase fără lenjerie intimă, după care am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre Ago.

Mario mă aştepta. Ei bine, nu chiar aştepta – mai degrabă stătea la ceea ce bănuiam că e masa noastră, prins într-o conversaţie intimă cu o blondă de Hollywood.

Le numesc blonde de Hollywood pentru că există un grup de femei care arată exact la fel. Toate au un păr blond lung, gros, strălucitor (extensiile ajută părul să rămână așa). Fețe netede, bronzate slab, fără riduri (un amestec de Botox, cremă autobronzantă și tratamente faciale săptămânale). Trupuri lungi, fără grăsime (pilates, yoga, spinning). Și sâni falși exact de mărimea potrivită.

Aceasta, cu jeanșii ei True Religion mai mult decât mulați și o bluză lejeră, cu cercei care se legănau și o duzină de brățări Me & Ro – inclusiv sfoara roșie Kabbala – , se potrivea perfect în tipar.

Mario mă observă venind și se ridică imediat, dar blonda de Hollywood nu avea nici o intenție să-și mute fundul ei atât de frumos turnat. Rămase fermă pe scaunul ei și încercă să mă ignore, de parcă eu aș fi fost intrusa.

–Salut, am spus. Mai bine să fii prietenoasă decât răutăcioasă.

Blonda de Hollywood îmi aruncă o privire lipsită de interes, iar Mario își încolăci brațele în jurul meu și mă întâmpină cu o îmbrățișare călduroasă.

–Bine ai venit înapoi, îmi șopti în ureche. Mi-a fost dor de tine.

–Ți-a fost? am spus, orbită de extraordinarele sale gropițe din obraji.

–Ai face bine să crezi, răspunse el.

Blonda de Hollywood se holbă la mine, după care, dându-și seama în sfârșit că era în plus, se ridică în silă.

–Cred că ar trebui să mă întorc la prietenii mei, se aventură ea, sperând, în mod evident, că Mario îi va cere să rămână.

Nu i-a cerut. Dar asta nu o opri să-l ia de mână, să se aplece spre el și să-i șoptească ceva la ureche.

Spre meritul lui, Mario se dădu imediat înapoi.

–Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, spuse el. Ne mai vedem.

–Sună-mă, zise ea, ignorându-mă încă o dată – ceea ce era de fapt vina lui Mario, deoarece ar fi trebuit, cel puțin, să ne prezinte.

În sfârșit, a plecat și m-am așezat repede. Scaunul era cald încă de la fundul îmbrăcat în True Religion al fetei.

Mario se așează și el, timp în care pe chip i se așternu un zâmbet timid.

Am hotărât să nu pun nici o întrebare. Nu era genul meu să fac pe prietena geloasă. În fond, nu avusesem decât o întâlnire, nu aveam cum să-mi arog vreun drept de proprietate.

–Lisa e o prietenă veche, îndrăzni el să spună.

–Nu atât de veche, am ripostat eu, incapabilă să mă stăpânesc.

Aplecându-se peste masă, îmi luă mâna într-a lui.

–Geloasă? a întrebat, cu același zâmbet timid pe chip.

Aș putea fi. Dar tocmai am făcut sex cu un străin foarte atrăgător în New York. Așadar, geloasă? Nu prea cred.

–Poate, am contracarat eu, hotărând că nu era nimic greșit dacă îi gâdilam orgoliul.

–Nu trebuie să fii, mă asigură el. Legătura dintre mine și Lisa aparține trecutului.

Prea multe informații, nu voiam să mi-l imaginez pe Mario în pat cu Lisa, oricine ar fi fost ea. Nu erau favorabile unei nopți de poftă trupească nestăpânită, iar eu anticipam o noapte foarte pofticioasă.

–Mersi pentru informație, am spus cu hotărâre. O voi depozita undeva în vederea unor referințe viitoare.

Afișându-și dinții lui mai albi decât albul, spuse:

–Asta îmi place la tine.

–Ce anume?

–Ești bătăioasă.

–Sunt?

–Reprezintă o schimbare înviorătoare. O grămadă de femei frumoase nu au multe de spus.

Îmi spunea că sunt frumoasă?

Da, îmi spunea.

Mario va avea cu siguranță noroc diseară.

*

Există ceva legat de sex care dă o dependență totală. Când nu a mai avut parte de asta de ceva vreme, o fată poate categoric să trăiască și fără. Dar când este înapoi în acțiune – păzea!

Și eu eram înapoi în acțiune la modul serios.

După cina de la Ago – calcan delicios pentru mine, paste primavera pentru el și o sticlă de vin roșu între noi – ne-am îndreptat în grabă spre apartamentul lui. L-am urmat în mașina mea, anticipând ce va urma.

L-aș fi invitat la mine în apartament, dar m-am gândit că Amy Winehouse trăise o traumă destul de puternică pentru o zi. Nu avea nevoie de stresul pe care l-ar fi adăugat giugiuleala dintre mine și Mario.

De cum am trecut dincolo de ușa lui de la intrare, am început amândoi să ne purtăm ca niște adolescenți ahtiați după sex. Hainele începură să cadă cu o viteză alarmantă. Prima dată ale lui, apoi ale mele, până când amândoi stăteam dezbrăcați în micul living al casei sale modeste. Mă trase aproape, astfel încât sânii mei îi atingeau pieptul și penisul lui apăsa pe coapsa mea.

– Pune-ți picioarele în jurul mijlocului meu, ordonă el, prinzându-mă de fund ca să mă ajute.

Oh, da, nici o problemă.

Dar stai o secundă – unde era preludiul la care se pricepuse atât de bine ultima dată? Poate eram excitată (din nou?!!!), dar o mică atenție de a mă porni și mai tare ar fi fost frumoasă. Și, exact în momentul în care mă gândeam la asta, se auzi soneria.

Era trecut de miezul nopții și încălecatul în livingul lui, fără haine pe noi, mă făcu să mă simt brusc destul de vulnerabilă.

–Uh, aștepți pe cineva? am întrebat, desfăcându-mi picioarele din jurul mijlocului său.

–Eu? Nu, spuse el la fel de surprins.

–Ar trebui să-l ignorăm?

–Ar putea fi important, hotărî el. Du-te și așteaptă-mă în dormitor, mă ocup eu de asta.

Nu era nevoie să-mi spună de două ori. M-am grăbit în dormitorul lui și m-am furișat între așternuturi. Apoi mi-am dat sema că îmi lăsasem poșeta în camera cealaltă și voiam să nu o fi făcut, pentru că aveam nevoie să-mi verific telefonul, să văd dacă Carolyn încercase să dea de mine. Era imperios necesar să dezvălui identitatea lui George Henderson mâine la prima oră și aveam mare nevoie să vorbesc mai întâi cu Carolyn.

Deodată, sexul cu Mario nu mai părea atât de urgent. Oricine sunase la ușa lui de la intrare îmi stricase plăcerea. Simțeam o dorință puternică să mă îmbrac și să merg acasă. Dar nu puteam din cauză că hainele erau împrăștiate pe podeaua lui din living.

Mario se întoarse. Încă dezbrăcat. Cu un penis încă impresionant.

Am decis să rămân până terminăm ce începusem. Și apoi s-o iau din loc.

–Cine-a fost? am întrebat. Și nu-mi spune că ai răspuns la ușă fără haine pe tine?

–Mi-am protejat bărbăția cu o pernă, glumi el. O pernă foarte mare.

–Credeam că mărimea nu contează, am spus veselă.

–Glumești, nu? spuse el, sărind în pat alături de mine și începând să-mi lingă sfârcurile.

Ah... acum primim preludiu!

–Îți plac aventurile, nu? spuse el cu o voce joasă și aspră. Pregătită să încerci orice?

–De ce? am întrebat cu sufletul la gură, pornită din nou la maximum.

–Pentru că eu sunt. Îmi face plăcere să îmbrățișez întotdeauna neașteptatul. Se poate dovedi a fi o adevărată călătorie.

Și, cu aceste cuvinte, aruncă cearșaful și începu să coboare cu limba lui magică pe corpul meu, depărtându-mi coapsele cu mâinile lui puternice, lingându-mă până în adâncuri.

Am oftat puternic și mi-am ridicat mâinile, acoperindu-mi ochii. Un bărbat care știe cu adevărat să ofere sex oral este un giuvaier. Și Mario știa prea bine cum să satisfacă o femeie. Brusc, toate gândurile de plecare dispărură, în timp ce stăteam pe spate și mă bucuram de serviciile limbii lui talentate.

Se opri pentru un moment. L-am îndemnat să nu se oprească.

–Orice faci, e atât de bineee, am murmurat. Sunt aproape acolo...

Și limba lui se întoarse să-mi ofere plăcere serioasă.

Nu mă mai puteam abține, era mult prea bine. Mi-am dat drumul și am experimentat un orgasm arzător, interminabil, de proporții uriașe.

–Oh... Dumnezeule, am icnit, cu trupul vibrându-mi de plăcere. A fost... orgiastic!

–Se descurcă atât de bine cu cuvintele, șopti Mario, mușcându-mi urechea.

Stai o secundă – cum putea să fie lângă urechea mea, când capul lui era încă între picioarele mele?

Atunci mi-am dat seama. Exista o a treia persoană în dormitor.

capitolul 38

Carolyn

–Să nu mă contactezi sub nici o formă, îl avertizase Gregory pe Benito. Dacă e necesar, o să te contactez eu.

Lui Benito nu-i păsa, primise o misiune și, odată ce misiunea era îndeplinită, el și senatorul nu mai aveau nici un motiv să vorbească vreodată. Doar dacă nu intra în bucluc și avea nevoie de ajutor, caz în care nu va avea nici o problemă să-i ceară sprijinul senatorului. Un lucru pe care Benito îl știa sigur era că nu-și va permite niciodată să fie băgat din nou la răcoare. Niciodată. Mort și îngropat era singura alternativă rațională la închisoare.

Între timp, misiunea de-a o lua pe târfa senatorului și a o zdruncina astfel încât ea să piardă copilul dura prea mult. Crezuse că totul se va termina repede. O lua pe *puta* asta o plimba câteva ore în portbagajul mașinii sale și bingo! – copilul dispărea.

Dar nu – mersese ore nesfârșite în afara orașului, pe cele mai desfundate drumuri pe care le găsise, până când, în cele din urmă, Rosa începuse să se plângă că era obosită și îi era foame, și că ar face bine să se oprească și să vadă dacă realizaseră ceea ce își propuseseră.

–Deschid portbagajul, mârâi Benito, oprind pe o stradă lăturalnică și pustie. Era deja miezul-nopții și, dacă stătea să se gândească, ar putea să-și ia și el un hamburger. Mergi și uită-te la ea, porunci el.

–De ce trebe s-o fac eu? obiectă Rosa, la fel de certăreață ca de obicei.

–Pentru că eu nu mă uit între picioarele ei, izbucni Benito. Asta nu-i o treabă de bărbat.

–E afacerea ta de rahat, spuse Rosa pe un ton beligerant. Tu ne-ai băgat în asta.

–Taci din gură și ajută, porunci Benito, luând o lanternă și ieșind din mașină. Merse în spate, deschise portbagajul și o lumină cu lanterna pe Carolyn. Ea era întinsă acolo, tot legată, și acum era nemișcată, ceea ce-l sperie de moarte. Primul gând care îi trecu prin cap a fost: dacă *puta* murea la el în mașină? Dacă se întâmpla asta, însemna că se îndrepta spre pârnaie sau – chiar mai rău – spre scaunul de execuție.

Închise imediat portbagajul și, fără să spună un cuvânt, se întoarse în mașină și merse la dărăpănătura lui de casă – împrumutată de la un văr traficant de droguri, care era la pușcărie. Odată ajuns acolo, parcă mașina pe aleea din spatele casei, printre gunoaiele care putrezeau și, cu puțin ajutor dat în silă de către nemulțumita Rosa, mai mult o trase după el decât o transportă înăuntru pe prietena însărcinată a senatorului, înainte să-i dea drumul pe pat și s-o dezlege.

Vestea cea bună era că respira. Vestea cea rea era că nu se vedea nici un pic de sânge și chiar și el știa că, dacă ar fi pierdut copilul, ar fi fost sânge. Rosa îl asigurase de asta.

–Normal, îi spusese prietena lui de șaisprezece ani, de parcă ar fi fost un soi de expertă. Nu știm cât e de borțoasă. Dacă bebelușul e mare, îl vedem când iese. Vară-mea a pierdut copilul și prostul ăla de copil era atât de uriaș, că nici măcar nu l-a putut arunca la budă.

Benito nu voise să asculte. Ce știa Rosa? Absolut nimic.

După ce-i fixă femeii încheietura de tăblia patului cu un cablu electric rezistent, se furișă în cealaltă cameră, porni televizorul, se aruncă pe un scaun și se holbă pierdut la ecran.

Instinctul îi spunea că nu era o situație lipsită de primejdii.

Instinctul îi spunea că trebuia să scape de femeie, purta ghinion, era o karma negativă.

Din fericire, nu-l văzuse, dar o văzuse pe Rosa.

Și ce dacă? Existau milioane de fete care arătau ca Rosa, cu fustele lor scurte, pantofi cu platforme, prea mult machiaj și păr înfoiat. Prizoniera lor nu ar alege-o niciodată pe Rosa la o aliniere și, chiar dacă ar face-o, Rosa nu ar risca să-și deschidă gura și să-l implice și pe el.

De un lucru era sigur: trebuia să vină cu un plan nou, pentru că păstrarea târfei însărcinate a senatorului în casa lui nu mai reprezenta o opțiune.

*

În timp ce Benito era așezat în fața televizorului, Rosa profită de ocazie ca să se strecoare afară pe alee și să deschidă ușa din spate a mașinii lui. Căuta poșeta femeii. Când o luaseră, acoperindu-i fața cu un tampon cu cloroform, Rosa îi smulsese poșeta și o aruncase în grabă pe bancheta din spate. Benito nu observase, fiind prea ocupat să-și lege victima inconștientă și s-o înghesuie în portbagajul mașinii lui.

Benito era câteodată atât de tâmpit... Chestia asta cu luatul femeii era o tâmpenie, dar Rosa era de acord cu orice voia Benito, pentru că era prietenul ei și nu era ușor să găsești un prieten când ai un bebeluș care plânge acasă. În afară de asta, faptul că avea un prieten mai în vârstă, precum Benito, îi dădea putere în școală, când se obosea să treacă pe-acolo. Nimeni nu îndrăznea să-i facă necazuri prietenei lui Benito. Toți știau că era proprietatea lui și, prin urmare, era de neatins.

Rosa hotărâse că smulgerea poșetei era bonusul ei pentru că-l ajutase. Nu pleca cu mâna goală. De ce ar fi făcut-o?

După recuperarea poșetei din mașină, se grăbi înapoi în casă și o ascunse sub chiuveta de la bucătărie. Mai târziu, când Benito va adormi, va arunca o privire și va vedea ce se găsește înăuntru. Spera că bani, fiindcă Benito nu-i dădea nimic. Trebuia să fure din buzunarele lui când el dormea.

–Hei! urlă el de pe scaunul său din fața televizorului. Adu-mi o altă bere și mișcă-ți fundul aici.

Rosa se conformă. Știa ce voia el. Bere, urmată de o felație serioasă.

Nu era niciodată înțelept să te cerți cu Benito.

*

Recăpătându-și cunoștința, Carolyn înțelese că trebuie să fi leșinat, pentru că nu mai era legată în portbagajul unei mașini, ci se afla întinsă pe un pat îngust, lăsat în jos, într-o cameră întunecată, cu încheietura mâinii drepte legată strâns de tăblia patului.

Habar nu avea că aceasta era aceeași cameră în care Gregory se trezise cu doar două zile în urmă.

Valuri de frică puseră stăpânire pe ea în timp ce încerca să se ridice. Era disperată să folosească baia, stomacul o durea și începu să tremure incontrolabil.

Camera era mică, rece și umedă. În aer se simțea miros de fum de țigară și de ceapă, pe podeaua goală nu se afla nici un covor, iar zdreanța care acoperea fereastra era bătută cu cuie. Prin pereți auzi zgomotul unui televizor dat tare, iar deasupra capului – zgomotul slab al unui elicopter.

Unde se afla?

Ce se întâmpla cu ea?

Nu era bogată și faimoasă, așa că de ce-ar vrea cineva s-o răpească?

Panicată, nu știa sigur cât timp trecuse de când fusese răpită. Câteva ore? O zi? Nu avea nici cea mai mică idee, dar i se păru că ar fi noapte, iar stomacul ei care chiorăia

o informă că era flămândă, în timp ce gura uscată tânjea după apă.

Copleșită de frică și de confuzie, tot ce putea face era să spere și să se roage să se trezească mai repede și totul să se dovedească a nu fi altceva decât un coșmar nebun.

Apoi îi veni o idee. Gregory se va grăbi s-o salveze. Trebuia.

În fond, purta copilul lui.

capitolul 39

Bobby

Cina cu Brigette, Kris, M.J. și Cassie, Lucky, Max, plus cele două femei ce dețineau hotelul The Cavendish, Renne și Susie, a decurs bine. Ca de obicei, Bobby a fost impresionat de abilitatea lui Lucky de a face pe toată lumea să se simtă bine, deși Max o cicălise în cea mai mare parte a serii.

Max Santangelo Golden era în formă și nu părea să renunțe prea repede.

Lucky păru încântată de iubita aleasă de Brigette, în timp ce Kris era complet fermecată de Lucky. Renee și Susie erau în raiul lesbienelor, în timp ce Cassie și Max se înțelegeau de minune.

„De ce nu? se gândi Bobby, uitându-se la cele două fete care vorbeau fără oprire. Au aproape aceeași vârstă." M.J. era categoric un corupător de minori.

Până la urmă avu ocazia s-o prindă pe Lucky singură și să vorbească doar ei doi.

–Ce se întâmplă cu domnișoara Nebunatică? întrebă el, referindu-se la sora lui mai mică.

–Max ne înnebunește, mărturisi Lucky, făcând un gest de neputință, dar ce putem face?

–Ce-ar fi s-o lăsați să ia propriile decizii? sugeră Bobby. Are aproape optsprezece ani și e suficient de deșteaptă.

–Nu atât de deșteaptă pe cât ai fost tu la optsprezece ani și are încă șaptesprezece, răspunse Lucky. M-ar înnebuni să o văd trecând prin aceleași experiențe pe care le-a îndurat Brigette.

–Ce te face să crezi că s-ar întâmpla asta? întrebă el.

–Fii serios, spuse Lucky, scuturându-și capul. Max e tânără și minunată, plus că provine dintr-o familie foarte bogată. Știm amândoi că toți dobitocii care vor să marcheze în stil mare vor umbla după ea. De aceea o vreau ascunsă bine la facultate, până va fi suficient de mare.

–Nici o șansă, mamă, spuse Bobby, scuturându-și capul.

–De ce spui asta?

–Pentru că surioara e gata de acțiune cu sau fără permisiunea ta.

–Crezi?

–Deja mi-a spus că nu va face chestia cu facultatea.

–Păcat, pentru că nu există nici o șansă s-o las să-și facă de cap. Asta nu e o opțiune.

–Poate că nu ai nici o opțiune.

–Tot timpul există o opțiune, spuse Lucky întunecându-se la față. Făcu o pauză lungă înainte de a continua. Știi care e problema principală, Bobby? Seamănă cu mine când eram de vârsta ei și crede-mă că nu ascultam de nimeni.

–Asta nu ar trebui să te facă să înțelegi cum e?

–Crede-mă, încerc.

–Dacă îmi amintesc bine, nu te-a căsătorit Gino la șaisprezece ani?

–Oh, da, cu siguranță, spuse Lucky, cu un râs sec. Gino a făcut-o, pentru că a crezut că așa mă poate controla. Normal că nu a funcționat. Am fost mai deșteaptă ca el tot timpul.

–Dar, mamă, ai ajuns o învingătoare. Ai realizat atâtea. Și ai făcut-o pe cont propriu.

–Mulțumesc, Bobby, dar tot nu înțelegi. Nimic nu mai e simplu, trăim vremuri periculoase.

–Mama ta nu a fost ucisă înainte? Și fratele tău, și tipul cu care ai fost logodită? Și-mi spui mie că lucrurile nu erau periculoase atunci? Iisuse, mamă, scutește-mă.

–Sigur că au fost, dar, așa cum ți-am spus e o lume diferită acum. Pe lângă asta, eram o tipă șmecheră, știam să am grijă de mine în orice situație.

–Max e deșteaptă. A ieșit din chestia aia cu răpirea de-acum câțiva ani.

–Noroc chior.

–Bănuiesc că știi că vrea să se mute în New York.

–Oh, da, știu totul despre asta. Mi-a invocat această fantezie de-a locui cu tine.

–În nici un caz, spuse el, scuturându-și capul cu energie. O iubesc pe surioara mea, dar nu am de gând să fiu responsabil pentru ea.

–Crede-mă, Bobby, te înțeleg.

–Hei, tu și Lenny o s-o scoateți la capăt, tot timpul o faceți.

–Mai mult ca sigur o să încercăm.

–Mult noroc, spuse Bobby rânjind. O să ai nevoie.

Lucky zâmbi mâhnită.

–Destul despre Max, ce se mai întâmplă cu fiul meu preferat?

–Preiau conducerea clubului tău. Asta e suficient să mă țină ocupat.

–Mă referem la o relație, Bobby. Cum stă treaba? Vreo fată despre care ar trebui să știu?

–Nimeni special, răspunse lejer. O pauză, un alt rânjet. Trebuie să caut în continuare.

În dimineața următoare, Max zbură înapoi în Los Angeles. Bobby o conduse la aeroport. Încă o dată, o îndemnă să se gândească să dea o șansă facultății și lăsă lucrurile așa. Nu avea sens să se contrazică cu ea. Max își voia libertatea și, în ceea ce o privea, nimeni nu o putea opri.

Mai târziu își petrecu ziua cu M.J. la club. Au adus un arhitect, un designer și un constructor. Cu toată viteza înainte.

Deși se cufundase în întâlnire, Bobby era cu ochii pe ceas, ca să fie prin preajmă să-i întâmpine pe Frankie și pe Annabelle, când vor sosi la hotel. Nu era sigur de ce îi invitase, fusese o decizie dictată de un impuls de moment, pe care începea s-o regrete. Meditând mai profund, își dădu seama că poate se gândise că avea nevoie de un zid de oameni în jurul său care să-l protejeze de Zeena, devoratoarea de bărbați. Nu că ar fi plănuit să se lase prins din nou, dar poate era inevitabil.

Oare unde erau toate fetele drăguțe? Fetele elegante, inteligente, de vârstă potrivită. Cu siguranță, nu pierd vremea la Mood. Se săturase de modele, de petrecărețe și de moștenitoare bogate.

Pentru moment, gândurile i s-au îndreptat spre Denver – avocata cu care se întâlnise întâmplător în New York, la Annabelle. Ea menționase că au fost la același liceu. Nu-și mai amintea de ea de-atunci, dar îi plăcea stilul – deși întâlnirea fusese scurtă. Îi dăduse cartea ei de vizită și îi trecuse prin cap că ar putea s-o sune. Părea suficient de normală. Avea o strălucire atrăgătoare și nu era uscățivă, arăta de parcă s-ar putea bucura de o friptură-două. Ar fi trebuit să-i spună lui Frankie s-o aducă.

Hei – prea târziu acum. De fapt, de ce? Încerca pur și simplu să se protejeze de Zeena.

Sau nu încerca? „Arată tot ce poți, Don'șoară Superstar. Pot face față la tot ce ai."

*

Când întâlnirea luă sfârșit, Bobby se trezi de unul singur. M.J. plecase cu Cassie, Brigette și Kris erau la spa și Lucky era la telefon, în biroul ei somptuos, rezolvând afaceri.

Se întreba dacă putea să scape de participarea la concertul Zeenei din acea seară, când își aminti că îi invitase

pe Frankie și pe Annabelle alături de toți ceilalți, deci nu era cale de ieșire.

Zeena va fi pe scenă, făcându-și treaba. Nu era ca și cum ar fi fost nevoit să o vadă sau să-și petreacă timpul în particular cu ea.

Impulsiv, decise să facă drumul cu limuzina până la aeroport și să se întâlnească el însuși cu Frankie și cu Annabelle. Era mai bine decât să stea aiurea, fără să facă nimic și poate se vor opri cu toții la The Wynn și vor juca câteva partide de blackjack, înainte de-a se întoarce la The Keys.

În timp ce mergea prin holul hotelului, trecu pe lângă standul cu reviste și ziare. Un titlu îi atrase atenția. Un titlu ce-l opri din drum.

Rahat! Chestia asta nu va fi plăcută.

capitolul 40

Annabelle

La bordul avionului Stanislopoulos erau două însoțitoare de zbor, Gitta – o olandeză atrăgătoare, și Hani – o frumusețe hawaiiană. Ambele femei erau plăcute și competente și amândouă știau cum să se descurce în orice situație. Lucrau pentru Stanislopoulos Shipping & Industries de peste zece ani – Gitta de când avea douăzeci și cinci de ani și Hani cu o zi înainte de aniversarea a nouăsprezece ani. Astăzi, erau însă conștiente că aveau o problemă și amândouă cugetau la diferite idei despre cum s-o rezolve.

Frankie Romano era la bordul avionului cu prietena lui, Annabelle Maestro. Era pe drum spre Las Vegas – și aici era problema. Să spună încântătorului cuplu despre ce-ar putea să-i aștepte în momentul în care vor coborî din avion sau să păstreze o tăcere discretă?

Gitta optă pentru tăcere. Hani credea că e mai bine ca frumosul cuplu să fie avertizat dinainte.

Certându-se, l-au consultat pe unul dintre piloți, un bărbat căsătorit, mai în vârstă, care nutrea o pasiune secretă pentru Hani.

– Ar trebui să faci ceea ce ți se pare corect, spuse pilotul, uitându-se la Hani – femeia pe care nu ar fi putut să o aibă niciodată din cauza soției și a celor trei copii mici pe care îi avea acasă.

– Atunci le spunem, spuse Hani hotărâtă. E mai bine să fie avertizați dinainte.

– Nu ei, *el*, spuse Gitta, diplomată ca întotdeauna. *El* ar trebui s-o informeze. Mai puțin rușinos.

–Aș putea să arunc o privire în revistă, sugeră pilotul.

–Nu mai avem un alt exemplar, răspunse Gitta.

–Gitta crede că e mai bine dacă nu am aduce revista la bord, explică Hani.

Pilotul ridică din umeri.

–Dacă e unul dintre tabloide, atunci probabil că povestea se bazează pe minciuni, spuse el. Poate ar fi mai bine să *nu* pomeniți nimic. Hani îi aruncă o privire de gheață ce-l forță să se răzgândească rapid. Deși, adăugă el repede, ați putea să-l luați deoparte pe tipul ăsta, Romano, și să-l avertizați.

–O voi face eu, spuse Gitta hotărâtă. E mai bine dacă vine de la mine.

–De ce? ripostă Hani. Nu ești sigură că mă descurc?

–Știu că te descurci, spuse Gitta liniștitor. Dar dacă se enervează, sunt expertă în a calma oamenii.

–Și eu nu sunt?

–Amândouă suntem, acceptă Gitta. Ce-ar fi să-l aduc în bucătărie și să-i spunem împreună?

–Problemă rezolvată, spuse pilotul, fericit că scăpase. Să-mi spuneți cum se rezolvă.

*

–Am o bănuială ascunsă că s-ar putea să fi fost abuzată în copilărie, medită Annabelle, ridicând un bol de alune în timp ce avionul lui Bobby rula spre Vegas.

–Și-ți amintești *acum*? spuse Frankie neîncrezător. Spui numai prostii!

–E limpede că am blocat amintirea, insistă Annabelle, dar acum, că m-ai târât înapoi în L.A...

–Nu te-am târât niciunde, spuse Frankie mijindu-și ochii. Iisuse!

Ea era într-o dispoziție proastă.

–Trebuie să-ți amintesc că a fost ideea ta minunată să zburăm la Los Angeles pentru înmormântare, lăsând

o afacere perfect funcțională în New York, pe care Janey și fiul ei idiot probabil că o dau peste cap chiar acum.

–Janey nu dă nimic peste cap, răbufni el.

–Ai vorbit cu ea? întrebă Annabelle, luându-și ochelarii de soare și uitându-se la el. Ai verificat-o?

–Iisuse Hristoase, iubito, abia am ajuns aici, murmură el. Nu crezi că e timpul să nu mă mai freci la ouă?

–Credeam că ți-ai lăsat ouăle cu tati, răbufni Annabelle. Legate cu panglică roz de satin și mulțumirile pentru ultimul lui film.

–Poți fi așa de afurisită, spuse Frankie, clătinându-și capul.

–Ralph Maestro. Eroul tău, îl înțepă Annabelle. Și probabil agresorul *meu*.

–Mai scutește-mă, dracului, spuse Frankie brusc. Când ai decis să inventezi povestea *asta*?

–Oh, crezi că e o poveste, așa crezi? spuse Annabelle, înfuriindu-se că nu o crezuse imediat. Până la urmă *ar putea* fi adevărat. Încruntându-se, decise că trebuie să meargă la unul dintre acei psihiatri care ar săpa adânc în copilăria ei sinistră și ar descoperi totul.

–Nu e vorba că nu te cred, iubito, spuse Frankie, gândindu-se că ar trebui cel puțin să-i facă pe plac, pentru că odată ce intra într-una dintre dispozițiile ei imposibile putea foarte ușor să se ajungă la una dintre scandaloasele certuri despre nimic, ce te pun la pământ. Cred doar că uciderea mamei tale te afectează emoțional.

În mod neașteptat, ochii Annabellei se umplură cu lacrimi. Da, bineînțeles că o afecta. Asta și atacul fiului gras al lui Sharif Rani – în privința căruia Frankie nu o făcuse absolut nimic.

În acel moment, luase o decizie ce urma să-i schimba viața. Trebuia să scape de prietenul ei. Frankie era un ticălos toxic care nu se gândea la altceva în afară de a priza cocaină, a face bani și a avea grijă de el însuși. Plus

că nu putea suporta ideea că se lingușise pe lângă Ralph de parcă ar fi fost nenorocitul de președinte al Americii.

Fiorul dispăruse cu siguranță.

Ar trebui să-i spună acum, în avion, și să rămână liberă să fugă la Booby?

Hmm... ce gând interesant, dar probabil că e mai înțelept să aștepte până se întorc în New York și se calmează lucrurile.

Bobby reprezenta, cu siguranță, o perspectivă de viitor, dar, fiind prieten cu Frankie, trebuia să fie sigură că momentul era potrivit. Dacă îl părăsea pe Frankie, era sigură că Bobby îi va oferi un umăr pe care să plângă.

Și de aici... cine știe ce se putea întâmpla.

*

–Mă scuzați, domnule Romano, spuse Gitta, atingându-l ușor pe umăr. Pot discuta puțin cu dumneavoastră?

–Poftim? spuse Frankie, întrebându-se dacă lăsase resturi de cocaină pe dulapul de la baie, iar această femeie în uniforma ei elegantă roz și verde era pe punctul de a-i spune că era împotriva legilor federale să prizeze cocaină în avion.

Rahat! Ce-ar putea face? Să-l aresteze?

În nici un caz. Era paranoic.

–E vreo problemă? întrebă el, trecându-și automat mâna pe sub nas și ștergând orice urmă trădătoare de praf alb.

–E ceva despre care ar trebui să fiți informat, spuse Gitta. Nu cred că ar trebui s-o deranjăm pe domnișoara Maestro în acest moment, deci ați putea veni cu mine.

Se uitară amândoi la Annabelle, care căzuse într-un somn ușor, cu un exemplar din *US Magazine* aproape alunecându-i din poală.

Lui Frankie îi trecu prin minte că era o problemă cu avionul. Un motor defect, un mecanism de aterizare blocat. Iisuse Hristoase! Putea fi orice!

Părăsindu-și locul, o urmă pe însoțitoarea de zbor în bucătărie, unde a doua însoțitoare de zbor, o hawaiiană drăguță, stătea cu brațele încrucișate. Nu părea panicată, ci era mult prea calmă ca ceva să fie în neregulă cu avionul.

–Ce s-a întâmplat, doamnelor? întrebă el, gândindu-se că însoțitoarea de zbor cea tânără era sexy într-un fel exotic.

–Este destul de neplăcut, domnule Romano, spuse Gitta, dar am decis că ar fi mai bine pentru toți cei implicați, dacă vă informăm despre situație.

Blestematul de avion *se prăbușea*. Norocul lui afurisit.

–Ce situație? reuși el să spună. *Și unde e blestematul de pilot?*

–E un articol de prima pagină într-unul dintre tabloide, spuse Hani direct și la obiect. Este vorba despre dumneavoastră și domnișoara Maestro.

Deci... relația lor a ajuns într-un final pe prima pagină. Ce era atât de neplăcut în asta? Annabelle nu cochetase niciodată cu publicitatea, dar pe el nu-l deranja deloc. Își imagina titlurile.

FRANKIE ROMANO – MASCUL ÎN LIBERTATE
PRIETENUL ARĂTOS AL FIICEI VEDETEI DE FILM
CUCEREȘTE HOLLYWOODUL.

Adevărul e că întodeauna îl atrăsese ideea de-a fi celebru.

–Mi-e teamă că nu este un articol foarte respectuos, continuă Gitta, trezindu-l din reverie. Adevărul e că este destul de scandalos, de aceea ne-am gândit că ar trebui să vă avertizăm înainte de debarcare.

–Nu e foarte respectuos în ce sens? întrebă el, întrebându-se dacă făcuse ceva ca să stârnească valuri.

–Ei, bine, spuse Hani ezitând. O numesc pe doamna Maestro, o cunoscută matroană, și mai spun că sunteți un dependent de droguri și că faceți rost de fete pentru afacerea cu prostituate pe care o conduceți voi doi.

–Firește că noi înțelegem că nu este adevărat nimic, spuse Gitta, alăturându-se rapid, dar ne-am gândit că e mai bine să vă spunem înainte să sosească paparazzi.

–Sper că am făcut ceea ce trebuie, adăugă Hani, întrebându-se dacă era ceva adevărat în povestea aceasta.

Frankie rămase nemișcat. Era în stare de șoc. Un articol de prima pagină în tabloide despre riscanta afacere privată. Să o numească pe Annabelle „o cunoscută matroană" și pe el un dependent de droguri și proxenet. Cine-ar putea fi?

Annabelle și-ar pierde mințile și l-ar învinovăți pe el, pentru că, după spusele minunatei prietene, totul fusese întotdeauna vina lui.

–Unde este bucata asta de hârtie mincinoasă? întrebă el, iar vocea lui sună ca un mârâit slab.

–Îmi pare rău, domnule Romano, spuse Gitta, nu am adus un exemplar la bord.

–De ce dracu' nu? spuse el, pierzându-și dintr-odată calmul. Îmi băgați povestea asta de rahat și acum nu aveți nimic să-mi arătați?! Ce dracu' e în neregulă cu voi?

–Domnule Romano, începu Gitta.

–Nu mă lua pe mine cu „domnule Romano", se înfurie el. Vă spun ce puteți face pentru mine. Puteți să vă țineți dracului gurile închise și să nu-i suflați o vorbă prietenei mele despre acest rahat inventat. Înțeles?

–Cum spuneți dumneavoastră, spuse Gitta, aruncând o privire de „ți-am spus eu" în direcția lui Hani.

Hani nu a fost mulțumită de reacția lui Frankie. Cum îndrăznise să le vorbească în felul acela nepoliticos? Povestea din tabloid probabil că era adevărată, se gândi ea, iar apoi începu să se întrebe cum se face că cineva atât

de agreabil și de nepretențios precum Bobby Stanislopoulos e prieten cu un bădăran.

Frankie Romano era un porc. Ca de obicei, Gitta avea dreptate, nu ar fi trebuit să spună nimic ci pur și simplu să-l lase să descopere singur.

*

Annabelle dormise pe parcusul întregii aterizări. Frankie nu se obosise s-o trezească. Cu cât o ținea mai departe de cele două însoțitoare de zbor cu gură mare, cu atât mai bine.

Mintea lui era epuizată, dar își dăduse seama că nu era nimic de făcut până nu arunca o privire în tabloidul jignitor și nu citea fiecare cuvânt.

Ticăloșii! Îi va da dracului în judecată. Va angaja cel mai tăios avocat din New York. Ralph ar plăti. Ralph ar fi fost la fel de indignat pe cât era el, când venea vorba despre reputația fiicei lui.

De unde dracu' luase tabloidul informațiile?

Hristoase! Trebuia să știe exact ce scriseseră. Momentul nu putea fi mai nepotrivit, cu înmormântarea din ziua următoare. Ralph ar face pe el.

Trebuia s-o sune pe Janey, să vadă dacă ea știa ceva, dar acum cea mai mare grijă era s-o dea pe Annabelle jos din avion, s-o urce în limuzina pe care o trimitea Bobby la aeroport și să ia un exemplar al tabloidului.

Nu putea fi așa de rău.

Sau putea?

capitolul 41

Denver

Dacă aș spune că am fost furioasă ar însemna să fiu blândă. Mai degrabă umilită, înjosită și descompusă din punct de vedere moral. Cum de m-am lăsat prinsă într-o capcană atât de respingătoare?

Nu sunt o mironosiță, dar o partidă în trei, fără să știu? Nu! Nu! Nu! O altă femeie strecurată în dormitor de către Mario – cavalerul meu în armură deloc strălucitoare? Cu siguranță, nu.

Ce nemernic! Ce ticălos! Cum a putut să-mi placă vreodată de el? Mie, care m-am considerat întotdeauna o judecătoare excelentă a caracterului oamenilor.

Și ghici cine era persoana în plus?

Da, ai ghicit, blonda de Hollywood în persoană, fără jeanșii True Religion și fără bluza dantelată. Mult păr blond pe cap și nimic mai jos. Bărbaților le plac rase în întregime la Hollywood – așa pot să pretindă că i-o trag uneia de doisprezece ani!

Odată ce mi-am dat seama de situație, am plecat de-acolo într-o secundă. Am fugit din dormitor, mi-am luat hainele de pe podeaua livingului și am țâșnit pe ușă, cu un Mario dezbrăcat urmărindu-mă și urlând:

– Întoarce-te. Ce s-a întâmplat, iubito? Credeam c-o să-ți placă puțină distracție nevinovată.

Distracție nevinovată! Își bătea joc de mine?

Distracție nevinovată cu o blondă de Hollywood sau cu oricare altă femeie nu era pur și simplu, genul meu.

Am ajuns la mașină și am pornit, în timp ce Mario, în continuare dezbrăcat, fugea alături, bătând în geamul

din dreapta. Odată ajunsă acasă, am stat sub duș mai bine de zece minute, încercând să spăl toate amintirile farsei lui Mario.

Acum e miercuri dimineață și sunt în continuare enervată. M-am simțit ca și cum aș fi fost luată de proastă – și, de asemenea, mă simțeam violată și foarte idioată că permisesem să se întâmple așa ceva. Indiciul ar fi trebuit să fie venirea în pat a lui Mario fără să-mi spună cine fusese la ușă. Și bleaga de mine – fără nici un motiv, nu l-am forțat să-mi spună. Dumnezeule! Cât de proastă pot să fiu?

După ce am făcut un alt duș lung, mi-am luat pe mine un trening confortabil, mi-am prins părul în coadă de cal și, fără machiaj, am plimbat o Amy Winehouse domnică de mișcare în jurul cvartalului de vreo două ori.

Coada lui Amy începu să-i fluture de îndată ce ne-am apropiat de apartamentul meu.

Am descoperit în curând că exista și un motiv pentru asta. Fostul meu prieten, Josh, pândea afară. Exact persoana pe care nu aveam nevoie s-o văd, mai ales că nu eram îmbrăcată pentru o confruntare cu un fost prieten.

Josh ținea în mâini două recipiente cu cafea de la Starbucks și o pungă cu covrigi. Avea, evident, intenția să intre.

Amy Winehouse sări pe el, plină de-o emoție de câine. I-am aruncat o privire neîndurătoare.

–Salut, spuse el.

–Ce cauți aici? i-am răspuns scurt, hotărând că nici măcar nu-mi păsa că mă vedea fără machiaj.

Îmi dădu o cafea.

–Ofertă de pace, spuse el, alegând o abordare prietenească. Am exagerat luând-o pe Amy și voiam să-mi cer scuze.

Josh alegea întotdeauna momentul potrivit. Nu.

–Pot să intru? întrebă el, aplecându-se s-o mângâie pe Amy.

–De fapt, am început eu, prefăcându-mă că îmi privesc ceasul. Trebuie să mă pregătesc. Întârzii.

–Cinci minute, mă imploră. Doar atât îți cer.

Am cedat. Nu că aș fi vrut ca Josh să intre, dar am fixația asta stupidă să nu rănesc sentimentele oamenilor; și îmi adusese și cafea. În plus, aveam poftă de un covrig prăjit înainte să fac față restului zilei.

–Bine, am oftat. Doar cinci minute.

–E o femeie dificilă, spuse Josh cu vocea lui glumeață, dar nu mă impresiona.

Am mers în apartamentul meu – odinioară, apartamentul nostru.

Am arătat spre punga de hârtie.

–Covrigi? am întrebat.

–De la magazinul tău preferat, spuse el, foarte mulțumit de sine. Am onoarea de a-i prăji eu?

–Te rog, am spus, simțindu-mă brusc obosită și plictisită. Habar n-aveam de ce mă vizita Josh și, sincer, nici nu-mi păsa.

Josh merse în spatele blatului care despărțea sufrageria mea de zona bucătăriei și puse doi covrigi în prăjitor.

–Ți-ai cumpărat o casă, am zis indiferentă, așezându-mă pe blat.

–Cum ți s-a părut? mă întrebă vesel, ca și cum eram cei mai buni prieteni.

–Foarte frumoasă. Norocosul de tine, am spus, incapabilă să renunț la veninul din tonul meu, pentru că ceea ce voiam să spun cu adevărat era: *Ți-ai cumpărat o casă fără mine, iar asta nu-i corect.*

–E o investiție sigură, remarcă Josh. Mai ales în economia asta.

–De ce? Te căsătorești? am întrebat ca o adevărată scorpie.

–Nici gând, spuse el cu vehemență. Tori și cu mine... e ceva temporar. Tori. Desigur!

–Ea știe asta? am întrebat, ușor curioasă să aflu dacă îi cânta în strună.

Josh hotărî să ignore întrebarea mea. Caracteristic pentru Josh. Scoase covrigii din prăjitor, puțin arși, exact cum știa că-mi plac. După ce întinse unt pe-al meu, îl puse pe o farfurie și mi-l înmână.

Era exact ca pe vremuri. Dacă ar fi fost duminică, până acum am fi luat New York Times și am fi început să citim fără nici o grabă.

Dar nu e duminică, e miercuri, și am o tonă de lucruri care trebuie rezolvate. În plus, Josh și cu mine nu mai suntem împreună, așa că ce naiba caută în apartamentul meu?

–Arăți grozav, spuse el, scărpinându-și bărbia în timp ce mă examina din cap până-n picioare. Ai mai slăbit?

Spunea că ultima oară când mă văzuse eram grasă? *Nemernicul!*

–Nu, am răspuns scurt, gândindu-mă că el sigur mai pusese câteva kilograme. Aceeași veche Denver.

–Aceeași veche și frumoasă Denver, spuse el, accentuând puternic cuvântul „frumoasă".

Omule, ce era cu toate complimentele din ultima vreme? Făcutul de cap trimite cu siguranță semnale nebune.

Mi-am molfăit covrigul, am sorbit din cafea, apoi am spus:

–Mersi că ai trecut, Josh, dar chiar trebuie să plec.

–Da, sigur, spuse el amabil, după care adăugă, de probă: ar trebui să mai facem asta și altă dată, nu?

Greșit! Dar, oricum, am dat din cap că da.

Mai târziu, la birou, mi-aș fi dorit să-i fi spus să se care. Avea mult tupeu să treacă pe la apartamentul meu fără să fie invitat. Cine se credea?

Megan bătu la ușa biroului meu și intră ducând o vază uriașă cu trandafiri roșii.

–Cineva te place, zise ea pe un ton tărăgănat, punând trandafirii pe biroul meu. Iar domnul Saunders a cerut să vii cât mai repede.

Am luat bilețelul atașat trandafirilor.

„Îmi pare rău" par să fie cuvintele cel mai greu de rostit.

Mario.

Da, sigur.

Apoi mi-am verificat telefonul mobil pentru a cincea oară, să văd dacă nu cumva Carolyn îmi răspunsese la mesaj. Nu răspundea nici la telefon, iar când încercasem mai devreme la birou, mă informaseră că nu venise astăzi. M-am întrebat dacă știa despre George și Gemma. Întotdeauna fusese apropiată de tatăl ei. Poate că avea încredere în ea.

Hmm, trebuia să-i dau Domnului Dinți-de-Rechin numele bărbatului din poza cu Gemma. Nu mai puteam păstra secretul, era timpul dezvăluirilor complete.

*

Felix stătea în spatele biroului masiv, cu o expresie aspră pe fața lui ascuțită, cu picioarele încălțate în șopârle ridicate pe birou. Astăzi, pantofii din piele de șopârlă erau vopsiți într-un roz șocant de luminos, atât de nepotrivit pentru lucru.

Înainte să pot spune un cuvânt, aruncă un ziar de scandal pe birou și spuse:

–Ai văzut asta?

Am luat ziarul și am aruncat o privire. Titlul era suficient ca să mă îngrozesc:

FIICA VEDETEI DE CINEMA UCISE
CONDUCE O REȚEA DE PROSTITUATE
ÎMPREUNĂ CU PRIETENUL EI NARCOMAN.

Și lângă titlu se găsea o poză mai degrabă mondenă cu Annabelle purtând o rochie de seară subțire, având o expresie ispititoare pe chip.

Trebuie să fi rămas cu gura căscată, fiindcă Domnul Dinți-de-Rechin spuse:

–Bănuiesc că nu știai despre asta?

Bănuia corect. Eram într-o stare de șoc total.

–Uh... nu, am reușit să spun.

–Nu ai fost cu ei în New York? mă întrebă acuzator, de parcă ar fi trebuit să aflu tot în puținul timp pe care îl petrecusem cu ei. Adică, sunt isteață, dar nici chiar așa isteață.

–Da, suficient ca să-i iau și să-i duc la aeroport, i-am explicat. De-abia am petrecut o zi sau două umblând cu ei, deci, cum, Dumnezeule, aș fi putut să știu despre așa-numita lor afacere?

–Un avocat bun știe tot, spuse Felix, aruncându-mi o privire critică.

Un avocat bun nu ar trebui să poarte niciodată pantofi roz din piele de șopârlă. E total nepotrivit. În plus, culoarea îmi rănește ochii.

–Îmi pare rău, abilitățile mele detectivistice nu sunt la înălțime, am spus tăios. Cu toate acestea, am numele bărbatului din pozele cu Gemma Maestro făcute la Malibu.

Asta stârni interesul Domnului Dinți-de-Rechin.

–Ai? spuse el, lovindu-și ușor strălucitorii săi dinți din față cu degetul arătător, lung și subțire.

–Numele lui este George Henderson, am continuat. Este chirurg estetician.

–Ești sigură?

–Foarte sigură, am răspuns plină de încredere. De fapt, este tatăl unei prietene de-a mea, Carolyn Henderson. Carolyn, eu și Annabelle am mers împreună la același liceu.

–Se pare că-i cunoști pe toți, spuse Felix pe un ton sarcastic.

–Păi, trăiesc aici de la unsprezece ani.

–Oricum ar sta lucrurile, spuse Felix, luându-și picioarele de pe birou, Ralph ne așteaptă. Va dori să mușamalizăm aberațiile astea din tabloide. Și hai să vedem exact cât de multe știe despre George Henderson.

–Vă gândiți că ar trebui să vin și eu? am întrebat, dorind să spună nu.

Bineînțeles că n-a spus. Norocul meu afurisit!

Deci, vilă Maestro, iată-mă, vin din nou!

Tot ce mai lipsea era ca Mario să mă aștepte afară, și ziua mea ar fi, din nou, perfectă.

capitolul 42

Carolyn

După ce îndurase o noapte lungă și agitată ascultând ploaia torențială de afară și simțindu-se disperată din cauza situației în care prinsă, Carolyn nu era sigură dacă dormise sau nu. Stomacul o durea tare și începea să fie îngrijorată pentru sănătatea copilului ei.

Lumina pătrundea prin zdreanța care acoperea fereastra, așa că presupuse că trebuie să fie dimineață.

Începu să se gândească la fata care îi adusese pâine și apă în noaptea precedentă. Fata nu făcea asta singură. Era implicat și un bărbat, un bărbat care nu voia ca ea să-i vadă fața. După ce fata o legase la ochi, bărbatul o dusese la baie și stătuse acolo în timp ce ea urina. O altă umilință.

Cine erau acești oameni? Și chiar mai important: ce voiau de la ea?

Lovită de valuri de disperare adâncă, încercă să gândească lucid și să calculeze când se întâmplaseră toate. Știa că fusese luată marți după-amiază și, după aceea, fusese dusă, înghesuită în portbagajul unei mașini, un nesfârșit număr de ore. Trebuie să fi leșinat de vreo două ori, pentru că atunci când se trezise era întinsă pe acest pat jegos, cu încheietura mâinii drepte legată de tăblia patului cu un cablu electric gros.

Acum trebuia să fie miercuri, deci oamenii ar trebui să-i simtă lipsa. Kerri ar ști că ceva nu este în regulă, când ar vedea că nu îi luase medicamentele lui Nellie și nu se va întâlni cu ea la micul dejun. Muriel va fi cu siguranță

bănuitoare, când va observa că nu a venit la birou. În ceea ce îl privește pe Gregory...

Se întreba ce făcea el, la ce se gândea.

Când apăruse să se întâlnească cu ea la stația de benzină abandonată și ea nu se aflase acolo, care fusese reacția lui?

Totul depindea de întrebarea dacă mașina ei mai era acolo. Dacă îi abandonaseră mașina și ea nu era înăuntru, atunci trebuia să știe că se întâmplase ceva groaznic și, fără îndoială, sunase la poliție.

Sau nu?

*

Benito își petrecu noaptea de marți dormind pe fotoliul lui din fața televizorului, în timp ce Rosa se ghemuise pe o veche canapea uzată. Încercase să plece acasă, dar Benito nici nu voise să audă.

–Hei! Tu rămâi aici, urlase la ea într-o manieră amenințătoare. Și nu mă mai bate la cap.

Înainte să adoarmă, o obligase să arunce o privire la prizoniera lor, să vadă dacă mai respiră.

Femeia – legată de tăblia patului – o fixase cu ochii plini de groază și cerșise niște apă.

Pentru un moment scurt, Rosei îi păruse rău de ea. Îi adusese o cană cu apă și două felii de pâine învechită.

După ce înghițise lacomă apa și devorase pâinea, femeia îi ceruse să folosească baia.

Rosa fugise la Benito și îl întrebase ce trebuia să facă.

–Nu vreau să se pișe la mine în pat, mormăise el. Leag-o la ochi, o ducem noi.

De ce tot spunea „noi"? O scotea din sărite pe Rosa, dar făcuse în silă ceea ce-i ceruse.

Când terminase, Benito intrase în cameră, o desfăcuse pe femeie și aproape o târâse spre toaletă.

De îndată ce ea o băgase înapoi în dormitor, el îi prinsese din nou încheietura de tăblia patului și ieșise rapid.

Rosa înțelesese că era la fel de captivă ca și femeia de pe pat. De ce trebuia să fie implicată ea în treburile lui Benito? Nu era rahatul ei, era al lui.

După ce luase bandajul de pe ochii prizonierei lor, ieșise înainte ca femeia să zică ceva și i se alăturase lui Benito în fața televizorului.

Acum era dimineață și hotărî că ar face bine să-i mai ducă femeii pâine și apă. Nu voia să le moară în brațe, asta nu ar fi fost deloc bine. Și, din cauza lui Benito, ar putea sfârși la fel de vinovată ca el.

*

Cu mintea pierdută în toate direcțiile, Carolyn nu știa ce să creadă. Într-un moment era panicată, în următorul reușea, într-un fel sau altul, să rămână calmă.

Când fata cea tânără se întoarse cu vreo două felii de pâine învechită și cu jumătate de sticlă de apă călduță, hotărî că ar trebui să încerce să lege un fel de comunicare cu ei. Citise undeva că, dacă deveneai vreodată ostatic, trebuia să încerci să legi o relație cu răpitorii tăi, să-i faci să înțeleagă că ești o ființă umană.

–Mersi, mormăi ea, sorbind recunoscătoare din apă. Numele meu e Carolyn.

Fata stătea nemișcată și o privea fără nici o expresie pe chip.

–Dacă urmăriți să obțineți bani, spuse Carolyn, încercând să vorbească rar, astfel încât această tânără să înțeleagă, tatăl meu va plăti. Pot să vă zic cum să-l contactați. Se opri pentru un moment. Sau pe șeful meu. Șeful meu este senator, e o persoană foarte importantă, va plăti să mă aducă înapoi.

Fata rămase mută în continuare.

–Nu știu dacă sunteți conștienți de ceea ce faceți, spuse Carolyn, făcând tot posibilul să vorbească încet și rar. Dar tu și prietenul tău m-ați răpit. Răpirea este o infracțiune federală. Pedeapsa este foarte severă și uh... cred că ar trebui să vă spun că sunt însărcinată, așa că nu mă răpiți doar pe mine, ci și...

Fata reveni brusc la viață.

–Știu că ești borțoasă, răbufni ea. De-aia ești aici. Apoi, dându-și seama că spusese probabil prea mult, se grăbi să iasă din cameră.

Carolyn simți cum o copleșesc valuri de greață. Singura persoană care știa că este însărcinată era Gregory. Așadar, de unde știa fata aceasta?

Apoi îi veni un gând atât de urât și de rău, încât încercă imediat să-l alunge.

Gregory avea ceva de-a face cu asta?

Era posibil?

Nu.

Ba da.

Poate.

*

–Nici gând s-o păstrez pe târfă aici, anunță Benito în momentul în care se sculă, privind-o încruntat. Rahatul ăsta mă bagă sigur la închisoare, adăugă el, scărpinându-și cu vigoare ouăle. Îi dau drumul.

–Și cu senatorul? întrebă Rosa, plănuind în minte cum să scape din casă. Avea o presimțire foarte rea în legătură cu sfârșitul acestei povești, mai ales după cuvintele înfricoșătoare ale femeii despre răpire și despre pedeapsa severă. Nu era responsabilă pentru nimic din ce se întâmplase. Totul era vina lui Benito. Ea doar făcea ceea ce-i poruncea el să facă. În afară de asta, se uitase deja la conținutul poșetei femeii și erau câteva câștiguri serioase –

inclusiv un telefon mobil și optzeci de parai. De-abia aștepta să pună mâna pe tot.

–Împuțitul nu știe cum să mă găsească, spuse Benito, plin de bravadă. Imbecilul nu poa' să facă nimic.

–Când ai de gând s-o scoți de-aici? întrebă Rosa, nerăbdătoare să afle.

–O să-i dăm drumu' pe stradă diseară, spuse Benito, întinzându-și brațele tatuate la greu. Curând se face noapte.

–Dacă rezistă până atunci, mormăi Rosa, dorindu-și să nu o mai includă în planurile lui.

–Ce?

–Nu arată prea bine.

–Târfa a pierdut copilul pân' acum?

–Nu.

–La dracu'!

–Trebuie să plec acasă, riscă Rosa. Am vorbit cu mama azi-noapte. Copilul meu e bolnav și mama trebe să ajungă la slujbă. Grădinița nu ia copilul când e bolnav, așa că trebe să merg.

–Nu mergi nicăieri, spuse Benito, uitându-se în continuare urât. Nu până ce nu o scoatem pe *puta* afară de-aici.

–Nu înțelegi, trebe să plec, se miorlăi ea. Maică-mea o să mă omoare dacă nu iau copilul.

–Încetează cu plânsu' tău nenorocit și fă și tu o dată ce-ți spun! îi ceru el.

–Dar copilul meu e bolnav, repetă ea, încercând să stoarcă o lacrimă sau două, aproape crezând propria ei minciună.

–Nu dau doi bani.

–Ce-o să-i spun lu' mama?

–Nu-i spui nimic, spuse el, în continuare încruntat. Și de ce trebuie întotdeauna să-mi dai atâtea bătăi de cap?

–Îmi pare rău, spuse ea supărată, retrăgându-se.

–Știi, spuse el cu un rânjet viclean. Am destule femei care sunt cu ochii pe mine. Pot să aleg orice *puta* vreau, așa că ai grijă.

–O să-ți facă cum îți fac eu? spuse Rosa, luându-și singură apărarea.

–Nu-i nevoie de diplomă ca să mi-o sugă, se lăudă el cu un râs îngâmfat. O să fie plăcerea lor.

–*Hijo de puta*, mormăi Rosa singura insultă în spaniolă pe care o știa.

Din fericire, Benito nu o auzi.

capitolul 43

Annabelle și Bobby

Oare văzuse Frankie un exemplar din *Truth & Fact*? Aceasta era întrebarea pe care și-o punea Bobby. Și dacă văzuse, trebuie să fi turbat.

Pentru orice eventualitate, Bobby ascunse exemplarul din jignitorului ziar de scandal sub jachetă și așteptă nerăbdător să-i întâmpine pe Annabelle și pe Frankie la aeroport.

În momentul în care cei doi coborâră din avionul particular Stanislopoulos, Bobby își dădu seama că Annabelle nu știa nimic. Era numai zâmbete și plină de entuziasm în legătură cu petrecerea nopții în Las Vegas. Nu prezenta mai deloc imaginea unei fiice îndurerate.

–De-abia aștept să văd spectacolul Zeenei, spuse ea, îmbrățișându-l călduros pe Bobby. Zeena e o interpretă nemaipomenită. Am văzut spectacolul ei anul trecut în Miami. E un adevărat superstar, ca Madonna.

I se părea lui sau Annabelle își freca intenționat sânii de el?

Frankie, pe de altă parte, arăta, cu siguranță, de parcă știa că se întâmplase ceva.

–Trebuie să urinez, spuse Frankie în timp ce se apropiau de limuzină.

–De ce nu ai făcut în avion? spuse Annabelle, întorcându-se spre el cu o privire încruntată.

–Pentru că nu-mi venea atunci, spuse el, clipind din ochiul stâng. Regina tuturor lucrurilor e de acord ca eu să merg să urinez?

–Vin cu tine, se oferi Bobby.

–Ce comod, zise tărăgănat Annabelle. Toți băieții împreună.

–Venim imediat, spuse Frankie.

–E o șampanie în limuzină, îi propuse Bobby. Simte-te în largul tău.

Porniră amândoi, depărtându-se de mașină și intrând în clădirea aeroportului.

–Bănuiesc că știi, declară Frankie.

–Normal că știu, răspunse Bobby. E un titlu senzațional la toate chioșcurile de ziare. Toate au *Truth & Fact*.

–Iisuse! exclamă Frankie, în timp ce se îndreptau spre toaleta bărbaților. Serios?

–Ai văzut, nu? întrebă Bobby.

–Nu încă. Cele două însoțitoare de zbor ale tale m-au avertizat că a apărut, dar nu au adus un exemplar la bord.

–Pregătește-te, îl avertiză Bobby. E dur.

–Nu, zău, spuse posac Frankie.

–Uite. Bobby scoase exemplarul din *Truth & Fact* pe care îl ținuse sub jachetă. Citește și taie-ți venele!

Frankie luă revista și începu să citească. Titlul era suficient de brutal, dar nu-i venea să creadă ce se spunea în articol. Orele, datele, însemnări cu tranzacțiile financiare, numele presupușilor clienți și ale fetelor care lucrau pentru ei. Încă și mai rele erau fotografiile intime pe care el și Annabelle le făcuseră doar de distracție. Fotografii din colecția lor personală. Fotografii furate. Annabelle făcând glume cu câteva dintre fete, ținându-și măștile ridicate. Fotografii intime cu ei doi trândăvind împreună în pat. Fotografii din copilăria Annabellei, cu Gemma și Ralph în față și în centru.

Cum dracu' a pus mâna pe ele tabloidul ăsta împuțit?

Nu exista decât un răspuns. Cineva trebuie să le fi spart apartamentul din Park Avenue și să le fi furat.

Frankie simți cum furia crește în interiorul lui ca un vulcan pe cale să explodeze. De ce naiba nu-l informase

Janey că avusese loc o spargere la apartament? Ce dracu', o plătea suficient, așa că de ce nu-l sunase să-l avertizeze?

O altă târâtură proastă. Annabelle avea dreptate. Nu ar fi trebuit niciodată s-o angajeze.

–Trebuie să dau un telefon, îi spuse lui Bobby.

–Avocatului tău?

–Nu. Verișoarei mele reduse mintal, care ar fi trebuit să aibă grijă de lucruri în locul meu.

–Pot să spun că face o treabă minunată.

–Du-te naibii, spuse Frankie, aruncând cu revista în Bobby. Vezi fotografiile astea? Sunt toate șterpelite din apartamentul nostru. Annabelle o să-și iasă din minți.

–Nu ai ce face, acum e peste tot, spuse Bobby, încercând să-l calmeze. Săptămâna viitoare va fi o știre răsuflată.

–La naiba cu asta, spuse Frankie, copleșit de furie. O să-i dau în judecată pe toți cei implicați.

–Te va costa, sublinie Bobby. Odată ce ajungi în mâinile avocaților...

–Am banii necesari, răspunse Frankie, gândindu-se la grămada din seiful lor de la New York. Merg până la capăt.

–Da, dar dacă-l ignori, o să dispară.

–S-au căcat pe toată reputația mea, Bobby, și genul ăsta de rahat rămâne și-mi împute lumea. Să-l ignor – nici gând.

–Îmi pare rău, e o situație nasoală.

–Ascultă, spuse Frankie. Fă-mi o mare favoare – mergi cu Annabelle la hotel, în timp ce eu încerc să-mi calculez următoarea mișcare. Spune-i că am diaree sau ceva de genul ăsta.

–Frumos.

–Poate nici nu va vedea, nu?

–Haide, Frankie, fii serios. O să-i zică cineva de asta. Pentru început, tatăl ei. Și nu te amăgi – o să fie o grămadă de presă la înmormântare.

–Mersi. Mă faci să mă simt mult mai bine.

–Spun doar cum stau lucrurile. Vrei adevărul.

–Da. Corect.

–Atunci, liniștește-te. O însoțesc eu pe prietena ta la hotel. Și ține minte: săptămâna viitoare, asta va fi o știre fumată.

*

Annabelle trândăvea pe bancheta din spate a limuzinei, sorbind șampanie, în timp ce își analiza opțiunile. Bobby fusese cu siguranță destul de fericit s-o vadă. Salutul lui fusese mai mult decât prietenos, și ei îi plăcuse asta. Zâmbi pentru sine. Odată ce va fi scăpat de Frankie, Bobby va fi pradă ușoară, și de ce nu? Fără Frankie care să-i stea în cale, era o partidă grozavă. Va renunța la afacere și i-o va da fostului ei prieten ca pe o compensație, pentru că, de când cu incidentul cu fiul lui Sharif Rani, încheiase socotelile. Bobby va putea cu siguranță s-o răsfețe, nu va mai trebui să conducă o afacere stupidă cu dame de companie. El era – sau va fi când va moșteni totul – un miliardar.

Da, de îndată ce se vor întoarce în New York, îi va spune lui Frankie să se mute. Vor împărți banii din seif, iar apoi vor putea amândoi să-și continue viețile.

Înmormântarea era joi. Vineri se vor întoarce cu avionul la New York. Și sâmbătă îi va da vestea prietenului ei dependent de cocaină.

„S-a terminat, Frankie. Îți doresc o viață frumoasă."

*

–Hei, spuse Bobby, sărind pe bancheta din spate a limuzinei și așezându-se lângă Annabelle.

–Hei și ție, răspunse ea, gândindu-se cât de chipeș era și ce decizie înțeleaptă lua în legătură cu viitorul ei. Unde-i Frankie?

–Are probleme cu stomacul, așa că mai stă la baie. Ne ajunge la hotel.

Lui Annabelle nu-i venea să creadă ce noroc avea. Singură cu Bobby atât de curând... Părea momentul perfect să înceapă să planteze semințele viitorului lor împreună.

–Știi, se aventură ea, coborându-și vocea astfel încât șoferul să nu audă. Obiceiul cu cocaina al lui Frankie începe să scape de sub control. Nu sunt sigură cât timp mai rezist.

–Mie mi se pare ok, spuse el, hotărât să rămână neutru, în special în perspectiva a ceea ce era pe punctul să afle. Nu era acum momentul ca ea să înceapă să-și facă griji în legătură cu dependența de cocaină a lui Frankie. Avea probleme mult mai mari, gata să o izbească în plin.

–Tu nu trăiești cu el, spuse ea cu amărăciune. Tu nu mergi peste el să vezi cum prizează praful ăla alb dezgustător, iar apoi jură că o face rar, când eu știu că e un lucru constant.

–Da, trebuie să fie o pacoste, spuse Bobby, încercând să pară înțelegător.

–E mai mult decât o pacoste, spuse ea cu vehemență. Știi ce, Bobby? Nu mai pot să îndur. Vreau să închei cu asta.

La naiba! Asta era ceva ce nu dorea să audă în acel moment. Annabelle și Frankie aveau de înfruntat o adevărată furtună – și cea mai bună cale de a-i face față era să facă front comun.

–Ai vorbit cu el, i-ai spus că asta te supără? zise el.

–Frankie nu e responsabil ca tine, Bobby, spuse ea, întinzându-se și acoperindu-i mâna cu a ei. Ai încercat vreodată să-i bagi mințile-n cap?

–Nu e iubitul meu, remarcă Bobby, întrebându-se cum ar putea să-și scoată mâna de sub a ei fără să pară evident.

–Știi, medită ea. Frankie nu e unul de-al nostru, nu a fost niciodată. Tu, cu mine și cu M.J. – noi am fost întotdeauna apropiați. Îți amintești de liceu? Eram ca și cei trei mușchetari, toți voiau să facă parte din grup.

Bobby habar nu avea despre ce vorbea. El și M.J. nu umblaseră niciodată cu Annabelle – doar în noaptea aceea fatală a balului de absolvire, iar după aceea au făcut tot posibilul să o evite pe ea și grupul de prințese privilegiate cu care-și petrecea timpul.

Își scoase mâna de sub a ei sub pretext că vrea o sticlă de *Evian*.

–Fără șampanie? spuse ea timidă, ținând paharul spre a fi reumplut.

–Nu pot să beau în timpul zilei, spuse el, turnându-i mai multă șampanie. Îmi creează mahmureală.

–Săracul copil, fredonă ea încet. Trebuie să recuperezi diseară. Oh, apropo, asigură-te că stau lângă tine, căci s-ar putea să am nevoie de suportul tău moral.

Iisuse! Ce se întâmpla cu Annabelle? Brusc, perspectiva de a petrece seara cu Zeena părea foarte îmbietoare. Orice era mai bine decât să fii încurcat cu biata de Annabelle Maestro în ajunul înmormântării mamei ei ucise. Chiar și o altă hârjoneală sexuală cu devoratoarea de bărbați.

capitolul 44

Denver

Uh! Ralph Maestro furios reprezintă un spectacol demn de urmărit. Fața marelui star de cinema, toată roșie și zbârcită. Ochi fulgerători ca o furtună. Vocea, un mârâit aspru și dur. Un trup copleșitor și foarte amenințător.

Se plimba cu pași mari prin sufrageria lui și nu era un bărbat fericit. Vechiul lui agent de publicitate, Pip, un bărbat scund, aflat la vârsta a doua, purtând un costum alb și o pălărie elegantă, stătea tăcut într-un fotoliu uriaș. Totul, cu excepția lui Pip, era uriaș în conacul Maestro, inclusiv Ralph.

Ignorându-mă ca de obicei, se năpusti asupra lui Felix ca o panteră neagră ce-și încolțește prada.

–Sunt revoltat și îngrozit, urlă el. Această mizerie e doar o încercare de-a mă face de rușine. Ce-ai de gând să faci cu asta?

–Îi lovim cu un ordin judecătoresc ca să oprim numărul de săptămâna viitoare, spuse Felix, calm ca de obicei.

–Numărul de săptămâna viitoare, răcni Ralph. Vrei să-mi spui că mai este? Se întoarse furios spre Pip. Tu știai de asta?

Pip, cu o expresie vinovată, dădu din cap că nu.

–Mă tem că da, spuse Felix în apărarea sa. Odată ce zdrențele astea pun mâna pe un subiect, se agață de el până ce tot sângele e golit din trup.

Chiar și eu eram surprinsă că mai urma și altceva. Citisem articolul jignitor pe drum și era destul de împopoțonat. Cât de rău mai putea deveni? Și de ce Felix

nu-mi spusese că mai urma și altceva? Mă scoate din sărite când nu mă pune la curent cu informațiile.

–Ai văzut articolul de săptămâna viitoare? am întrebat.

Ochii aproape închiși ai lui Ralph mă căutau.

–Tu, răcni el cu vocea lui puternică. Nu ai fost cu fiica mea în New York? Cu siguranță, știai ce se întâmplă.

–Eu... uh.... doar i-am însoțit înapoi în L.A., i-am explicat.

–E vina prietenului ei dependent de droguri, tună Ralph. El e cel care a băgat-o în asta. Ar trebui să pun o recompensă pentru capul ticălosului ăluia încrezut.

Pip se făcu și mai mic în fotoliul său. Felix și cu mine am schimbat priviri șocate.

Ralph chiar spusese cu adevărat asta?

Da. Din nefericire, spusese.

Pip își drese vocea.

–Ai grijă ce spui, Ralph. Pereții au ziduri, iar dacă prietenul lui Annabelle ar sfârși pe o lespede la morgă...

Nu mai trebuia să spună nimic. Sugestia era foarte clară.

–Unde sunt? zbieră Ralph. Am sunat la Beverly Hills și am fost informat că nu se vor întoarce până mâine.

Mi-am amintit de mesajul pe care îl primisem de la Annabelle, în care spunea că pleacă la Las Vegas ca să vadă spectacolul de-o noapte al Zeenei și se vor întoarce la timp pentru înmormântare. Annabelle adăugase un P.S. criptic, declarând că se aștepta s-o însoțesc la înmormântare. Se pare că sunt foarte curtată pentru înmormântări. Mai întâi Felix voise să-l însoțesc pe el, iar acum Annabelle insista să merg cu ea și cu Frankie.

Ah... alegeri, alegeri.

I-am transmis informația despre Las Vegas lui Ralph.

–Las Vegas! se enervă el. Pentru ce? Ca să înhațe și mai multe vagaboande mici și murdare pentru afacerea lor înjositoare? Cum credeți că se reflectă gunoiul ăsta asupra

mea? Sunt un mare star, nu tatăl unei târfe afurisite. Asta ar putea să-mi distrugă cariera.

Că vorbeam de exagerări. Ralph era, evident, un maestru.

–Se vor întoarce mâine la prima oră, am spus eu, sperând să dezamorsez situația.

–Nu-i suficient de repede, anunță Ralph amenințător.

Se întoarse încă o dată spre Pip.

–Fă-mi rost de un avion, porunci el, de parcă ar fi cerut o ceașcă de cafea. Mergem în Las Vegas.

*

Un avion particular și iată-ne pe toți în drum spre Las Vegas. Nu am avut timp să merg acasă, să mă schimb. Nu am avut timp să fac nimic, în afară de a-l suna pe vecinul meu – un expert în artele marțiale – și să-l rog s-o plimbe pe Amy.

Felix nu era încântat. Aveam o puternică bănuială că și el ar fi dorit să-și schimbe hainele – poate să-și ia o pereche de pantofi mai puțin colorați.

Pip aranjase pentru Ralph să folosească un avion al studioului dar, odată ajuns la bord, Ralph se purtă ca și cum ar fi fost al lui.

De îndată ce ajunserăm în aer, Felix aduse în discuție subiectul George Henderson.

–Normal că știam că se vedea cu el, spuse Ralph, tare și abraziv.

–Vrei să spui că știai că el era în fotografiile acelea? întrebă Felix, foarte deranjat. De ce nu ai spus poliției? Sau, cel puțin, ar fi trebuit să-mi spui mie. Sunt avocatul tău.

–Gemma își prețuia intimitatea, răspunse Ralph, aprinzându-și un trabuc urât mirositor. Nu voia să se știe că se gândea la unele schimbări.

Deci, așa îi explicase fotografiile intime soțului ei. Foarte inteligent.

–Detectivii trebuie să știe, spuse Felix, un bărbat tăios, un maniac al lucrurilor făcute corect.

–Sunt detectivi, lasă-i să afle singuri, spuse Ralph, pufăind din trabucul său și suflând un fum otrăvitor prin cabină, înainte de a da pe gât două pahare mari de whisky, unul după altul.

Amândoi bărbații hotărâră că era treaba mea să descopăr unde stăteau Annabelle și Frankie în Las Vegas.

Cine-i detectivul acum?

De îndată ce am aterizat, am sunat pe mobilul lui Annabelle. Nici un răspuns. După aceea l-am încercat pe al lui Frankie. A răspuns imediat, de parcă aștepta telefonul meu.

–Frankie? am întrebat.

–Cine-i la telefon? întrebă el, foarte suspicios.

–Denver.

–Ce vrei?

Încântător! Un salut atât de frumos.

Am decis să nu menționez de revista de scandal. Prea riscant. S-ar putea să o ia razna. Asta, dacă aflase.

–Doar verificam pentru mâine, am spus pe un ton normal. Annabelle mi-a spus că sunteți în Las Vegas noaptea aceasta. La ce oră vă întoarceți în L.A.?

–Nu știu, zise el. Trebuie să-l întrebi pe Bobby, ne întoarcem cu avionul lui.

Deci, Bobby avea un avion. Despre ce era vorba?

–Unde pot să-l găsesc pe Bobby? am întrebat, păstrând un ton detașat.

–La *The Keys*.

–Stați toți acolo?

–Trebe să plec, spuse Frankie brusc.

Primisem răspunsul.

Da, cred că aș fi fost un detectiv excelent.

*

Pe drumul de la aeroport, într-o limuzină albă, extrem de lungă, care ar fi putut caza confortabil cincisprezece oameni, mi-am verificat mesajele și voice-mailurile, în timp ce Pip suna la *The Keys* și îi înștiința că este nevoie de un apartament disponibil pentru Ralph Maestro.

Nu primisem încă nici un mesaj de la Carolyn și începeam să fiu puțin îngrijorată că nu dădea nici un semn de viață. Să plece fără să spună un cuvânt nimănui nu era genul lui Carolyn, așa că de ce nu-mi răspundea? De câte ori am zis urgent într-un mesaj?

M-am hotărât ca, odată ajunși la hotel, să găsesc un colț liniștit și să sun din nou la biroul ei. Dacă era plecată, cu siguranță vor ști unde plecase.

Între timp, i-am trimis un alt mesaj.

Aveam mai multe voice-mailuri de care trebuia să trec, cele mai multe legate de afaceri, plus două apeluri de la Mario, care mă întreba dacă am primit florile de la el și când ne puteam întâlni din nou.

Uh, ce zici de... niciodată?

Apoi veni surpriza – un telefon de la tatăl lui Carolyn, George. Aflase cumva că știam că el era bărbatul din fotografia cu Gemma? Era o nebunie. Am ascultat repede mesajul lui.

„Denver. Sunt George Henderson. Îmi pare rău că te deranjez, dar Clare și cu mine am primit un telefon foarte tulburător de la poliția din Washington. Se pare că mașina lui Carolyn, care e înregistrată pe numele meu, a fost găsită abandonată. Nu reușesc să dau de ea și, cum știu că voi două sunteți apropiate, m-am gândit că poate ai vreo idee unde e. Sună-mă, te rog, de îndată ce primești acest mesaj."

Inima începu să-mi bată cu putere. Intuiția îmi spunea că nu era o veste bună. Am alunecat pe nesfârșitele scaune din piele și, în cele din urmă, am ajuns suficient de aproape de șofer ca să-l întreb cât mai durează până ajungem la hotel.

–Cinci minute sau cincizeci, anunță șoferul, privindu-mă cu un zâmbet enervant. Totul depinde de traficul din Las Vegasul nostru.

–Vezi dacă poți să ajungi în cinci, am spus, direct și la obiect. Domnul Maestro se grăbește.

–Desigur, domnișoară.

Arătam ca o domnișoară? Ar trebui să mi se adreseze cu „doamnă".

Mintea îmi umbla aiurea. Întotdeauna face așa când sunt stresată. Trebuia să-l sun pe tatăl lui Carolyn și nu voiam s-o fac din limuzină, prin urmare, trebuia să aștept, oricât ar fi fost de frustrant.

Am încercat să mă gândesc la alte lucruri. Bobby Santangelo Stanislopoulos îmi veni în minte. Așadar... avea propriul său avion. Cum se întâmplase asta?

Apoi mi-am amintit. Nu numai că era rușinosul fiu al lui Lucky Santangelo, dar zvonurile care circulau în jurul școlii spuneau că tatăl lui era un fel de magnat grec al transporturilor, un miliardar care murise când Bobby era tânăr și că Bobby și nepoata lui aveau să moștenească totul când ajungeau la o anumită vârstă.

Hmm... bănuiesc că avionul face parte din tot.

–Am ajuns? mârâi Ralph, părând mai degrabă un câine furios decât un star de cinema de talie mondială.

–Cinci minute sau cincizeci, am răspuns, încercând să nu inhalez prea mult fum de țigară. Totul depinde de traficul din Las Vegas.

–Dă-l dracu' de trafic, zbieră el. Se întoarse spre agentul lui de publicitate intimidat, care îmbătrânea cu fiecare minut care trecea. Pip, ordonă el, sună pe cineva și adu-mi o escortă a poliției, trebuie să fiu acolo *acum*!

capitolul 45

Carolyn

Senatorul Gregory Stoneman ducea aceeași viață ca de obicei. Pentru unii, era un om eficient, muncitor, care își vedea de afaceri. Totuși, sufletul lui era rece ca un sloi de gheață, așa că spera că o va revedea în curând pe Carolyn fără copil în burtă și că toate vor fi ca înainte. Ei bine... aproape ca înainte, mai puțin un copil – nici măcar un copil – doar un fetus care creștea în pântecele lui Carolyn.

Nu-i lăsase altă portiță, în afară de a acționa cumva, înainte să fie prea târziu. Nu avea nici o alternativă, decât să se gândească la un mod oarecare de-a o opri să-i distrugă viața lui și a familiei sale – mai ales a celor doi copii minunați care trebuiau să fie protejați cu orice preț.

Angajarea unui gangster și traficant de droguri nu era nici pe departe cea mai bună soluție în situația actuală, dar fusese singura la îndemână. Dar atunci i se păruse atât de simplu...

Acum începea să-și facă griji că mersese prea departe. Slavă Domnului că-i spusese lui Benito să nu dea prea tare în ea, ci doar s-o scuture atât cât să piardă sarcina, iar după aceea s-o elibereze.

Dar nu avea cum să-i ia atâta timp.

Fusese răpită marți după prânz, iar acum era aproape miercuri seară, așa că unde naiba era?

Avea numărul de mobil al lui Benito, dar nu îndrăznea să-l sune. Telefoanele mobile puteau fi urmărite și era absolut necesar ca nimeni să nu facă legătura între el și dispariția lui Carolyn.

Gregory tocmai întorcea problema pe toate fețele, când Muriel intră în birou.

–Domnule senator, zise ea, părând îngrijorată. A venit un detectiv care vrea să discute cu dumneavoastră. Pot să-l aduc aici?

*

Rosa reuși să iasă din casă, sub pretextul că se ducea la magazin să cumpere de mâncare. Lui Benito îi plăcea la nebunie mâncarea nesănătoasă, se dădea în vânt după *Twinkies*, gogoși și cartofi prăjiți, pe care îi înmuia în mult sos picant. În pușcărie nu învățase să mănânce sănătos.

Rosei nu-i păsa, pentru că și ea se hrănea cu aceeași mâncare; era gustoasă și ieftină.

Înainte să plece de acasă, pusese lucrurile din geanta de piele a lui Carolyn în poșeta ei contrafăcută, Louis Vuitton, cumpărată de la un vânzător stradal cu 15 dolari. Achizițiile erau grozave, cea mai importantă fiind un iPhone. Un iPhone excelent, cu muzică, poze și tot felul de alte chestii. Rosa era în al nouălea cer. Avea și ea un mobil ieftin care nu era bun de nimic. Dar acum avea un iPhone!

Chestia era cum să umble cu drăcovenia asta. Părea complicat. Reuși să-l deschidă și apăsă pe aplicația iTunes. Cât de tare! Au apărut zeci de cântece, iar ea a selectat *Boom Boom* de la Black Eyed Peas.

Ascultând melodia cu zâmbetul pe buze, merse în pași de dans până la magazinul din colț, uitând tot ce se petrecea în jurul ei. Era atât de cufundată în muzică, încât nici nu le-a observat pe cele trei adolescente care au înconjurat-o pe nesimțite, i-au smuls poșeta și iPhone-ul din mână, au pus-o la pământ, au lovit-o în față, în cap și în stomac și au șters-o.

Ultimul lucru la care s-a gândit Rosa a fost – „Benito are să mă omoare". Apoi și-a pierdut cunoștința.

capitolul 46

Bobby și Annabelle

–Hei, puștiule, acum ești de capul tău, îi spuse Lucky lui Bobby. Am să returnez biletele la spectacolul Zeenei și nu uita să le zici că Renee și Susie dau o cină după concert, așa că vino neapărat. Renee vă așteaptă pe toți.

–Hai, mamă, sunt prietenele *tale*, se plânse Bobby. Iar acum ne lași baltă. *Asta* ce mai e?

–Lennie stă doar trei ore în L.A., în drum spre locația de filmare din Noua Zeelandă, îl lămuri Lucky. Și vreau să petrec cu el toate cele trei ore. E-n regulă, primul meu născut?

–Cred că de-asta aveți cea mai grozavă căsnicie din oraș, spuse Bobby, întrebându-se dacă o să aibă și el vreodată o asemenea relație.

Lucky îi adresă zâmbetul ei strălucitor.

–Da, Bobby, chiar ăsta e motivul. Lennie e tot timpul pe primul plan.

Asta însemna că era prins. Concert. Cină intimă. *Zeena. Zeena. Zeena.*

Toți musafirii lui de-abia așteptau să-i vadă spectacolul. Brigette și Kris, M.J. și Cassie, Annabelle și Frankie. Ce mai gașcă!

De ce nu putea să zboare înapoi în L.A. cu Lucky și să-i lase pe toți acolo?

Pentru că-i invitase și ar fi fost o bădărănie și o lipsă de respect din partea lui.

Așa că... n-avea scăpare.

Se întrebă ce mai făcea Frankie. Aflase oare cine vânduse povestea tabloidului? Oare avusese *curajul* să-i

spună lui Annabelle? Și dacă i-ar spune, i-ar mai rămâne boașele la locul lor? Annabelle deja mormăia ceva despre despărțire, iar povestea din *Truth & Fact* avea să grăbească lucrurile.

Dorind să afle ce făcea fiecare din ei, o sună pe Brigette, care îi spuse că ea și Kris se pregăteau să se ducă la cazinou.

–Kris nu a mai jucat niciodată, zise Brigette emoționată. Am s-o învăț blackjack.

Bobby spera că ea nu va profita de pe urma patimii pentru joc a prietenei sale. N-ar fi fost corect.

Apoi îl sună pe M.J., care îi spuse că el și Cassie aveau de gând să rămână în apartament până la spectacol.

–Ne vedem în holul hotelului la șapte, zise Bobby. Să nu întârziați.

–Da, frate, venim la timp, îl asigură M.J. Cassie e foarte încântată.

„Cred și eu", se gândi Bobby. M.J. era o cucerire grozavă.

Când Lucky construise The Keys, se gândise și el să cumpere un apartament în blocul de lux de lângă hotel. Acum era mulțumit că nu o făcuse – Vegasul era pentru petrecerile de burlaci, pentru căsătoriile făcute fie din dragoste, fie la beție, și pentru a pierde bani la mesele de joc. Lucky iubea orașul, dar lui nu-i prea plăcea, cu toate că provocarea de a face din Mood cel mai spectaculos club din oraș îl atrăgea foarte mult. Se hotărâse deja să facă naveta în primele luni, ca să pună clubul pe picioare, iar apoi să lase acolo un director de încredere, pentru a-l conduce după indicațiile lui.

Sătul de singurătate, se gândi să se ducă jos ca să se vadă cu Brigette și Kris. Era mai bine decât să nu facă nimic.

*

Până să dea de Janey la telefon, Frankie intrase deja la bănuieli în privința implicării ei în povestea cu tabloidul. *Trebuia* să știe ceva despre asta, altfel de ce nu-l sunase pe *el*? Și mai rău, nu răspundea la telefonul din apartamentul din Park Avenue, unde trebuia să țină situația sub control. Doar după ce o sună de trei ori îi răspunse în cele din urmă la mobil:

–Ce pana mea, Janey? îi țipă el în telefon. Cine a făcut asta? Și își dădu seama imediat după ce pusese întrebarea. Era javra aia leneșă și ticăloasă de băiat al lui Janey.

–Chip e, nu? urlă el. Cretinul ăla ne-a vândut.

–Eu n-am nici un amestec. N-am știut nimic, zise Janey, intrând imediat în defensivă.

–Nu mă lua de fraier, Janey, o avertiză Frankie. Sper că n-ai de gând s-o faci.

–Păi... spuse Janey în silă, dacă a fost Chip, atunci trebuie s-o fi făcut pe la spatele meu.

–Nu mai mânca rahat, zise Frankie, cu ochiul stâng bătându-i-se de furie. Cum a pus mâna pe poze, dacă nu l-ai ajutat tu? N-avea cum. Tu ești cea care are grijă de apartament. Trebuie să-i fi dat o mână de ajutor.

–Le-a furat, recunoscu Janey, începând să se smiorcăie. Mai mult ca sigur, a căutat peste tot cât timp am fost leșinată. Urmă o pauză stânjenitoare. Frankie, suspină ea, am o groaznică bănuială că m-a drogat. Pe mine, pe propria lui mamă! Cum de-a putut să facă așa ceva?

–Unde-i ticălosul? întrebă Frankie, imaginându-și în detaliu ce avea să-i facă lui Chip când punea mâna pe el. Ai face bine să afli, pentru că, atunci când mă întorc, am să-i frâng în două gâtul ăla slăbănog.

–O, Frankie, se tângui Janey disperată. Te rog să nu mai zici așa ceva. Chip face parte din familie. Doar știi ce băiat bun e-n fond.

–Rahat! E un ratat de primă mână!

–Sigur i-a oferit cineva o grămadă de bani. E tânăr și nu știe multe.

–Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie! Când o să pun mâna pe dementu' de fi-tu, are să înțeleagă al naibii de bine! De fapt, o să regrete ziua în care s-a născut.

–Nu, Frankie, se rugă Janey de el. Te rog, nu te pripi, te implor!

–Taci naibii din gură, Janey! Mai bine ți-ai mișca fundul ăla gras și te-ai duce să-l cauți. Chip are să plătească scump pentru asta. S-a dus dracului afacerea noastră, ca să nu mai zic de reputația mea.

–Îmi pare rău, Frankie, se smiorcăi ea.

–Ar trebui să-ți pară rău că l-ai născut pe ticălosu' ăla mic, zise Frankie, înainte să închidă telefonul.

Mai era încă la toaleta bărbaților de pe aeroport, iar mai mulți inși care-și făceau nevoile se holbau la el.

Vârându-și telefonul în buzunar, se uită și el fix la ei.

–Ai o zi proastă? îndrăzni unul dintre bărbați.

–Lasă-mă naibii în pace! mormăi Frankie, iar când ieși, dădu imediat de un chioșc de ziare care avea un teanc de numere ale nerușinatului tabloid *Truth & Fact*.

Făcu un gest amplu cu mâna și doborî la pământ revistele, care se risipiră peste tot.

Bombănind, porni în căutarea unui taxi.

*

Apartamentul pe care i-l rezervase Bobby la The Keys era și mai luxos decât cel de la hotelul Beverly Hills, care era un pic prea tradițional pentru gusturile lui Annabelle.

Apartamentul de la The Keys avea un enorm pat rotund, acoperit cu o cuvertură de blană (artificială, desigur, căci Lucky susținea cu tărie PETA), un televizor uriaș cu ecran plat și o întreagă bibliotecă în care erau cele mai recente DVD-uri, CD-uri și cărți de succes.

Baia era toată în marmură verde pal, cu un televizor încastrat în tavan, chiar deasupra căzii, pentru ca oaspetele

să stea confortabil pe spate în apă și să-și vadă programele preferate.

Annabelle regretă că nu rămâneau acolo mai mult timp. Și-ar fi dorit să împartă patul cu Bobby, nu cu Frankie.

Da, în curând, în curând. Era sigură de asta.

Da' unde naiba era Frankie? Întârzia de la aeroport, iar ei nu-i plăcea deloc să aștepte.

Se gândi să provoace o ceartă monstruoasă, când ajungea el și să termine în sfârșit cu el. Sau... nu era mai bine să aștepte până după înmormântare?

Poate că da. Dar când Annabelle dorea ceva, se aștepta să obțină imediat, ceea ce în acest caz însemna să-i dea papucii de-ndată ce sosea.

Dar nu, trebuia să fie deșteaptă și să aștepte până se întorceau amândoi la New York. Dacă o făcea acum, Frankie era în stare să plece imediat la New York fără ea și să golească seiful. Îi stătea în fire să facă așa ceva și erau mulți bani gheață în seiful lor – cel puțin câteva sute de mii de dolari.

Apoi îi trecu prin minte un gând – de ce-ar fi împărțit banii cu el? Ea era creierul operațiunii. De ce n-ar păstra totul pentru ea?

Era o idee genială. Înainte să-l părăsească, avea să scoată toți banii și să-i pună într-o casetă la bancă doar pe numele ei. Frankie o s-o ia razna, dar n-o să mai poată face nimic. *Ce păcat de tine, Frankie!*

Annabelle își dădu seama că mai trebuia să se gândească la multe, ca să nu ia decizii pripite.

*

Vrând să-și încerce norocul, Frankie se opri la o masă de ruletă în drum spre apartament și puse două mii de dolari pe negru. Câștigă. Lăsă miza de patru mii și ieși din nou negru. Câștigase șase mii de dolari în câteva minute – după ce pusese în joc doar două mii. Poate că norocul

i se schimba și toată povestea asta cu tabloidul avea să treacă neobservată.

Da, sigur, când o face plopul pere și răchita micșunele.

Își încercă din nou norocul cu toți cei opt mii de dolari. Și, spre uimirea lui, ieși din nou negru!

Luându-și cei șaisprezece mii de dolari câștigați în jetoane de o mie, se duse să încaseze banii. Pe drum o zări pe Brigette Stanislopoulos care stătea la una dintre mesele de blackjack. Lângă ea era o blondă cu trup de zeiță.

Nevrând să piardă vreo ocazie, Frankie se îndreptă spre ele.

–Scuze, zise el, bătând-o ușurel pe Brigette pe umăr. Ești Brigette, nu? Ne-am întâlnit la Mood din New York de câteva ori. Eu sunt Frankie Romano, bun prieten cu Bobby. Ne vedem cu toții diseară.

–Desigur, Frankie, spuse Brigette, zâmbind politicos. Bobby mi-a zis de tine și te țin bine minte. Ești cel mai tare DJ.

Măiculiță, era așa frumoasă, dar un pic mai în vârstă decât îi plăcea lui – în jur de treizeci de ani –, dar era superbogată, ca și Bobby. Auzise multe despre Brigette Stanislopoulos și fatala ei atracție pentru ratați. De n-ar fi fost cu Annabelle, o femeie ca Brigette, cu scânteietorii ei ochi albaștri, părul blond în valuri și doldora de bani ar fi fost exact ce-i trebuia. N-avea nimic dacă se combina cu o femeie mai în vârstă. Da, voluptuoasa moștenitoare era fix pe placul lui.

–Ea e partenera mea, Kris, zise Brigette, prezentându-l celeilalte blonde de lângă ea, altă femeie trăsnet.

Ce naspa! Moștenitoarea era lesbiană. Nasol de tot! Deși... ar putea face o partidă în trei, căci era încântat de ce vedea.

Bobby îl trezi din visare venind prin spate și spunându-i:

–Te-ai întors.

–Da, da, zise Frankie.

–Văd că ai făcut cunoștință cu Brigette.

–Măi băieți, spuse Brigette cu un zâmbet plăcut. Oricât mi-ar plăcea să stau aici și să trăncănesc, încerc să-i arăt lui Kris cum se joacă blackjack. Putem să ne vedem mai târziu?

–Ai priceput, zise Bobby, luându-l pe Frankie de braț. Să ne cărăm, frate.

S-au învârtit prin cazinou.

–Tocmai am câștigat o groază de bani, zise Frankie, încă ușor amețit de marele său câștig. Trebuie să încasez jetoanele.

–I-ai zis și lui Annabelle? îl întrebă Bobby în timp ce se duceau la casă.

–Despre marele câștig? făcu Frankie cu nepăsare.

–Nu, despre povestea din tabloid, tâmpitule!

–Sper că n-o să afle, zise Frankie, aruncând jetoanele pe tejgheaua de la casă.

–Atunci ești un dobitoc mai mare decât am crezut, zise Bobby, scuturând din cap, uluit de nesimțirea lui Frankie. Sigur c-o să afle. Crede-mă – ar fi mai bine s-o audă de la tine.

–N-o știi pe Annabelle, zise Frankie ursuz.

–Ba cred c-o știu. Ascultă-mi sfatul și spune-i.

–Mai încolo, zise Frankie, îndesându-și teancurile de bani în buzunare. Acum am mână bună, iar pe Frankie nu-l oprește nimeni când dă o lovitură!

capitolul 47

Denver

Ralph Maestro era escortat de poliție. Nu-mi venea să cred! Doi polițiști (bine făcuți, nu glumă!) pe motociclete apăruseră pe neașteptate, cu sirenele pornite, făcându-ne loc în trafic. În opt minute am ajuns la hotel.

Dar ce hotel, The Keys – o clădire măreață. Spre deosebire de majoritatea hotelurilor din Vegas, The Keys era elegant și sobru.

Nu mai fusesem în Vegas de când petrecusem un weekend cu Josh la Hard Rock, când avusese o întâlnire cu foștii colegi de facultate și insistase să-l însoțesc. Ce coșmar! Totuși, nu știu cum, dar sexul cu el a fost grozav. Cred că Vegasul l-a excitat pe Josh.

Valeții, portarii, hamalii și doi tipi în costume negre ne-au înconjurat limuzina, iar când Ralph a coborât, toți s-au repezit la el, dorind să-l pupe în fund pe marele star de cinema. Era ceva ce nu vedeai în fiecare zi, deși Ralph părea obișnuit cu așa ceva, căci n-a băgat în seamă pe nimeni cât timp a fost condus prin holul de recepție la liftul privat, iar apoi la un minunat apartament cu patru camere, cu o masă de biliard, un bar cu de toate și un pian alb în living. Lângă apartament, scânteia un bazin cu apă azurie, aflat în mijlocul unei terase spectaculos aranjate.

Stăteam doar vreo două ore, dar Ralph Maestro, marea vedetă de cinema, trebuia să aibă tot ce era mai bun.

Trebuia să-l sun pe George Henderson, dar nu voiam s-o fac din apartament, așa că m-am scuzat că trebuie să cumpăr ceva de la farmacie și am întins-o.

Dacă pomenești de farmacie unui bărbat, se sperie imediat, iar Felix nu făcea vreo excepție, dar mi-a zis să vin repede înapoi. La parter, am căutat un colț liniștit pe lângă o intrare laterală și mi-am scos mobilul, dar, înainte să telefonez, cine se îndrepta spre mine? Bobby și Frankie.

Nu aveam unde să mă ascund, era prea târziu. Frankie mă văzuse și cei doi veneau cu pași grăbiți în direcția mea.

–Ce naiba faci *tu* aici? m-a întrebat Frankie, bătându-i-se tare ochiul stâng. Nu m-ai sunat din L.A. adineauri?

–N-am zis că sun din L.A., i-am răspuns, intrând în defensivă.

–Ce dracu' se întâmplă? se interesă Frankie, apropiindu-se prea mult de mine.

La naiba! Ce aș fi putut să-i spun? Că zburasem aici cu Ralph care vrea să-l omoare? Și, dacă era deștept, ar fi fugit fără să se mai uite înapoi.

–Lasă fata în pace, zise Bobby, adresându-mi unul dintre zâmbetele sale strălucitoare. O iei la întrebări de parcă ai fi procuror.

–Nu-mi place să se joace nimeni cu mine, mormăi Frankie. De ce m-a mințit că-i în L.A.? Simt că e ceva putred la mijloc.

Bobby mă privi înțelegător. Nu puteam să nu mă uit la buzele lui. Cum putea avea un bărbat buze atât de apetisante? Era posibil, pentru că el sigur le avea.

–Uite ce e, am zis eu, hotărându-mă să spun adevărul. Dacă vrei să știi, am zburat cu Ralph Maestro. Este tare supărat de articolul din *Truth & Fact* și a venit aici după Annabelle, ca s-o ia acasă cu el. Frankie arăta de parcă i-ar fi dat cineva o palmă.

–Ralph Maestro-i aici? reuși el să îngaime. Aici în Vegas?

–Mă tem că da, am răspuns eu calmă, aruncând din nou o privire pe furiș la buzele lui Bobby.

–La naiba! exclamă Frankie, complet dezumflat. Doar n-a crezut rahatu' ăla?

–Ba cred că da! Știi că sunt poze, amănunte, am continuat eu.

Frankie era cât pe ce să facă o criză de nervi.

–Care-i treaba? întrebă Bobby. Oare trebuie să se ducă Frankie să-l vadă și să-i explice că totul e o mare neînțelegere?

L-am admirat pe Bobby că încerca să-și scoată prietenul din încurcătură. Pe de altă parte, ce neînțelegere ar fi putut să fie?

–Cred că, dacă Frankie reușește să-l evite, ar fi foarte inteligent din partea lui, am sugerat eu. Trebuie să înțelegi că Ralph e tare furios. E însetat de sânge, probabil al lui Frankie.

–Annabelle nu a văzut încă articolul, zise Frankie, bătându-i-se ochiul stâng din ce în ce mai tare. Trebuie să dau de ea înaintea lui Ralph.

Bobby se aplecă și mă luă de braț.

–Poate ne faci tuturor o favoare și nu-i zici lui Ralph că l-ai văzut pe Frankie, spuse el. Dă-i timp de gândire.

–Cred că pot s-o fac, am replicat eu, nederanjată de faptul că Bobby se apropia din ce în ce mai mult de mine.

–Trebe să plec, ne anunță brusc Frankie.

N-am mai apucat să zicem nimic, că el a și întins-o, lăsându-mă singură cu Bobby.

–Măiculiță! oftă Bobby. Ce chestie de rahat! Trebuie să beau ceva. Tu nu vrei?

–S-a făcut, i-am răspuns eu, uitând de Felix, de Ralph și de lingușitorul Pip. Va trebui să se descurce și fără mine.

–Să mergem la The Cavendish, propuse Bobby, preluând inițiativa. E mai liniște acolo.

Cine eram eu să-l contrazic? Urma să beau ceva cu tipul după care mi se aprinseseră călcâiele în adolescență, Bobby Santangelo Stanislopoulos, și nimic și nimeni nu mă putea împiedica.

*

După o oră, tot nu-l sunasem pe George Henderson și nici nu-i dădusem raportul lui Felix, care acum era sigur foc și pară pe mine. Dar uneori trebuie să te lași purtat de val, iar acum era momentul.

Săteam afară pe terasa barului de la Cavendish sorbind cocktailuri Mojito – mă rog, nu era chiar așa – eu beam un Mojito, iar Bobby, bere direct din sticlă.

–E mai gustoasă așa, m-a asigurat el.

Vorbeam amândoi fără oprire, iar el mi se părea foarte interesant și deloc superficial. La școală, credeam că era cel mai arătos dintre toți – dar era bogat – așa că sigur plictisitor și plin de el.

Dar nu era așa. Nu era deloc așa.

Îmi povestea despre clubul lui din New York și că dorea să preia controlul asupra celui de la The Keys. Era plin de idei sclipitoare și de entuziasm. Apoi a început să mă întrebe ce îmi doream să fac *eu* în viitor.

Uau! Purtam o conversație cu el, ceea ce era foarte neobișnuit, ca să nu zic mai mult. Majorității bărbaților le plăcea să vorbească așa de mult despre ei la prima întâlnire, încât nu mai simțeau nevoia să afle și unele lucruri despre femeia cu care erau. Nu că ar fi fost o întâlnire, ci doar discutam la un pahar despre problema lui Frankie. Nu că-mi păsa mie de Frankie, dar Bobby – fiindu-i prieten de nădejde – părea îngrijorat.

Da, o întâlnire ar fi fost cu totul altceva. Și poate că...

Nu! Ce prostii mai spun și eu! Bobby probabil se vedea cu top-modele și actrițe, frumuseți adevărate și anorexice, cărora le plăcea să-și verse mațele.

–De ce zâmbești? m-a întrebat el deodată.

–Păi... nu mi-am dat seama.

–Da, aveai chipul destins de un zâmbet larg.

–Da? am făcut eu, de parcă eram inocența întruchipată.

–Sigur că da.

–Poate că mă gândeam la muncă, am zis eu pe un ton vag.

–Poftim? îmi aruncă el o privire întrebătoare. Ei bine, mă flatezi, zise el ironic. Dar de ce te face să zâmbești gândul la muncă?

–Domnul-Dinți-de-Rechin. Șeful meu. Mă face întotdeauna să zâmbesc.

–I-a găsit o poreclă șefului ei, zise Bobby, scuturând din cap. Știi că ești amuzantă?

–Încerc să fiu, am completat eu, simțindu-mi telefonul vibrând a șasea oară. Te superi dacă-mi verific mesajele și dau un telefon scurt?

–Te rog. Vrei să rămâi singură?

–Nu-i nevoie. Am o prietenă la Washington care pare să fie pe lista de persoane dispărute și trebuie să-l sun pe taică-său, să văd dacă a găsit-o.

Bobby dădu din cap aprobator. Avea cei mai frumoși ochi din lume, întunecați și pătrunzători. Îmi închipui că e mortal în pat.

George Henderson îmi lăsase alt mesaj să-l sun, dar, când l-am apelat, nu a răspuns. Așa că *i*-am lăsat un mesaj în care i-am scris că nu știu unde e Carolyn și l-am rugat să *mă* sune din nou. În acest timp, i-a sunat și lui Bobby telefonul. S-a ridicat și a plecat de la masă. Se părea că *el* avea nevoie de intimitate.

Când s-a întors, avea o expresie gânditoare pe fața lui frumoasă.

–E totul în regulă? l-am întrebat, sorbind din Mojito.

–Cred că pot să-ți spun, deoarece sunt încredințat că ești de partea noastră, zise el, luându-și sticla de bere și trăgând încă o dușcă zdravănă.

–Ce să-mi spui? l-am întrebat, fericită că avea încredere în mine.

–Annabelle și Frankie se întorc în L.A. Sunt deștepți că-și iau zborul cât mai pot.

–Uau! am făcut eu. Ralph are să fie și mai furios.

–Nu trebuie să-i spui, mă avertiză Bobby. Rămâne între noi.

–Pe cuvântul meu de cercetaș, am răspuns, fără să mă gândesc cui ar trebui să fiu loială.

–Nu prea arăți a cercetaș, zise el zâmbind.

–Nu? i-am răspuns ca o fată care-i face ochi dulci.

–Nu, nu pari, îmi zise el, flirtând la rândul său.

O, Doamne! Tare-mi mai plăcea asta!

–Apropo, zise Bobby, am niște bilete în plus la concertul Zeenei de diseară. Nu vrei să vii? Dacă vrei, poți să mai iei pe cineva cu tine.

–Sunt singură, am adăugat repede. N-am pe nimeni acum.

S-a uitat la mine cercetător.

–Atunci vino cu noi, zise el.

Pe când ne priveam în ochi, s-a produs o mare agitație, iar celebra cântăreață Zeena și cele cinci gărzi de corp care erau cu ea și-au făcut o intrare furtunoasă în bar.

Bobby s-a ridicat imediat în picioare și a studiat-o curios cu privirea. O văzusem odată pe Madonna în carne și oase și mi se păruse mult mai scundă decât pe scenă sau la televizor. Cu Zeena se întâmpla exact pe dos. Era o femeie înaltă, grațioasă ca o lebădă, cu părul negru ca tăciunele, care îi cădea pe spate până în talie, cu ochii ca de pisică, machiați din plin, și buze rubinii, cărnoase. Când a trecut pe lângă noi, ne-a învăluit parfumul ei puternic. Bobby s-a uitat la ceas și a cerut imediat nota de plată.

–Te duc la hotel, a zis el. Și nu uita, nu știi că Annabelle și cu Frankie se cară de-aici.

–Nu știu nimic, am repetat eu, gândindu-mă ce poveste să-i îndrug lui Felix ca să mai stau o noapte în Vegas.

Chelnerul a venit cu nota de plată, Bobby i-a dat banii și ne-am ridicat să plecăm. Când ne îndreptam spre ieșire, l-a strigat pe nume o voce profundă și răgușită.

Bobby s-a oprit deodată și s-a întors.

–Zeena, zise el, de parcă nu o observase mai înainte. Cum ar fi putut să n-o vadă? Ce surpriză!

–O surpriză, Bobby, rosti ea tărăgănat, în timp ce rotea piciorul paharului cu degetele ei subțiri într-un mod foarte sugestiv. Ce fel de surpriză e asta când vii la concertul meu diseară?

–Chiar așa, zise el concis. De-abia așteptăm!

Fără să mai spună nimic, mă luă de braț și mă duse de acolo.

*

Felix era furios, îi sticleau ochii și părea scos din minți, exact cum mă așteptam.

–Pe unde-ai umblat? îmi șuieră el la ureche. Era atât de aproape de mine, că îi simțeam mirosul de mentă al respirației.

–Să vezi ce chestie, i-am răspuns, începând să-i vând gogoși. Am dat nas în nas cu sora maică-mii și familia ei. Locuiesc în Detroit și nu i-am văzut de cinci ani.

–Am venit aici cu treabă, îmi aminti Felix pe un ton sever. Nu e timp de reuniuni de familie.

–Înțeleg, i-am răspuns, refuzând să mă las intimidată. Tocmai de aceea, de îndată ce-am putut, am fugit spre voi. Dar mai e ceva – a trebuit să-i promit că stau peste noapte aici. Nu-ți face griji, am adăugat repede, fără să-i las timp să protesteze. O să iau un avion de dimineață spre L.A. O să mă întorc la timp pentru înmormântarea lui Maestro.

Felix nu avea un răspuns gata pregătit – ceea ce nu i se întâmpla prea des.

–Ralph nu dă de fiică-sa, zise el într-un final. Din moment ce nu-i răspunde nimeni din apartament, Ralph vrea să dai tu de ea și s-o aduci aici fără prietenul ei. Are să se ocupe mai târziu de Frankie Romano.

–Și cum să fac așa ceva? am întrebat eu perplexă. Ar putea fi oriunde. În afară de asta, nu se duce nicăieri fără Frankie.

–Annabelle are încredere în tine, zise Felix.

–Știu, am răspuns eu gândindu-mă: *ce legătură are asta?* Orașul ăsta e imens, am adăugat. Cum s-o găsesc?

–Te descurci tu, spuse Felix repezit. Ai o oră la dispoziție. După aceea, ne întoarcem cu avionul în L.A. Iar tu, tânără doamnă, faci o greșeală că nu vii cu noi. M-a amenințat cu degetul arătător și mi-a mai aruncat o privire foarte severă. O foarte *mare* greșeală!

capitolul 48

Carolyn

Nimeni nu știa cine e latino-americana aia într-un top ieftin și pătat de sânge și cu o fustă minusculă. Zăcuse un timp pe stradă în ploaia torențială, înainte ca un trecător să sune la salvare și să vină paramedicii.

Doctorița de gardă de la urgență a văzut că era foarte tânără, dar, după o consultație amănunțită, și-a dat seama că fusese violată înainte să fie bătută și că născuse un copil cu puțin timp în urmă.

Fata era inconștientă, avea răni grave la cap și la față, iar ochiul drept era cel mai afectat. Doctorița nu era sigură că îi poate salva ochiul. Nu era specialitatea ei. Așteptau s-o examineze un oftalmolog.

Între timp, fata era tot inconștientă și, până nu s-a trezit din leșin, nimeni n-a știut cine era.

•

–Nu mai am chef de nici un alt eveniment caritabil, spuse Gregory Stoneman, negru la față de supărare. Seară de seară mă târăști după tine, Evelyn, la chestii de-astea, deși știi prea bine cât le detest.

–Oamenii care vin la evenimente ca acela din seara asta sunt cei care te sprijină în funcție, zise Evelyn, încruntându-se la el ca de obicei. Ei sunt aceia care votează pentru tine, Gregory, și ar fi bine să nu uiți asta.

O, doamne, ce prefăcută era Evelyn!

I-ar fi plăcut să i se facă facă sex oral chiar acum. Scula lui tânjea după gura strâmtă a lui Carolyn, după felul

în care îl ținea strâns cu mâinile când își dădea drumul, după faptul că nu-l refuza niciodată și după cum îl lăsa să ejaculeze în gura ei.

–Mă asculți, Gregory? făcu ea pe un ton poruncitor. Ai o oră la dispoziție să fii gata! Nu-i ținută de gală, un costum e de ajuns. Să-ți pui cămașa albastră cea nouă și butonii de aur pe care ți i-a dăruit taică-meu de Crăciun.

Acum îi mai spunea și cum să se îmbrace? Dumnezeule! Femeia asta chiar era nesuferită.

Se întrebă în treacăt ce-ar face ea dacă s-ar apleca peste birou și ar lua-o pe la spate, băgându-și scula excitată în gaura cea strâmtă din spate și i-ar trage-o. Ar țipa, asta ar face.

O, Carolyn, Carolyn. Ce-am făcut? Unde ești?

Venise un detectiv la biroul lui în acea dimineață. Poliția găsise mașina lui Carolyn abandonată, cu portiera de pe partea șoferului larg deschisă. Detectivul voia să știe dacă avea vreo idee unde ar putea fi.

Scuturase din cap și reușise să pară îngrijorat. Atunci, Muriel îi spusese polițistului că fata plecase la dentist în ziua precedentă și nimeni n-o mai văzuse de atunci.

–Nu s-a întâmplat nimic grav, nu? întrebase el, prefăcându-se extrem de îngrijorat.

Detectivul rămăsese impasibil.

–Telefonați-ne dacă auziți ceva, domnule senator.

–Desigur, spusese Gregory.

Sigur că era grav. O femeie dispărută. O mașină abandonată la dracu-n praznic. Era extrem de grav.

De ce nu ascunsese Benito mașina?

Dar unde naiba era el acum?

Era un gangster, nu un tip cu minte.

Deodată, Gregory se simți cuprins de remușcări.

–Apropo, zise Evelyn, jucându-se cu unul dintre cerceii ei cu rubine. Mi-a spus Ramirez mai devreme să-i telefonezi sau să treci pe la centru. Are ceva să-ți spună.

Gregory simți un gol în stomac. Ce naiba voia Ramirez de la el?

*

Lui Benito nu-i venea să creadă că Rosa îi arăta atâta lipsă de respect, după ce îi dăduse voie să meargă la magazin după mâncare. Știa exact unde era: alergase acasă la copilul ei – copilul făcut cu alt bărbat, un dușman dintr-o bandă rivală.

Blestemând printre dinți, jură să o pedepsească pe Rosa pentru asta. Nici o femeie care nu-i arăta respectul cuvenit nu scăpa nepedepsită. Cum de îndrăznea să-și pună copilul mai presus de el? Era o insultă. Avea noroc că o ținea pe lângă el. *Târfa* asta nerecunoscătoare!

Acum trebuia să găsească o soluție s-o scoată pe târfa gravidă a senatorului din casă fără ajutorul Rosei. Cine avea timp de prostiile astea? El avea treburi de făcut, oameni de întâlnit. Afacerea lui cu droguri era ilicită, dar profitabilă și nu mergea singură.

*

Înlemnită de frică, Carolyn încercă cu disperare să-și dezlege cablul electric de la mâna dreaptă. Cei care o răpiseră nu s-au gândit că era stângace și, cu toate că nodurile erau greu de desfăcut, avea senzația că se descurca.

Măcar să fi avut un cuțit sau altceva ca să taie cu el nenorocitul de cablu. Ar fi fost mult mai ușor. Din cealaltă cameră se auzea mereu zgomotul făcut de televizor. Trecuseră mai multe ore și nu venise nimeni la ea. Oare voiau s-o țină legată de pat ca pe un câine, până când murea de foame?

Spaima îi era amestecată cu o furie din ce în ce mai mare. Nu era proastă. Începea să înțeleagă că dragostea

probabil o orbise și nu-și dăduse seama cine era adevăratul Gregory Stoneman.

De ce îi dăduse întâlnire într-un loc așa de pustiu?

De ce îi interzisese cu desăvârșire să spună cuiva că era gravidă?

Dar putea fi și mai rău – oare aranjase Gregory să fie răpită pentru că-i purta copilul în pântece?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că Gregory putea fi implicat.

I se făcea rău. Ce om ticălos putea să fie ca să născocească așa un plan! Și ce credea că va realiza?

Oare oamenii ăștia o vor omorî pe ea și pe copilul din burtă? Asta să fie?

Încerca în continuare să se elibereze.

capitolul 49

Bobby și Denver

Bobby nu fusese prea impresionat când o văzuse pe Zeena la Cavendish. De fapt, fusese încântat să vadă cum arăta Zeena în lumina puternică a zilei. I s-a părut foarte dură, cu machiajul ei exagerat și strident și cu lunga coamă de păr negru ca abanosul. Deși era o adevărată sportivă în pat, în afara lui, celebrul corp bine lucrat părea foarte masculin. Avea mușchi de bărbat și brațele lungi cu vene proeminente. Nu avea nimic feminin.

Stătea aici cu o fată normală, foarte atrăgătoare, cu un trup armonios, cu buze cărnoase de la natură și cu cei mai fascinanți ochi căprui. Denver. Drăguță, deșteaptă, iar el o plăcuse imediat.

După ce s-a despărțit de ea, s-a întors în apartament, simțindu-se în culmea fericirii. Poate ăsta era începutul unei relații. Ea spusese că era singură, ca și el – și cine știe ce se putea întâmpla?

Zeena era doar o aventură, o altă experiență. Și cu asta, basta.

Într-o clipită, își dădu seama că-i trecuse pasiunea pentru ea.

Ar fi fost bine să facă un duș. Scoțându-și hainele, intră în baie și deschise televizorul din perete pe un canal sportiv. Apoi a stat sub cele șase capete de duș cu jet puternic, lăsându-se în voia torenților de apă care îl biciuiau.

Se întrebă cum s-ar înțelege minunata și autoritara sa mamă cu Denver. Lui Lucky i-ar plăcea Denver, pentru că era deșteaptă și independentă – genul ei de femeie preferat.

Însă Max ar detesta-o, căci sora lui mai mică era extrem de geloasă pe orice femeie cu care se întâlnea. Pentru Max, el era fratele mai mare și s-o ferească Dumnezeu pe femeia care ocupa un loc mai important decât ea în inima lui.

Apa rece era revigorantă. Televizorul era dat așa de tare, că Bobby nu auzi ușa de la baie deschizându-se. Când cineva se strecură în cabina de duș, fu luat prin surprindere.

–Bună, Bobby, rosti tărăgănat Zeena în pielea goală, cu vocea ei profundă și răgușită. Apoi, luându-i în mână boașele, adăugă: ți-a fost dor de mine?

Era tipic pentru Zeena să-i facă așa ceva.

–Cum naiba ai intrat aici? întrebă el uimit, încercând să se dea înapoi – lucru imposibil, dat fiind că ea îl strângea foarte tare de testicule.

Zeena izbucni într-un râs răgușit.

–Sper că știi că Zeena poate pătrunde oriunde vrea și poate *obține* orice dorește. Iar acum Zeena vrea să ți-o sugă. Așa că nu te opune, doar simte-te bine.

Și, înainte să poată face o mișcare sau altceva, marea vedetă se puse în genunchi să-i sugă scula – care reacționa cum voia ea – pentru că se întărise deodată ca piatra. El nu avea nimic de spus în treaba asta.

Zeena nu făcea nimic pe jumătate. De asemenea, i se potrivea mai bine și porecla de regină a felațiilor.

L-a supt până a rămas fără pic de vlagă, iar el nu s-a opus câtuși de puțin – mai bine zis, scula lui. După ce-a terminat, i-a zis că trebuie să se pregătească de spectacol, lăsându-l la duș cu apa curgând pe el și a plecat pe nesimțite, așa cum și venise.

Slavă Domnului că nu trebuia să-i explice asta vreunei iubite, pentru că, dacă *ar fi avut* o iubită, nu l-ar fi crezut niciodată.

Simțindu-se folosit și mânios pe sine însuși, ieși din duș și se îmbrăcă în grabă. De fapt, Zeena abuzase de el, iar scula lui se lăsase de bunăvoie.

La naiba! De ce nu încuiase ușa de la cameră sau măcar pe cea de la baie?

Dar, cunoscând-o pe Zeena, ușile încuiate nu aveau nici un efect asupra ei. Supervedeta era în stare să spargă o ușă cu păsărica.

Încă supărat, ieși din apartament și se duse jos.

*

Și iată-mă în Vegas, fără să am unde să mă duc până la ora întâlnirii (da, consider asta o întâlnire amoroasă) cu Bobby.

Era aproape cinci, așa că mai aveam două ore de pierdut până să mă văd cu el. Când Ralph și anturajul său au plecat, apartamentul de lux nu mai era disponibil, așa că rămăsesem pe cont propriu. Așa că am hotărât rapid că trebuia să-mi cumpăr niște haine și poate să mă aranjez la un coafor. Mai trebuia și să-mi găsesc o cameră pentru la noapte, dacă nu... Nu! Era prea devreme! Bobby nu e un tip oarecare, ci e special.

M-am dus la mall și mi-am căutat ceva potrivit. Nimic prea sexy – m-ar fi dat de gol. Ceva atractiv, dar și discret.

Eram în Vegas și era imposibil să găsesc ce voiam.

După ce-am colindat mai multe magazine, am găsit în sfârșit rochia perfectă: o creație Donna Karan cu un umăr gol, făcută din jerseu de mătase moale și roșu. Mult prea scumpă, dar nu-mi păsa cât cheltuiam, așa că eram dispusă să dau pe ea salariul pe două săptămâni.

Problema era că, după ce-am cumpărat rochia, știam că trebuie să-mi iau și pantofi asortați la ea.

Treaba e că de obicei nu sunt o persoană extravagantă, dar pentru întâlnirea de azi aveam de gând – evident –

să cheltui o pălărie de bani. Și nici acum nu-mi dau seama de ce.

Ba nu, îmi dau seama. Această așa-zisă întâlnire cu Bobby îmi aduce aminte de penibilii ani ai adolescenței. Ce fericită sunt că băiatul după care mureau toate fetele pe atunci îmi dă atenție *mie*!

Mă comportasem atât de imatur! Mă descotorosisem de șeful meu, ca să nu mai spun de un client important al firmei ca să mă simt și eu bine odată. Ce purtare prostească! Ce se întâmplase cu fata pentru care serviciul era pe primul loc?

Parcă nu mai eram eu însămi.

Apoi am găsit pantofii potriviți, niște sandale aurite cu bride, tocuri foarte înalte și extrem de scumpe.

Să le cumpăr? Să nu le cumpăr?

O, Doamne! Mă transform într-una dintre fetele din *Totul despre sex*, iar eu nu sunt deloc așa.

Am cumpărat pantofii, iar apoi m-am dus la coafor, unde mi s-a spălat părul și mi s-au făcut bucle cu föhnul, apoi am fost sfătuită să-mi fac un machiaj profesionist. Un gest și mai nebunesc!

După ce machieurul și coafeza și-au terminat treaba, mi-am pus la toaletă noua rochie și m-am studiat în oglinda enormă. Eram eu în versiunea ultrașic. O schimbare radicală.

Oare îmi plăcea cum arătam? Nu eram sigură. Dar *eram* sigură că așa, puțin schimbată cum eram, o să fiu mai pe placul lui Bobby, cu gene false și tot restul.

*

Atât M.J., cât și Cassie zâmbeau amețiți când Bobby a venit la ei, în barul de la parter.

–Păreți fericiți, observă Bobby și își comandă o bere.

–Da, suntem, replică M.J., schimbând un zâmbet cu subînțeles cu tânăra sa prietenă.

–Da' ce-i? întrebă Bobby. Ați câștigat la blackjack?

–Mai bine, răspunse M.J., lărgindu-i-se zâmbetul pe față.

–Hai, zi!

–Ne-am căsătorit! chițăi Cassie, strălucind de fericire. Nu e grozav?

–Ce ați făcut?

–Ne-am căsătorit, frate, zise M.J., emoționat. Am fi vrut să ne fii martor, dar a fost ceva făcut sub impulsul momentului.

–Ce naiba! zise Bobby, scuturând din cap. Maică-ta o să te omoare.

–Dacă o vede pe Cassie, n-are s-o facă, zise M.J. încrezător. O s-o îndrăgească.

–Ești sigur?

–Da, frate. Nu poți să pari mai fericit pentru noi?

–De-abia aștept s-o întâlnesc pe Zeena, spuse Cassie cu o voce pițigăiată. Nu ne vedem cu ea după spectacol?

–Sigur că da, zise Bobby, deplângând pierderea prietenului său cel mai bun, căci nu se îndoia că, după anunțul lui M.J., n-o să mai aibă ocazia să stea de vorbă între patru ochi.

–Unde sunt Annabelle și Frankie? întrebă M.J. Trebuie să le spunem și lor. O să facem o petrecere de pomină mai târziu.

–S-a ivit ceva urgent, explică Bobby. A trebuit să se întoarcă amândoi degrabă în L.A.

–Păcat! N-o să-mi vadă mireasa.

Bobby nu era pregătit să se confrunte cu nebunia lui M.J. chiar acum. Să te căsătorești în Las Vegas! Ce dovadă de prost gust! Fără contract prenupțial. Fără o nuntă ca la carte. Părinții lui M.J. își vor ieși din minți.

Deodată, au apărut Brigette și Kris, amândouă numai zâmbet. Toți păreau să se distreze de minune, în afară de el. Bobby era convins că s-ar fi simțit și el minunat, de n-ar fi fost incidentul cu Zeena. Se gândi că ar fi trebuit

s-o dea afară de la duș și să-i fi spus că se care naibii din viața lui, dar era prea târziu.

Dar nu o făcuse, pentru că nenorocita aia a lui de sculă voia cu tot dinadinsul să fie în centrul atenției.

La naiba! Un pic de stăpânire nu i-ar fi stricat deloc.

*

Făcându-mi drum prin cazinou pe tocuri mult mai înalte decât purtam de obicei, mi-am dat seama că, în rochia roșie cea țipătoare, cu noua coafură și cu machiajul strident și strălucitor, nu mă simțeam deloc bine.

Bărbații îmi acordau multă atenție și nu-mi plăcea – mă făcea să mă simt expusă și vulnerabilă. Cât despre vulnerabilitate, cu rochia asta nu se putea purta sutien, așa că se vedea aproape totul.

Ce nu era în regulă cu mine? Ce era cu dorința asta subită să iau ochii tuturor?

Evident că intram în competiție cu droaia de femei care îmi închipuiam că se țineau ca scaiul de Bobby.

Fără să știu de ce, am început să mă enervez. Pe el! Era numai vina *lui*! De ce m-am pus într-o asemenea situație? Eram cât se poate de ridicolă. Trebuia să iau avionul de L.A. cu Domnul-Dinți-de-Rechin și cu Ralph, starul de cinema. Am o profesie, sunt avocat, nu una dintre gâsculițele alea îndrăgostite care încearcă să se facă observate.

Până să ajung la bar, unde stabilisem să ne întâlnim, mă și hotărâsem să-i spun lui Bobby că îmi pare rău, dar nu puteam să mai stau.

Dar decizia mea n-a mai valorat nici doi bani când s-a ridicat să mă salute. Purta o cămașă albastră deschisă la gât, blugi de culoare închisă și o curea subțire de piele, iar părul lui negru, încă umed, îi cădea în bucle peste guler.

Mario Lopez, cu gropițele și mușchii săi abdominali bine lucrați, nu arăta nici pe departe așa de bine.

–Uau! exclamă Bobby, trăgându-mă spre el ca să mă strângă blând în brațe, de parcă ar fi fost ceva intim între noi. Uită-te la tine!

Era oare un compliment? Doamne, te rog să fie un compliment!

–Uau! am ripostat. Uită-te *la tine*!

–Cred că arătăm amândoi foarte bine, zise el, cu un zâmbet larg și irezistibil.

–Așa zic și eu, am reușit să spun, abia putând să respir.

M-a prezentat prietenilor lui, iar apoi m-am pierdut toată în ochii lui adânci și pătimași.

Știam fără umbră de îndoială că avea să fie o noapte de neuitat.

capitolul 50

Annabelle

Nu numai că a trebuit să se întoarcă în L.A. înainte să-i găsească Ralph și să se confrunte cu ei, dar au avut de îndurat și rușinea de a zbura cu un avion de linie.

Annabelle era furioasă la culme. Frankie îi distrusese viața; planurile ei minuțios elaborate de a duce cu Bobby un trai simplu și încântător se duseseră pe apa sâmbetei.

Problema era că prietenul ei dependent de droguri le făcuse rău amândurora angajând-o pe vaca aia de vară-sa și pe băiatul ei retardat. A tunat și i-a adunat! Îl avertizase pe Frankie în repetate rânduri că ăia doi nu erau buni de nimic, dar, din păcate, el nu o ascultase. Acum povestea lor se lăfăia pe prima pagină a celui mai mizerabil tabloid din oraș, iar ea era descrisă ca o matroană! Ea, matroană, ce ridicol!

Mai înainte, când își făcuse Frankie apariția în apartament, fusese gata să-l repeadă că întârziase. Dar, până să scoată un cuvânt, el îi și întinsese un pachet învelit cu gust în hârtie pentru cadouri și o îndemnase să-l deschidă.

Annabelle nu avea nevoie de multe îndemnuri ca să deschidă un cadou. A rupt repede ambalajul, dând la iveală o cutie neagră de piele, în care erau niște cercei cu diamante scânteietoare.

Așa... se gândi ea. *La urma urmei, poate că Frankie nu-i un ratat chiar așa de mare.*

Cerceii erau scumpi și rafinați. Annabelle era și ea o dată impresionată.

După ce și i-a pus și s-a admirat în oglinda de la baie, s-a întors în dormitor, unde l-a găsit pe Frankie cu chef

de hârjoneală. Îi răspunsese cu entuziasm, căci, atunci când era în toane bune, sexul cu el era remarcabil, iar în ultimul timp, nu mai făcuseră dragoste.

A dezbrăcat-o încet, până n-a rămas decât cu cerceii și cu pantofii cu bride de la Jimmy Choo. Apoi a sprijinit-o de jacuzzi, i-a depărtat picioarele, s-a pus în genunchi și s-a coborât spre ea.

Frankie nu-i făcea niciodată așa ceva, așa că a fost încântată. În final, a avut un orgasm cutremurător.

Dar apoi, Frankie stricase totul – așa cum făcea de obicei – spunându-i de povestea lor publicată pe prima pagină din *Truth & Fact*. Iar pe deasupra, a mai anunțat-o că Ralph era în Vegas ca să-i despartă, s-o ia cu el în L.A., s-o închidă în camera ei și să arunce eventual cheia la gunoi.

Frankie exagera, dar Annabelle nu avea de unde să știe.

Când, în cele din urmă, și-a făcut curaj și i-a arătat un număr din *Truth & Fact*, și-a ieșit din minți. Ea să fie descrisă ca o matroană și uneori ca o prostituată, asta întrecea orice măsură!

–Trebuie să plecăm de-aici, zise Frankie asudând și agitându-se. Fă bagajele și hai s-o întindem.

–Da' cum rămâne cu spectacolul Zeenei? întrebase ea. „Și cu Bobby?" a vrut să adauge, dar s-a abținut.

–Să-l ia naiba de concert! Vrei să ne găsească Ralph? Trebuie să ne despărțim ca acum jumătate de oră.

Annabelle făcuse ce i se spusese, dar nu fără să protesteze și să se plângă tot drumul.

Au ajuns în cele din urmă la aeroport, iar acolo, dezastru total! Trebuiau să se îmbarce într-un avion de linie care nu avea clasa business! Ba și mai rău, locurile lor erau în coada avionului.

Annabelle și-a exprimat nemulțumirea însoțitoarei de bord afro-americane, care nu dădea doi bani pe ei.

–Îmi pare rău, zise aceasta, deși nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Avionul e plin. Aveți noroc că ați găsit și aceste locuri.

–Noroc? Nu cred, zise Annabelle pe un ton disprețuitor.

Însoțitoarea de bord plecă de la ei. Avusese o zi grea și nu avea dispoziția necesară de a trata cu un client dificil.

–Detest chestia asta! zise Annabelle cu voce tare. Cine sunt urâții ăștia care vin cu atâtea rahaturi la bord?

–Se numesc bagaje de mână, zise Frankie, dorindu-și ca ea să nu facă scandal. Încerca să plănuiască următoarea lor mișcare și nu era ușor. Să se întoarcă la New York? Sau să nu renunțe și să mai rămână pe-aici pentru înmormântare?

–Bagaje de mână! pufni Annabelle. Arată ca tot ce se află în casele lor mizerabile!

–Scuzați-mă, zise femeia între două vârste cu un permanent prost făcut de pe partea cealaltă a culoarului, nu sunteți cumva fiica starurilor de cinema care a ajuns prostituată?

Annabelle se albi la față. Cotoroanța asta umflată îi zicea ei prostituată! Cum de era cu putință?

–O confundați, doamnă, zise repede Frankie, aplecându-se în față ca s-o ferească pe Annabelle de privirile indiscrete ale femeii.

–Nu, insistă femeia cu o voce stridentă. Nu fac nici o confuzie. Am citit despre voi doi azi-dimineață, la cafeneaua din hotel. Îi amenință cu degetul. N-ați făcut bine! Deloc!

–Ați înțeles greșit, zise Frankie supărat, dorindu-și ca femeia să-și vadă de treaba ei.

Dar enervanta pasageră n-avea nici o intenție să facă așa ceva.

–Voi sunteți. *Știu* că sunteți voi, zise ea, înghiontindu-și soțul care se cufundase în locul de lângă ea, încercând

să pretindă că habar n-avea despre ce era vorba. Ei sunt, Fred, țipă ea. Ți-am zis eu! Să le cer un autograf?

–Las-o baltă, Gladys, spuse Fred iritat.

–Da' de ce? nu se lăsă femeia. Autograful lor poate valora câțiva dolari pe *e-Bay*, nu se știe niciodată.

–Mă-ndoiesc, zise Fred, băgându-și capul în revista companiei aeriene.

–O, zise ea dezaprobator. *Te* îndoiești de tot ce spun eu. Da' îți zic că-s ei și am să-i fac eu să semneze *ceva*.

Frankie încercă să facă abstracție de cei doi. Avea prea multe pe cap ca să-i pese de o babă cu gura mare care îi tot deranja.

Annabelle se cufundă în fotoliu și-l rugă pe Frankie să-i aducă un pahar cu șampanie.

–Nu și pe linia asta, îi spuse el, gândindu-se că fata trăia pe altă lume. Trebe s-aștepți până ajungem la hotel.

Deja i se contura un plan în minte. Dacă ar fi putut folosi povestea asta în avantajul lor? Să profite de ea ca să-și facă reclamă? Să-și facă apariția la înmormântarea Gemmei Summer Maestro și să-i sfideze pe toți? Annabelle ar fi fost cea care ar fi atras toate privirile asupra ei. Ea ar fi adevărata vedetă, iar Ralph ar trece pe planul doi. Presa se dădea în vânt după scandaluri, iar ăsta era unul enorm. Frumoasa fiică a două supervedete – dintre care una fusese recent asasinată – prinsă vânzându-le ca prostituate de lux pe cele mai atrăgătoare femei din elita New Yorkului!

Dacă Annabelle era vedeta, trebuia să existe și un ticălos. El ar fi fost bun în acel rol. Cuplului din reality show-ul *The Hills* nu i-a mers prea rău. Heidi și Spencer sau Speidi, cum îl poreclise presa.

Da, această poveste i-ar fi putut propulsa în sferele înalte ale celebrității, așa cum sperase el mereu. Și ce dacă deveneau cunoscuți în urma unui scandal? Tot aveau să fie celebri.

Aveau nevoie de un manager inteligent ca să-i pună pe drumul cel bun, o persoană competentă ca să-i îndrume și să-i apere. O persoană care să-i scoată din anonimat.

Annabelle nu trebuia să se ducă la *Howard Stern Show* sau la *Access Hollywood*. Primul ei interviu ar trebui să fie cu Barbara Walters sau Diane Sawyer. După această exclusivitate, pe canapea, la *The View*. Annabelle le va spune femeilor povestea ei, care va fi despre „săraca fată bogată" sau, în cazul lui Annabelle, „săraca târfă bogată". Moderatoarele de la *The View* aveau să înghită găluşca.

Asta avea să-i facă rost de o apariție la *Oprah*, iar după aceea va semna un cotract de mai multe milioane de dolari pentru o carte. Dacă totul mergea ca pe roate, ar fi ajuns mai celebri decât și-au visat.

Fluxul de adrenalină din sângele lui Frankie atinsese cele mai înalte cote. Nu trebuia cu nici un preț să piardă această ocazie.

Tot ce-i rămânea de făcut era s-o convingă și pe Annabelle.

capitolul 51

Carolyn

După ce mai luă o înghițitură-două de whisky ieftin direct din sticlă și aruncă o privire afară, Benito constată cu satisfacție că în curând avea să fie destul de întuneric ca s-o scoată pe târfa senatorului din casă și s-o lase pachet pe undeva – oriunde, atât timp cât era departe de el.

Băuse toată ziua, furios că Rosa îl părăsise, lăsându-l fără nimic de mâncare, cu excepția câtorva biscuiți vechi și a jumătate de borcan de unt de arahide rânced.

Nu-i venea să creadă că Rosa avusese tupeul să-i facă una ca asta. Târfulița. Toate erau niște târfulițe nenorocite – inclusiv cea care-i ocupa acum dormitorul. Cu cât avea să scape mai repede de ea, cu atât mai bine.

Se săturase să stea închis în casă și să nu-și poată vedea de treburi, înțepenit în fața televizorului, privind la toate rahaturile. Plictiseala punea stăpânire pe el. Avea nevoie de-un film porno, să-l scoată din toropeală.

Se trase lângă masa șubredă de lângă televizor și scormoni în DVD-urile îngrămădite pe podea, care alcătuiau colecția vărului său.

Printre *Rambo I* și *II* și un morman de DVD-uri cu lupte, găsi unul cu titlu promițător: *Păsărici negre și grase*.

Nu că s-ar fi dat în vânt după curve de culoare, nici vorbă. Dar în asemenea momente nu era cazul să facă nazuri.

După ce introduse discul în player, mai luă o gură de whisky și se așeză, gata să-și ofere puțină plăcere.

*

– Ați găsit vreun act de identitate asupra ei? o întrebă detectivul Lennox pe doctoriță, o brunetă micuță de statură.

Stăteau amândoi în picioare, lângă patul de spital al Rosei. Detectivul era un bărbat înalt, cu păr rar și cărunt și trăsături pronunțate. În mod ciudat, îi amintea doctoriței de Clint Eastwood – avea acel aer liniștitor care părea să-ți transmită că are totul sub control.

Doctorița Glass scutură din cap.

– Nimic, spuse, dorindu-și să-i fi putut oferi mai multe informații. Cine a bătut-o pe săraca fată i-a luat și pantofii. Nu avea pe ea decât bluza și fusta.

– Violența stradală a scăpat de sub control în acel cartier, remarcă detectivul Lennox, notând ceva în caietul lui. Bande, dependenți de droguri, hoți, prostituate. *Adevărata* scursură a societății. Mișună pe-acolo într-o veselie și atacă pe cine pot. Nimeni nu e în siguranță.

Doctorița Glass încuviință printr-o mișcare a capului și se surprinse întrebându-se dacă o fi însurat.

– Dacă vreți să știți, continuă detectivul Lennox, nici măcar *eu* n-aș călca pe-acolo după căderea nopții. Atât de afurisită e haznaua aia.

– Chestia asta nu s-a întâmplat noaptea, îi atrase atenția doctorița Glass. Era lumină când au adus-o.

– Biata copilă, murmură detectivul Lennox, întinzându-i doctoriței cartea lui de vizită și spunându-și în sinea lui că era o femeie extrem de atrăgătoare. Faceți-mi o favoare și puneți pe cineva să mă sune când începe să vorbească.

– Vreți să spuneți *dacă* începe să vorbească, replică doctorița Glass.

– Da, zise detectivul Lennox, clătinând obosit din cap. Nu strică să punem binele înainte.

*

Cu ochii pe dâra de lumină care răzbătea din ce în ce mai stins din spatele draperiei care acoperea fereastra, Carolyn aproape reușise să se elibereze de legăturile care-i strângeau încheieturile. Teama însă creștea. Inima îi bătea nebunește și o mulțime de întrebări noi i se învălmășeau în cap.

Avea un plan de scăpare? Nu chiar, și trebuia să ia în calcul o grămadă de necunoscute. Chiar dacă ar reuși să iasă de acolo, ce-avea să facă după aceea? Mai ales că habar nu avea în ce parte a orașului se află.

Nu avea nici bani, nici telefon, iar hainele îi erau murdare și pline de unsoare lipicioasă, dat fiind că fusese încuiată în portbagajul unei mașini. Pe deasupra, murea de foame, de sete, de oboseală și de grijă pentru bebelușul ei.

Dar mai presus de orice era hotărâtă – hotărâtă să iasă cumva din capcana asta degradantă și să-l înfrunte pe Gregory, căci acum era aproape sigură că el era răspunzător de toate.

Dacă era așa, avea să-l facă să plătească pentru trădarea lui, trădarea a ceea ce ea își imaginase a fi iubire împărtășită.

Avea să-l facă să plătească cu însăși cariera lui, fiindcă înțelesese în cele din urmă că nenorocita lui de carieră era tot ceea ce conta cu adevărat pentru el.

Domnule senator Gregory Stoneman, veți avea parte de-o surpriză urâtă.

capitolul 52

Bobby și Denver

Bobby nu era aproape deloc surprins de primirea călduroasă care i se făcuse lui Denver. Era deșteaptă și plăcută și – la naiba! – teribil de atrăgătoare. Puțin cam prea atrăgătoare, fiindcă, pe lângă faptul că M.J. se holba în decolteul ei, nici Kris nu-și lua privirea de la ea. Nici Brigette, nici Cassie nu păreau să bage de seamă, atât erau de surescitate la gândul că urma să meargă la spectacolul Zeenei.

Bobby era departe de-a le împărtăși entuziasmul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea și s-o urmărească pe Zeena pe scenă timp de două ore. Dar cum să se sustragă?

Nu-i venea în minte nici o scuză potrivită.

Renee și Susie, patronii hotelului The Cavendish, îi întâmpinară în lobby la sosire.

– Zeena e nerăbdătoare să se întâlnească cu voi toți după spectacol, spuse Renee. Îmi pare rău că Lucky nu poate să ni se alăture.

– Da, zise Bobby. Lucky vă transmite toată dragostea ei.

– Dumnezeule! De-abia aștept s-o văd pe Zeena pe scenă, exclamă Cassie, plină de un entuziasm copilăresc. E un star absolut. Îi ascult muzica și o urmăresc la televizor și în filme de la cinci ani!

– Să nu cumva să-i spui și *ei* asta, o avertiză Renee. Nici un artist nu ține să-i fie amintită vârsta, mai ales de către o scumpete mică, așa cum ești tu.

– Ia mâinile de pe nevastă-mea, zise M.J. în direcția lui Bobby, *sotto voce*.

–Ești în siguranță, răspunse Bobby, după care, amintindu-și ceva ce îi spusese Lucky, adăugă: o părea Susie blândă, dar dacă lui Renee îi dă prin gând să calce strâmb – păi să te ții!

–E bine de știut, zise M.J.

*

Prietenii lui Bobby păreau de treabă. Mi l-am amintit pe M.J. din liceu – întotdeauna fusese tipul îmbrăcat la modă, cu o mașină ultimul răcnet. Prietena lui era o puștoaică dulce, fremătând de nerăbdare la gândul că avea s-o vadă pe Zeena în concert.

Trebuie să recunosc că nu mă dau în vânt după genul de muzică pe care o cântă Zeena. E puțin cam prea dance-techno pentru gustul meu. Sunt mai degrabă genul de fată care ascultă John Mayer și Jason Mraz. De asemenea, îmi place mult muzica soul mai veche, de prin anii optzeci.

Am vrut să știu ce fel de muzică îi plăcea lui Bobby. Rock? Rap? Soul? O combinație între acestea? Erau atât de multe lucruri despre el pe care nu le știam.

–Hei, mi-a spus, ținându-mă de braț în timp ce ne îndreptam spre locurile noastre, care se nimeriseră chiar în rândurile din față, pe centru. Dacă nu-ți place show-ul, putem să ne fofilăm și să-i prindem pe ceilalți din urmă mai târziu.

–Nu, nu putem, i-am replicat, savurând atingerea mâinii lui pe brațul meu dezgolit. Suntem chiar în câmpul vizual al Zeenei.

–N-o să observe, a spus el pe când Brigette se așeza pe scaunul de lângă el.

–Ba sigur o să observe.

–Și... ăăă, ia spune, a zis el cu un zâmbet în colțul buzelor. Ai scos rochia aia sexy din poșetă?

–Poftim? am făcut eu, înfrânându-mi dorința puternică de a ridica mâna ca să-i ating perii aspri și scurți de pe bărbia nerasă.

–Ai zburat încoace doar pentru o zi, așa-i?

–Corect.

–Te așteptai să rămâi?

–De fapt, i-am mărturisit, dacă ții neapărat să știi, m-am dus și-am cumpărat rochia asta după ce ne-am întâlnit. Am cumpărat-o special ca s-o port în seara asta. Pentru tine, am adăugat cu îndrăzneală.

–Pentru mine? a spus el, ridicând o sprânceană.

–Cel mai popular băiat din liceu, care nici măcar n-a știut vreodată că exist, am zis în glumă. Așa că m-am gândit să mă fac remarcată în seara asta.

–O, remarc din plin, a răspuns el, și zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet până la urechi.

–Excelent, am zis răspicat. Asta înseamnă că nu mi-am irosit salariul pe două săptămâni.

–Vai, Denver, a oftat el. Nu știi ce se spune – că nu rochia face o femeie, ci femeia face rochia.

Am roșit. Jur că da. Și eu *nu* roșesc.

O, la naiba, de ce nu luasem avionul înapoi spre L.A. împreună cu Felix?

Chestia asta ar putea fi începutul a ceva ce avea toate șansele să-mi răstoarne lumea cu susul în jos.

Voiam asta?

Da, în clipa aceea chiar voiam.

*

Înainte ca Zeena să-și facă apariția, o prezentatoare de origine asiatică îmbrăcată într-un smoching albastru electric, cu un bici în mână, urcă pe scenă și, adresându-se publicului pe un ton sever, spuse că nu aveau voie să facă fotografii și că erau rugați să-și închidă telefoanele mobile.

Vestea nu o bucură prea tare pe Denver.

–Aștept un telefon important, îi șopti ea lui Bobby.

–Pune-l pe vibrații, o sfătui el. Iar dacă e cumva vreun iubit excitat, spune-i că s-a trezit prea târziu.

–Nu aștept telefoane de la iubiți excitați. Și, crede-mă, dacă mi-ar fi vreunul iubit, n-ar fi excitat, ci complet mulțumit și satisfăcut.

–Oho! făcu Bobby și izbucni în râs. Ai o părere foarte bună despre tine.

Își zâmbiră unul altuia în timp ce luminile scădeau în intensitate, până când sala rămase într-un întuneric compact. În clipa următoare, un reflector poziționat central lumină o cușcă aurie ce cobora din tavan și în care se aflau Zeena și doi tigri albi vii. Publicul își reținu un strigăt de emoție la auzul acordurilor tot mai puternice ale single-ului *Power*, cel mai recent hit al superstarului, care se afla pe prima poziție în topuri.

Îmbrăcată într-o salopetă mulată fumurie, care îi scotea în evidență toate rotunjimile corpului ei tonifiat, cu tigri tolăniți de-o parte și de alta, Zeena își întreținea publicul adorator ca o adevărată profesionistă.

Ieșind din cușcă, lăsă tigrii în urmă și începu să cânte și să danseze pe o coregrafie complicată, alături de șase dansatori de culoare în costume mulate cu imprimeu leopard, care la sfârșit o ridicară pe brațe și o ținură în aer într-o postură amintind de o regină a faraonilor.

Publicul se dezlănțui. Zeena *era* regina lor în carne și oase, iar ei o adorau în fața altarului.

După alte două numere elaborate, Zeena se îndreptă relaxată spre microfon pentru un schimb de replici spirituale cu publicul ei adorator. Fiecare cuvânt pe care-l spunea era primit cu suspine și aplauze, dar și cu emoție anticipativă, căci lumea se întreba ce-are să-i iasă pe gură în clipa următoare. Zeena era cunoscută pentru faptul că spunea cele mai scandaloase lucruri.

Ca de obicei, avea publicul la degetul mic, iar asta o încuraja întotdeauna să-și forțeze limitele.

Privind-o, Bobby începea să se simtă incomod. Și-ar fi dorit să-și poată șterge din memorie hârjoneala de la duș de mai devreme. Era mult spus hârjoneală – de fapt, Zeena obținuse ceea ce dorise, ca de obicei. Își promise sieși să nu mai lase acest lucru să se întâmple vreodată.

Aruncând o privire furișă spre Denver, văzu că citea un mesaj pe telefonul mobil. Cu siguranță, rămăsese tot atât de puțin impresionată de Zeena și de teatrul ei ieftin ca și el.

– Dacă vocea mea sună atât de bine în seara asta, aș vrea să menționez contribuția iubitului meu, Bobby Stanislopoulos, îngână Zeena în microfon. Bobby este bărbatul care știe *exact* de ce are nevoie Zeena ca să scoată sunetele dulci pe care le iubiți.

Publicul urlă aprobator.

Bobby nu-și credea urechilor. Iubit? Era cumva o nenorocită de *glumă*?!!

M.J. se aplecă peste Brigette cu un rânjet până la urechi și-și ridică degetul mare în semn de apreciere.

Denver se opri din citit și se concentră asupra femeii de pe scenă.

– Vedeți voi – rosti Zeena tărăgănat, savurând fiecare moment al straniului ei anunț –, când Zeena vrea ca vocea ei să fie la înălțime, Zeena caută un anumit tip de nectar masculin...

Urmă o pauză lungă și sugestivă.

– Așadar, Bobby... profit de această ocazie ca să-ți mulțumesc pentru dușul din seara aceasta și pentru deliciosul nectar al dragostei care și-a făcut *atâât* de bine efectul.

Publicul își însoți aprobarea cu țipete.

Numai incredibila Zeena putea îndrăzni să meargă atât de departe.

*

Încercam să citesc un mesaj urgent de la George Henderson, când pe neașteptate Zeena a menționat numele lui Bobby. Mai mult decât atât – l-a numit iubitul ei. *Iubit?* Uau! De data asta chiar că s-a asigurat de atenția *mea* exclusivă.

Duduia Superstar a continuat apoi să scuipe o pletoră de eufemisme.

Nu sunt proastă, credeți-mă – am prins ideea. La fel a făcut și restul lumii din nenorocita aia de sală.

Ce prefăcută unsă cu toate alifiile! Gândul la ea și la Bobby mi-a provocat greață. Fir-ar să fie, că bine-i mai nimeream și eu!

Bobby a început să mă tragă de braț, cu o expresie îndurerată.

–Nu e ceea ce crezi, a șoptit cu jumătate de gură, pierzându-și calmul și aproape bâlbâindu-se. E nebună.

De ce spun bărbații întotdeauna „nu e ceea ce crezi" când sunt prinși? E o replică mai puțin convingătoare chiar și decât „nu ești tu de vină, eu sunt".

Mi-am revenit repede. *Nu-i lăsa niciodată să vadă că-ți pasă.* Așa m-a învățat mama. *Mersi, mamă!*

–Uite ce e, am spus, reușind să-mi păstrez stăpânirea de sine. Te asigur că nu are legătură cu anunțul pe care l-a făcut Zeena; pur și simplu trebuie să plec. Am primit un mesaj cu privire la o urgență survenită la Washington, care o implică pe prietena mea cea mai bună. Trebuie să merg direct la aeroport acum.

Sigur că nu m-a crezut. De ce-ar fi făcut-o?

Zeena începuse un alt număr. N-aveam nici o intenție să mai rămân, așa că m-am ridicat cât de încet am putut, m-am strecurat printre prietenii lui și am ieșit repede.

Bobby a sărit în picioare și m-a urmat. Intuisem că așa avea să se întâmple, dar nu îl ajuta cu nimic, cu absolut nimic.

capitolul 53

Annabelle

Frankie nu era niciodată mai fericit ca atunci când se afla în miezul acțiunii, iar a întoarce o situație fără sorți de izbândă în favoarea sa implica acțiune din plin. Refuza să le permită celor de la *Truth & Fact* să-i păteze reputația și să se încununeze cu laurii victoriei. Nici vorbă, avea să întoarcă lucrurile așa cum numai el știa să o facă.

Când avionul lor ateriză pe Aeroportul Internațional din Los Angeles, o informă pe Annabelle că nu se vor mai caza la hotelul Beverly Hills.

–Nu-i o mișcare bună, îi spuse el. Ralph o să ne găsească și exact chestia asta vrem noi s-o evităm, așa că uite care-i planul...

Anabelle ascultă în timp ce el îi expuse ce-avea de gând. O informă că intenționa să angajeze un impresar care avea să se ocupe de toate, inclusiv de minimizarea pierderilor în povestea cu cei de la *Truth & Fact*.

–O s-ajungem celebri, iubito, o asigură el. Apariții la televizor, un *reality show*, tot tacâmul. O să ne scăldăm în bănet.

Suna bine în teorie, dar cine-ar fi putut spune dacă Frankie avea să reușească?

–Nu-ți face griji, spuse el pe când se cazau sub un nume fals într-un apartament de la Sunset Marquis – un hotel la care credea că Ralph nu-i va găsi.

–Cum rămâne cu bagajul meu? întrebă ea, făcând în continuare pe prințesa de Hollywood. Toate lucrurile mele sunt la hotelul Beverly Hills. Am nevoie de lucrurile mele, de haine, de cosmetice.

–Mă ocup eu de ele, îi spuse el. Tu stai liniștită și las' pe mine.

–Doamne, Frankie, se plânse ea, apărând dintr-odată aproape vulnerabilă. Suntem în rahat până la gât.

–Ba deloc, iubito. Ieșim noi la liman, n-o să te dezamăgesc niciodată.

Annabelle decise că, la urma urmei, tipul nu era chiar rău. Cel puțin era lângă ea și se putea baza pe el până la capăt, iar asta nu era de lepădat.

Frankie alergă încoace și-ncolo, încercând să-și instaleze prietena cât mai comod. Îndată ce o văzu așezată în fața televizorului cu o sticlă de șampanie Cristal și un film cu Leonardo DiCaprio care putea fi vizionat exclusiv în sistem *pay-per-view*, dădu primul telefon.

Doar de un telefon avea nevoie ca să-și pună relațiile în funcțiune.

*

Fanny Bernstein avea o reputație. Fanny Bernstein nu era o femeie cu care să îndrăznești să te pui rău. La vreo cincizeci de ani, era mare și insolentă, cu o claie de păr cârlionțat și vopsit portocaliu, sâni enormi pe care nu se sfia să-i arate când se ivea ocazia, ochelari cu rame bătute cu pietre strălucitoare și o gură cât o șură. Se adresa oricui cu „scumpule" sau „păpușă", iar dacă erai pe lista ei neagră, te făcea „pizdă".

Nimeni nu voia să fie pe lista neagră a lui Fanny, cu atât mai mult Rick Greco, care rămăsese în relații apropiate cu fostul lui impresar, deși Fanny nu-i mai găsise niciodată alt job după terminarea sitcomului care-l făcuse celebru în anii '90.

Când Frankie îl sună pe Rick – care știa totul despre povestea cu *Truth & Fact*, ca de altfel toată lumea de la Hollywood – și îl întrebă cu cine-ar trebui să se vadă, Rick nu stătu pe gânduri.

–Fostul meu impresar, Fanny Bernstein. Fanny a făcut mai mulți bulangii la viața ei decât ai făcut tu curve. Nu e om pe care să nu-l știe.

–Poți să-mi aranjezi o întâlnire cu ea imediat? întrebă Frankie. Și prin „imediat" vreau să zic astăzi.

–Sigur că da, conveni Rick. Iar dacă ajungeți să faceți afaceri împreună, aștept o atenție pentru că v-am pus în legătură. Ne-am înțeles?

–Pune-ne în legătură în următoarele două ore și ai s-o primești.

Exact o oră mai târziu, Frankie se afla în biroul strident decorat al lui Fanny, privind fotografiile înrămate de pe pereți, care o înfățișau pe Fanny cu tot felul de personalități, de la președintele Clinton la John Travolta. Rick Greco era și el de față, mirosind puternic a aftershave și îmbrăcat tot în alb, ca de obicei. Amândoi așteptau să apară Fanny.

Frankie trăgea mereu cu ochiul la ceas. Rick spusese o oră; unde era atunci femeia asta, care – potrivit lui Rick – urma să rezolve totul?

–Lui Fanny îi place să-și facă intrarea în stil mare, remarcă Rick. E excentrică, dar îți jur că e singura persoană pe care ți-ai dori-o de partea ta. Are toată puterea și influența de care ai nevoie. Cum ți-am spus – Fanny e o tornadă.

Tornada își făcu intrarea cea mare douăzeci de minute mai târziu. Intră în birou fără să se grăbească, învești mântată într-un caftan purpuriu, care nu se asorta deloc cu părul ei portocaliu, șlapi cu paiete, cercei mari cât roata carului și zeci de brățări zăngănitoare de aur. Sub braț strângea un pudel minuscul, cu blana vopsită în aceeași nuanță ca părul ei.

–Băieți, îi abordă, trântindu-și fundul de dimensiuni considerabile pe scaunul cu imprimeu leopard din spatele mesei cu blat de sticlă. Am venit, nu m-am țicnit,

ce dracu' de problemă aveți de-a trebuit să renunț la ședința mea de acupunctură?

–Fă cunoștință cu Frankie Romano, zise Ricky. Poate că l-ai văzut pe coperta revistei *Truth & Fact* săptămâna asta.

–Dacă l-am văzut! I-am și tras-o! hohoti Fanny, întrerupându-și diatriba pentru a face o glumă. Nu, copii, nu i-am tras-o, continuă ea. Ăla trebuie să fi fost băiatul de la livrări. Ai văzut o puță, le-ai văzut pe toate!

Frankie îi aruncă lui Rick o privire amenințătoare. *Asta* era femeia pe mâna căreia trebuiau să se lase el și Annabelle? Niciodată.

Dădu să se ridice.

–Stai pe loc, ordonă Fanny, scoțându-și ochelarii cu pietre false și învârtindu-i pe deget. Învață să guști o glumă și noi doi o să ne înțelegem de minune.

Pentru prima dată în viață, Frankie rămăsese fără cuvinte.

–Am citit tărășenia, continuă Fanny. Așa că ia spune-mi, domnule Pește, cu ce vrei să te alegi din asta? Faimă? Bani? Glorie? Fiindcă pot să ți le ofer pe toate.

–Ești sigură de asta?

–Păpușel, sunt la fel de sigură cum sunt de pofta de curve a unui marinar stătut.

Și, fără să știe de ce, Frankie se simți deodată convins.

*

Odată terminat filmul cu Leonardo DiCaprio, Annabelle începu să se plictisească. Frankie îi spusese să nu plece nicăieri, dar ei nu-i convenea să stea închisă într-o cameră de hotel. Se așeză în mijlocul patului imens, se rezemă de-o grămadă de perne puse una peste alta și începu să butoneze telecomanda, schimbând canalele până dădu de *Entertainment Tonight*, o emisiune la care

se uita câteodată – probabil pentru că Mark Steines era atât de drăguț.

Mary Hart se afla pe un platou de filmare în aer liber alături de Shia LaBeouf, chestionându-l pe tânărul actor cu privire la viața lui amoroasă.

Neavând ce face, Annabelle îi urmări până când un calup de reclame invadă ecranul.

După reclame, un Mark Steines cu mină gravă anunță că întrerupe programul cu știri de ultimă oră și, din turuiala lui, Annabelle își dădu seama că era vorba despre uciderea mamei sale și că cineva fusese arestat.

Ridicându-se, îl strigă imediat pe Frankie. Apoi își aminti că era plecat, ca să se îngrijească de viitorul lor.

La naiba! Trebuia să vorbească cu el. Și trebuia s-o facă acum.

*

–Simon, englezoi ticălos, răcni Fanny în telefonul ei roz și demodat, cocoțat pe masa cu blat de sticlă. Cuvintele erau rostite cu un amestec de afecțiune veselă și venin abia mascat. Ce-ți fac boașele alea mari astăzi?

–Fanny Bernstein, făcu Simon Waitrose, editor la *Truth & Fact*. Boașele mele sunt cum nu se poate mai bine. Ce fac ale *tale*, iubito? Tot mari și săltărețe?

–Ale mele sunt țâțe, ticălos în călduri, hohoti Fanny.

–Cum aș putea să le uit?

–M-ai nimerit aici, porcovanule. Odată ce le-ai văzut, nu le mai uiți.

Toată această conversație se ținea cu difuzorul telefonului pornit. Frankie și Rick alcătuiau publicul atent al lui Fanny.

Frankie era impresionat de faptul că ea știa precis pe cine să sune și că avea numărul de-acasă al omului, dat fiind că în New York era cu trei ore mai târziu.

–Presupun că ți-am insultat vreun client, spuse Simon Waitrose. Așa-i, iubito? De ce m-ar suna altfel doamna în persoană, întrerupându-mi cina cu o bucățică fragedă.

–Ai întâlnire cu altă curvă, Simon? întrebă Fanny sarcastic, făcând cu ochiul înspre publicul care o asculta vrăjit. E vreuna dintre fetele lui Frankie Romano?

–Iisuse! Să nu-mi spui că Frankie Romano e clientul tău, gemu Simon.

–Ba da, dragule. Așa că vreau să aflu două lucruri. Cine ți-a vândut povestea? Și-ai face bine să-mi trimiți partea a doua pe e-mail, dacă nu vrei ca un proces mare, gras și suculent să se-abată asupra fundului ăluia slăbănog al tău.

–La naiba, Fanny, se împotrivi Simon. Fiecare cuvințel publicat e adevărat.

–Sigur că da, păpușel, zise Fanny cu glas cântat. La fel de adevărat ca faptul că *tu* nu folosești Viagra.

–Ce?

–Trimite-mi partea a doua pe e-mail și mai vorbim.

Închise cu un zâmbet satisfăcut, deschise sertarul biroului ei și scoase de acolo un teanc de faxuri pe care i-l întinse peste masă lui Frankie.

–Partea a doua, zise. Citește-o, apoi pune-te în genunchi și mulțumește-mi.

–Dar abia i-ai cerut să-ți trimită partea a doua! făcu Rick transpirând abundent, căci Fanny refuza să pornească aerul condiționat. Insista ca temperatura din biroul ei să rămână mereu la 30° C.

–Asistenta principală a lui Simon e ochiul meu din ceafă, dacă înțelegi ce vreau să spun, zise ea cu un alt zâmbet atotștiutor. Imediat ce mi-ai spus care-i scopul acestei întâlniri, mi-a picat fisa. Simon Waitrose merită să-și miște fundul drept răsplată pentru înțelegerea pe care am să i-o propun.

Frankie era ocupat să citească partea a doua. Deodată avea rude și prieteni de existența cărora nu știuse

niciodată, vedea poze cu el de când era copil și declarații ale lui taică-său – ratatul ăla nenorocit care-l bătea până-l lăsa lat și pe care l-a durut în fund când a plecat de-acasă la cincisprezece ani.

–Ce căcat, zise el furios, aruncând faxurile înapoi pe masă. N-am auzit în viața mea de vreunul dintre nenorociții ăștia care pretind că au fost la școală cu mine. Cât despre taică-meu, n-am mai vorbit cu el de zece ani.

–Stai liniștit, păpușel, zise Fanny. O să-i pun eu capăt. Simon mi-e dator vândut. Și în schimb, după informațiile publicate în exclusivitate de presa respectabilă – și folosesc termenul „respectabil" în sens larg – o să-i aruncăm un os. Un *tête-à-tête* cu Annabelle. Ia spune-mi, păpușel, unde e partenera ta în afacerile cu carne vie?

–La hotel, spuse Frankie. Ne ascundem ca să nu pună Ralph mâna pe ea. Am auzit că e nebun de furie și-mi poartă sâmbetele.

–O, Ralphie, oftă Fanny cu un licăr îndepărtat în privire. L-am avut la cincisprezece ani, când eram încă virgină. A fost o aventură de-o noapte. A pus ochii pe mine la o petrecere, l-a trimis pe trepădușul lui să vadă dacă țâțele mele sunt adevărate, după care m-a dus sus și și-a făcut damblaua cu mine.

Izbucni în hohote de râs la această amintire.

–Fainã sculă. Nu destul de mare pentru mine.

Încă o dată, Frankie rămăsese fără cuvinte.

capitolul 54

Carolyn

Păsărici negre și grase nu era nici pe departe filmul lui porno preferat, însă Benito tot începea să se simtă excitat. Fu tentat să se masturbeze, de vreme ce Rosa nu era acolo să-l satisfacă.

Nu tu mâncare, nu tu păsărică. Ce dracu' se presupunea că trebuie să facă un bărbat ca să aibă parte de puțină distracție?

Își aminti apoi că pe patul lui zăcea o păsărică numai bună. O păsărică suficient de bună chiar și pentru un senator. Iar dacă își implânta scula mare și grasă în păsărica aia, poate că reușea să desprindă copilul pe care-l purta în pântece și atunci toată lumea avea să plece acasă mulțumită.

Da. Avea s-o lege la ochi, să i-o tragă, s-o amețească cu niște cloroform, s-o vâre în portbagajul mașinii și s-o lase la vreun colț de stradă, destul de departe ca să nu poată arăta nimănui drumul spre casa lui văru-său.

La naiba cu Rosa. N-avea nevoie de ea. Rezolvase singur problema.

Se îndreptă spre ușa dormitorului și o crăpă câțiva centimetri. În cameră era destul de întuneric, dar putu să-și vadă victima zvârcolindu-se pe pat.

Apoi, chiar în clipa în care se pregătea să trântească ușa de perete și să-și conducă penisul în erecție în dormitor, sună telefonul.

Rahat! Cum nu se poate mai prost! Închise totuși ușa și ridică receptorul, în caz că era vreun telefon de afaceri.

Era frate-său cel mare, Ramirez.

*

O clipă, Carolyn rămase complet paralizată. Frica o învălui asemenea unei perdele de ceață și se simți incapabilă să se miște. Aproape reușise să se elibereze, când ușa începu să se deschidă. Din fericire, sună un telefon și cine o fi fost în prag închise ușa și plecă.

Era aproape prea speriată ca să fugă.

Vino-ți în fire, își auzi vocea interioară în cap. *Cel puțin încearcă să scapi din gaura asta de iad. Fă-o! Fă-o acum!*

Desfăcând și ultima legătură, își lăsă picioarele pe podea. Nu mai avea pantofi, îi căzuseră mai mult ca sigur când o luaseră prima dată, dar lipsa pantofilor era cea mai mică dintre grijile ei.

Tremurând, se dădu jos din pat și alergă la fereastră, smulgând înnebunită draperia ruptă care-o acoperea.

Afară era întuneric beznă. Nu vedea nimic.

Inima îi bătea să-i sară din piept, dar perseveră.

Fereastra se deschidea spre exterior cu ajutorul unui mâner ruginit. Nu exista încuietoare și știa că spațiul era strâmt, dar cu puțin noroc avea să se poată strecura pe acolo. Trebuia s-o facă.

Mintea îi fu invadată de tot felul de gânduri.

Dacă răpitorii ei intrau în cameră și o trăgeau înapoi când ea reușise să iasă doar pe jumătate?

Dacă se înfuriau atât de tare încât o luau la bătaie sau poate chiar o *omorau*?

Oricât de înfricoșată ar fi fost, nu mai putea da înapoi.

Într-un fel sau altul trebuia să-și înceapă evadarea.

*

–Să te ia dracu'! urlă Benito în telefon. N-am de gând s-ascult nimic din ce-ai de zis!

–Stai calm, frate, răspunse Ramirez. Nu-ți cer decât să vii la centru mâine ca să vorbim.

–De ce dracu' aș face asta? răcni Benito.

–Umblă vorba că te-au luat în vizor, spuse Ramirez calm. Și eu pot să te ajut.

–Nu mă freca la melodie doar fiindcă te crezi tu regele samaritenilor, se strâmbă Benito. Am vești noi pentru tine. Dacă se-apropie vreunul de mine, o să fie război. Am o armată întreagă în spatele meu.

–Cu ce te mai ajută armata dacă-ți trage unu' un glonț în cap? zise Ramirez, vocea rațiunii. Nici o armată n-o să te salveze atunci.

–Du-te dracului! urlă din nou Benito, înainte să trântească receptorul în furcă.

Frate-său îl scotea din minți. Mereu încerca să-l convingă să vină la centru și să se căiască. Ultima dată când mersese acolo fusese cât pe ce să fie împușcat la plecare. Tot tăticuțul nenorocitului de copil al Rosei. Știa că venise vremea să schimbe situația și să-l curețe pe puțoiul ăla jegos.

Rememoră conversația cu frate-său. Nu l-ar mira dacă Ramirez ar încerca să-l prindă-n cursă. Să scape de el și, sub aparența domnului Curat-ca-Lacrima, să-i ia locul și să preia afacerea lui de succes cu droguri.

Aha, asta era, Ramirez era gelos, voia să pună mâna pe bunul lui.

Cu-atât mai rău. Frățiorul cel mare n-avea să primească nimic.

capitolul 55

Bobby și Denver

Eram în drum spre aeroportul din Vegas – eu și Bobby. Când i-am spus despre urgența care mă chema la Washington, a insistat să mă ducă cu avionul lui, în ciuda obiecțiilor mele. A hotărât apoi că era mai bine să vină cu mine, în caz că aveam nevoie de orice fel de ajutor din partea lui.

Ce era să fac? Mesajul lui George Henderson suna ca un strigăt disperat de ajutor și, cu toate că George nu-mi cerea să mă duc la Washington – unde el se afla deja împreună cu soția –, știam că trebuie să plec. Iar dacă cel mai rapid mijloc de a ajunge acolo era cu avionul lui Bobby, așa să fie.

Carolyn dispăruse – nu la modul „a plecat vreo câteva zile", ci la modul „a fost răpită", care-ți dădea fiori. Și oricine s-a uitat vreodată la știri știe exact ce înseamnă asta.

De cele mai multe ori, sintagma „femeie dispărută" este sinonimă cu viol și crimă.

Potrivit lui George, poliția găsise mașina lui Carolyn abandonată într-o locație îndepărtată, cu ușa din dreptul șoferului deschisă și unul dintre pantofii ei aruncat pe jos. Nu apăruse la serviciu, lipsise de la micul dejun pe care stabilise să-l ia împreună cu o vecină și nu mai fusese văzută de joi după-amiază, când plecase de la birou pentru o așa-zisă programare la dentist. În momentul în care fusese contactat, dentistul declarase că *nu făcuse* nici o programare.

Nu aveam idee cu ce aș fi putut fi de ajutor, dar Carolyn era prietena mea cea mai bună și știam că trebuie să fiu acolo, măcar pentru a-i sprijini moral pe părinții ei, dacă nu mai mult.

L-am sunat pe Felix în drum spre aeroport.

–Nu înțeleg ce-i cu tine în ultima vreme, m-a repezit Felix, fermecător ca de obicei. Nu-ți pasă de slujba ta?

Felix făcând pe rănitul. Sigur că-mi păsa. În tot timpul cât am lucrat la Saunders, Fields, Simmons & Johnson, am pus întotdeauna slujba pe primul loc – Josh poate să confirme.

M-am întrebat din nou dacă nu cumva venise timpul să trec la nivelul următor. Sunt sigură că pot obține un post excelent în altă parte.

După aceea mi-am sunat vecinul de alături, ca să-i spun că nu mă întorc acasă în următoarele zile și să-l rog să aibă grijă de Amy Winehouse în locul meu.

–E bine, m-a asigurat el. Stai liniștită.

De îndată ce-am închis telefonul, Bobby a început să se intereseze de caz.

–E totul în ordine? m-a întrebat cu o solicitudine care mă scotea din sărite, de parcă *asta* avea să mă facă să uit discursul revelator al Zeenei – discurs pe care nici eu, nici el nu-l menționasem.

Discursul acela nemenționat stătea între noi ca un elefant într-o cameră – cu excepția faptului că noi nu ne aflam într-o cameră, ci într-o limuzină în drum spre aeroport și spre avionul personal al lui Bobby.

Noi doi nu ne potrivim *deloc* – unde mi-o fi mintea?

*

De când Bobby își dăduse seama că avea o anumită putere mulțumită moștenirii lui, reușise să preia controlul în mai toate situațiile. Avusese de învățat de la fiecare dintre părinții lui și, cu toate că era copil când murise

Dimitri, îl studiase pe răposatul său tată în fotografii și pe casete video și observase felul în care acesta acționa. Dimitri se remarcase întotdeauna prin charismă, compasiune și control neabătut. Cei trei C.

Lucky avea la rândul ei o manieră proprie de a rezolva lucrurile, care nu părea să dea greș.

Ambii părinți erau duri, loiali și ambițioși, amândoi știau ce vor și întotdeauna ieșeau învingători.

Bobby ar fi vrut să fie la fel. Își dădea seama că se născuse într-o familie privilegiată, dar avusese grijă să nu pice în capcanele pe care ți le întinde o avere enormă și, cu siguranță, nu se folosise niciodată de fizicul lui extrem de atrăgător pentru a obține avantaje personale. Se străduise din răsputeri să se realizeze prin forțe proprii și reușise.

Unul dintre lucrurile cu care se mândrea era faptul că se purtase întotdeauna bine cu femeile, asigurându-se că ruptura nu era dureroasă atunci când relația nu funcționa. Încercase să fie un băiat bun.

Acum, Zeena reușise să-l facă să pară jucăria ei tâmpită. Și era furios. Pe Zeena. Dar mai presus de toate, pe el însuși.

Din clipa în care acele cuvinte zburaseră de pe buzele sângerii ale Zeenei, Denver începuse să-l trateze ca și cum ar fi fost o cunoștință îndepărtată, cu care era nevoită să-și petreacă timpul. Sigur, acceptase să meargă cu avionul lui, dar acest lucru se datora unei urgențe survenite la Washington, nu faptului că voia să fie cu el.

Nu știa ce să-i spună. Să încerce să se explice? *Ăăă, Denver, uite cum a fost – Zeena a intrat în cabina mea de duș pe neașteptate, eu n-am invitat-o niciodată, și, ăăă, da, mi-a luat-o-n gură, dar, ăăă...*

Rahat! Ce-ar fi putut rezolva cu asta?

Era prima fată pe care o plăcea după mult timp, iar Zeena îi spulberase orice speranță de a duce lucrurile mai departe.

Limuzina se opri la aeroport și o escortă ce făcea parte din serviciile speciale îi conduse la avion.

Odată îmbarcați, Denver observă unde se așezase Bobby și alese intenționat un loc de partea cealaltă a culoarului de trecere. Gitta, una dintre atrăgătoarele însoțitoare de zbor, o întrebă dacă avea nevoie de ceva.

–Nu, spuse ea. Mulțumesc oricum.

–Știi, zise Bobby, aplecându-se spre ea, peste spațiul care îi despărțea. Există un dormitor la bord, în caz că vrei să dormi...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Menționarea unui dormitor părea un apropo ridicol, ca și cum ar fi încercat să-i facă avansuri. Ceea ce nu făcea. Chiar deloc.

Deși i-ar fi plăcut. O, da, tare i-ar fi plăcut.

Problema era că Zeena îi distrusese orice șansă.

*

Ce ciudat, atunci când în viața cuiva se petrece o dramă, orice altceva pare lipsit de importanță. Cu două ore în urmă fusesem de-a dreptul obsedată de Bobby; în clipa aceea însă nu-mi mai păsa. Fusesem *chiar eu* cea care alergase încoace și-ncolo și-și cheltuise tot salariul pe o rochie și pantofi de designer? Cea care fusese la coafor? Cea care îndurase disconfortul cauzat de niște idioate de gene false și o tonă de machiaj? Ce proastă fusesem! Trebuie să fi avut un moment de rătăcire.

Acum nu mă puteam gândi decât la Carolyn. Unde era oare? Fusese răpită, așa cum părea să bănuiască George Henderson? De unde trebuia să începem căutarea?

Nu aveam răspuns la nici una dintre aceste întrebări, iar pentru cineva care simte nevoia să aibă tot timpul situația sub control, era cât se poate de frustrant.

Am început să mă gândesc la mesajele recente pe care mi le trimisese. Din fericire, le păstrez pe toate

în memoria telefonului – pentru orice eventualitate. Era vreun indiciu pe undeva?

Mi-am scos telefonul și le-am luat pe rând. Ultimul mesaj pe care-l primisem de la ea era de luni. „Trebuie să vorbim! Se întâmplă o grămadă de lucruri!"

Ce însemna *asta*? Se împăcase cu Matt, fostul ei prieten? Cunoscuse pe altcineva?

Trebuia să aibă legătură cu un bărbat, eram sigură.

Am aruncat o privire înspre Bobby. Se prăbușise în scaunul lui, epuizat probabil după partida de sex oral cu care-l fericise în seara aceea înspăimântătoarea vedetă. Zeena îmi amintea de Vampira – o superfemeie de pe altă planetă.

Îmbrăcată tot cu rochia mea roșie mult prea decoltată și purtând pantofii aceia incomozi cu toc, am înșfăcat punga de cumpărături în care se aflau hainele mele vechi, mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am ridicat.

O însoțitoare de zbor drăguță, de origine hawaiiană, care se prezentase drept Hani, a dat fuga să vadă de ce aveam nevoie.

– Aș vrea să-mi schimb hainele, Hani, am spus. Se poate?

– Sigur că da, a răspuns Hani zâmbind politicos. Urmați-mă.

Am urmat-o într-un dormitor complet mobilat. Un dormitor! În avion!

Am văzut acolo un pat dublu, un televizor cu ecran plat, un șifonier și o baie adiacentă, cu tot cu cabină de duș!

M-am întrebat dacă Bobby o plimbase și pe Zeena cu avionul lui.

Nu, probabil că și ea avea propriul 747. Oamenii megabogați trăiau într-o altă lume.

Nu mă interesa. Tot ce voiam era s-o găsesc pe Carolyn.

*

Denver se închise în dormitor și ieși după un sfert de oră, îmbrăcată cu hainele pe care le purtase mai devreme. Pantaloni bej largi, o cămașă albă și răcoroasă, și o jachetă supradimensionată. Părul îi era strâns la spate într-o coadă de cal și își înlăturase aproape tot machiajul.

Bobby își spuse că e minunat de frumoasă. Fata asta avea o frumusețe naturală, nu trebuia să se aranjeze. Rememoră rapid momentele plăcute pe care le petrecuseră mai devreme în barul hotelului The Cavendish. Între ei doi păruse să se înfiripe o legătură atât de puternică. Știa că nu-și imaginase nimic. Atracția dintre ei fusese palpabilă.

Fir-ar să fie! De ce trebuise să intre Zeena pe fir și să strice totul?

– Ăăă, ai găsit tot ce-ți trebuia? întrebă el, simțindu-se nelalocul lui, lucru care nu-i stătea în fire.

– N-am căutat, răspunse Denver rece. Aș putea să dau un telefon de-aici?

El o chemă pe Gitta și-i ceru să-i arate lui Denver unde se afla telefonul.

Denver ridică receptorul și se întoarse cu spatele la el.

Murea de curiozitate să știe pe cine sună. Îi spusese că nu are un iubit, dar de unde să știe dacă era adevărat?

Încercă să se pună în locul ei. O vedetă de sex masculin dă sfoară-n țară că i-a făcut sex oral lui Denver. Un gând nu prea plăcut. Nu era de mirare că se răcise față de el.

Încercă să privească partea plină a paharului. Cel puțin acceptase să o ducă cu avionul lui. Poate că exista o modalitate să-și plătească greșeala.

Apoi se gândi – „nici într-o mie de ani".

Ceva îi spunea că Denver nu era genul de fată care să ierte prea ușor.

capitolul 56

Carolyn

Frica era atât de copleșitoare, încât Carolyn abia reușea să respire. Cuprinsă de disperare și trăgând scurt aer în piept, încercă să se liniștească și să se concentreze, fiindcă știa că, indiferent de necazul în care se afla, nimic nu avea s-o oprească din a face ceea ce trebuie. Iar ceea ce trebuia să facă era să iasă dracului de-acolo.

Era hotărâtă să fugă din locul ăla dezgustător, unde fusese tratată atât de inuman.

Smucind de fereastră pentru a o deschide cât mai mult, fu lovită drept în față de stropi grei de ploaie. Adunându-și toată forța care-i mai rămăsese, reuși să se cațere pe pervaz și să-și împingă trupul prin fereastra aceea mică, rămânând aproape înțepenită, dar reușind în cele din urmă să iasă printr-un efort supraomenesc.

În clipa în care atinse pământul, picioarele ei goale se afundară în noroiul gros, iar ploaia deasă care căzuse fără încetare toată ziua începu să-i biciuiască trupul, udând-o în câteva secunde până la piele.

N-avea idee unde se află. Nu se vedea nici o lumină pe drum, iar noaptea era neagră ca păcura. Undeva, în depărtare, se auzea un câine urlând și huruitul continuu al unui elicopter.

Instinctul de supraviețuire i se declanșă și o luă disperată la fugă.

*

Bombănind și înjurând, Benito încercă să-și șteargă din minte telefonul lui Ramirez și să-și îndrepte atenția spre filmul porno care rula pe ecranul televizorului.

Cretinul de frate-său îl hărțuise dintotdeauna, încă de pe vremea când erau copii și locuiau într-o cocioabă cu un singur dormitor, împreună cu o mamă drogată și fără nici un tată. Ramirez fusese cel care îl obligase să intre în lumea interlopă la doisprezece ani, iar când împlinise treisprezece, Ramirez îl trimisese pe stradă să vândă droguri.

Ramirez era un ticălos înrăit care schimbase dintr-odată macazul și devenise o jigodie virtuoasă și ipocrită. Pe Benito îl scotea din minți tupeul lui.

Holbându-se la ecranul televizorului, încercă să oprească avalanșa amintirilor din copilărie.

Îi luă ceva timp, dar în cele din urmă *Păsărici negre și grase* avu efectul dorit, iar scula începu să i se întărească din nou – stârnită de combinația dintre partida de sex explicit la care se uita și ura și furia pe care le resimțea față de frate-său.

Curând, hotărî că era timpul să-i arate târfei senatorului cine-i șeful.

Se ridică brusc și se îndreptă sigur pe el spre ușa dormitorului.

capitolul 57

Annabelle

–Cum adică au arestat pe cineva? se miră Frankie, scărpinându-se pe frunte.

Annabelle se repezise la el în clipa în care se întorsese la hotel, nelăsându-i ocazia să-i povestească despre viitorul lor impresar și despre cât de plină de idei inovatoare era Fanny Bernstein.

–Dă drumul la televizor, e pe toate canalele, anunță Annabelle cuprinsă de frenezie.

–Pe cine-au arestat? întrebă Frankie. Pe hărțuitor?

–Ce hărțuitor? făcu Annabelle, privindu-l nedumerită.

Annabelle Maestro nu era informată. Se pare că nu urmărise ancheta privind uciderea propriei sale mame.

–Au spus ceva de-un hărțuitor, zise Frankie. Un fan obsedat din New Orleans care a venit în oraș să se închine la picioarele Gemmei. Poliția l-a inclus printre suspecți.

–De data asta n-au spus cine e, tot ce-au spus e că cineva a fost arestat.

–Probabil te simți ușurată, zise Frankie, luând un 7UP fără zahăr din minibar.

–Poate că e drăguțul de tati, sugeră Annabelle chicotind răutăcios.

–Ce naiba, Annabelle, dacă *era* Ralph, am fi știut cu toții, zise Frankie, ușor dezgustat de faptul că ea nu lua treaba în serios. Și dacă vrei să afli părerea *mea* despre asta, simplul *gând* că Ralph ar fi putut s-o facă mi se pare bolnav. Punct. Poate c-ar trebui să consulți un psiholog pe chestia asta.

–Iar *tu* poate c-ar trebui să consulți un psiholog cu privire la obiceiul tău infect de-a trage pe nas, ripostă Annabelle, gândindu-se din nou că poate făcea o greșeală stând cu Frankie.

–Ascultă, iubito, zise el, încercând să evite o ceartă. Trebuie să cunoști pe cineva. Tipa e o afurisită de tornadă, și ea o să ne scoată din mizeria asta.

–Și *cum* o să facă chestia asta, mai exact? se interesă Annabelle aruncându-i o privire neîncrezătoare.

–O să-ți spună ea când vă întâlniți, spuse Frankie, străduindu-se să nu-și piardă răbdarea. Fanny o să ne explice fiecare mișcare pe care o vom face.

–Și când se presupune c-ar trebui să mă întâlnesc cu tornada asta? întrebă Annabelle, prefăcându-se că a apucat-o căscatul.

–În seara asta. La ora zece, în grădina restaurantului Chateau Marmont.

–E prea târziu la zece, făcu Annabelle irascibilă. Am schimbat avioane toată ziua. Sunt frântă de oboseală.

–Trebuie să mâncăm ceva, nu? zise Frankie exasperat.

–Mda.

–Foarte bine, atunci hai s-o facem.

–Dacă vrei, spuse Annabelle, fără pic de entuziasm.

–Și iubito, trebuie să te avertizez, zise Frankie, gândindu-se că era mai bine s-o pregătească pentru torpila care era Fanny. Femeia asta e cam sărită. Dar crede-mă, Fanny Bernstein o să ne ajute să obținem tot ce vrem.

*

Îndată ce dădu ochii cu Fanny, Annabelle adoptă atitudinea aceea snoabă și superioară tipică starletelor de Beverly Hills.

Fanny se prinse imediat de jocul ei. Fetiță bogată. Fetiță rea. Fiică de vedete de cinema care-a beneficiat de toate privilegiile, dar nu și de atenție și de iubire.

Pe parcursul lungii și ilustrei sale domnii la Hollywood în calitate de impresar de top, Fanny întâlnise o grămadă de fete ca Annabelle.

Calmează-te, fu tentată să spună. „Te-ai combinat cu un dependent de cocaină din tabăra greșită. Așa că lasă aerele, drăguțo, și hai să discutăm despre viitorul tău."

Annabelle îi întinse o mână moale, oripilată la gândul că Frankie intenționa să facă afaceri cu nenorocirea aia de femeie.

Fanny nu luă în seamă mâna întinsă, ci optă pentru o îmbrățișare, dezgustând-o pe Annabelle și mai mult, căci o învălui într-o mireasmă de *Poison*, parfumul pe care Annabelle nu-l suporta.

–Fanny Bernstein, zise Frankie. Fă cunoștință cu Annabelle Maestro, iubirea vieții mele.

Fanny îi făcu cu ochiul lui Annabelle pe când se așezau la o masă afară.

–Nu-i așa că-ți vine să vomiți când auzi dulcegăriile astea ieftine? hohoti ea.

Annabelle trebui să se declare de acord cu ea.

–Ăștia-s bărbații, păpușă, continuă Fanny. Toți scuipă aceleași replici obosite. Știi ce vreau să spun, nu?

Și imitând vocea joasă a unui bărbat, spuse:

–La naiba, ești atât de frumoasă în seara asta. Nu, fundul tău nu pare mare în rochia aia. Sigur că o să-ți cumpăr o mașină nouă. Ce-ar fi să-mi sugi cocoșelul acum, scumpo? Promit să nu ejaculez în gura ta.

Neputând să se mai abțină, Annabelle izbucni în râs. Femeia asta îmbrăcată în caftanul ei purpuriu și extravagant, cu cercei enormi, păr portocaliu și gura mare era din cale-afară de comică.

–I-am spus-o pe-asta și președintelui, se confesă Fanny. Ticălosul excitat a gustat-o din plin. Adevărul stârnește întotdeauna hohote.

Annabelle nu voia să întrebe despre care președinte era vorba. Probabil Clinton, nu Bush, și mai mult ca sigur că nu Obama.

Frankie se relaxă. Fusese nervos din cauza întâlnirii lui Annabelle cu Fanny, dar acum își dădea seama de ce avea Fanny atâta succes: știa cum să abordeze lumea. În scurt timp, Annabelle căzuse complet sub vraja lui Fanny Bernstein.

*

La New York, Janey Bonafacio era pradă panicii. Pe lângă faptul că fiu-său fugise cu suma exorbitantă pe care era sigură că o primise pentru că vânduse unui tabloid povestea despre afacerea lui Annabelle și Frankie, ea trebuia să înfrunte singură repercusiunile. Iar repercusiunile nu erau puține. Telefoanele sunau fără încetare. Reporterii și paparazzi se îmbulzeau în fața clădirii în care se afla apartamentul șic al lui Annabelle, stârnind furia vecinilor săi snobi. Clienții amenințau cu procese răsunătoare în caz că numele lor erau făcute publice. Iar odată dezvăluite identitățile așa-ziselor starlete, câteva dintre ele se înființaseră la ușa din față, gata să-i ucidă pe Frankie și pe Annabelle, sau pe oricine se nimerea.

Janey era un pachet de nervi. Dar cu toate că Frankie îi vorbise atât de urât la telefon, încă mai nutrea un sentiment duios față de el. Rămăsese tot Frankie al *ei* și întrucât Chip fusese cel care săvârșise o faptă atât de reprobabilă, simțea că, într-o anumită măsură, responsabilitatea era a ei.

Potrivit unui vecin care avea cheia apartamentului ei din Queens, Chip se evaporase. Își strânsese toate lucrurile și fugise în toiul nopții. Norocul lui, fiindcă atunci când era călcată pe coadă, Janey avea un temperament vulcanic și i-ar fi luat piuitul lichelei de fiu-său fără nici o remușcare.

Oricare alta ar fi abandonat apartamentul din Park Avenue şi-ar fi fugit să se ascundă în afara oraşului. Dar Janey îi rămânea loială lui Frankie, sperând că acesta o va ierta odată întors la New York.

*

–Rămâne stabilit atunci, spuse Fanny, atacând farfuria cu desertul pe care-l comandaseră împreună şi care trona în mijlocul mesei. Ştim cu toţii ce-avem de făcut?

Annabelle dădu din cap în semn că da. Se simţea cu mult mai în siguranţă acum că Fanny preluase frâiele situaţiei.

–Cum te îmbraci? o chestionă Fanny, ca să se asigure că Annabelle reţinuse instrucţiunile privind înmormântarea de-a doua zi.

–În negru, răspunse Annabelle ascultătoare. Nu cu pantaloni, cu fustă...

–De lungime decentă, o întrerupse Fanny.

–Fără bijuterii, cu excepţia crucii mele malteze. Machiaj foarte puţin, în nuanţe închise.

–Perfect, spuse Fanny, întinzând furculiţa ca să mai ia o bucată de prăjitură cu ciocolată. Şi tu, Frankie?

–Da, da, am priceput, zise el nerăbdător. Nimic strident şi trebuie să-mi ţin gura orice s-ar întâmpla.

–Nu-ţi face griji, o să fiu şi eu acolo să mă asigur că Ralph nu se ia de tine – lucru puţin probabil de altfel, dat fiind că presa va fi prezentă în număr mare şi Ralph e un actor adevărat. N-o să riste niciodată să-şi mânjească reputaţia de star de cinema făcând vreo prostie în faţa camerelor.

–Ce facem dup-aia? se interesă Annabelle. Ne întoarcem acasă?

–O să ne orientăm la faţa locului, spuse Fanny, cu bărbia mânjită de glazură de ciocolată.

–Ne-am înţeles atunci, zise Frankie.

–Da, încuviință Fanny, înfigându-și furculița într-o prăjitură cu brânză. A, și Frankie, mâine după-amiază avem interviul cu cei de la revista *People*, așa că încearcă să nu prizezi prea mult. Și vezi să nu te dai de gol apărând cu praf alb pe nas.

–Uite ce e... începu Frankie.

–Nu te obosi, spuse Fanny, întrerupându-l. Am auzit toate scuzele posibile și nu dau doi bani pe ce faci tu în timpul liber, dar când lucrăm împreună, n-ai voie cu droguri. Pricepi?

Annabelle zâmbi. În sfârșit, cineva care putea să-l țină pe Frankie în frâu. Ce mai bonus!

capitolul 58

Carolyn

Pipăindu-și turul pantalonilor în timp ce se apropia din nou de ușa dormitorului, Benito apăsă pe clanță. Își simțea scula din nou tare și cu chef, ceea ce-nsemna că târfa senatorului urma să aibă parte de-o tratație ca la carte. O să vadă ea ce poate o sculă adevărată, nu o puță bleagă de boșorog. Benito Ortego era genul de bărbat pe care nu-l puteai trece cu vederea.

Dormitorul era cufundat în întuneric, dar oricum avea de gând să-și lege victima la ochi – o măsură de prevedere în caz că avea să încerce vreodată să-l identifice. Da, avea s-o lege la ochi, apoi să aprindă lumina, ca să vadă exact cu ce fel de păsărică se alesese.

Intrând în cameră, fu izbit de o pală de aer rece ca gheața venind dinspre fereastră. Proasta de Rosa trebuie s-o fi deschis din cine știe ce motiv. Locul ăla părea un nenorocit de aisberg.

Înaintând pe bâjbâite până lângă pat, își dădu seama cu un amestec de uimire și neîncredere că prizoniera nu mai era acolo.

Rahat! Târfa nenorocită fugise!

*

Ochii Rosei se deschiseră cu o pâlpâire a genelor – unul singur, de fapt, căci cel drept pulsa dureros și era acoperit cu un bandaj gros.

Încercă să vorbească, dar tot ce reuși să scoată fu un soi de orăcăit, fiindcă gura îi era foarte uscată.

–Unde sunt? se chinui să articuleze.

Apăru o infirmieră.

–Stai liniștită, drăguță, spuse infirmiera cu voce blândă. O să-i transmit doamnei doctor că te-ai trezit.

–Vreau la mami, scânci Rosa, redevenind o adolescentă speriată.

Infirmiera o anunță pe doctorița Glass, care își făcu apariția cincisprezece minute mai târziu.

De îndată ce doctorița se asigură că tânăra era conștientă și vorbea, îl chemă pe detectivul Lennox.

–A intervenit ceva, lucrez la alt caz, spuse detectivul, fără să pară mulțumit de această situație. O să trimit pe cineva să-i ia o declarație.

–Nu veniți dumneavoastră? întrebă doctorița Glass, simțindu-se în mod inexplicabil dezamăgită.

–E vorba de-o femeie dispărută, asistenta senatorului, îi explică detectivul Lennox. Știrea o să fie mâine în toate ziarele. Șeful ne-a înnebunit deja.

–Înțeleg, spuse doctorița Glass.

–Dacă se mai așază treburile, poate c-am să trec mâine, să vorbesc chiar eu cu fata. Făcu o pauză. Sunteți de serviciu mâine?

–Toată ziua.

–Ne vedem atunci.

Doctorița Glass își îndreptă atenția spre pacienta ei.

–Vreau la mami, repetă Rosa, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Vreau la mama *acum*.

*

–Cu ce te pot ajuta, Ramirez? întrebă Gregory la telefon, pe un ton neutru.

Hotărâse că era mai bine să termine odată cu telefonul ăla, să afle ce voia Ramirez.

–E vorba de frate-meu, spuse Ramirez.

–Fratele tău? întrebă Gregory, înghițind cu greu.

Aflase oare Ramirez ce se petrecea?

Era oare cu putință ca Benito să-l fi dat în gât?

„Iisuse Hristoase! Treaba urma să iasă la iveală."

–Vreau să vorbesc cu tine despre el, continuă Ramirez. Poți să vii la centru mâine? E urgent.

Ramirez ar fi putut la fel de bine să spună: „Asigură-te că ai la tine o grămadă de bani, fiindcă am de gând să te șantajez, nenorocitule".

Gregory își mușcă tare buza de jos. Da, era un nenorocit, fiindcă ce pusese el la cale era de neiertat.

–O să fiu acolo, spuse posac.

*

O durere atroce săgetă piciorul lui Carolyn în clipa în care călcă pe ceva ascuțit. Lăsă să-i scape un geamăt. Dumnezeule! Nu era de ajuns că era udă până la piele, înghețată și că trebuia să fugă ca să-și salveze viața? Acum asta.

Pe când ochii începeau să i se obișnuiască cu întunericul, își recăpătă simțul orientării și își dădu seama că alerga în josul unei alei invadate de pubele de gunoi din care se revărsa mizeria, de buruieni, mașini abandonate, mobilă veche și saltele în descompunere.

Un șobolan îi tăie calea. Înăbușindu-și un țipăt, își continuă drumul. Trebuia să se îndepărteze de casă cât mai mult cu putință. Ce se făcea dacă răpitorii descopereau că fugise și porneau în căutarea ei?

Era un lucru la care prefera să nu se gândească.

capitolul 59

Denver

Bobby începuse dintr-odată să semene cu un câine din acela mare și enervant, de care te-mpiedici la tot pasul.

Nu știa când să se retragă. Era evident că nu fusese niciodată nevoit s-o facă.

„Întoarce-te în Vegas și las-o pe Zeena să ți-o sugă de-acum și până la următorul meci al celor de la Lakers" – îmi venea să-i zic. Dar bineînțeles că nu am făcut-o. Fata bună din mine nu se-ndură să rănească sentimentele celorlalți.

Câteodată sunt atât de lașă. Sau puțin ipocrită, depinde de unghiul din care privești problema. Mă răcisem față de Bobby pentru că o supervedetă cu înfățișare înspăimântătoare îi oferise o felație și, pe deasupra, făcuse publică în plin concert întâlnirea lor amoroasă. Însă în ultimele câteva zile făcusem sex de pomină cu doi bărbați diferiți – cu greu s-ar fi putut spune că eram o fecioară neîntinată!

Totuși... când Bobby și cu mine mersesem să bem ceva împreună, simțisem fără doar și poate scânteia aceea care anunță o legătură specială. Faptul că el se grăbise s-o lase pe regina Vampira să i-o ia în gură echivala cu o insultă la adresa egoului meu.

Dar hei, nu era ca și cum m-aș fi culcat cu el. Nici măcar nu ne sărutasem, așa că poate exageram comportându-mă astfel.

M-am așezat din nou pe scaunul meu și-am încercat să fur câteva ore de somn. Odată ajunși, aveam nevoie de toată energia pe care corpul meu o putea produce.

Era târziu când am aterizat în Washington – joi la trei dimineața după ora din Vegas și șase dimineața după ora locală. Nu mă interesa cât e ceasul. Intenționam să mă întâlnesc cu părinții lui Carolyn și să aflu ce se întâmplă.

–Probabil că dorm, a spus Bobby.

–Glumești? i-am răspuns, aruncându-i o privire înghețată. Mama *ta* ar dormi dacă *tu* te-ai afla pe lista persoanelor dispărute?

–Ai dreptate aici, a spus el, dând aprobator din capul său frumos.

Poate că mă răcisem față de el, dar asta nu însemna că îl găseam mai puțin atrăgător. *La naiba!*

Pe când zburam spre Washington, Bobby se ocupase de toate detaliile – nu încăpea îndoială că era specialist în așa ceva. O mașină urma să ne aștepte la aeroport. Doamne, sper că nu e tot o limuzină. Un apartament cu două dormitoare fusese rezervat pe numele lui în același hotel în care erau cazați soții Henderson. Chestia asta nu mă deranja, fiindcă nu aveam nici cea mai mică intenție să dorm și cel puțin avea să ne servească drept bază.

Cu câteva minute înainte de aterizarea avionului, Bobby a simțit nevoia să aducă vorba de incidentul cu Zeena; cu siguranță, își pregătise explicația în tot acest răstimp.

–Ăăă, Denver, trebuie să-ți spun ceva în legătură cu Zeena, făcu el, pe un ton care-i trăda disconfortul. Vezi tu, ea e, ăăă... o femeie foarte autoritară, obișnuită să obțină ce vrea, atunci când vrea. Și, ăăă... ieri s-a nimerit să mă vrea pe mine.

–Lucrul ăsta mi-e destul de clar, am spus, refuzând să-i ușurez situația.

–Da, ei bine, eram la duș și a apărut pe nepusă masă. Știu că ar fi trebuit să-i spun să plece, dar...

–Hei, i-am spus, grăbindu-mă să opresc avalanșa de scuze. Nu trebuie să-mi dai socoteală. De-abia ne-am cunoscut, Bobby. Nu e treaba mea ce faci tu.

–Ba da, este, a insistat el. Am petrecut ceva timp împreună mai devreme și a fost minunat. A făcut o pauză lungă. Trebuie să înțelegi că treaba cu Zeena n-a însemnat nimic pentru mine.

–S-ar părea că pentru ea a însemnat ceva, am zis eu, refuzând în continuare să-l las să scape prea ieftin.

–Mi-a venit o idee nebunească, a spus el.

–Ce idee?

–Ce-ar fi să uităm ce s-a întâmplat și s-o luăm de la început? a sugerat el, nedezlipindu-și ochii întunecați de pe mine. Cum ți se pare propunerea mea, Denver? Fiindcă mie mi se pare chiar bună.

Doamne! Bărbatul ăsta era irezistibil. În orice altă situație probabil că l-aș fi iertat într-o clipă, dar mintea îmi era numai la Carolyn, iar a mă arunca într-o nouă relație nu era tocmai o prioritate pentru mine.

–Uite ce e, am înțeles, am zis eu, lăsând garda jos. Nu-s așa grea de cap. M-am trezit deodată rânjind stupid. A sunat cumva ca o glumă?

A rânjit la rândul lui.

–Da, ca să fiu sincer, chiar așa a sunat.

Ne-am uitat unul la altul lung și complice. Apoi a spus ceva cu adevărat special.

–În momentul acesta trebuie să ne concentrăm toată energia ca s-o găsim pe prietena ta. Sunt alături de tine, Denver, și voi face orice ca să te ajut. Însă după aceea o luăm de la capăt, îmi promiți?

Și ca o îndrăgostită prostuță, m-am trezit murmurând:

–Da.

capitolul 60

Carolyn

Teama și furia îl determinară pe Benito să acționeze rapid.

Teamă că femeia avea să-și amintească unde se afla casa lui și că o să-l acuze de răpire.

Furie că reușise să se elibereze și să fugă.

De cât timp dispăruse târfa senatorului? Nu știa. Nu putea fi prea mult.

Oare o ajutase Rosa? Să fie acesta motivul pentru care îl părăsise? Lăsase oare fereastra deschisă și dezlegase prizoniera?

Rahat! Rahat! Rahat!

Poate că deja a ajuns la poliție și le-a spus unde să-l găsească.

N-avea de gând să se întoarcă la pârnaie. Nici vorbă. Dacă gaborii îl arestau, avea să dea toată afacerea la iveală în schimbul unei înțelegeri. Senatorul Stoneman o să fie tras la răspundere pentru porcăria asta, nu el.

Își înșfăcă arma și dădu fuga la mașină.

Poate că nu era prea târziu. Poate că reușea s-o prindă și s-o târască înapoi în casă.

Nenorocita nu avea să plece decât atunci când îi spunea *el.*

*

Când Carolyn ieși de pe alee și ajunse în stradă, era udă până la piele, piciorul îi sângera și știa că trebuie să ceară ajutor.

Privind în sus și-n jos pe strada murdară, își dădu seama că se afla într-o zonă rău famată a orașului, cel mai probabil undeva în cartierul de sud-est, un loc vestit pentru gradul ridicat de infracționalitate.

Nu era nimeni prin preajmă, majoritatea stâlpilor de iluminat aveau becurile sparte, iar singurul local deschis era un bar pe colț.

Șchiopătă într-acolo, durerea din picior devenind din ce în ce mai greu de suportat.

De-ar fi reușit să dea un telefon... de atât avea nevoie ca să fie în siguranță. Un telefon la poliție și ar fi venit s-o scoată de-acolo.

În fața barului, împinse ușa din lemn ca să intre.

O gorilă aflată chiar la intrare îi blocă însă calea. Cu brațele încrucișate pe pieptul masiv, bărbatul urlă:

–Ieși dracului de-aici, curvă împuțită! De câte ori să vă spun, cerșetorilor, că n-aveți ce căuta aici!

–Dar eu...

Nu-l interesa. Cu fața roșie de mânie, nu avea chef s-o asculte. Se năpusti asupra ei, o înșfăcă de mijloc și o-mpinse pe ușă afară cu atâta forță, încât căzu în canalul de scurgere.

–Și să nu te mai văd pe-aici, zbieră el, întorcându-se în bar și trântind ușa.

Nu era cu putință. Scăpase cu viață din mâinile răpitorilor, iar acum era tratată ca un gunoi.

Se ridică încet.

Un cerșetor trecu pe lângă ea, împingând un cărucior de cumpărături. Îmbrăcat în zdrențe, cu capul înfășurat în steagul Americii, era urmat îndeaproape de un câine jigărit.

Alergă la el și îl imploră s-o ajute.

–Vrei să te joci cu ea? hohoti el, arătându-i sexul. O să-mi călărești scula, fato. Hai, servește-te, ia-o-n gură. E gratis.

Dând înapoi, începu să alerge din nou în josul străzii, ocolind un beţivan care-o scuipă şi doi travestiţi care o ignorară complet atunci când încercă să le ceară ajutorul.

Trecu pe lângă două cabine telefonice, ambele cu telefoanele stricate şi receptoarele atârnând jalnic.

În cele din urmă realiză că, până avea să se lumineze de ziuă, era prea periculos să umble pe stradă.

Se trase lângă intrarea acoperită a unei case de amanet şi se ghemui într-un colţ plin de gunoaie, epuizată şi înfricoşată.

Nu avea decât să aştepte să se lumineze şi să se roage să supravieţuiască acelei nopţi.

*

Maşina nu pornea, înfuriindu-l pe Benito la culme. Nu era momentul ca porcăria aia de maşină să-l lase baltă. Nu-l ajuta nici nenorocita de ploaie care cădea fără încetare.

Încercă s-o pornească din nou, fără succes. Bateria bolborosi o secundă, după care muri.

Trebuia să plece s-o caute pe târfa senatorului, dar cum să facă asta fără maşină?

Îşi aminti apoi că mama Rosei avea un Buick vechi. Stătea în faţa casei degeaba. Aşa că, la dracu', avea să-l ia el. Atâta pagubă.

Trăgându-şi gluga pe cap ca să se apere de ploaie, se grăbi să străbată cele zece cvartale care-l despărţeau de casa mamei Rosei.

Luând maşina mămicuţei ei, se răzbuna pe Rosa că-l părăsise. *Puta!* Avea să plătească pentru purtarea ei.

capitolul 61

Bobby

Bobby era convins că făcuse progrese cu Denver în ceea ce privea dezastrul provocat de Zeena. Încercase să-i explice exact cum se petrecuseră lucrurile și, spre marea lui ușurare, după ce-l ignorase aproape tot zborul, păruse destul de puțin afectată de întreaga poveste. Sfârșise chiar prin a-i zâmbi – un semn *cât se poate* de bun.

Era bucuros că putuse să-i pună avionul la dispoziție ca să ajungă la Washington. Nu strica să profite din când în când de avantajele pe care i le oferea averea lui de mai multe milioane de dolari.

Era, de asemenea, mulțumit de faptul că se hotărâse s-o însoțească. Cu toate că era sigur că M.J. și mireasa lui, precum și Brigette și prietena ei nu vor fi prea încântați în clipa în care aveau să-și dea seama de absența lor. Ca să nu mai vorbim de absența avionului. Probabil că deja bârfeau pe seama acestei plecări.

Atâta pagubă. Plecase după fata pe care o dorea și pentru prima dată în viață renunța la orice precauții. Lucky ar fi fără îndoială de acord cu acțiunile sale. Lucky era o adeptă înverșunată a maximei „mergi până-n pânzele albe pentru a-ți atinge scopurile".

La urma urmei, Denver era o persoană deosebită, știa asta. Și dacă totul avea să iasă după cum voia el, între ei doi avea să se înfiripe o legătură deosebită.

Între timp, avea de gând s-o ajute să-și găsească prietena dispărută și, întrucât Lucky avea relații peste tot, o sunase din avion să o întrebe dacă putea face ceva în situația respectivă.

După ce-i pusese câteva întrebări lămuritoare, Lucky se arătase la înălțime, ca de obicei. Îi promisese că va da câteva telefoane. Evident, cunoștea oameni în Washington, inclusiv pe comandantul poliției. Intervenția lui Lucky nu însemna că aveau s-o găsească imediat pe Carolyn, dar cel puțin însemna că persoanele vizate aveau să-și dea toată silința.

Se hotărî să nu-i spună acest lucru lui Denver. Probabil că era mai bine așa.

capitolul 62

Denver

Am ciocănit timid la ușa camerei de hotel a soților Henderson. Îl rugasem pe Bobby să nu mă însoțească în camera lor, nefiind un moment potrivit pentru a face prezentări. Rămăsese în apartament fără tragere de inimă.

A deschis ușa George Henderson. Era un bărbat înalt, cu păr grizonant și un farmec aparte, în ochii căruia se citea durerea. George avea înfățișarea unui om sleit de puteri.

O clipă m-am întrebat dacă dispariția lui Carolyn era adevărata cauză a suferinței din ochii lui sau dacă aceasta avea legătură cu uciderea Gemmei Summer.

În fine. Omul era cât se poate de abătut.

Deși nu ne mai văzusem de vreo doi ani, ne-am îmbrățișat, iar el mi-a spus cu o voce sugrumată:

–Mulțumesc că ai venit, Denver. Înseamnă mult pentru mine și pentru Clare.

Clare, nevasta lui, a ieșit din baie. Cândva fusese o femeie extrem de atrăgătoare, dar acum am fost șocată de înfățișarea ei. Era slabă și sfrijită, cu cearcăne adânci sub ochi și o claie de păr încâlcit, care începea să albească.

Mi-am dat seama că această schimbare în ceea ce privea înfățișarea ei nu putuse să se petreacă în ultimele douăzeci și patru de ore. Aveam în fața mea o femeie nebună. Indiferent de problemele cu care se confrunta, dispariția lui Carolyn fusese doar picătura care umpluse paharul.

–Bună, am spus, făcând un pas hotărât spre ea, gata s-o îmbrățișez.

S-a dat înapoi ca un mânz nărăvaș. După o clipă de tăcere stranie, a întrebat:

– *Tu* unde crezi că e fiica mea?

Simțeam o notă aproape acuzatoare în vocea ei, de parcă ar fi *trebuit* să știu, iar dacă nu știam, nu-i eram de nici un folos.

– Îmi pare rău, doamnă Henderson, am spus încet. Nu știu unde-ar putea fi Carolyn.

– Dar voi două vorbeați mereu, știu asta, a spus Clare, cu o sclipire răutăcioasă în ochii ei obosiți și roșii.

– Nu e chiar așa, am răspuns, șocată de primirea pe care mi-o făcuse femeia aceasta furioasă și plină de venin, care nu mai aducea deloc cu femeia cu voce blândă pe care mi-o aminteam din copilăria mea.

Carolyn și cu mine obișnuiam să ne petrecem timpul acasă la soții Henderson, iar uneori Clare Henderson ne făcea prăjituri și ne ducea cu mașina la mall. Femeia aceea cu părul unduios și cu purtări blânde dispăruse de mult.

– Ați putea cumva să mă puneți la curent? am zis, întorcându-mă spre George.

– Vai, dar cum să nu poată, a zis Clare, ridicând tonul. Poate să-ți povestească totul despre aventura pe care-o avea cu prietena lui, vedeta de cinema ucisă de curând.

A făcut o pauză ca să-l privească.

– *De-aia* lipsește Carolyn. E soarta. Pedeapsa lui George și a mea.

Odată sfârșită critica, Clare s-a prăbușit pe marginea patului nefăcut, plângând isteric.

George s-a uitat la mine cuprins de disperare – era o privire care spunea: *Ce-a fost a fost. Nu mai pot să schimb nimic.*

– Îmi pare rău, am spus încet. Dar n-ar trebui să ne concentrăm pentru a o găsi pe Carolyn?

– Sigur că da, a spus George. Am primit un telefon de la detectivul Lennox. Vrea să mergem la secție cât de repede

posibil. Din tonul lui, mi s-a părut mai cooperant decât ieri, când am ajuns. Sper că au veşti bune pentru noi.

Mie chemarea asta la secţie nu-mi părea o veste bună. Găsiseră oare cadavrul lui Carolyn? *Asta* să fi fost vestea cea bună?

Deodată, mi-am dat seama de gravitatea situaţiei. Prietena mea cea mai bună dispăruse. Şi exista posibilitatea să fie moartă.

capitolul 63

Hank Montero – Cartea câștigătoare

Criza economică lovise pe toată lumea, dar mai cu seamă pe Hank Montero – fost actor, cascador, recuziter și, în cele din urmă, zugrav. Hank – un tip arătos, deși cam necioplit – reușise întotdeauna să-și asigure un venit stabil. La început, în calitate de actor – fără succes. Mai apoi, făcând pe cascadorul – până se rănise grav și un an de zile primise indemnizație de persoană cu handicap. După aceea își găsise o slujbă de recuziter în cadrul unei companii care producea reclame TV, dar, din păcate fusese acuzat de dispariția unei sume de bani și trebuise să-și ia zborul. Încercase să lucreze ca mecanic, dar după ce plecase la plimbare cu Ferrariul unui tip cu bani și intrase cu mașina într-un zid, făcând-o praf și rupându-și pe deasupra un picior, fusese concediat. În sfârșit, o cunoștință mai veche pe care o știa din scurta perioadă cât stătuse la închisoare pentru vătămare corporală gravă (îl cotonogise pe dobitocul cu Ferrari – poveste lungă) îi oferise o slujbă part-time ca zugrav. Asta durase până se culcase cu femeia a cărei casă o zugrăvea, iar bărbatul femeii sosise acasă pe neașteptate și îl prinsese trăgându-i-o pe la spate nevesticii sale bisericoase.

Șomer fiind, profita de fiecare ocazie care-i ieșea în cale.

Între timp, nevastă-sa de-a treia se ofticase, cei doi copii adolescenți se ofticaseră și ei (unul, adept al stilului Goth, ailaltă, o parașută), iar banca amenința să-i ia casa.

Hank Montero era un om disperat când primise o ofertă care promitea să-i schimbe viața.

Și chiar i-o schimbase.

Dar asta fusese înainte ca nevasta lui actuală, o fostă stripteuză nebună, în vârstă de nouăsprezece ani, să încerce să-l împuște în testicule cu propriul lui pistol de furat și fără licență, o mișcare care-l determinase pe un vecin băgăcios să reclame incidentul la poliție. Iar pentru că nu aveau altceva mai bun de făcut, doi polițai se înființaseră la el acasă și, aflând că nu avea permis de portarmă și observând rezerva babană de cocaină pe care nevastă-sa o lăsase la vedere pe masa din bucătărie, îl târâseră la secție.

Ceea ce n-ar fi fost un capăt de lume, *dacă arma nu se nimerea să fie aceeași cu care fusese împușcată Gemma Summer.*

Hank Montero era într-un mare rahat.

capitolul 64

Carolyn

Benito o luă repede la picior, furia propulsându-l prin ploaia deasă până ajunse la casa dărăpănată în care locuia mama Rosei.

Așa cum se aștepta, Buickul cel vechi și cu tabla îndoită era parcat chiar în față. Apucă de mânerul ușii. Încuietoarea era stricată, așa că ușa se deschise ușor.

Interiorul mașinii mirosea a varză stricată și a transpirație, iar una dintre ferestrele laterale era spartă. Dar ce-i păsa lui? Avea un singur scop în minte, acela de-a o găsi pe târfa senatorului.

După ce reuși să pornească mașina, ieși din parcare și pe-aci ți-e drumul. Curând, își dădu seama că Buick-ul era mai rablagit decât propria lui mașină.

Având grijă să nu se depărteze de bordură, înaintă încet, cu ochii după târfa senatorului. Nu putea să fi ajuns prea departe. În plus, se simțea norocos, iar când Benito se simțea astfel, nimic nu-l putea opri.

*

Închizând ochii, Carolyn încercă să-și imagineze că era în siguranță, acasă, însă zgomotul făcut de mașinile care treceau vâjâind pe lângă ea o ținea cu simțurile la pândă. O gașcă de cartier își făcuse apariția mai jos pe stradă și punea la cale un soi de cursă ilegală de mașini. Bărbații chiuiau și urlau unul la altul în vreme ce mașinile lor tunate se întreceau în susul și în josul străzii. Auzea

zgomot de geamuri sparte și fete fără îndoială bete, urlându-și încurajările cu glasuri ascuțite.

Cu cât gașca de cartier făcea mai mult zgomot, cu atât mai strâns se ghemuia în colțul ei, îngrozită la gândul că vreunul dintre ei ar putea s-o vadă. Citise o grămadă de povești despre vagabonzi torturați și arși de vii pentru distracție. Iar ea era conștientă că exact așa trebuie să fi arătat – o vagaboandă care nu avea unde să se ducă.

Ar fi ajutat-o oare?

Nu. Nu credea asta. Instinctul de conservare îi spunea că era mai sigur să stea pe loc până începea să se lumineze.

*

Mama Rosei, Florita, ajunse la spital cu mult după terminarea orelor de vizită. După ce-i explică însă infirmierei din tura de noapte că trebuise să găsească pe cineva cu care să lase bebelușul fiicei ei și că apoi descoperise că i se furase mașina, infirmiera o lăsă să intre.

Rosa scânci când își văzu mama, vărsând lacrimi sincere de remușcare că nu ascultase niciodată ceea ce-i spusese ea, închipuindu-și de fiecare dată că știe ea mai bine.

Florita, o femeie micuță și îndesată, cu un chip roșcovan și mâini bătătorite de muncă, își îmbrățișă unica fiică și ochii i se umplură de lacrimi.

–*Mi chiquita*, zise Florita duios, legănând-o pe Rosa în brațe. *Mi amorcito*!

Începu apoi să turuie înverșunată în spaniolă cum că Benito era cel mai nemernic dintre nemernici. El trebuia să fie răspunzător pentru întâmplarea asta îngrozitoare. N-ar fi trebuit s-o lase niciodată pe Rosa să petreacă atâta timp cu un asemenea *bastardo*.

Rosa era prea slăbită să se certe cu ea. Nu vorbea prea bine spaniolă, deși pricepea unde bătea maică-sa și tindea să-i dea dreptate.

În sufletul ei, Rosa știa că ceea ce făcuse Benito era ilegal și rău. N-ar fi trebuit s-o răpească pe femeia senatorului și, în timp ce zăcea în patul de spital, Rosa își dăduse seama că trebuia să spună cuiva, să-i explice că *ea* nu avea nici o vină.

–Mamă, șopti ea. Am ceva să-ți spun...

*

Benito continua să conducă pe lângă bordură cât de încet cu putință, cu ochii-n patru și încercând să nu scoată nenorocita de mașină din viteză. „Nu putea să ajungă prea departe", își spunea fără încetare. Doar o văzuse zăcând pe pat cu mai puțin de o oră înainte să dispară.

Ar fi trebuit s-o lege pe târfă ca pe-o bucată de salam, dar Rosa îi spusese că era de ajuns să-i treacă o funie în jurul încheieturilor.

Rosa, altă târfă proastă. O să se asigure el că-și primea pedeapsa pentru că-l părăsise.

Pe când conducea în josul străzii principale, observă agitație în față: niște tipi se luau la întrecere cu mașinile. Apoi, își aminti într-o străfulgerare că se aventurase în afara zonei lui de confort, într-o parte a orașului controlată de tăticul copilului Rosei și de gașca lui.

Era pe teritoriul *lor*. Aceasta era strada *lor*.

Rahat! Nici măcar nu era cu mașina lui.

Nu, era în Buickul mamei Rosei.

La naiba! Ar face bine să plece de-aici înainte să-l vadă. Ar face bine să plece de-aici imediat.

*

Carolyn auzi scârțâitul cauciucurilor pe șoseaua umedă. Zgomotul, strigătele. Iar apoi, spre groaza ei, auzi focuri de armă undeva în depărtare.

Își acoperi urechile cu palmele. Ăsta era cu siguranță cel mai urât coșmar al ei.

Ghemuindu-se cât mai mult în colțul ei, se rugă să vină dimineața.

capitolul 65

Bobby

Plimbându-se încoace și-ncolo prin apartament, Bobby se simțea neputincios. Nu era obișnuit să fie dat la o parte, iar chestia asta îl scotea din sărite. Ar fi preferat să meargă cu Denver să se întâlnească cu soții Henderson, dar ea hotărâse că nu era o idee bună, iar el nu voise să insiste, așa că rămăsese în cameră.

După ce comandă cafea prin room-service, deschise televizorul. Nimeri la emisiunea *The Today Show*, unde Matt Lauer îi lua interviu unui alt politician acuzat că și-a înșelat nevasta cu o prostituată.

Recunoscând numele tipului, Bobby își dădu seama că trebuie să fi fost dat de gol de tabloidul care publicase reportajul despre Annabelle și Frankie. Prost sfătuit, nenorocitul apăruse la televizor, încercând să se apere. Ce mișcare cretină.

Interviul cu politicianul luă sfârșit și începu telejurnalul. Știrea zilei era despre arestarea unui suspect în cazul uciderii Gemmei Summer. Crainica anunță că poliția nu dorea să facă public numele persoanei arestate.

Bobby se gândi imediat la Denver. Era oare la curent cu acea arestare? Probabil că nu.

Cu toate acestea, era sigur de un lucru: avea să fie cât se poate de interesată de știre. Cu atât mai mult cu cât șeful ei era avocatul lui Ralph Maestro.

Ridicând receptorul, ceru numărul camerei soților Henderson. De data asta avea o scuză excelentă să meargă acolo.

La naiba! Denver n-avea să scape așa ușor de el. Era acolo s-o ajute să-și găsească prietena și asta avea să facă. Gata cu așteptatul, nu era obișnuit să se piardă în fundal.

capitolul 66

Denver

Trebuie să recunosc, m-am bucurat foarte tare că Bobby a ajuns la timp ca să ne însoțească la secția de poliție. Da, o spun din toată inima, sunt ușurată că e aici cu mine. De obicei, sunt superîncrezătoare în capacitatea mea de a face față oricărei situații, dar gândul la ce-ar fi putut să i se întâmple lui Carolyn îmi dădea o stare de rău.

Nu sunt o persoană foarte credincioasă, dar de data asta nu aveam în cap decât: „Te rog, Doamne, dă să fie în viață".

Prin minte mi se perindau scenarii înspăimântătoare. Mi-am amintit că citisem despre o fată care fusese îngropată de vie și găsită trei luni mai târziu. Un alt caz șocant fusese cel al criminalului în serie care își dezmembra victimele și le îngropa sub casă – printre ele se număraseră și câteva tinere. Apoi aveam celebrul caz al Chandrei Levy, stagiară la Washington, ale cărei rămășițe fuseseră descoperite într-un parc la treisprezece luni după dispariția sa.

Chandra lucrase pentru un politician cu care avusese o aventură.

O clipă m-am gândit la șeful lui Carolyn, senatorul Gregory Stoneman. Carolyn vorbise adesea de el în termeni mai mult decât flatanți. O dată o acuzasem că îi căzuse cu tronc, iar ea adoptase o atitudine defensivă în loc s-o ia ca pe-o glumă.

M-am gândit la ultimul ei mesaj: *Trebuie să vorbim! Se întâmplă o grămadă de lucruri!* Și la mesajul

de dinaintea acestuia: *Sună-mă de îndată ce primești asta. Am veşti importante!*

Care erau veştile acelea importante? Şi ce voia să spună prin *Se întâmplă o grămadă de lucruri?*

M-am întrebat dacă poliția luase legătura cu senatorul. Dacă nu o făcuseră, le voi sugera acest lucru.

Cum a ajuns acolo, i-am făcut cunoştință lui Bobby cu soții Henderson. Între timp, Clare se mai calmase.

Bobby – care nu ştia nimic despre legătura dintre George şi Gemma Summer – m-a informat cu privire la arestarea în cazul Gemmei.

L-am văzut pe George intrând în alertă. Era mai mult decât evident că murea de nerăbdare să afle mai multe, dar s-a abținut, iar buzele i-au rămas pecetluite.

Cel puțin nu era *el* ucigașul, ci doar amantul.

Bobby a aranjat ca o mașină cu şofer să ne aştepte jos – slavă Domnului că era un sedan discret şi nu vreo limuzină stridentă.

–O să mergem împreună, le-am propus soților Henderson, iar ei au fost de acord.

Era prea devreme în L.A. ca să-l sun pe Felix şi să-l întreb cine fusese arestat – pariam deja pe hărțuitor –, dar, credeți-mă, abia aşteptam să aflu toate amănuntele.

capitolul 67

Hank Montero – Cartea câștigătoare

Hank Montero nu era novice în ale interogatoriilor, dar cei doi polițiști din Beverly Hills care-l arestaseră erau neclintiți. Îl ținuseră într-o cameră toată noaptea, punându-i aceleași întrebări la nesfârșit. Capul i se învârtea, atât era de intens totul. Iar Hank Montero nu reacționa bine la chestii intense.

Era numai vina nevesti-sii, Pinky – stripteuza de nouăsprezece ani cu accent străin și sâni enormi și elastici. Ea voise să obțină cartea verde, iar el își pierduse capul la gândul că avea să-și petreacă nopțile în extaz, jucându-se cu sânii aceia. Dar totul se schimbase în rău de îndată ce se însurase cu ea: banca începuse să-l amenințe cu confiscarea casei, iar cei doi copii îngrozitori – rockerul și parașuta – refuzaseră din start să se mute.

După ce se căsătoriseră, Pinky încetase să mai facă striptease, devenise o scorpie cicălitoare și îl anunțase că accesul la sânii ei era limitat.

La naiba! Ce se presupunea că trebuie să facă un bărbat în cazul ăsta?

Acceptase o slujbă de rahat – cu toate că știa că era o mișcare greșită –, luase banii și-i depozitase într-un cont sigur pe numele lui și sărbătorise trăgându-i-o vecinei de alături – o sudistă oxigenată și plată ca scândura, care compensa lipsa sânilor prin apucături de maniacă în pat.

Din nefericire, Pinky se întorsese acasă mai devreme de la slujbă – acum lucra la Hooters –, îl prinsese asupra faptului, îi luase arma și fusese cât pe ce să-l împuște în ouă.

Blonda sudistă fugise din casă, un vecin chemase poliția și totul s-ar fi sfârșit cu bine, dacă Pinky n-ar fi lăsat o livră de cocaină pe masa din bucătărie. Da, în timpul liber era dealer de cocaină pentru un mafiot din vecini. Minunată fată.

Polițiștii îi târâseră pe toți la secție.

Mai târziu, când îi verificaseră arma, descoperiseră că era aceeași cu care fusese împușcată Gemma Summer.

Veselie mare.

Hank era conștient de faptul că puseseră laba pe el și n-aveau să-i dea drumul curând.

Dacă nu cumva reușeau să cadă la înțelegere.

capitolul 68

Annabelle

Urmând indicațiile lui Fanny, Annabelle se îmbrăcă modest, toată în negru. Efectul produs de combinația dintre părul ei de un roșcat-deschis, crucea malteză bătută în diamante de la gât și machiajul subtil era surprinzător. Aducea puțin cu celebra ei mamă decedată.

Analizându-se în oglindă, încerca sentimente contradictorii. Jumătate din ea voia să fugă înapoi la New York, să se ascundă în apartamentul ei și să nu schimbe o vorbă cu nimeni. Cealaltă jumătate voia să înfrunte lumea și să-i dea dracului pe toți, cum îi plăcea lui Frankie să spună.

Dar era oare în stare să păstreze acea atitudine?

Nu era atât de puternică precum păreau toți să-și imagineze. Iar gândul de a da ochii cu Ralph – tăticul cel mare și rău – la înmormântare îi făcea stomacul să se contracte.

Când se înfuria, Ralph era înspăimântător. Își aminti că în copilărie obișnuia să fugă și să se ascundă în dulap de fiecare dată când taică-său își pierdea cumpătul.

Annabelle hotărî că avea nevoie de ceva mai mult decât Frankie și Fanny pentru a-i sprijini moralul. Avea nevoie de Denver. Vechea ei prietenă din anii de școală era atât de stăpână pe sine, emana întotdeauna atâta încredere. De-asta avea nevoie Annabelle: de o persoană pozitivă, care nu avea nimic de câștigat din faptul că îi era alături.

Denver îi promisese că avea s-o însoțească la înmormântare. Dar asta fusese înainte de apariția acelei povești jenante în *Truth & Fact*. Acum că fusese zugrăvită

ca o nenorocită de codoașă, Denver probabil că nu mai voia să aibă de-a face cu ea. În plus, Denver era de partea lui Ralph, lucra pentru avocatul lui.

În același timp, știa că Denver avea un suflet mare și poate că, dacă ar lua legătura cu ea, ar reuși s-o convingă.

*

Frankie avea o grămadă de lucruri de aranjat. În loc să dea înapoi, Rick Greco era nerăbdător să intre în afaceri cu el. Începuseră să discute despre înființarea unui club nou, în care să-i implice eventual și pe Bobby și M.J., în caz că erau interesați.

Fanny Bernstein se dovedise la înălțime, știa pe toată lumea și se mișca cu viteza fulgerului. El și cu Annabelle semnaseră deja un contract prin care se angajau să îi cedeze lui Fanny douăzeci și cinci la sută din câștigurile viitoare. Fanny nu era genul care să stea degeaba.

–O să vorbesc cu cei de la Bravo, E! și MTV pentru un reality show televizat săptămâna viitoare, îl informase ea. Vei rămâne în L.A. până plecăm la New York pentru apariția lui Annabelle la *The View*. Nu pierde din ochi potul cel mare, Frankie. O să te muți în L.A. definitiv, așa că pune-ți fundul ăla slăbănog în mișcare.

Frankie nu-i dezvăluise veștile acelea minunate lui Annabelle. Era agitată acum, trebuia să se poarte cu grijă. Spera însă ca după înmormântare să-și vină în fire și să se bucure împreună de succesul care-i aștepta.

Frankie Romano – vedetă media. Trăsese lozul câștigător.

Da! În sfârșit! Frankie Romano avea să fie celebru!

*

Lui Fanny Bernstein nu numai că-i plăceau înmormântările – le iubea. Pentru Fanny, scopul înmormântărilor

nu era acela de a jeli morții, ci de a cimenta legături vechi și de a-ți face altele noi; participai la ele ca să vezi și să fii văzut, ca să discuți despre proiecte viitoare și să stabilești întâlniri pentru prânz. Fanny nu lăsase niciodată să-i scape o ocazie, iar înmormântările erau pline de ocazii – mai ales dacă persoana decedată era o celebritate.

Înmormântarea Gemmei Summer trebuia să fie o pepinieră de legături noi și interesante. Iar Fanny era sigură că va beneficia de un loc în față, fiindcă avea să-și facă apariția alături de noii ei clienți.

Surpriză, surpriză, Ralph Maestro! Ia să-ți vedem reacția în fața acestei scenete.

Fanny alese o rochie neagră învolănată, cercei imenși, șlapi argintii strălucitori (pantofii cu toc îi răneau picioarele) și o mulțime de brățări de argint.

În cele din urmă, fu gata de plecare.

*

Pregătindu-se pentru înmormântarea soției sale, Ralph Maestro își alese hainele pe care avea să le poarte.

Gemma era moartă. Centrul atenției urma să fie *el*, toți ochii aveau să fie îndreptați asupra *lui*. Și nu toți din motive obișnuite, mulțumită scumpei lui fiice, Annabelle.

Annabelle Maestro. Un copil rebel, o adolescentă imposibilă, iar acum, la vârsta maturității, dezonorase numele Maestro, umilindu-l dincolo de orice închipuire.

Primul lui impuls fusese să o despartă de prietenul ei mizerabil, să o târască înapoi acasă și să-i bage mințile-n cap – iată motivul pentru care se repezise până-n Vegas. Dar fiindcă nu reușise s-o găsească în Vegas – fără îndoială că zburase înapoi la New York – se răzgândise.

Soluția la problemele pe care i le cauza Annabelle era s-o dezmoștenească, să se lepede de ea – s-o lase să se afunde în profesia ei rușinoasă. Era sătul până peste cap.

Lupe sună la telefonul din dressing.

–A venit domnu' Saunders, îl anunță. Și domnu' Pip.

–Spune-le c-o să cobor imediat, spuse Ralph, aranjându-și cravata.

Era o achiziție recentă. Mătase neagră. Șase sute cincizeci de dolari.

Toți ochii aveau să fie pe el.

capitolul 69

Carolyn

La prima geană se lumină, Carolyn se trezi dintr-un somn chinuit cu o tresărire. Era înghețată, o durea fiecare os din corp, gura îi era uscată, iar piciorul o durea în continuare. Cu toate acestea, era în culmea fericirii, fiindcă reușise să supraviețuiască nopții, iar acum era sigură că avea să găsească pe cineva pe stradă care să o ajute sau cel puțin care să sune la poliție pentru ea.

Se ridică prudentă, abia simțindu-și picioarele. Ploaia se oprise în sfârșit, dar era cumplit de frig.

Era oare înțelept să se aventureze în afara ascunzătorii ei?

Încă nu era sigură.

Se uită cu atenție în josul străzii. Cartierul în care se afla părea abandonat: terenuri virane invadate de gunoaie, clădiri părăginite ridicate doar pe jumătate și protejate de garduri căzute, haite de câini fără stăpân și o mică piață închisă.

Cel puțin se luminase, iar ea era încă în viață. La fel și bebelușul ei. Își mângâie burta și o luă în josul străzii. Trebuia să fie pe undeva o secție de poliție sau un oficiu poștal, vreo instituție unde putea primi ajutor.

Își jură să nu mai ignore niciodată un vagabond pe stradă, căci dacă nu aveai bani să dai un telefon sau să cumperi o pâine, erai pur și simplu pierdut.

*

Florita îi jură fiicei sale că nu va spune nimănui nimic, când Rosa îi mărturisi cum îl ajutase pe Benito

s-o răpească pe femeia senatorului. Florita își făcu cruce, căzu în genunchi, după care începu să se roage în spaniolă ca Dumnezeu să-i ierte păcatele fiicei ei.

–Să nu te mai prind vreodată cu acel *desgraciado carbon*, se jelui ea când termină rugăciunea. Cum ieși din spital, te trimit la vară-ta, în Guatemala.

–Nu, mamă, nu, se împotrivi Rosa. Cum rămâne cu copilul meu?

–Pentru binele tău, o certă Florita, frângându-și mâinile. Am eu grijă de copil. Tu stai departe. Ai făcut un lucru foarte rău, Rosa. *Estúpido*. Dar Dumnezeu o să vegheze asupra ta, *mi amorcita*. El o să fie salvatorul tău.

Rosa încuviință. Mama avea dreptate. Dumnezeu o pedepsise pentru că făcuse un lucru rău. Acum, Dumnezeu avea s-o apere.

*

Joi, senatorul Gregory Stoneman plecă devreme de-acasă. Petrecuse o noapte albă întrebându-se de ce voia Ramirez să-l vadă. Ramirez spusese că era urgent și că avea legătură cu fratele lui, așa că, îndreptându-se spre centrul comunitar, Gregory se pregătea pentru ce era mai rău.

Dacă avea de gând să-l șantajeze, va plăti. Fir-ar să fie, n-avea de ales.

Nu-i dădea pace nici gândul la Carolyn.

Unde era? Ce făcuse Benito cu ea? Îi spusese s-o ia vreo câteva ore, s-o sperie puțin până pierdea copilul și apoi să-i dea drumul. Trecuseră două zile și nici urmă de ea.

Dacă îi făcuseră rău? Putea oare să fie tras la răspundere?

Iisuse Hristoase! CE FĂCUSE?

capitolul 70

Denver

În drum spre secție am ales să stau în față, lângă șofer, și să-l las pe Bobby în spate, cu soții Henderson.

Era deja opt dimineața în Washington, ceea ce însemna că era cinci dimineața pe Coasta de Vest. Nu îndrăzneam să-l trezesc pe Felix, dar nu aveam nici o strângere de inimă în a o trezi pe stagiara mea, Megan. Scoțându-mi celularul din geantă, am făcut întocmai.

Ce surpriză, fata era trează!

Gândindu-mă că era genul care se scoală devreme, am zis:

–Megan, trezitul de dimineață e un mod excelent să-ți începi ziua. O să ai timp să rezolvi o grămadă de treburi.

–De fapt, a răspuns Megan cu un chicotit cât se poate de nepotrivit, abia acum mă duc acasă.

O, super! Era beată oare? Nu-mi dădeam seama.

–Am nevoie de un raport cu privire la cazul Maestro, am spus repede. Am înțeles c-a avut loc o arestare. Despre cine e vorba?

–Ce vorbă? a întrebat Megan și-a lăsat să-i scape câteva sughițuri.

O, da, din nefericire, micuța și sclipitoarea mea stagiară era beată moartă.

–Firma știe cine a fost arestat? am spus pe un ton sever.

–Nu știu, a răspuns ea, vag ca de obicei.

–Află și sună-mă, am zis scurt. Pe mobil.

–Da, să trăiți, a spus Megan acompaniată de niște chicoteli înăbușite.

Megan nu era singură.

Jumătate din mine voia să fie în L.A. și să afle ce se petrecea. Cealaltă jumătate știa că sunt exact acolo unde trebuia să fiu, încercând să descopăr adevărul cu privire la dispariția lui Carolyn.

capitolul 71

Bobby

Detectivul Lennox era un bărbat înalt, slab și ars de soare, cu trăsături puternice, ochi cunoscători și voce gravă.

Bobby se gândi că arăta ca un om care știa ce face, iar prima impresie a lui Denver în ceea ce-l privea fu una pozitivă. Amândurora le păru a avea situația sub control.

–Domnul și doamna Henderson, spuse detectivul Lennox, poftindu-i pe cei doi soți abătuți în biroul lui. Vă rog să mă urmați.

Bobby și Denver se aflau chiar în spatele lor.

Detectivul Lennox se opri o clipă și ridică o mână autoritară.

–Dumneavoastră cine sunteți?

–Prieteni, spuse Denver repede. Sunt avocată, cea mai apropiată prietenă a lui Carolyn.

–N-avem nevoie de avocați, spuse detectivul Lennox, arătându-i ușa cu un gest scurt.

Mișcarea aceasta nu fu deloc pe placul lui Bobby.

–Domnișoara Jones nu se află aici în calitate oficială, îl întrerupse Bobby, impunându-se.

Denver îi aruncă o privire recunoscătoare.

–Sunt Bobby Santangelo, continuă el. Suntem gata să dăm o mână de ajutor în orice fel putem și am aprecia cooperarea dumneavoastră. Avem cu toții același scop – s-o găsim pe Carolyn cât mai repede posibil. Corect?

Detectivul dădu din cap aprobator. Când șeful trimisese vorbă să facă din acest caz prioritatea numărul unu, auzise numele Santangelo menționat pe undeva.

–Ei bine, făcu detectivul nesigur. Dacă soții Henderson sunt de acord...

–Suntem de acord, spuse George.

Se înghesuiră cu toții în biroul micuț al detectivului. Nu erau destule scaune în încăpere, așa că Bobby se sprijini de ușă.

Denver îi aruncă o privire – tipul avea un aer autoritar, iar ea se simțea în siguranță având-l alături.

George Henderson luă cuvântul:

–Ne-ați putea pune la curent, vă rog? spuse el pe un ton încordat.

–Desigur, spuse detectivul Lennox, unindu-și buricele degetelor sub formă de arc. S-au făcut ceva progrese de ieri.

–Progrese? făcu Clare Henderson și chipul i se lumină. Mi-ați găsit fetița? E bine?

Detectivul Lennox își drese vocea.

–Îmi pare rău, doamnă Henderson, n-am găsit-o, dar avem indicii excelente. Am reușit să identificăm câteva apeluri făcute de pe mobilul ei – toate vin din aceeași zonă.

–Despre ce zonă e vorba? întrebă Bobby.

–Mă tem că e o parte destul de rău famată a orașului. Bănuim că apelurile nu au fost făcute de Carolyn. Chiar în momentul acesta oamenii noștri verifică receptorii apelurilor.

–Ați vorbit cu senatorul Stoneman? Și cu colegii de serviciu ai lui Carolyn? întrebă Denver, gândindu-se că tipul folosea cam multe cuvinte pompoase pentru un polițist.

–Da, replică detectivul Lennox, vag enervat de faptul că această tânără frumoasă, care pretindea că era avocată, îi vorbea de parcă ar fi fost un amator.

Sigur că îi intervievase pe toți cei cu care lucra fata dispărută. Și pe vecini.

–Dar pe fostul ei prieten? întrebă Denver.

–Nimeni n-a adus vorba de vreun fost prieten.

–Îl cheamă Matt London. Sunt sigură că e pe listă.

–Vă mulțumesc, domnișoară Jones, spuse detectivul Jones pe un ton sarcastic. Apreciez că mă-nvățați cum să-mi fac treaba.

Bobby îi aruncă o privire rapidă lui Denver. Avea o puternică bănuială c-o să-și piardă răbdarea, și asta nu putea fi în avantajul lor. Încercând să aplaneze conflictul, îi ceru detectivului să numească zona din care fuseseră făcute apelurile telefonice.

Detectivul Lennox spuse că nu putea dezvălui acea informație, dar că îi va ține la curent cu toate și că cel mai bun lucru pe care-l puteau face era să se întoarcă la hotel și să aștepte.

Bobby bănui că această ședere și această așteptare nu vor fi pe placul lui Denver, așa că, îndată ce părăsiră secția, se trase deoparte și o sună din nou pe Lucky.

Un lucru putea spune despre mama lui – era o comoară – și, chiar dacă o trezise, îi promise să-l sune înapoi imediat ce va avea informațiile necesare.

–Grăbește-te, te rog, insistă el.

–Vorbești cu mine, Bobby, îi răspunse Lucky sec.

Ajunși la hotel, soții Henderson urcară direct în camera lor. Bobby se întoarse spre Denver și-i propuse să meargă la micul dejun.

–Nu mi-e foame, spuse ea apatică.

–Trebuie să mănânci.

–De ce?

–Pentru că trebuie să-ți păstrezi forțele.

–Pentru ce? spuse ea ridicând neputincios din umeri. Ca să-i identific cadavrul, când o vor găsi?

–Nu te gândi la asta, spuse el, trecându-și brațul pe după umerii ei. Tu nu ești genul de fată care să renunțe.

–De unde știi?

Bobby o privi lung și intens.

–Pur și simplu, știu.

capitolul 72

Hank Montero – Cartea câștigătoare

Avocatul din oficiu care fusese desemnat să-l ape pe Hank Montero era scund, gras și chel. Numele lui e Dewey Find și se afla în mijlocul unei crize personale – u afurisit de divorț care-l jupuia de tot ce avea.

Dewey avea tot felul de clienți rataţi înfundați până-gât și adevărul era că nu dădea doi bani pe ei. Planul l era să scape din rutina aceea cumplită de îndată ce va pus deoparte suficienți bani și să plece în Hawaii, unc intenționa să-și găsească o localnică fragedă și naivă și : trăiască aproape gratis într-o colibă de pe plajă.

Dewey se mișca într-o lume imaginară pe care-o plă muise în cel mai mic detaliu.

Îl urî pe Hank Montero de la prima vedere. Hank e tot ceea ce el nu era. Înalt, bine făcut, cu o claie de p: pe cap.

– Ajută-mă să ajung la o înțelegere, îl imploră Hank.

„Mda, se gândi Dewey. Ai făcut un lucru tare rău, așa c o să-ți dau eu o-nțelegere care o să-ți garanteze cel puți zece ani în spatele gratiilor, unde-or să ți-o tragă în c toți tipii care se masturbau la filmele Gemmei Summer.

– Mărturisește totul în scris, îl sfătui Dewey pe ultim său client. Dă totul pe față. O să te ajute să primești sentință mai ușoară.

Așa că Hank, care nu dădea pe-afară de inteligenț făcu întocmai.

capitolul 73

Annabelle

De nimic nu se bucură presa mai mult ca de o înmormântare babană cu ștaif. Înmormântarea Gemmei Summer promitea să întrunească toate cerințele, ba încă să rezerve și surprize. Slujba religioasă la biserică, urmată de o ceremonie în aer liber, cu vedete și directori executivi de top din belșug. În plus, ca un bonus, faimosul star de cinema, soțul superbei Gemma, și fiica ei, Annabelle, devenită cât se poate de notorie cu douăzeci și patru de ore în urmă, când fusese dată în vileag drept una dintre proxenetele de top ale New Yorkului, care nu se dădea înapoi uneori de la a-și satisface personal clienții.

Toate acestea alcătuiau o mană cerească pentru hoardele de jurnaliști întruniți în Forest Lawn Memorial Park – un cimitir rezervat megastarurilor. Mai cu seamă că fuseseră informați printr-o sursă care dorise să-și păstreze anonimatul (Fanny Bernstein) că Annabelle Maestro avea să fie într-adevăr prezentă.

Nerăbdarea atinsese cele mai înalte cote.

În gloată se afla și Mario Riviera, care spera s-o vadă pe Denver. O dăduse în bară la ultima lor întâlnire și, de atunci, tot încercase să-și răscumpere greșeala, fără prea mare succes.

Denver era la curent cu tot felul de știri în exclusivitate pe care-ar fi putut să i le împărtășească. Între emisiunile de divertisment rivale era întotdeauna o competiție acerbă; fiecare căuta să obțină informații pe care alții nu le aveau și, întrucât fusese recent promovat coprezentator al unei

emisiuni noi, *Hollywood Word*, voia să se afirme. De ce să nu se folosească de toate legăturile pe care le avea?

Mario Riviera nu era doar un chip atrăgător.

*

Aplecându-se spre noua ei clientă, Fanny luă mâna lui Annabelle între ale sale.

–Fii puternică, păpușă, îi spuse plină de veselie. O să se termine mai repede decât crezi.

–Nu sunt în drum spre dentist! făcu Annabelle acră, gândindu-se că, uneori, Fanny putea să fie destul de enervantă.

Împreună cu Frankie, se aflau într-o mașină de oraș, neagră și discretă, în drum spre Forest Lawn Memorial Park, în zona Hollywood Hills.

Lui Annabelle îi era teamă să dea ochii cu Ralph. Taică-său era un personaj atât de înspăimântător, atât de impozant. Când era mică, avea uneori coșmaruri în care îi apărea chipul lui masiv. Fusese o prezență cât se poate de supărătoare.

Numai gândul la el îi trezea acum amintiri înfricoșătoare. Acel chip impunător stăruind deasupra ei nu era o imagine plăcută.

Din nefericire, Ralph aflase acum totul despre afacerea pe care o administra împreună cu Frankie. Era conștientă că trebuia să fie extrem de furios.

Trebuia să se încreadă însă în ce-i spusese Fanny – că taică-său nu putea să-i facă sau să-i spună nimic de față cu toată lumea, mai ales că jurnaliștii aveau să roiască pe-acolo, observându-i fiecare mișcare.

Fanny, învești mântată într-o rochie cu volane care-o făcea să pară de două ori mai lată, se întinse după sticla de șampanie pe care-o adusese cu ea, prevăzătoare. I-o dădu lui Frankie, împreună cu niște pahare de plastic.

–Deschide-o, îi ordonă. Apoi toarnă, păpușel. Avem mare nevoie de-o dușcă, să spargem gheața.

Se întoarse spre Annabelle.

–Vorbesc în numele amândurora, prințesă?

Annabelle dădu din cap în semn că da. Un pahar de șampanie era exact ceea ce-i trebuia ca să facă față supliciului ce-o aștepta. Poate chiar două-trei pahare. Să fie puțin cherchelită părea o alternativă de preferat unei sobrietăți înghețate.

*

Însoțit de avocat și de Pip, agentul lui de presă de încredere, Ralph Maestro ieși din casă destul de pregătit pentru circul care avea să urmeze.

În ultima săptămână se făcuseră multe speculații cu privire la uciderea Gemmei, dar acum, din fericire, toate bârfele și aluziile încetaseră. Avusese loc o arestare și cu asta basta.

Poliția nu făcuse publice amănuntele, dar lumea înclina să creadă că persoana arestată era hărțuitorul din New Orleans care o urmărise pe Gemma. Nici măcar Felix nu știa sigur.

Ralph fierbea încă de mânie din cauza dezvăluirilor recente referitoare la fiica sa. Annabelle nu era o fată deșteaptă. Întotdeauna fusese geloasă pe relația dintre el și Gemma. Cu greu reușise să-și ascundă resentimentele pe care le nutrea față de amândoi.

Era trist, dar acum o terminase cu ea. Annabelle n-avea să mai primească nici un ban de la el.

*

Persoanele care alcătuiau convoiul funerar erau puține și demne. Gemma nu avea rude apropiate. Fusese singurul copil la părinți, iar ai ei muriseră. Ralph îi invitase doar

pe câțiva dintre prietenii lor să se alăture șirului de limuzine negre care mergeau în urma dricului ce purta sicriul împodobit cu flori al Gemmei. De fapt, nu erau atât prieteni, cât proprietari de studiouri și directori importanți. Ralph – ca și Fanny – nu lăsa să-i scape nici o ocazie care l-ar fi putut ajuta în carieră.

Câteva elicoptere pline de jurnaliști planau deasupra procesiunii.

Chiar și moartă, Gemma Summer reușea să țină prima pagină a ziarelor.

capitolul 74

Hank Montero – Cartea câștigătoare

Dacă s-ar fi acordat premii pentru cea mai completă mărturisire, Hank Montero ar fi ieșit pe locul întâi. Ajutat de avocatul său, scrisese la ea toată noaptea. Menționase fiecare detaliu pe care și-l amintea. Un lucru ar trebui spus despre Hank – avea o memorie excelentă când venea vorba de detalii.

Nimeni n-avea să-l închidă pe Hank Montero pentru o crimă pe care fusese angajat s-o comită. Nici nu se punea problema.

Da. Chiar așa. Era un asasin plătit.

Un om din exterior.

Nu era răspunzător de nimic.

Iar Hank Montero n-avea nici o remușcare în a-l da de gol pe cel care-l angajase.

Absolut nici o remușcare.

capitolul 75

Denver

În alte circumstanțe, m-aș îndrăgosti nebunește de Bobby și, credeți-mă, nu sunt genul romantic – însă omul ăsta are ceva de-a dreptul irezistibil. Nu numai că arată absolut superb, într-un fel foarte masculin, dar e grijuliu, amabil și, mai presus de toate, *drăguț*!

Ar trebui să bat în retragere cât mai repede posibil, fiindcă e prea bun ca să fie adevărat. Dar gândul îmi fuge apoi la Zeena și la partida de sex oral, așa că poate nu e *tocmai* perfect. Hmm...

N-ar trebui să mă gândesc la el, ci ar trebui să mă concentrez numai asupra lui Carolyn, prietena mea dispărută, cel mai probabil victimă a unui act criminal. Ar fi putut să fie răpită, ucisă și abandonată în vreme ce eu mă îndrăgosteam de un bărbat pe care n-o să-l mai văd probabil niciodată din clipa în care ne vom întoarce la casele noastre.

El stă în New York.

Eu stau în L.A.

O eventuală relație n-ar avea nici o șansă.

În plus, sunt sigură că are la picioare o întreagă armată de femei frumoase, fiindcă, pe lângă celelalte calități ale lui, e superbogat.

Nu că m-ar interesa banii, nici vorbă. Omul contează.

–Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei, recită Bobby, conducându-mă prin lobby în restaurantul hotelului.

–Vorbești ca maică-mea, am șoptit eu.

Îmi aruncă o privire derutată.

–Te iert pentru remarca asta, fiindcă ești stresată.

O plasatoare ne-a condus către un separeu, zâmbindu-i insistent lui Bobby tot drumul.

Câteva secunde mai târziu, o ospătăriță a venit la masa noastră și ne-a înmânat meniurile. Din nou, Bobby a fost răsfățat cu un zâmbet insistent.

Așa ar arăta viața lângă un bărbat ca Bobby. Femeile ar fi grămadă pe el tot timpul.

De ce îi aleg întotdeauna pe cei arătoși? Vezi Mario, un exemplu clasic, cu planurile lui privind o partidă în trei.

Sam, scenaristul pe care-l lăsasem la New York, era mai potrivit pentru mine. Și Josh, când era interesant. Nu acum, cu cinci kilograme în plus și atitudinea aceea gen: *Cred c-am făcut o greșeală când ne-am despărțit.*

Bărbații! Viața ar fi mult mai simplă fără ei. Dar nu atât de amuzantă!

–Comand eu pentru tine, a spus Bobby, preluând controlul.

–De ce-ai face asta? am întrebat.

–Fiindcă te holbezi la meniul ăla de parc-ar fi scris într-o limbă străină.

–Scuză-mă. Nu pot să mă concentrez.

–Știu, a spus el, privindu-mă înțelegător. Trebuie să-ți fie greu.

–Carolyn și cu mine suntem cele mai bune prietene din liceu, am spus și ochii mi s-au umplut pe neașteptate de lacrimi. E sora pe care n-am avut-o niciodată.

–Nu trebuie să-ți pierzi speranța, a spus Bobby, trăgându-se mai aproape și punându-mi o mână pe după umeri. Poliția i-a găsit telefonul, ăsta e un semn bun.

–Crezi?

–Da, Denver, așa cred.

Am reușit să beau un pahar cu suc de mere, să iau câteva înghițituri de cafea și să mănânc jumătate de felie de pâine prăjită.

Bobby a înfulecat o farfurie plină cu ouă, șuncă și cârnați ca un om înfometat. Apoi ne-am scos amândoi telefoanele mobile și-am început să ne verificăm mesajele.

Primisem destul de multe. Câteva erau de la Mario și sunau cam așa: *Mi-e dor de tine. Unde ești? De ce nu-mi răspunzi la apeluri?*

Salut, Mario – fiindcă ești un dobitoc.

Aveam apoi un mesaj concis de la Annabelle. *Știu că lucrurile s-au schimbat acum. Dar aș vrea să vii la înmormântare cu mine. Am mare nevoie de tine.*

Annabelle Maestro avea nevoie de mine! Uau! N-aș fi crezut niciodată c-am să aud lucrul ăsta de la însăși Prințesa de Beverly Hills.

Mai era un mesaj scurt de la Felix – mai mult ca sigur trimis de asistenta lui, pentru că toți cei trecuți de cincizeci de ani habar n-au să scrie un mesaj pe mobil: *Sunt foarte dezamăgit de tine, Denver. Ar trebui să pui întotdeauna munca pe primul loc.*

Să te ia naiba, Domnule Dinți-de-Rechin! În ceea ce mă privește, urgențele personale vor avea întotdeauna prioritate.

M-am gândit să-i trimit mesajul acela. Apoi mi-am zis – de ce m-aș deranja? Hotărâsem că sosise vremea să trec mai departe.

Telefonul lui Bobby a vibrat, iar el s-a grăbit să răspundă. După ce-a vorbit câteva clipe, i-a făcut semn ospătăriței să ne-aducă nota.

–Să mergem, a zis el. În loc să stăm s-așteptăm, mai bine punem în aplicare un plan de-al meu.

capitolul 76

Carolyn

Carolyn descoperi în curând că, dacă arătai ca o persoană fără adăpost, nimeni nu te lua în seamă. Puținii oameni de pe stradă care se îndreptau grăbiți spre treburile lor o ocoliră, încercând s-o evite. Fie traversară strada, fie măriră pasul, prefăcându-se că nu o vedeau.

Știa că trebuie să fi arătat înspăimântător – murdară, cu părul încâlcit, hainele acoperite cu noroi, desculță. Avea o înfățișare patetică șchiopătând în picioarele goale pe stradă, ca o femeie nebună.

Doi bețivi sprijiniți de un zid acoperit cu graffiti urlară insulte obscene în urma ei când trecu pe-acolo. O ceată de copii care se îndreptau spre școală o luară în râs și se hliziră la ea. Unul dintre băieți culese de pe jos o piatră mare și o aruncă în ea, lovind-o în frunte și făcând să-i țâșnească sângele.

Se trase din nou sub intrândul unei clădiri, ca să se ascundă.

După o vreme, ieși de-acolo. Străzile începeau de-acum să se umple, oamenii se grăbeau spre serviciu și toată lumea o evita de parcă ar fi avut o boală transmisibilă.

Nu avea nevoie decât de ceva mărunțiș pentru a da un telefon, dar rugămințile ei rămaseră fără răspuns.

Când avea s-o ajute cineva, oricine?

*

– Bună dimineața, spuse Gregory, intrând în centrul comunitar.

Era scârbit de ceea ce era nevoit să facă. Mai presus de toate, nu voia să se afle aici. Nu voia să audă ce-avea să-i spună Ramirez. Știa deja că, indiferent despre ce era vorba, nu putea fi ceva plăcut.

Ramirez stătea la o masă veche din lemn, scrijelind ceva cu un creion într-un caiet de zece cenți. Își ridică privirea.

–Ați ajuns devreme, domnule senator, remarcă el.

–Am multă treabă astăzi, răspunse Gregory, zicându-și în gând: „Treci odată la subiect, șantajist nenorocit".

–Trageți-vă un scaun, spuse Ramirez. Îmi cer scuze că automatul de cafea e stricat. N-am nimic să vă ofer. Așa merg treburile pe-aici.

–E în ordine, spuse Gregory.

Se așeză și se uită fix la Ramirez.

–Ce pot face pentru tine, mai exact? întrebă el.

–E vorba despre frate-meu, începu Ramirez, lăsând creionul pe masă.

„Da, se gândi Gregory, sunt sigur că despre el e vorba." Apoi așteptă ca Ramirez să-i spună că, din păcate, Benito mersese prea departe cu Carolyn, iar acum, că era moartă, ar face bine să fie pregătit să plătească, pentru că totul se întâmplase din cauza planului său diabolic.

–E în mare necaz, continuă Ramirez, iar fața lui lungă și ciupită de vărsat părea destul de sumbră.

–Și ce pot să fac eu, mai exact? întrebă Gregory, intrând în joc.

–Fratele meu a fost luat în vizor, spuse Ramirez. Refuză să mă asculte. Dar dumneavostră... un senator... mă gândeam că i-ați putea oferi o slujbă. Poate aveți nevoie de un grădinar, de un îngrijitor pentru piscină, de un om bun la toate. Dac-ar putea să facă o muncă cinstită, să nu mai stea pe stradă...

Gregory nu lăsă să i se citească nimic pe chip. Ce nebunie! Chiar credea Ramirez că l-ar angaja pe frate-său fără nici un motiv? De ce-ar face asta?

–Ar fi o chestiune de câteva săptămâni, o situație temporară, până înlătur eu amenințarea.

–Ce amenințare? întrebă Gregory răgușit.

–Vechea poveste, spuse Ramirez. I-ați putea spune război între bande. Fratele meu, Benito, are o prietenă care-a făcut un copil cu un membru al unei bande rivale. Acest *cholo* vrea să-l vadă mort pe Benito. E simplu. Și dacă nu intervin eu... glasul lui Ramirez se stinse.

Benito. Mort. Ar fi o ipoteză atât de rea? Mai ales dacă o rănise sau poate chiar o omorâse pe Carolyn.

Gregory clătină din cap.

–Îmi pare rău, Ramirez, nu te pot ajuta cu treaba asta.

Ochii lui Ramirez erau ca două lame de oțel.

–Nu puteți? îl întrebă. Sau nu vreți?

Gregory simțea ostilitatea în aer. Se ridică. Acum că nu avea să fie șantajat, simțea nevoia să iasă din locul ăsta deprimant și să uite tot ce avea legătură cu Ramirez și cu nenorocitul de frate-său.

–Nu pot, Ramirez, spuse el pe un ton care nu mai lăsa drept la replică.

Ramirez se ridică la rândul lui.

–Înțeleg, spuse. Dar domnule senator, vreau să vă spun un lucru: dacă un membru al familiei *dumneavoastră* ar fi în pericol, poate unul dintre scumpii dumneavostră copii, aș face ce mi-ar sta în puteri să-l ajut.

Simțea cumva o amenințare în vorbele lui Ramirez? Îi amenința oare copiii?

La naiba! De ce-i făcuse Evelyn cunoștință cu bărbatul ăsta? Oamenii ăștia erau ca otrava. Evelyn ar fi trebuit să știe.

–Îmi pare rău că nu te pot ajuta, spuse el, îndreptându-se cu hotărâre spre ușă.

Se grăbea să scape de Ramirez și de locul ăsta cât mai repede cu putință, mai ales că amenințarea șantajului nu-i mai dădea târcoale.

Ramirez îl urmă până la ușă.

–Mă dezamăgiți, domnule senator, spuse. Credeam că, asemeni mie, sunteți dispus să-i ajutați pe copiii ăștia să scape din ghearele străzii.

–Fratele tău nu e un copil, i-o trânti Gregory.

Ramirez clipi de câteva ori.

–Și de unde știți dumneavoastră?

Gregory ridică din umeri.

–Am presupus, spuse el, deschizând ușa și ieșind afară.

Începuse să plouă din nou, iar Gregory era supărat că-și lăsase umbrela în mașină. Era îmbrăcat cu costumul lui cel nou, gri, iar stropii de ploaie aveau să-l distrugă.

Pe când dădea să plece, o mașină de poliție nemarcată trase în față și din ea ieși un detectiv îmbrăcat în civil.

Gregory îl recunoscu imediat pe bărbatul care fusese la el la birou și îi pusese întrebări despre Carolyn.

Ce însemnau toate astea?

Încă o dată, fu asaltat de presimțiri negre.

capitolul 77

Denver

Bobby era genul de tip obișnuit să preia inițiativa și, întrucât la rândul meu sunt genul de fată obișnuită să prea inițiativa, chestia asta ar fi putut degenera într-o ceartă pe tema: „cine e îndreptățit să ia decizii". Însă eu eram prea slăbită, așa că am acceptat orice propunea Bobby.

Se pare că obținuse informații referitoare la zona din care fuseseră făcute apelurile de pe telefonul mobil al lui Carolyn. Hotărâse să dăm o tură cu mașina pe străzile din partea aceea a orașului, ca să vedem cum stăteau lucrurile.

În mod normal aș fi spus: „Ce rost are?" Dar din moment ce era un plan mai bun decât să stăm într-o cameră de hotel și să așteptăm vești, am fost de acord.

Șoferul nostru, un tip prietenos din Sierra Leone, ne-a informat că ne aventuram pe teritoriu străin.

–Nu vreți să ieșiți din mașină, ne-a spus șoferul, mirat că vrem să mergem acolo.

–N-avem de gând să ieșim, l-a asigurat Bobby.

Dar când am ajuns în inima cartierului acela dezolant și aparent periculos și am dat cu ochii de maidanele pustii și năpădite de buruieni, precum și de clădirile abandonate, înconjurate de garduri dărăpănate, mi-am zis în gând: „Doamne, dacă Carolyn zace moartă pe-aici pe undeva? Trebuie să facem ceva."

–N-ar trebui să ne dăm jos din mașină și să-ncepem să căutăm? i-am spus lui Bobby.

S-a uitat la mine de parc-aș fi fost scăpată de la ospiciu.

–Unde să căutăm? m-a întrebat în timp ce mașina trecea pe lângă un perete acoperit cu graffiti, lângă care se ghemuiau câțiva vagabonzi, adăpostindu-se de ploaie sub un cort improvizat din vechi cutii de carton.

–Nu știu. Undeva, oriunde. Sunt atâtea maidane pustii. De ce n-au venit polițiștii cu câinii? N-ar fi trebuit să trimită după ea patrule de căutare?

–Nu pot începe căutarea fără nici un indiciu, a spus Bobby cu blândețe.

–Atunci ar trebui s-o facem *noi*, am izbucnit.

–Hei, a zis Bobby. Știu că vrei să faci tot posibilul, dar e un oraș mare, ar putea fi oriunde.

M-am lăsat să cad înapoi pe bancheta de piele.

–Știu, am zis încet. Dar mă simt atât de neputincioasă când stau și nu fac nimic.

–Vrei să ne întoarcem la hotel? m-a întrebat Bobby, luându-mi mâna și strângându-mi-o.

Nu sunt vreun medium sau ceva în genul ăsta, dar inima îmi spunea c-ar trebui să căutăm în continuare.

–Nu, am spus. Hai să ne mai uităm pe-aici!

–Asta-i fata mea, a zis el.

Eram oare fata lui? Nu încă. Dar exista posibilitatea să devin.

capitolul 78

Annabelle

Câțiva oameni ținură discursuri la înmormântarea Gemmei. Impresarul ei de-o viață. Un director de studio. Cel mai recent partener al ei pe marele ecran. Un regizor celebru cu care lucrase în repetate rânduri. Cea mai bună prietenă a ei – o femeie în vârstă care de-abia reușea să-și rețină lacrimile. Și, în sfârșit, Ralph Maestro însuși.

Ralph era o figură impunătoare pe podium – impresionant în toate privințele, ascunzându-și cu diplomație furia care-l cuprinsese la vederea fiicei sale și a prietenului ei josnic. Cei doi aveau un tupeu fantastic. Era indignat că avuseseră nerușinarea să-și facă apariția.

Se impunea o abordare de bun-simț. Presa era grămadă pe ei, așa că nu-i spusese nimic Annabellei. La îndemnul lui Pip, nici măcar nu o ignorase. O salutase sărutând-o distant pe amândoi obrajii – ca la Hollywood – și se îndepărtase pentru a socializa cu restul persoanelor îndoliate.

Ralph vorbi despre frumoasa lui soție cu toată sinceritatea. Cuvântarea lui fu emoționantă și blândă. Publicul, constând din prietenii strânși în Sala Libertății, decorată în stil neoclasic și aflată în Forest Lawn Memorial Park, îl compătimea din toată inima pe acest actor îndoliat, destinat să rămână văduv.

Dar, desigur, fiindcă era vorba de Hollywood, toată lumea știa că Ralph Maestro n-avea să fie singur multă vreme. Femeile încercau deja să ghicească cine-o să pună prima mâna pe Ralph Maestro. Era o partidă pe cinste.

*

–E un început excelent, șopti Fanny Bernstein în urechea lui Frankie. Annabelle e atât de naturală. Ai *văzut* ce bine s-a descurcat păpușica noastră cu presa?

Frankie dădu din cap, deloc încântat. Da, văzuse. Cine-ar fi crezut că Annabelle avea talent de actriță? Făcuse o treabă bună pozând în fiica neconsolată. Evitase cu abilitate orice întrebare referitoare la reportajul apărut în *Truth & Fact*. Iar presa, întrunită în păr, se îndrăgostise de ea.

Frankie, pe de altă parte, se trezise ignorat cu desăvârșire. Nu era destul de important pentru presă, nu le păsa de el, o vedeau doar pe Annabelle.

Egoul uriaș al lui Frankie primise un ditamai bobârnacul.

Fanny părea să se cunoască cu toată lumea, dar nu se obosea să-l prezinte și pe el, ceea ce-l scotea iarăși din sărite. Fir-ar să fie, se presupunea că-i reprezintă pe amândoi, nu doar pe Annabelle.

După înmormântare, avea de gând să aibă o discuție deschisă cu Fanny Bernstein. Era timpul să înceapă să-l trateze cu respectul care i se cuvenea.

*

După ceremonia privată, toată lumea se îndreptă spre cimitir să vadă cum sicriul era coborât în groapă.

Câteva elicoptere survolau zona. Era o zi de decembrie perfectă, așa cum se întâmplă numai în California, fără nici un nor pe cer și cu o briză caldă, care abia se simțea.

Annabelle se întrebă dacă ar fi cazul să meargă acasă odată cu restul lumii.

Fanny spusese că așa ar trebui.

În mod ciudat, Annabelle se simțea în culmea fericirii. Oamenii se purtau atât de frumos cu ea, toți îi spuneau ce bine semăna cu mama ei și cât de drăguță era. O întrebau dacă se gândise vreodată să urmeze o carieră de actriță.

Nimeni – nici măcar unul – nu aminti de nenorocitul de tabloid.

Directorul de studio îi înmânã cartea lui de vizitã și îi sugerã sã-l caute. Prietena cea mai bunã a mamei ei îi spuse c-ar trebui sã ia masa împreunã. Cel mai recent partener de scenã al Gemmei, un actor chipeș cu o alurã care amintea de Johnny Depp, o întrebase dacã avea un iubit.

–Nu, rãspunsese ea repede, sperând cã Frankie nu se afla prin preajmã.

Hollywood. Beverly Hills. Los Angeles. Deodatã, Annabelle simți cã se afla acasã.

La revedere, New York. Viitorul ei era în L.A.

capitolul 79

Bobby

Se învârtiseră cu mașina încoace și-ncolo mai bine de-o oră.

–Poate c-ar trebui să ne întoarcem la hotel, sugeră Bobby. Chestia asta n-a fost o idee strălucită.

–Ce-ar fi să mai stăm zece minute? spuse Denver plină de speranță, nedezlipindu-și privirea de pe geam, în timp ce scruta strada. Nu pot să-ți explic, am un soi de presentiment.

–Nu, spuse Bobby, clătinând din cap. Îmi pare rău, Denver, dar e un exercițiu fără rost. Nu știu ce-am avut în cap când ți l-am propus.

Ea îl aprobă cu o mișcare a capului.

–Cred că ai dreptate, oftă.

–Ne întoarcem la hotel? întrebă șoferul, gândindu-se că, mai mult ca sigur, pasagerii lui nu erau din partea locului. Era evident că nu-și dădeau seama cât de periculoase puteau fi străzile astea.

–Da, zise Bobby, nevenindu-i să renunțe, dar dându-și seama că era mai bine așa. La hotel.

Șoferul acceleră bucuros.

Deodată, Denver îi strigă să oprească mașina.

–Ce e? făcu Bobby alarmat.

–Oprește nenorocita de mașină! urlă Denver la șofer. Acum!

Bietul om nu mai știa ce să facă. Un pasager voia să se întoarcă la hotel, iar acum femeia aceea drăguță îi cerea să oprească. Încercă să-i explice că, deși era ziua-n amiaza mare, nu erau în siguranță, dar ea nu voia s-audă.

–Oprește mașina, ordonă ea. Acum!

–Ce-ai văzut? o întrebă Bobby. Ce este?

–Nu... nu sunt sigură, se bâlbâi Denver în timp ce șoferul trăgea ezitant mașina lângă bordură. E o nebunie, știu. Dar puțin mai în spate era o persoană pe stradă...

–O persoană? repetă Bobby absent, clătinând din cap. Ce fel de persoană?

–Nu, chiar era...

–Ce persoană, Denver? Cineva cunoscut?

–Eu... da... eu... eu cred că era Carolyn.

capitolul 80

Carolyn

–Ce faceți aici, domnule senator? se interesă detectivul Lennox.

Încercând să se ferească de ploaie, Gregory se trase înapoi în ușa centrului comunitar.

„Cutreier mahalalele. Ce altceva aș putea să fac?"

–Mă preocupă situația tinerilor din oraș, spuse Gregory, intrându-și în rolul de politician. Eu și Ramirez Ortego ne întâlnim adesea ca să vedem ce putem face să-i ajutăm. E esențial să-i scoatem pe copiii ăștia din ghearele străzii.

Ramirez îl fulgeră cu privirea.

Detectivul Lennox oftă.

–Să mergem înăuntru. Aș aprecia dacă ați veni și dumneavoastră, domnule senator.

Gregory simți o greutate ca de plumb în stomac. Ce-avea să se întâmple acum? Descoperise oare detectivul cadavrul lui Carolyn și făcuse cumva legătura între el și familia Ortego?

„Stai calm, își spuse. Nu intra în panică."

Era evident că Ramirez și detectivul Lennox se cunoșteau, căci după ce intrară toți trei în centru, detectivul Lennox îi puse lui Ramirez o mână pe umăr, într-un fel care denota familiaritate.

–Am venit să-ți spun personal, Ramirez, spuse el cu un oftat greu. N-am vrut să afli de pe stradă.

Chipul lui Ramirez era o mască înghețată.

–E vorba de Benito? spuse în cele din urmă. E vorba de fratele meu?

Detectivul Lennox încuviință cu tristețe.

– Îmi pare rău, Ramirez, spuse el. S-a întâmplat azi-noapte. Îmi pare sincer rău.

*

Carolyn nu se simțea în stare să meargă mai departe. Fiecare stradă în care ieșea era un alt șir dezolant de clădiri dărâmate și goale. Și fiecare persoană pe care încerca s-o abordeze îi întorcea spatele. Se afla în America și, totuși, nimeni nu era dispus s-o ajute. Nu părea cu putință și, totuși, acesta era adevărul.

Se simțea înfrigurată și singură. Piciorul îi exploda de durere și, în ciuda frigului năprasnic, avea febră și era amețită. Dacă n-avea să-i sară nimeni în ajutor cât de curând, avea să renunțe, să caute un colț și să se ghemuiască acolo. Fără mâncare. Fără apă. Simțind o durere ascuțită în abdomen.

Oare avea să piardă copilul? Oare chestia aia care i se scurgea pe picior era sânge?

Nu mai putea continua. Era prea mult.

Se sprijini de zidul unui magazin cu ferestrele bătute cu scânduri și încercă să tragă aer în piept.

Trecu o mașină pe lângă ea. O mașină care arăta decent.

Aveau oare să se oprească și s-o ajute? Sleită de puteri, le făcu cu mâna.

Nu, n-aveau să se oprească. Nimeni nu se oprea.

Se prăbuși pe cimentul umed și închise ochii.

– Carolyn? Era vocea unui înger. Dumnezeule, Carolyn! spuse vocea. *Tu* ești!

capitolul 81

Șocul

La Hollywood, surprizele fac parte din agenda zilei. Scandalurile izbucnesc zilnic.

Phil Spector împușcă o femeie în față. O.J. Simpson o căsăpește pe nevastă-sa și pe prietenul ei. Britney are o cădere nervoasă în public. Lindsay Lohan se vântură încoace și-ncolo fără chiloți pe ea, făcând mașinile praf. Heath Ledger moare în urma unei supradoze. Jessica, Jennifer și Cameron se mai despart de câte un iubit. Michael Jackson moare, dând naștere la tot felul de speculații.

Mereu se întâmplă ceva. Comunitatea din Hollywood e rareori șocată de vreo știre.

Însă din când în când se întâmplă ceva atât de ieșit din comun, încât oamenii rămân perplecși.

Înmormântarea Gemmei Summer a fost un asemenea eveniment.

Totul se desfășurase ca la carte. Drumul spre Forest Lawn Memorial Park. Discursurile rostite din inimă. Ceremonia de coborâre a sicriului în mormânt.

Și, în cele din urmă, punctul culminant, la care asistară toți cei prezenți.

Câteva mașini de poliție. Polițiști dispersați. Și doi detectivi. Detectivul Preston – un bărbat înalt, de origine afro-americană – și detectivul Lee – o femeie mai tânără, de origine asiatică.

Cei doi detectivi se apropiară cu chipuri hotărâte de Ralph Maestro, pe când acesta se îndepărta de locul de veci al soției sale.

Alarmat, Pip, loialul său agent de presă, se repezi să-și apere clientul.

–La o parte, spuse detectivul Lee cu o voce surprinzător de groasă.

–Ralph Maestro, spuse detectivul Preston, ești arestat pentru implicare în uciderea soției tale, Gemma Summer Maestro. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice vei spune poate și va fi folosit împotriva ta la tribunal. Ai dreptul...

–E scandalos! explodă Felix Saunders, când detectivul termină de înșirat drepturile lui Ralph Maestro.

Ralph rămase calm, chipul lui impunător de star de cinema netrădând nici o emoție. La urma urmei, aici se aflau la Hollywood, iar el era vedetă.

Nimic n-avea să i se întâmple unei celebrități de talia lui.

Absolut nimic.

capitolul 82

Denver

Uau! S-au întâmplat atâtea într-o perioadă așa de scurtă, încât mă simt buimăcită.

Faptul c-am descoperit-o pe Carolyn rătăcind pe străzi a fost un noroc chior! Extraordinar!

Trebuie să-i mulțumesc lui Bobby pentru c-a tras sforile și-a aflat tot ce se putea. Cred că nu e tocmai rău să faci parte dintr-o familie care-și permite să pună mâna pe telefon și să-l sune pe comandantul poliției.

Ne-am grăbit s-o transportăm pe Carolyn la Urgență. Eu am ținut-o în brațe tot drumul până acolo, iar Bobby a avut grijă să-i contacteze pe soții Henderson și pe detectivul Lennox.

O doctoriță pe nume Glass ne-a întâmpinat la sala de urgențe și a luat-o în primire pe Carolyn, în timp ce eu îi îmbrățișam pe soții Henderson și încercam să le povestesc toată întâmplarea.

Bobby m-a susținut în permanență, răspunzând la întrebările tuturor, aducându-mi cafea și îngrijindu-se de mine. E un sentiment destul de ciudat să am pe cineva care să aibă grijă de mine. Am fost întotdeauna atât de independentă, convinsă că pot face față oricărei situații. Dar în clipa aceea îmi dădeam seama că prezența lui Bobby lângă mine era al naibii de liniștitoare.

Când am ridicat-o pe Carolyn de jos și am băgat-o în mașină, arăta cât se poate de jalnic și de distrusă și se comporta isteric. Dumnezeu știe prin ce fel de chinuri o fi trecut.

Detectivul Lennox aștepta s-o interogheze, dar doctorița Glass nu-i dăduse încă voie să intre, ceea ce am impresia că l-a cam scos din sărite, fiindcă se plimba cu pași mari, bând cafea după cafea din pahare de polistiren expandat.

În cele din urmă, doctorița Glass și-a făcut apariția în salonul de așteptare.

–Carolyn o să fie bine, ne-a asigurat ea, acordându-i o atenție specială doamnei Henderson, care arăta poate la fel de distrusă. Suferă de epuizare, deshidratare severă și are o tăietură urâtă la picior, care va avea nevoie de câteva copci. Îi facem un antitetanos pentru orice eventualitate. Însă cu siguranță vă veți bucura cu toții aflând că bebelușul e bine.

–Bebelușul? spuse doamna Henderson confuză.

–Bebelușul! am scos eu un strigăt de emoție, la fel de confuză.

–Carolyn e însărcinată în aproape două luni, ne-a dezvăluit doctorița Glass. Credeam că știți.

Deci *asta* era vestea interesantă a lui Carolyn! În sfârșit!

Bobby mi-a luat mâna și a strâns-o.

Hmm... cine-ar fi putut spune că o simplă strângere de mână poate să-i dea unei fete fiori pe șira spinării?

–Ești surprinsă? m-a întrebat Bobby.

–Mai e vorbă! i-am răspuns. Acum trebuie să aflu cine e tatăl.

Mi-a zâmbit ușor.

Doamne! Dinții ăia mai albi decât perlele. Buzele alea. Privirea aia intensă și întunecată.

Era oare normal să mă simt excitată în asemenea momente?

Nu cred.

Dar la naiba! Carolyn era în siguranță. Deci ce era rău în a dori să mă concentrez asupra lui Bobby?

Nimic.

–De ce? făcu el înțelept. Nu vrei s-o lași pe ea să-ți spună când va dori să afli?

Era și deștept pe deasupra. Nu părea o idee bună să-i refuz acest drept lui Carolyn.

Deodată mi-am dat seama cât de obosită eram. Mă simțeam secătuită sufletește și gata să mă duc acasă și să mă cuibăresc în pat, cu Amy Winehouse lângă mine.

Nu mai aveam nimic de făcut acolo. Soții Henderson aveau nevoie să petreacă puțin timp doar cu fiica lor. Mai mult i-aș fi încurcat. În plus, totul era în ordine, iar Carolyn avea să vină să stea cu mine peste o săptămână-două.

Am întrebat dacă puteam s-o văd. Doctorița Glass a spus că nu, doar membrii familiei, deocamdată.

Bobby a părut să-mi citească gândurile.

–Ce-ar fi să te duc cu avionul acasă? a sugerat el. Prietena ta e în siguranță, nu mai ai nimic de făcut aici.

–Dar tu stai tocmai în New York, am murmurat. Pot să iau un avion comercial.

Ochii lui întunecați mă priviră pătrunzător.

–Te duc acasă, a spus, tonul lui nelăsând loc de replică.

Mi-am luat la revedere de la soții Henderson, le-am urat toate cele bune și i-am pus să-mi promită c-o vor lăsa pe Carolyn să mă sune de îndată ce era în stare s-o facă.

Am strâns amândoi mâna detectivului Lennox, iar apoi am plecat, eu și Bobby Santangelo Stanislopoulos.

Stând în mașină în drum spre aeroport, am simțit că mă cuprinde un val de timiditate, ceea ce nu prea-mi stă-n fire.

Doamne! În toată acea nebunie, oare mă în...

Nu! Nu! Nu!

–Unde anume stai în L.A.? m-a întrebat Bobby.

–De ce? Ai de gând să pui pilotul să aterizeze pe strada mea? i-am răspuns pe un ton jucăuș.

–Poate că da, mi-a spus cu un zâmbet până la urechi. În felul ăsta pot să scap de tine mai repede.

–Să scapi de mine! Cum îndrăznești?! am glumit.

–Știi ceva, mi-a spus, privindu-mă lung și insistent. Ești și mai drăguță când te prefaci supărată.

Am înghițit cu greu. În mod normal aș fi găsit o replică deșteaptă, dar Bobby mă derutase.

Avionul ne aștepta. Evident. S-ar fi zis că Bobby pocnea din degete și lucrurile se întâmplau.

Hani și Gitta se aflau la bord gata să ne întâmpine, îmbrăcate în uniformele lor elegante.

„Hmm... Cred că m-aș putea obișnui repede cu stilul ăsta de a călători."

M-am uitat la ceas. Era aproape amiază în Washington. În L.A. era cu trei ore mai devreme. Înmormântarea familiei Maestro avea să înceapă în curând, iar eu n-aveam să fiu acolo ca să iau parte la ea.

Păcat.

Sau nu.

În clipa în care avionul a decolat, m-am cufundat într-un somn adânc, ghemuită pe scaun. Cineva – cred că a fost Bobby – a pus o pătură pe mine și mi-a vârât o pernă sub cap, dar nimic nu mă putea trezi. Eram frântă.

Când m-am trezit, peste vreo două ore, Bobby avea vești proaspete.

Se părea că Ralph Maestro fusese arestat pentru că ordonase uciderea soției sale. Știrea apăruse peste tot pe internet.

Din păcate – sau din fericire –, ratasem întreaga poveste.

De-abia așteptam s-ajung acasă și să aflu totul.

De îndată ce am aterizat, Bobby m-a condus la o mașină care ne aștepta – cum altfel – și-am pornit spre apartamentul meu.

Eram cât se poate de confuză. Aveam să-l poftesc înăuntru? În ce stare îmi lăsasem oare apartamentul? Ce avea să urmeze? Era cu putință să se înfiripe ceva între noi?

Da! Da! Da!

Dar soarta are un fel ciudat de-a interveni, atunci când te aștepți mai puțin: în fața apartamentului meu se afla Sam – scenaristul împreună cu care petrecusem o noapte la New York.

–Salut! a exclamat Sam, plin de entuziasm. Tocmai mi-am vândut scenariul studiourilor Universal, așa că iată-mă!

Și iată-l, într-adevăr, cu tot cu bagaj, pregătit să rămână peste noapte.

O situație delicată.

Foarte delicată.

Cu atât mai mult cu cât Sam se purta de parcă am fi fost un cuplu. Sau cel puțin asta a părut să creadă Bobby, fiindcă mi-a dat un pupic rapid pe obraz și dus a fost. N-aveam ce să-i spun ca să-l opresc.

Pa, Bobby, mi-a părut bine să te cunosc.

Deloc în apele mele, l-am invitat pe Sam înăuntru, i-am oferit ceva de băut și l-am felicitat din inimă, după care i-am spus că nu putea să rămână peste noapte.

Sam a priceput mesajul, nu era prost.

În zilele următoare, am aflat o grămadă de lucruri. Am descoperit că Ralph Maestro nu era doar vedetă de cinema, ci și un tip cu multe relații. Relații solide cu oameni importanți. Așa că, deși fusese arestat și acuzat că-l angajase pe Hank Montero să-i ucidă soția, Ralph fusese eliberat după câteva ore. Felix Sanders se ocupase de asta. O cauțiune de cinci milioane de dolari și marea vedetă de cinema redevenise un bărbat sigur pe el, instalat comod în vila lui enormă. Sigur că, atunci când avea să se ajungă la proces – probabil peste patru ani, căci atât durase până ce Phil Spector, celebrul producător discografic, fusese târât în fața tribunalului pentru prima crimă comisă, o să scape cu fața curată. Pentru că, în sinea lui, Ralph nu se simțea vinovat de nici o crimă.

Frumoasa și diafana Gemma Summer, soția lui iubitoare, îi pusese coarne, iar pentru Ralph, acesta era un păcat de neiertat. Le dezvălui lui Felix și detectivilor care investigau cazul că într-o zi, în timp ce bea o bere cu fosta lui dublură, Hank Montero, se întâmplase să spună în treacăt că orice femeie care-și înșela bărbatul merita să fie împușcată.

De unde era să știe că Hank – un bărbat vitregit de soartă – avea să-i ia în serios vorbele?

– A fost o glumă proastă, îi informase Ralph. O remarcă aruncată la întâmplare, de care a profitat un bolnav mintal.

Felix dădu din cap aprobator. Înțelegea. Felix înțelegea totul.

Mai târziu, Ralph a fost interogat cu privire la banii pe care Hank pretindea că-i primise de la el.

– Omul trecea printr-o pasă proastă, a spus Ralph fără cea mai mică urmă de vină. I-am dat câteva mii de dolari ca să poată să supraviețuiască. De ce-am mai face umbră pământului, dacă nu ne-am ajuta semenii?

Îl privisem în față și văzusem o scânteiere diabolică în ochii pătrunzători ai lui Ralph Maestro.

Dar Felix era un mare expert – știa că n-avea să întâmpine nici o problemă în a-l achita pe Ralph de toate acuzațiile.

Felix era un avocat mortal.

Iar Ralph era un client mortal.

La scurt timp, mi-am dat demisia de la firma Saunders, Fields, Simmons & Johnson.

Poate că taică-meu avea dreptate. Dintr-odată, a urmări criminalii în justiție în loc să-i apăr îmi părea o slujbă mult mai potrivită.

Carolyn urma să vină să stea cu mine de Crăciun și speram să-mi povestească totul, căci, până în acel moment, răpirea ei rămânea un mister. De asemenea, muream

de nerăbdare să aflu cine era tatăl copilului ei. Aveam o grămadă să ne spunem.

Nu știam ce-mi rezerva viitorul, însă de un lucru eram sigură: aveam de gând să fac numai alegeri bune.

În ceea ce-l privea pe Bobby, ei bine, dacă era să judec după anii de liceu, el era sportivul chipeș, iar eu fata studioasă pentru care nu avusese ochi niciodată. Știusem dintotdeauna că nu avea cum să meargă.

Acum puteam să mă concentrez din nou asupra carierei mele.

Eram liberă. Puteam să fac absolut tot ce voiam.

epilog

Șase luni mai târziu

La început, Annabelle se simți buimacă – nici măcar șocată, fiindcă bănuise încă de la început, în mod instinctiv, că taică-său trebuia să fie vinovat. Da, glumise pe tema asta, dar în adâncul sufletului simțise că, într-un fel sau altul, Ralph era responsabil de moartea brutală a mamei ei.

Ralph Maestro și Gemma Summer.

Cuplul perfect.

Iată că se dovedise a nu fi atât de perfect.

Bineînțeles, nu se îndoia că Ralph avea să fie achitat dacă ajungea vreodată în fața tribunalului. La urma urmei, acesta era Hollywoodul. Vedetele de cinema puteau să scape și chiar scăpau cu fața curată, indiferent de crima comisă.

*

Janey Bonafacio nu reușise cu nici un chip să-i dea de urmă lui Chip; și nici Frankie. Janey era ușurată că Frankie o iertase, în sfârșit, pentru că-l lăsase pe Chip să dea iama în apartamentul lor din New York, furând fotografii, documente și toți banii din seif.

Frankie descoperi lipsa banilor abia atunci când el și Annabelle se întoarseră în New York pentru apariția ei la emisiunea *Today*. Dându-și seama că fuseseră jefuiți, o luă razna.

Annabelle era mai pragmatică.

–Nu mai putem face nimic, spusese. Am avut noroc că Bobby a intervenit ca să nu fim arestați pentru proxenetism.

Era adevărat. Bobby și relațiile familiei lui erau salvarea multora. Bobby era un prieten adevărat.

*

Chip Bonafacio se mutase în Tucson și reușise să rămână în umbră. Nici Frankie, nici maică-să n-aveau nici cea mai mică idee unde se afla.

Își schimbase numele, închiriase un penthouse, se combinase cu o dansatoare la bară pe nume Daisy și își cumpărase o motocicletă nou-nouță. Se scălda în bani și-i plăcea la nebunie.

Cu toate acestea, bogăția lui recentă n-avea să-i aducă o fericire de lungă durată. La trei luni după publicarea articolului din *Truth & Fact*, muri în urma coliziunii cu o camionetă de livrări.

Daisy se grăbi să strângă banii care-i mai rămăseseră – o sumă destul de frumușică – și fugi din oraș.

*

Annabelle refuză să permită ca scăderea în popularitate a tatălui ei să-i strice socotelile. Nici vorbă de asta. Fanny era la cârmă, și orice sugera Fanny era aur curat.

Toate emisiunile de top o voiau. *Oprah*, *Larry King Live*, chiar și *The Jay Leno Show*. Apăru la toate.

Se dovedi că – exact așa cum prevăzuse Fanny – Annabelle se purta cu o naturalețe înnăscută în fața camerelor. Era fermecătoare. Dulce atunci când voia, rea când n-avea chef să fie dulce. Amuzantă. Instruită. Era invitata ideală pentru un moderator de *talk show*.

Apoi, exact așa cum prevăzuse Fanny, veniră ofertele să-și pună numele pe o carte. Era o afacere de mai multe

milioane de dolari. *Viața mea – o prințesă de la Hollywood se destăinuie.*

Fu publicată rapid. Avu o ascensiune fenomenală în topul celor mai bine vândute cărți. Și, în curând, Annabelle Maestro deveni o vedetă cât se poate de autentică.

*

Frankie puse în cele din urmă capăt relației lor. Nu-i plăcea atitudinea de rahat a lui Annabelle – avea niște aere de parc-ar fi fost o a doua Angelina Jolie. De un lucru era sigur: Frankie Romano nu se născuse ca să se piardă în fundal.

Fanny îl enerva și ea – tot ce făcea era s-o pună în valoare pe Annabelle, nimic pentru el. *Reality show*-ul în care urmau să apară ca un cuplu nu se concretiză niciodată. În schimb, lui Annabelle i se oferi o emisiune proprie, având la bază tâmpita aia de carte a ei.

Frankie se săturase – îl durea undeva. Avea alte planuri de afaceri în minte. În plus, relația lui cu Annabelle se răcise de luni bune.

Când Frankie îi spuse *pa*, Annabelle zise *mersi*. Îl învinovăți pentru banii furați și pentru tot ce-i veni în minte.

Amândoi se mutaseră în L.A. Stilul de viață de la Hollywood i se potrivea lui Frankie ca o mănușă. El și Rick Greco intraseră în afaceri împreună – o afacere pe care Frankie o cunoștea prea bine. Să convingă actrițe care stăteau pe tușă să-și vândă trupușoarele zglobii în schimbul a *mucho* parai era floare la ureche.

După o vreme, trimise după Janey, iar ea se îndreptă spre L.A. nerăbdătoare să fie alături de iubitul ei văr.

–Nu ești tu de vină pentru ce-a făcut Chip, o informă Frankie. Ai putea să vii să lucrezi pentru mine, am nevoie de-o persoană de încredere.

Janey era bucuroasă că-i putea face acest serviciu.

Între timp, afacerea luase avânt. La Hollywood, Frankie era un pește cât se poate de fericit.

*

Carolyn își reveni în timp record. Hotărâtă să uite cu totul de supliciul la care fusese supusă, stabili să părăsească Washingtonul și să se întoarcă în L.A. cu părinții ei.

Evelyn și Gregory Stoneman o vizitară la spital. Ce mai tratație! Lui Carolyn cu greu îi venea să creadă că Gregory avea tupeul să apară cu nevastă-sa.

–Ne pare tare rău pentru ce s-a-ntâmplat, draga mea, se miorlăise Evelyn, punându-i în brațe o cutie de bomboane de ciocolată scumpe. Bietul Gregory aproape se-mbolnăvise de grijă.

„Se-mbolnăvise de grijă? se gândi Carolyn. Pun pariu că da."

Nu știa sigur dacă Gregory era implicat în răpirea ei, dar era sigură de faptul că tipul nu putea s-o privească-n ochi.

Iubirea pe care-o simțise pentru el dispăruse de mult.

– Au aflat cei de la poliție cine ți-a făcut asta? continuă Evelyn, în vreme ce Gregory se uita în podea și nu scotea un cuvânt.

„Ce laș e!" se gândi Carolyn. În caz că suspecta ceva, se grăbise s-o aducă pe scorțoasa aia de nevastă-sa ca să-l apere – o femeie pe care ea de-abia o cunoștea.

Carolyn era îngrețoșată. Senatorul Gregory Stoneman nu era nici pe departe așa cum îl crezuse ea. De fapt, abia acum realiza că nu avusese niciodată de gând să-și părăsească nevasta și să înceapă o viață nouă alături de ea. Tipul era un ticălos mincinos, afemeiat și *însurat*.

Totuși, în ciuda acestor lucruri, n-o lăsase inima să-l implice în răpirea ei atunci când fusese interogată.

Detectivul Lennox o întrebase ce căuta în fața unei stații de benzină abandonate, în mijlocul pustietății,

și ea declarase că se rătăcise. Nu suflase o vorbă despre faptul că senatorul Stoneman îi dăduse întâlnire acolo.

Ce mai coincidență! Și cât de ciudat că fata care-i pusese batista cu cloroform pe față știuse că era însărcinată!

Cuvintele fetei îi răsunau în continuare în minte lui Carolyn.

Îi dădură drumul din spital după douăzeci și patru de ore, fără nimic care să-i amintească de groaznicul supliciu prin care trecuse, cu excepția câtorva copci la piciorul rănit.

Părăsi Washingtonul cu copilul lui Gregory crescând în pântecele ei și fără nici un regret. Intenționa să dea naștere bebelușului, iar aceasta avea să fie pedeapsa lui, căci nu-l va lăsa niciodată să se amestece în viața copilului ei.

Pentru ea, senatorul Gregory Stoneman era mort. Și așa avea să rămână pentru totdeauna.

*

Ilustra carieră a Zeenei continua să înflorească – și tot așa colecția ei de bărbați tineri. Concertase recent pe Stadionul Maracanã din Rio și acolo dăduse peste niște gemeni de nouăsprezece ani – manechini care prezentau lenjerie intimă – și care acționau în echipă în toate privințele. Apoi apăruseră Minda și Miranda, două supermodele superbe din Brazilia.

Zeena își dăduse repede seama că sexul în grup era, probabil, cel mai îndrăzneț și mai excitant joc din câte existau.

Satisfacție garantată. Putea s-o confirme.

Din când în când, gândurile Zeenei de îndreptau spre Bobby Santangelo Stanislopoulos, pe care îl socotea răspunzător de faptul că dăduse bir cu fugiții. Da, la un moment dat, în viitor, era sigură că soarta avea să-i aducă din nou împreună, iar atunci poate că o să-i povestească

despre aventura pe care o avusese în adolescență cu tatăl lui, marele Dimitri.

Poate.

Sau poate că nu.

Zeena nu-și făcea niciodată planuri.

*

Doctorița Glass și detectivul Lennox începură să-și dea timid întâlniri. Erau amândoi oameni extrem de ocupați, care n-aveau timp de idile. Având fiecare câte un divorț la activ, fură luați prin surprindere când aceste întâlniri neoficiale evoluară într-o relație în toată regula.

*

Mario Riviera primi o binemeritată promovare. De la coprezentator al emisiunii *Hollywood Word* – jumătate de oră în fiecare zi –, ajunse gazda știrilor de weekend, obținând o oră în *prime time*, în fiecare sâmbătă și duminică. Se pare că atitudinea lui îndrăzneață și înclinația spre flirt fusese pe placul telespectatorilor, ca să nu mai vorbim de abdomenul lui bine lucrat și de gropițele seducătoare.

Cu siguranță că Denver Jones nu aprecia însă nici una dintre aceste calități, căci nu catadicsi să-i răspundă la numeroasele mesaje, și nici nu-i mulțumi vreodată pentru florile pe care i le trimisese.

Păcat.

Domnișoara Jones nu știa ce pierde.

*

Rosa se întoarse din Guatemala complet schimbată. Învățase câte ceva în răstimpul petrecut într-o țară săracă, alături de verișorii ei strâmtorați.

Cât fusese plecată, dusese dorul bebelușului ei, așa că se hotărî să devină o mamă mai bună. Îi lipsise și mama ei, așa că își promise că va sta mai mult pe-acasă, că o va ajuta la treburi și că n-o să mai lipsească de la școală. N-avea să se mai culce cu cine se nimerea, se învățase minte când auzise că Benito fusese împușcat mortal. Moartea lui brutală o înfiorase, iar veștile proaste nu se opriseră aici: ucigașul, aflat acum la închisoare, era tatăl copilului ei.

Rosa avea numai șaisprezece ani, dar era cât se poate de hotărâtă să-și schimbe stilul de viață.

Se gândea adesea la femeia pe care o răpise Benito și, intrând pe internet de pe computerul de la școală, află din articole mai vechi de ziar cine era femeia, precum și faptul că fusese salvată.

Vestea o bucură, dar se simțea în continuare vinovată pentru că fusese implicată. Maică-sa îi jurase să păstreze secretul și o asigurase că n-avea să spună nimănui. Însă informația o apăsa prea mult pe suflet, trebuia să spună cuiva.

Într-o zi, după terminarea orelor de la școală, se duse să-l vadă pe Ramirez la centrul comunitar pe care-l conducea. Nu-l mai întâlnise niciodată, dar știa că era fratele lui Benito și avea reputație de om bun.

Pradă agitației, îi spuse toată povestea. El îi ascultă cu atenție fiecare cuvânt.

Când termină, Ramirez o îmbrățișă strâns și o asigură că făcuse ceea ce trebuia.

Rosa se simți, în sfârșit, împăcată.

*

Ramirez se gândi îndelung la dezvăluirile Rosei.

Ar fi putut să se ducă la poliție, la detectivul Lennox mai precis, fiindcă se cunoșteau de multă vreme și se respectau reciproc.

Sau... ar fi putut să-și țină gura și să folosească povestea Rosei în avantajul propriu.

Ramirez avea de ales și nu trecu mult până se hotărî ce cale să urmeze.

Îl sună din nou pe senator și îi ceru să se întâlnească cu el. Senatorul Stoneman îl informă că, momentan, era prea ocupat pentru a stabili o întâlnire.

Ramirez îi spuse senatorului că înțelegea situația și că poate era mai bine s-o sune pe soția senatorului pentru a discuta despre îmbunătățirile pe care voia să le facă la centrul comunitar.

Gregory Stoneman mirosi o amenințare voalată și fu de acord să se întâlnească cu Ramirez.

În câteva săptămâni fură demarate lucrările pentru renovarea completă a centrului comunitar. Banii pe care Ramirez îi ceruse în repetate rânduri începură dintr-odată să curgă.

În ceea ce-l privea pe Ramirez, era o soluție extrem de satisfăcătoare.

*

Cât despre senatorul Stoneman, trăia cu teama abjectă că, într-o bună zi, adevărul cu privire la implicarea lui în răpirea lui Carolyn avea să iasă la iveală. În mintea lui nu încăpea îndoială că, înainte ca Benito să fi fost împușcat, i se destăinuise lui frate-său, fiindcă, deși Ramirez nu i-o spusese cu prea multe cuvinte, era evident că știa.

Și Carolyn părea să știe la rândul ei. Nu avea să uite prea curând expresia de dezgust și de dezamăgire de pe chipul ei, atunci când o vizitase la spital. Dacă s-ar hotărî să vorbească vreodată, cariera lui ar fi distrusă.

Cu toate acestea, Gregory era un supraviețuitor *și* un politician, așa că își văzu mai departe de treburi cu un zâmbet fad întipărit pe față și având-o alături pe Evelyn cea

perfectă. Iar când Ramirez voia ceva de la el, se conforma pe dată.

Senatorul Gregory Stoneman știa, fără doar și poate, ce trebuia să facă pentru a supraviețui.

*

M.J. se mută în Vegas cu proaspăta lui soție pentru a supraveghea relansarea restaurantului Mood. După ce fu auzită cântând în barul hotelului The Cavendish, Cassie obținu un contract pentru o serie de concerte. M.J. era încântat, voia ca ea să aibă șansa de a ajunge celebră, dacă asta își dorea. Iar pentru că era atât de tânără, fiecare experiență conta.

O fi fost o nuntă făcută pe fugă în Las Vegas, dar după șase luni de stat împreună zi de zi, se convinseseră că relația lor era una de durată.

*

Hank Montero n-avusese parte de-o viață ușoară. Dac-ar fi fost să judeci după înfățișare, ar fi trebuit s-ajungă vedetă de cinema, la fel ca vechiul lui tovarăș, Ralph Maestro. Cu mult timp în urmă, frecventaseră aceeași școală de actorie pe Hollywood Boulevard. Școala era condusă de o englezoaică scorțoasă care sfârșise prin a se culca cu Ralph. Evident, întrucât ea și Ralph și-o trăgeau, îi oferise lui cele mai bune roluri în reprezentațiile pe care le dădeau studenții și pe care le vedeau directorii de casting.

Pentru că era mereu în față, la vedere, Ralph fusese descoperit în scurt timp, iar Hank rămăsese de căruță.

Câțiva ani mai târziu, când Ralph devenise deja cunoscut, îi pusese pe cei de la studio să-l angajeze pe Hank ca dublură a sa. Nu era o slujbă rea, dacă Hank n-ar

fi căzut de pe o nenorocită de clădire, rupându-și aproape toate oasele din corp.

După aceea, lucrurile începuseră s-o ia la vale și când, peste mulți ani, Hank îl căutase pe vechiul său tovarăș Ralph și-l implorase să-i dea niște bani cu împrumut, acesta spusese că o să se gândească.

Să se gândească, pentru numele lui Dumnezeu! Ralph era ditamai vedeta de cinema, cu banii curgându-i și din fund. Hank fusese foarte ofticat.

Dar două luni mai târziu, spre marea lui surpriză, Ralph îl sunase. Se întâlniseră într-un bar pe Hollywood Boulevard – un loc pe care obișnuiau să-l frecventeze în tinerețe.

Ralph avea o propunere. Era o propunere care nu prea-i convenea lui Hank, dar avea nevoie disperată de bani și – la naiba! – după cum îi explica Ralph, târfa și-o cam merita.

Ralph aranjă totul. Îi spuse pe unde să intre în casă, îl asigură că ușa laterală pe care îi spusese să intre nu avea alarmă și că dulăii aveau să fie legați. Ralph îi dădu instrucțiuni cu privire la camera în care să meargă și la ce să facă odată intrat acolo. Ralph îi expuse totul în detaliu, ca să nu existe probleme.

Nimeni n-o luase însă în calcul pe cea de-a treia nevastă a lui Hank, drogata de Pinky, cu gelozia ei scăpată de sub control.

Cine s-ar fi gândit că avea să-i înșface pistolul (aceeași armă pe care Ralph îi spusese s-o arunce în râul Los Angeles imediat după ce-o va fi împușcat pe Gemma – ceea ce desigur că nu făcuse) și să încerce să-i găurească fundul? Și cine-ar fi crezut că nenorocitul ăla de vecin băgăcios avea să cheme poliția? Și cine-ar fi crezut că Ralph Maestro avea să scape cu fața curată, în vreme ce *el*, Hank Montero, primise o condamnare de cel puțin nouăsprezece ani, pentru că juriul alcătuit, chipurile,

din oameni asemenea lui nu crezuse că Ralph Maestro îl angajase ca s-o curețe pe nevastă-sa?

Da, într-adevăr, Hank Montero nu avusese parte de-o viață ușoară.

*

Deschiderea localului Mood, recent reamenajat, trebuia să fie un eveniment de pomină. Bobby nu se pricepea să organizeze petreceri grandioase, însă Lucky, da, și tot așa și M.J. Amândoi voiau să fie inaugurarea anului.

Invitațiile fuseseră expediate din timp.

Bobby îi trimise personal una lui Denver. Nu era sigur că avea să-i răspundă, la urma urmei nu mai auzise de ea de când o lăsase în L.A., cu un tip care era, fără îndoială, iubitul ei, așteptând-o la ușă.

La naiba! Își dorise s-o cunoască mai bine, să petreacă timp împreună cu ea, s-o ia ușor.

Îi spusese că nu avea un prieten. Se pare că avea.

Se hotărî s-o sune și s-o întrebe dacă venea la inaugurare – cu sau fără iubit. De preferat, fără.

În ultimele luni ieșise cu câteva fete, dar nici una nu avea acel ceva pe care îl remarcase la Denver. Se gândise mult la ea.

Răspunse la al treilea apel.

–Salut, îi spuse. Sunt Bobby.

Fără să facă vreo pauză, îi auzi replica:

–Același Bobby care-a fugit și m-a lăsat cu un fost prieten la ușă? Nici măcar un fost – un tip cu care-am avut cândva o aventură de-o noapte. Mersi mult.

–Am vrut să-ți respect intimitatea, spuse el, simțind că erau pe aceeași lungime de undă.

–Și n-ai mai dat nici măcar un telefon, îl certă Denver.

–Hei, ce vrei să spui printr-o aventură de-o noapte? spuse el glumeț. Nu mi-ai părut a fi genul ăla de fată.

–Nu ți-am părut nicicum, răspunse ea cu îndrăzneală, încântată să afle vești de la el.

Când primise invitația la deschiderea localului Mood, sperase întru câtva s-o sune. Dar – se gândise apoi –, de ce ar face-o? În ultimele luni fusese ocupată cu schimbarea ei de carieră și nu se gândise prea mult la Bobby.

Mă rog... se gândea câteodată... când se ducea la vreo întâlnire plictisitoare și începea să-și amintească de camaraderia lor și de apropierea pe care-o simțiseră amândoi.

Crăciunul venise și trecuse, la fel și Carolyn – prietena ei însărcinată care refuza categoric să dezvăluie cine era tatăl copilului. Carolyn renunțase la slujba ei de la Washington și se mutase înapoi în L.A. pentru a sta cu maică-sa – Clare Henderson era în plin proces de divorț cu tatăl lui Carolyn.

Denver avea o slujbă nouă: lucra acum în interes public. Era procuror districtual stagiar și își iubea munca. Tragerea infractorilor la răspundere îi aducea mult mai multe satisfacții decât apărarea vedetelor de cinema pline de bani și cu prieteni sus-puși.

–Deci, zise Bobby, dacă tipul ăla a fost o aventură de-o noapte, asta înseamnă că ești liberă?

–Păi cu siguranță n-o să te taxez, făcu Denver răutăcioasă.

–Bună asta, râse Bobby.

–Unde ești? adăugă ea.

–Într-un avion, în drum spre Vegas.

–În avionul tău?

–Nu e avionul meu, îi spuse el calm. E avionul companiei Stanislopoulos.

–Și nu ești tu Bobby Stanislopoulos? îl tachină ea.

–Presupun că da, domnișoară procuror districtual.

–Cum de-ai aflat de noua mea slujbă? întrebă ea curioasă.

–Crezi că nu te-am ținut sub observație?

–Hmm, făcu ea, simțind c-o străbate un fior de plăcere. Serios?

–Cum facem? spuse Bobby. Mă opresc eu în L.A. sau sari tu într-un avion spre Vegas?

–Păi...

–Uite ce e, Denver, am auzit eu de preludiu, dar ăsta e ridicol.

–Da, zise ea încet. E cu siguranță ridicol.

–Deci... presupun că trebuie să mă-ndrept spre L.A., așa-i?

–Se pare că n-am cum să te opresc.

–Se pare că nu vrei să mă oprești.

Denver închise telefonul, fără a-și putea șterge zâmbetul de pe față.

după epilog

Denver

La patru ore după telefonul lui Bobby, ne aflam împreună în pat și tipul se dovedise a fi tot ceea ce visasem vreodată.

Fie, iată lista, cu toate căsuțele bifate.

Abdomen: Perfect.

Tehnică: Perfectă.

Sex: Dincolo de orice așteptări.

Scor total: Nu *cred*, ci *sunt* îndrăgostită nebunește. Și da, Bobby Santangelo Stanislopoulos e exact așa cum mi-l imaginasem.

După telefonul lui – pe care într-un fel sau altul îl așteptasem –, s-a înființat la ușa apartamentului meu și-a fost de-a dreptul incredibil să-l revăd.

Stătea în prag, înalt, întunecat și teribil de sexy.

Am făcut un pas spre el, l-am luat de mână și l-am tras înăuntru.

S-a apropiat de mine, a închis ușa cu piciorul și a început imediat să mă sărute. M-a sărutat lung și încet, explorându-mi gura cu limba și trezindu-mi senzații nebănuite.

–N-am încetat niciodată să mă gândesc la tine, a zis el cu o voce joasă și răgușită.

–Nici eu, am reușit să îngaim, atingându-i fața.

–Ce? m-a tachinat el. Nici tu n-ai încetat să te gândești la tine?

–Hei... am chicotit eu.

Doamne! Eu *nu* sunt genul care se hlizește.

Mâinile lui mi-au tras apoi tricoul peste cap, iar eu am început să-i deschid nasturii de la cămașă, fiindcă amândoi simțeam chemarea cărnii și îl doream mai mult decât am dorit vreodată pe cineva.

Bobby era regele preludiului – mi-a desfăcut sutienul, mi-a mângâiat sfârcurile cu vârfurile degetelor, mi-a cuprins sânii în căușul palmelor, frământându-i ușor în același timp.

Abia mai reușeam să respir, cu gândul la ce avea să urmeze: o parte din mine ar fi vrut să se grăbească și, în același timp, cealaltă parte își dorea să nu se oprească niciodată din a mă mângâia.

I-am simțit sexul întărit în dreptul coapsei mele și am întins mâna să-l cuprind. Am știut apoi că vreau să-i simt gustul, să fac lucrul acela intim pe care nu-l făceam cu oricine – de fapt, nu-l mai făcusem cu nimeni de când mă despărțisem de Josh, pentru că – numiți-mă de modă veche, dacă vreți – cred că sexul oral ar trebui să fie rezervat persoanelor cu totul speciale. Iar Bobby era special.

O, da...

Am ajuns în cele din urmă în dormitor, ne-am aruncat restul hainelor de pe noi și am început să facem dragoste încet, fiindcă amândoi știam că aveau să urmeze, fără îndoială, și alte reprize, așa că nu avea nici un rost să ne grăbim.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce se va întâmpla cu noi în continuare.

Bobby locuiește în New York.

Eu locuiesc în L.A.

Dar de un lucru eram sigură: unele lucruri trebuie să se întâmple, iar acesta era doar începutul.

Annabelle Maestro este o tânără rasfățată, pentru care viața nu înseamnă decât un șir interminabil de petreceri, rochii scumpe și vacanțe de lux. Marcată de lipsa de afecțiune și de grijă a părinților ei, două staruri de cinema extrem de preocupate de propria persoană, Annabelle devine iubita lui Frankie – un macho dependent de droguri, cu care se lansează într-o afacere cu escorte pentru domni bogați și celebri. Când mama ei este ucisă, intră în scenă Denver Jones, o avocată frumoasă și talentată, fostă colegă de liceu a lui Annabelle. În același timp, cea mai bună prietenă a lui Denver, Carolyn Henderson, încearcă fără succes să-i împărtășească vestea că este însărcinată cu senatorul căsătorit cu care are o relație extraconjugală. Destinele celor trei tinere se împletesc din nou, în vreme ce secrete din trecut ies neașteptat la iveală și le bântuie pe fiecare în parte.

Trei tinere superbe, un bărbat bogat și sexi, două staruri de cinema și o crimă cutremurătoare: iată, succint, ingredientele unei cărți de succes, în cel mai recent roman scris de Jackie Collins.

Cu 27 de romane aflate în topurile *New York Times* și cu 400 de milioane de exemplare vândute în întreaga lume, Jackie Collins are un statut privilegiat în rândul scriitorilor contemporani.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-244-8
9 786066 002448
Lira